

ข่าวประเสริฐของมัทธิว

เล่ม 6 (บทที่ 25-28)

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

นี่เป็นเล่มที่หกและเป็นเล่มสุดท้ายของอรรถาธิบายของเราในเรื่อง *ข่าวประเสริฐของมัทธิว* และครอบคลุมสี่บทสุดท้ายของข่าวประเสริฐนั้น

บทที่ 25 เปิดฉากคำสอนของพระคริสต์โดยคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ และปิดท้ายด้วยการพิพากษาบรรดาประชาชาติตามที่พระเยซูเองทรงพยากรณ์ไว้

บทที่ 26 เริ่มต้นด้วยคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเกี่ยวกับการใกล้เข้ามาของการทรมาน, การจับกุมและการตรึงกางเขนพระองค์ ต่อด้วยการสมคบคิดของเหล่าศัตรูของพระองค์เพื่อเล่นงานพระองค์, การต่อรองของยูดาสเพื่อทรยศพระเยซูแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ, การถือพิธีปัสกา, และการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า บทนี้ดำเนินต่อไปพร้อมกับความตึงเครียดที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพระเยซูทรงจับปวดรวดร้าวในการอธิษฐานในสวนเกทเสมนี, ทรงเผชิญหน้าผู้ทรยศพระองค์อย่างใจเย็น, และทรงยอมให้จับกุมโดยไม่ขัดขืน, การไต่สวนที่ผิดกฎหมาย, การปรับโทษอย่างไม่เป็นธรรมและการตัดสินให้รับโทษประหารชีวิต

บทที่ 27 บันทึกการฆ่าตัวตายของยูดาสที่รู้สึกผิด, การเผชิญหน้าของพระคริสต์กับปอนทิอัส ปีลาต, และไปถึงความตื่นเต็นและความปวดร้าวในบันทึกอย่างละเอียดของการตรึงกางเขนนั้น หลังเหตุการณ์อันน่ากลัวผ่านพ้นไปบทนี้ปิดท้ายด้วยการฝังพระศพของพระเยซูและการวางทหารยามโรมันไว้ที่อุโมงค์ฝังศพนั้น

บทที่ 28 ทำลายความเยียบสงบของอุโมงค์ฝังศพนั้นด้วยการป่าวประกาศอย่างชื่นชมยินดีเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า-ผู้ทรงพิชิตความตาย, นรกและหลุมศพ โดยบัดนี้ทรงถืออำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลก บทนี้ปิดท้ายด้วยพระมหาบัญชาที่ประทานให้แก่พวกสาวกและส่งต่อมายังผู้เชื่อทุกคน: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูกิจ เราจะทำอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

ตลอดการศึกษาคัมภีร์ของเราในข่าวประเสริฐของมัทธิว เรามีความหวังและความตั้งใจที่จะเปิดเผยพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างที่มัทธิวได้นำเสนอพระองค์-กษัตริย์ของพวกยิว, พระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติ, กษัตริย์แห่งทั้งพิภพผู้จะเสด็จมา ขอพระเจ้าทรงเพิ่มการเปิดเผยที่ให้ความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่การศึกษาคัมภีร์ของเรา เพื่อที่จิตวิญญาณหลายดวงจะได้รับความรอด คริสเตียนทั้งหลายจะได้รับการหนุนใจและการเสริมกำลัง และได้รับชัยชนะโดยทางความเชื่อในพระคริสต์ของพระเจ้าและการฟื้นคืนพระชนม์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ ซึ่งเป็นหลักประกันอันแน่นอนจนถึงการเป็นขึ้นจากตายของเราเองในพระองค์ หลังจากศึกษาบทเรียนนี้เสร็จสิ้นแล้ว ขอให้เราระลึกพระบัญชาสุดท้ายของพระคริสต์ “ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอน...” ขอให้เราเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะและไม่ใช่มุ่งฟังแต่อย่างเดียวเท่านั้น (ยากอบ 1:22)

-ผู้แต่ง

บทที่ 25

25:1 “เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว

25:2 ในพวกเธอเป็นคนที่มียี่ปณูญาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน

25:3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้อาบน้ำมันไปด้วยไม่

25:4 แต่คนที่มียี่ปณูญานั้นได้อาบน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย

25:5 เมื่อเจ้าบ่าวยังขำอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป

25:6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’

25:7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของตน

25:8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปณูญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่’

25:9 พวกที่มีปณูญาจึงตอบว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’

25:10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด

25:11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย’

25:12 ฝ่ายท่านตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’

25:13 เหตุฉะนั้นจงเผ่าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

25:14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้

25:15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที

25:16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์

25:17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน

25:18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ซุกหลุมซ่อนเงินของนายไว้

25:19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น

25:20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’

25:21 นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’

25:22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’

25:23 นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’

25:24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย

25:25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน คุณเถิด นี่แหละเงินของท่าน’

25:26 นายจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามาได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย

25:27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบียด้วย

25:28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิได้หว่าน

25:29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมิเหลือเพื่อ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา

25:30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีตายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

25:31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์

25:32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ

25:33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย

25:34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก

25:35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากะหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้

25:36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา’

25:37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร

25:38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร

25:39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’

25:40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’

25:41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น

25:42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีได้ให้เราดื่ม

25:43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มีได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มีได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา’

25:44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประชวร หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’

25:45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา’

25:46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

บทที่ยีสบห้ำของมัทธิวยังกล่าวถึงพวกยิวต่อไป และฉากเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกพรรณานานี้จะเกิดขึ้นจริงบนแผ่นดินโลกนี้

บทนี้ถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน: (1) คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น, (2) คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ และ (3) การพิพากษาบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ

พระเยซูยังทรงประทับอยู่กับเหล่าสาวกของพระองค์บนภูเขามะกอกเทศอยู่เหมือนเดิม ดังที่เราเห็นพระองค์ในบทที่ 24 ข้อ 3 คำอุปมาเชิงสั่งสอนที่ประทานไว้ในข้อแรกๆนี้ พระเยซูเจ้าตรัสเพื่อเชื่อมโยงกับคำเทศนาที่เริ่มต้นในบทที่ 24 เห็นได้ชัดว่าคำอุปมานี้ถูกให้โดยใช้ภาพเปรียบที่คุ้นเคย เพื่อที่ผู้ฟังเหล่านั้นจะได้เข้าใจคำเตือนนั้นเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาอันเปี่ยมสง่าราศีของจอมกษัตริย์ (เจ้าบ่าวผู้นั้น) เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อรับตัวเจ้าสาวของพระองค์ (คริสตจักรพันธสัญญาใหม่)

ตามธรรมเนียมของชาวตะวันออก เจ้าบ่าวจะต้องไปบ้านของพ่อเจ้าสาวก่อน และจากนั้นเขาจึงจะพาคู่สมรสของเขาไปยังบ้านใหม่ของเธอ

คำอุปมาของเราขึ้นต้นด้วยจุดที่เพื่อนๆบางคนของเจ้าบ่าวกำลังรอคอยที่จะร่วมขบวนแห่และเข้าไปในงานเลี้ยงสมรสด้วยกันกับเขา

กษัตริย์และขบวนแห่งานอภิเษกสมรสของพระองค์

ข้อ 1 และ 2: “เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว ในพวกเธอเป็นคนที่มิปัญญาห้ำคน และเป็นคนโง่ห้ำคน”

“หญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว” สิบเป็นตัวเลขที่มีนัยสำคัญท่ามกลางพวกยิว ยกตัวอย่างเช่น ชายสิบคนรวมกันเป็นชุมนุมชนหนึ่งในธรรมศาลาแห่งหนึ่ง ตะเกียงสิบอัน หรือคอบเพลิงสิบอัน เป็นตัวเลขปกติในขบวนแห่งานสมรส ลูกาบทที่ 19 เล่าคำอุปมาเรื่องเงินสิบมินาซึ่งถูกส่งมอบให้แก่ผู้รับใช้สิบคนของกษัตริย์

ไม่มีความแตกต่างที่ปรากฏแก่ตาระหว่างหญิงพรหมจารีสิบคนนี้, ไม่มีความแตกต่างที่ปรากฏให้เห็นภายนอกเลย ทั้งสิบคนนี้เป็นหญิงพรหมจารี ทั้งสิบคนนี้ถือตะเกียง ทั้งสิบคนนี้ออกไปเพื่อพบกับเจ้าบ่าวคนนั้น และทั้งสิบคนนี้ออคอยการมาของเธอ กระนั้นก็ตามมีความแตกต่างที่สำคัญสุดๆระหว่างพวกเขา: “ในพวกเขาเป็นคนที่**มีปัญหาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน**”

ข้อ 3 และ 4: “พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้อาบน้ำมันไปด้วยไม่ แต่คนที่**มีปัญหา**นั้นได้อาบน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย”

หญิงพรหมจารีสิบคนนี้เป็นตัวแทนของอาณาจักรชาวคริสต์ในวันนี้ ท่ามกลางสมาชิกคริสตจักรและนักศาสนาหลายล้านคน มีผู้เชื่อแท้ๆอยู่หลายคนและมีคนเหล่านั้นที่กล่าวอ้างว่าเชื่อพระคริสต์แต่ไม่มีพระคริสต์อยู่ในใจของพวกเขา เช่นเดียวกับหญิงพรหมจารีสิบคนนี้ พวกเขาดูภายนอกเหมือนกันเหลือเกินจนบ่อยครั้งมันเป็นไปได้ที่จะแยกแยะของจริงจากของปลอม ผมกล้ากล่าวว่าในทุกคริสตจักรมีชายและหญิงหลายคนที่สตัยเชื่อในการทำกิจธุระด้านวัตถุและการงานเชิงเข้าสังคมของคริสตจักร แต่พวกเขาขาดความลึกซึ้งในสิ่งต่างๆของพระวิญญาณอย่างน่าเศร้า-การคิด, การอธิษฐาน, การเป็นพยานในฝ่ายวิญญาณ

เมื่อใช้หญิงพรหมจารีที่มีปัญหาห้าคนนี้ (ซึ่งเป็นตัวแทนของเหล่าผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง) และหญิงพรหมจารีโง่ห้าคนนี้ (ซึ่งเป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นที่กล่าวอ้างแต่ไม่มีความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง) เราควรคิดเอาเองใหม่ว่าครึ่งหนึ่งของคริสตจักรที่กล่าวอ้างนี้ประกอบด้วยผู้คนที่ไม่รับความรอดผู้ซึ่งกล่าวอ้างด้วยริมฝีปากแต่ปฏิเสธพระคริสต์ในใจของพวกเขา? ท่านที่รัก ผมเชื่อว่ามีมากกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของสมาชิกคริสตจักรทั้งหลายที่กล่าวอ้างซึ่งไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง!

ผมกำลัง “ตัดสินใจ” ใหม่เมื่อผมกล่าวอย่างนั้น? ผมไม่คิดเช่นนั้น พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา” (มธ. 7:16) เมื่อเรามองดูชีวิตของเหล่าสมาชิกคริสตจักรที่กล่าวอ้างมากกว่าครึ่ง เราก็สังเกตเห็นว่าแทบจะไม่มีผลที่ถูกผลิตโดยชีวิตของพวกเขาเลย ยกตัวอย่างเช่น ในคริสตจักรโดยเฉลี่ยในคืนประชุมเพื่ออธิษฐาน จะมีสมาชิกอยู่แค่ไม่กี่คนเท่านั้น การประชุมคืนวันอาทิตย์ก็แค่ดีกว่าเพียงเล็กน้อย กระทั่งในวันอาทิตย์คุณจะไม่พบว่าสมาชิกทุกคนมาร่วมการประชุมนมัสการ แต่หากพูดถึงงานเข้าสังคมทั้งหลายล่ะ? “งานกินเลี้ยงสังสรรค์” มีคนมาเข้าร่วมแน่นขนัดจริงๆ! การประชุมพิเศษทั้งหลาย, บางสิ่งที่เสนอความตื่นเต้นหรือสัญญาว่าจะมีเหตุการณ์อันน่าตื่นตาตื่นใจ ก็จะมีคนมาเข้าร่วมประชุมเยอะแยะเช่นกัน แต่ในการร่วมแบกภาระฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร คุณจะพบว่าสมาชิกน้อยกว่าครึ่งที่มีส่วนร่วมและแสดงให้เห็นว่าตัวพวกเขาเองนั้นเป็นผู้ที่สตัยเชื่อต่อพระมหาบัญชาที่พระคริสต์ได้ทรงมอบไว้แก่เหล่าศิษย์ของพระองค์

แล้วสิ่งใดกันที่แบ่งแยกหญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเหล่านั้นออกจากหญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้น? แค่เรื่องของการเตรียมตัวเท่านั้น: พวกหญิงพรหมจารีโง่เอาตะเกียงไป-แต่ไม่มีน้ำมันเพื่อเติมตะเกียงเหล่านั้น พวกหญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเอาตะเกียงไป-และเอาน้ำมันสำรองติดตัวไปเพื่อไว้ด้วย ในพระวจนะของพระเจ้า **น้ำมัน** เป็นภาพเล็งถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน

ผู้เชื่อแท้ทุกคนถูก**ให้บังเกิด**โดยพระวิญญาณ พระเยซูทรงเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่...บังเกิดจากพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3, 5) ทันทันทีที่เราบังเกิด

ใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเข้ามาสถิตอยู่ในใจของเรา-และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นต่อไป (ยอห์น 14:17) ผู้เชื่อแท้ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:14), พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นตราประทับบนใจของผู้เชื่อ (อฟ. 4:30) และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เชื่อทั้งหลายก็ได้รับ**บัพติศมา**เข้าในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ซึ่งเป็น *พระกายของพระคริสต์* (1 คร. 12:12, 13)

เหมือนกับที่น้ำมัน (ซึ่งเป็นภาพถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับตะเกียงของหญิงพรหมจารีเหล่านั้น การมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเราหากเราอยากเข้าในสถานที่ที่พระเยซูเสด็จไปจัดเตรียมไว้ให้เราแล้ว การขาดน้ำมันแห่งพระวิญญาณก็เป็นความผิดพลาดร้ายแรงถึงตายในตะเกียงของคริสเตียนจำนวนมากที่กล่าวอ้าง พวกเขาอ้างตัวว่ามีชีวิต แต่พวกเขาไม่มีชีวิตของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของพวกเขา พวกเขา “ประกาศว่าตนรับเชื่อ”, พวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรแห่งหนึ่ง-แต่พวกเขาไม่มีน้ำมันแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในใจของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงส่องสว่างอยู่สักครู่หนึ่ง แต่ไม่ช้าก็เร็วภาระของการดำเนินสิ่งที่*ดูเหมือน*จะเป็นชีวิตคริสเตียนก็เริ่มหนักหนาเกินไปและพวกเขาก็เลิกเสีย มันคือการมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในที่นำพา, คำจูนและชี้ทางคริสเตียนแท้ไปในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรม หากไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะกลายเป็นคริสเตียน และหากไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียน

ข้อ 5 และ 6: “เมื่อเจ้าบ่าวยังช้อยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘*ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด*’”

เพราะเหนื่อยล้าจากการรอคอยเมื่อเจ้าบ่าวผู้นั้นไม่มาสักที หญิงพรหมจารีสิบคนนั้น “*ทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป*” เราไม่เห็นความแตกต่างเลยในพฤติกรรมของหญิงพรหมจารีเหล่านั้นครั้งนี้ พวกเธอหลับหมด*ทุกคน* ช่างเหมือนกับประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเสียจริงๆ! ทั้ๆที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงบัญชาว่าเราควรตื่นตัวและเฝ้าระวังขณะที่เรารอคอยการเสด็จมาของพระองค์ วิสุทธิชนแท้หลายคนก็เริ่มสับสนและนอนหลับเคียงข้างคนเหล่านั้นที่*แค่กล่าวอ้าง*ว่าเป็นวิสุทธิชนของพระเจ้า และขณะที่ผู้เชื่อทั้งหลายหลับและงีบในความไม่เอาใจใส่ พญามารก็ล่อลวงจิตวิญญาณหลายดวงไปสู่นรก คริสเตียนทั้งหลายไม่ได้ลืมนดาตื่นอยู่ตลอดเวลาและหาโอกาสนำวิญญาณ เปาโลเตือนให้ระวังความไม่เอาใจใส่ในโรม 13:11: “...บัดนี้เป็นเวลาที่*เราควรจะตื่นจากหลับแล้ว* เพราะว่าเวลาที่*เราจะรอด*นั้นใกล้กว่าเวลาที่*เราได้เริ่มเชื่อ*นั้น”

ความง่วงเหงาฝ่ายร่างกายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับร่างกายตามธรรมชาติ แต่*พวกสาวกเหล่านี้*ได้เรียนรู้ว่าในบางโอกาส แม้แต่การหลับฝ่ายร่างกายก็อาจมีราคาแพงมากจริงๆ เปโตร, ยากอบ, และยอห์นหลับบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น-และพลาดการประชุมศึกษาพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยจัดขึ้นบนแผ่นดินโลก (มธ. 17:1-9) พวกสาวกนอนหลับในสวนเกทเสมนิขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานอย่างร้อนรนเหลือเกินจนเหลือของพระองค์กลายเป็นเหมือนหยดเลือด-และพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาจากสวรรค์เพื่อเสริมกำลังพระองค์ (ลูกา 22:39-46) ดังนั้นพวกสาวกจึงพลาดโอกาสอันยิ่งใหญ่ในการปรนนิบัติพระองค์ผู้ทรงเป็นจอมเจ้านาย

“**ดูเถิด** เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมาต้อนรับท่านเถิด” เสียงร้องยามเที่ยงคืนปลุกหญิงพรหมจารีสิบคนนี้ให้ตื่นขึ้น

ข้อ 7-10: “บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่’ พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’ เมื่อพวกเขากำลังไปซื้อน้ำมันเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น **แล้วประตูก็ปิด**”

หญิงพรหมจารีทั้งสิบคนนี้ลุกขึ้น “ตกแต่งตะเกียงของตน” ผู้คนที่เคยอาศัยอยู่ในชนบทโดยไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ทั้งหลาย สามารถเข้าใจคำกล่าวนี้ได้อย่างถ่องแท้ ผมเติบโตมาในไร่นา และก่อนถึงสมัยที่ไฟฟ้าเข้าไปถึงบ้านนอก พวกเราก็เคยใช้ตะเกียงน้ำมันอันล้าสมัย ผมจำได้ดีว่าคุณแม่ของผมตกแต่งไส้ตะเกียงเหล่านั้น ถ้าไส้ตะเกียงเริ่มไหม้เกรียมหรือถ้ามันไม่ถูกเติม (ตกแต่ง) ให้เรียบเสมอกัน แสงจากตะเกียงนั้นก็จางลงและควันจากไส้ตะเกียงที่สกปรกและไม่ถูกเติมก็จะทำให้ปล่องตะเกียงนั้นเป็นสีดำ ซึ่งเป็นการบดบังแสงสว่างนั้นมากขึ้นไปอีก การที่ตะเกียงสะอาด, ถูกตัดแต่ง, และสว่างจ้านั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่มันเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าเยอะที่ตะเกียงฝ่ายวิญญาณของเรานั้นถูกตัดแต่งและลุกไหม้อย่างเจิดจ้า-และมีหลายสิ่งเหลือเกินที่เราพบเจอในชีวิตนี้ที่สามารถทำให้ความสว่างนั้นมีดไปหรือหรือหลงหากเราไม่คอยระวังที่จะรักษามันให้ส่องแสงอยู่เสมอ! เราไม่เพียงต้องคอยตัดแต่งความสว่างฝ่ายวิญญาณของเราให้ลุกไหม้อยู่ตลอดเวลาเพื่อสวัสดิภาพของตัวเองเท่านั้น แต่เราต้องยอมให้ความสว่างของเราส่องแสงเข้าไปในชีวิตของผู้อื่นด้วยเพื่อที่พวกเขาเองเช่นกันจะได้พบพระเยซู ผู้ทรงเป็นความสว่างแท้ของโลก

หญิงพรหมจารีเหล่านั้นตื่นกันหมดทุกคน พวกเธอตกแต่งตะเกียงของตน นี่เป็นช่วงเวลาที่น่าปีติยินดีสำหรับหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาห้าคนนั้น ตะเกียงของพวกเธอกำลังลุกอยู่และพวกเธอก็พร้อมที่จะพบกับเจ้าบ่าวและไปร่วมงานสมรสด้วยกันกับเขา แต่สำหรับหญิงพรหมจารีโง่ห้าคนนั้น มันเป็นเวลาแห่งความตื่นเต้น, ความประหลาดใจ, และความกลัว พวกเธอพูดกับหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาห้าคนนั้นว่า “ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่!”

ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้า! พวกเธอได้เลื่อนการเตรียมพร้อมในนาทีสุดท้ายของตนออกไปจนกระทั่งพวกเธอเกือบได้เผชิญหน้ากับเจ้าบ่าว พวกเธอไม่สามารถออกไปพบกับเขาได้โดยไม่นำแสงสว่างติดตัวไปด้วย เพราะว่าแสงสว่างเป็นส่วนสำคัญของการเตรียมพร้อมที่จะเข้าร่วมในขบวนแต่งงานสมรส

ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้ผู้ใดที่อ่านข้อความเหล่านี้อยู่เลื่อนการเตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเยซูออกไปจนถึงช่วงเวลานั้นที่พระองค์เสด็จมา! และไม่ว่าพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมจะคิดหรือกล่าวอะไรเกี่ยวกับหัวข้อนี้ พระเยซูกำลังเสด็จกลับมาอีกที! พระองค์ตรัสไว้ว่า “เราไป... เราจะกลับมาอีก” (ยอห์น 14:3) มันจะเป็นประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวจริงๆ สำหรับคนเหล่านั้นที่ต้องเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงอันเป็นนิรันดร์ที่ว่าถึงเวลาแล้วที่จะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าและ ในฐานะปัจเจกชน พวกเขาค้นพบว่าพวกเขาไม่มีความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ไม่มีความสัมพันธ์ที่อยู่ภายในกับพระเจ้าเลย บางทีพวกเขาอาจเป็นสมาชิกคริสตจักร “ที่เคร่งศาสนา”, บางทีพวกเขาอาจเคยมีรูปลักษณ์ภายนอกของความเป็นคริสเตียน; แต่ถ้าไม่มี

การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญูณบริสุทธฺิ ก็จะมีแต่ความมืดมิดอยู่ภายในเมื่อจิตวิญญูณที่นำสงสารเหล่านั้น ยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก

หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว พวกเธอรู้ว่าตะเกียงของตนจะไม่ส่องสว่างเพราะว่า พวกเธอไม่มีน้ำมัน ดังนั้นพวกเธอจึงรีบหันไปหาหญิงพรหมจารีที่มีปัญหาห้าคนนั้นและร้องบอกว่า “ขอแบ่ง น้ำมันของท่านให้เราบ้าง!”

แต่หญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเหล่านั้นตอบว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและ เจ้า” ผู้เชื่อน้ำมันอยู่ในภาชนะของตน-น้ำมันแห่งพระวิญญูณอยู่ในมนุษย์ภายใน-และมีการเติมเต็มชั่ววินาทีของพระวิญญูณนั้น ตะเกียงของลูกของพระเจ้าที่ถูกไถ่แล้วและได้รับการล้างชำระโดยพระโลหิตไม่มีทางดับเพราะขาดน้ำมัน ถึงแม้ว่าความประมาทเลินเล่อในส่วนของผู้เชื่อคนนั้นบางครั้งอาจทำให้ความสว่างนั้นเริ่มริบหรี่ก็ตาม การได้รับความรอดแล้วคือการมีพระคริสต์สถิตอยู่ภายใน แต่เราไม่สามารถแบ่งปันพระองค์กับผู้อื่นได้ในเรื่องของกาลไถ่ นั่นก็คือ เราไม่สามารถหารการไถ่ของเราให้กับคนที่เรารักและเพื่อนๆของเราได้ เราได้รับความรอดโดยพระคุณ พระคุณคือความกรุณาของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ซึ่งเขาไม่สมควรได้รับและไม่ได้ลงแรงเพื่อที่จะได้มันมาและไม่ได้เกิดจากคุณความดีของมนุษย์ และพระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถประทานพระคุณได้ ผู้เชื่อไม่มีพระคุณเกินกว่าที่เขาต้องการ และการไถ่ก็เป็นเรื่องส่วนบุคคลระหว่างคนๆนั้นกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้หญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเหล่านั้นจึงไม่มีน้ำมันที่จะแจกจ่าย ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว พวกเธอได้ให้คำแนะนำเดียวที่พวกเธอจะให้ได้: “จงไปหาคนขาย ซื่อสำหรับตัวเองจะดีกว่า!”

ข้อ 10 นำเสนอจุดสุดยอดอันน่าเศร้าและขี้หัวใจของคำอุปมาเรื่องนี้ หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้น เต็มใจแล้วตอนนี้ที่จะซื้อน้ำมันสำหรับตะเกียงของพวกเธอ บางทีในตอนต้นของการเดินทางของพวกเธอเพื่อไปพบกับเจ้าบ่าว พวกเธอไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวอย่างระมัดระวังขนาดนั้นเหมือนกับที่หญิงพรหมจารีที่มีปัญหาห้าคนนั้นกำลังกระทำอยู่ ไม่ว่าจะอย่างไร ในท่ามกลางหายนะของพวกเธอ พวกเธอก็ไปซื้อน้ำมันที่จำเป็นนั้น-และขณะที่พวกเธอไปซื้ออยู่นั้น เจ้าบ่าวที่พวกเธอรอคอยมานานก็มาแล้ว

“ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น...” ความพร้อมของพวกเธออยู่ตรงที่การมีตะเกียงที่กำลังลุกอยู่ แน่แน่นอนว่าในความหมายฝ่ายวิญญูณนี้เกี่ยวข้องกับการมีพระคริสต์อยู่ในใจของตนโดยความเชื่อในการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ความหมายทั้งหมดก็คือว่าหญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเหล่านั้นได้ทำการจัดเตรียมที่จำเป็นและพร้อมอยู่เมื่อเจ้าบ่าวได้มานั้นฉันใด คนเหล่านั้นที่อยากเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ต้องเตรียมพร้อมก่อนจอมกษัตริย์เสด็จมาฉันนั้น

ท่านผู้อ่านที่รัก หากคุณกำลังเลื่อนการรับความรอดออกไปเรื่อยๆ หากคุณกำลังกล่าวว่า “ฉันมีเวลาเหลือเฟือ ฉันจะรับความรอดสักวันแหละ ฉันไม่มีแผนการที่จะไปอยู่ในนรกชั่ววินาทีวินาทีแล้ว” คุณก็กำลังทำแบบเดียวกับที่หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นได้กระทำ! พวกเธอมีความตั้งใจที่จะเข้าไปในห้องจัดงานสมรส ไม่อย่างนั้นพวกเธอก็คงไม่มาเข้าร่วมขบวนแห่งงานสมรส และแม้แต่ในนาทีสุดท้ายพวกเธอก็พยายามที่จะทำการจัดเตรียมที่พวกเธอน่าจะทำไปก่อนหน้านั้นแล้ว แต่มันสายไปแล้วสำหรับพวกเธอ ด้วยเหตุนี้หากคุณยังไม่ได้รับความรอด ผมขอวิงวอนคุณว่าโปรดอย่าเลื่อนการกลับใจใหม่ออกไปจนถึงชั่วขณะนั้นที่พระเยซูทรงเรียกหาคุณ

หากพระองค์จะทรงเรียกคุณให้ผ่านเข้าไปใน “หุบเขาแห่งเงามรณา” คุณก็อาจเจ็บปวดมากเกินกว่าที่จะ อธิษฐาน, คุณอาจป่วยเกินกว่าที่จะทำการเตรียมตัวในนาที่สุดท้ายเพื่อพบกับพระเจ้า มีแค่กรณีเดียวเท่านั้น ของการกลับใจใหม่ก่อนตายเพียงชนิดเดียวในพระวาระของพระเจ้า (โจรคนนั้นบนกางเขน) และนั่นก็น่าจะเป็น โอกาสแรกที่ชายคนนั้นได้รับเพื่อที่จะรับความรอด ขณะใกล้ตายบนกางเขนที่อยู่ข้างหนึ่งของกางเขนของพระ เยชู เขามองมาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าและร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อ พระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” พระเยซูทรงระลึกถึงโจรคนนั้นจริงๆ พระองค์ทรงพาเขาไปยัง เมืองบรมสุขเกษมด้วยกันกับพระองค์ในวันนั้นเลย (ลูกา 23:42, 43)

แต่พระเจ้าทรงเตือนในพระวาระของพระองค์ว่า “...บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูกิจ บัดนี้เป็นวันแห่ง ความรอด” (2 คร. 6:2) จงต้อนรับพระองค์**เดี๋ยวนี้** และจงพร้อมอยู่เมื่อเจ้าบ่าวแห่งสวรรค์เสด็จมา!

นี่เป็นสิ่งที่น่าเศร้าที่สุด: ขณะที่หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นไปซื้อน้ำมัน (พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพวก เธอไปที่ไหนและพวกเธอไปนานขนาดไหน) เจ้าบาวก็มาถึง หญิงเหล่านั้นที่พร้อมอยู่สำหรับการมาของเขาก็ เข้าไปในงานสมรสพร้อมกับเขา- “แล้วประตูก็ปิด!”

เมื่อประตูแห่งความรอดถูกปิดแก่ผู้ใด ประตูนั้นก็จะมีวันถูกเปิดอีก พระเยซูทรงเป็นประตูนั้น (ยอห์น 10:9) และในอิสยาห์ 22:22 เราอ่านว่า: “และเราจะวางลูกกุญแจของวังดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะ เปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด”

ในวิวรณ์ 22:12-14 จอมกษัตริย์ทรงประกาศว่า “**ดูกิจ เราจะมาโดยเร็ว** และจะนำบำเหน็จของเรา มาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน **เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้น และเบื้องปลาย**” คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้ แห่งชีวิต **และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู**” แต่ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกล่าวคำประกาศ นั้น พระองค์ทรงกล่าวคำตรัสที่จริงจังนี้:

“ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้ เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป” (วิว. 22:11) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เวลา นั้นจะมาเมื่อมันจะสายเกินไปแล้วสำหรับการเปลี่ยนแปลง สิ่งที่ได้กระทำไปแล้วก็จะเป็นอันยุติ และสิ่งที่น่า จะได้กระทำก็จะถูกปล่อยทิ้งให้ค้างคาอยู่อย่างนั้น ปัญญาจารย์ 11:3 ประกาศว่า “ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มัน ก็จะไม่เททั้งหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรง นั้น!” จะไม่มี “โอกาสแก้ตัว” เลย ไม่มีโอกาสที่จะรับความรอดแล้วหลังจากตายไป

ข้อ 11 และ 12: “**ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘ท่านเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย’ ฝ่ายท่านตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’**”

“หญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่ง” แน่แน่นอนว่าหมายถึงหญิงพรหมจารีโง่ห้าคนนั้นที่ตอนนี้กลับมาจากการ ไปหาซื้อน้ำมันสำหรับตะเกียงของตนแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพวกเธอได้น้ำมันมาแล้ว และไม่มีการบ่งชี้ ใดๆเลยที่ว่าพวกเธอพร้อมที่จะเข้าไปในห้องจัดงานสมรสแล้วตอนที่พวกเธอเคาะประตูมากกว่าตอนที่เสียงร้อง นั้นประกาศการมาของเจ้าบ่าว

“ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย!” พวกเธออาจพยายามอธิบายว่าพวกเธอได้อยู่กับหญิงพรหมจารีอีกห้าคนนั้น พวกเธออาจอธิบายว่าทำไมพวกเธอถึงไม่พร้อมตอนที่เจ้าบ่าวมาแล้ว มีความล่าช้าแบบที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิด พวกเธอพร้อมกับหญิงพรหมจารีอีกห้าคนนั้นได้ตั้งใจอย่างเต็มที่จะไปอยู่ทำงานสมรสนั้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึกใดๆเลยเกี่ยวกับบทสนทนาที่อาจเกิดขึ้นระหว่างพวกเธอกับเจ้าบ่าว มีเพียงเสียงร้องด้วยความผิดหวังว่า “ท่านเจ้าข้า...ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย” และคำตอบสั้นๆของเจ้าบ่าวที่ว่า “**เราไม่รู้จักท่าน**” คำตอบนั้นเปรียบเหมือนตะปูดอกฝาลงที่ปิดกั้นความหวังลมๆแล้งๆใดๆว่าหญิงพรหมจารีองห้าคนนั้นอาจได้เข้าไปร่วมงานด้วย พวกเธออ้างว่าเป็นเพื่อนของเจ้าบ่าว แต่พวกเธอกลับไม่ได้เป็นเพียงคนรู้จักแบบผิวเผินด้วยซ้ำ เขาไม่รู้จักพวกเธอเลยด้วยซ้ำ

มีการประยุกต์ใช้อีกแบบหนึ่งที่เรอาจนำไปใช้ได้ตรงนี้: หญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเหล่านั้นได้เข้าไปในห้องจัดงานสมรสตอนที่เจ้าบ่าวมาถึง นอกเหนือจากการเตรียมพร้อม, โดยการรับความรอด, สำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (เจ้าบ่าวของคริสตจักร) แล้ว เรานำสติปัญญาไปปรับใช้วันนี้ได้อย่างไร? ดาเนียล 12:3 บอกเราว่า “**และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมาก มาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์**”

จากนั้นในสุภาษิต 11:30 เราอ่านว่า: “**ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ชนะวิญญานก็มีสติปัญญา**”

หากหญิงพรหมจารีที่มีปัญหาเหล่านั้นไม่ได้นอนหลับอยู่ หากพวกเธอตื่นอยู่ตลอดและเอาใจใส่ โดยเฝ้าคอยเจ้าบ่าวอย่างแท้จริง พวกเธอก็น่าจะเห็นว่าตะเกียงของหญิงพรหมจารีองเหล่านั้นเริ่มริบหรี่และใกล้ดับเต็มที่แล้ว หากพวกที่มีปัญหาได้เตือนพวกคนโง่ทันเวลา คนโง่เหล่านั้นก็น่าจะไปหาซื้อน้ำมันที่จำเป็นนั้นมา และจากนั้นพวกเธอก็คงเข้าไปในงานสมรสนั้นได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากแต่ละคนในหญิงพรหมจารีที่มีปัญหาห้าคนนั้นได้ทำให้แค่คนเดียวจากกลุ่มหญิงพรหมจารีองนั้นกลับใจใหม่ พวกเธอทุกคนก็คงได้รับความรอดไปแล้ว

คราวนี้ลองคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นในคริสตจักรโดยเฉลี่ยวันนี้หากผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วแต่ละคนมุ่งมั่นในใจของเขาหรือของเธอก็จะชนะดวงวิญญานให้ได้สักดวงเพื่อพระเยซู แม้เพียงคนเดียวต่อปีก็ตาม ไม่มีคำถามเลยว่าเราสามารถชนะคนทั้งโลกเพื่อพระคริสต์ได้หากเราเป็นคนที่ “มีปัญญา” ในการชนะดวงวิญญานทั้งหลาย แต่สมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่ ไซ้แล้วครับ แม้แต่คริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ก็เฉยชาเกินไป, สนใจในสิ่งอื่นๆเกินไป, จนไม่ให้เวลาและความพยายามที่จำเป็นสำหรับการชนะดวงวิญญานทั้งหลาย

พญามารเกลียดชังหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู และมันคิดหาวิธีเพื่อปิดกั้นคำเทศนาเรื่องนี้ออกไปจากธรรมาสนี้ให้มากที่สุดเท่าที่มันทำได้ มันรู้ว่าหากมีคำเทศนาใดบนแผ่นดินโลกที่จะกระตุ้นใจของคนไม่เชื่อทั้งหลาย นั่นก็คือคำเทศนาที่ว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ แต่ถ้าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วดำเนินชีวิตและแสดงออกถึงชีวิตแบบที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น พวกคนไม่เชื่อก็จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกทีในไม่ช้า และพวกเขาจะมีโอกาสที่จะเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ก่อนที่จะสายเกินไป อาจเป็นวันนี้, ชั่วโมงนี้, เมื่อเดرنั้นจะส่งเสียง, เสียงกู่ก้องของอัครทูตจะ

ก็กักไปทั่วฟ้าสวรรค์ และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจะถูกรับขึ้นออกไปจากแผ่นดินโลกเพื่อไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ-และตั้งนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์!

ข้อ 13: “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

เหมือนกับในบทที่ 24 ข้อ 42 พระเยซูทรงกำชับเหล่าศิษย์ของพระองค์อีกจนถึงหน้าที่ในการเฝ้าระวัง พระองค์ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องคอย “ฟังดูดาว” อยู่ตลอดโดยใช้เวลาของเราไปกับการจ้องมองไปที่ท้องฟ้า เมื่อเราจริงใจรอคอย “ความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 2:13) เราก็จะไม่มีเวลาที่จะเริ่มอดรนทนไม่ไหว เราจะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการพยายามที่จะนำคนอื่นเข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า เราจะต้อง “สาละวน” อยู่จนกว่าพระองค์เสด็จมา (ลูกา 19:13) เราจะต้องไม่เกียจคร้าน เราจะต้องไม่นอนหลับอยู่ หากเราเดินในความสว่างเพราะพระองค์ทรงอยู่ในความสว่าง หากเราโยนห่วงชูชีพออกไป, ช่วยชีวิตผู้ที่กำลังจะพินาศ, และชี้คนใกล้ตายทั้งหลายให้มาหาพระเยซู เราก็จะพบว่าเหลือเวลาอีกไม่มากแล้วและมีอะไรที่ต้องทำมากกว่าที่เราจะสามารถทำได้ก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์!

เปาโลกล่าวเรื่องนี้ชัดเจนมากๆใน 1 เธสะโลนิกา 5:1-9:

“แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น

“แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา ท่านทั้งหลายทุกคนเป็นบุตรของ**ความสว่าง** และเป็นบุตรของ**กลางวัน** เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด

“เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย เพราะว่าคนนอนหลับก็ยอมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ยอมเมาในเวลากลางคืน แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกัน และสวมความหวังที่จะได้รับความรอดเป็นหมวกเหล็ก เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับ**พระอาชญา** แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์

ข้อ 14: “อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้”

ตั้งแต่บทที่ 24 ข้อ 37 พระเยซูเจ้าได้ประทานภาพประกอบต่างๆที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการเฝ้าระวังและการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ในพระคำข้อนี้และข้อต่อไป พระองค์ทรงสอนต่อไปเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์

“อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล” มันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาอะไรที่ผู้คนจะเดินทางไปยังประเทศที่อยู่ห่างไกลในปัจจุบัน แต่ในยุคก่อนการคมนาคมสมัยใหม่คนใดเดินทางไปต่างประเทศก็ต้องจากบ้านไปเป็นเวลานานเลยทีเดียว เห็นได้ชัดว่าชายผู้นี้ในคำอุปมาเรื่องนี้เป็นผู้ที่มีฐานะดี และต้องมีใครสักคนที่ดูแลกิจการของเขาแทนเขาในระหว่างที่เขาไม่อยู่ ด้วยเหตุนี้เขาจึง “เรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้”

มันสมเหตุสมผลที่จะคิดว่าผู้รับใช้เหล่านี้จริงๆแล้วเป็นพวกทาส และแน่นอนว่านายของพวกเขาจะมีสิทธิ์ที่จะคาดหวังให้พวกเขาดูแลทรัพย์สมบัติของเขาขณะที่เขาไม่อยู่ ตามที่พวกนักประวัติศาสตร์ว่าไว้ พวกทาสในสมัยนั้นบ่อยครั้งเป็นช่างฝีมือ-ช่างฝีมือที่มีพรสวรรค์และช่างกลไกที่ชำนาญ และพวกเขาได้รับอนุญาตให้ทำกิจธุระได้ตามสบาย โดยจ่ายให้แก่นายของตนตามจำนวนเงินที่ตกลงกันไว้ระหว่างนายและทาสนั้น ในกรณีอื่นๆพวกเขาได้รับฝากเงินไว้เพื่อนำไปใช้ในการค้าขายในบัญชีของนาย โดยนำส่วนแบ่งผลกำไรมามอบให้แก่นายนั้น ดูเหมือนจะเป็นเช่นนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่เมื่อชายผู้หนึ่งเรียกเหล่าผู้รับใช้ของตนให้มาอยู่ต่อหน้าและ “ฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้”

ข้อ 15: “คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที”

ในยุคสมัยปัจจุบันนี้ “ตะลันต์” (talent) หมายถึง ความสามารถพิเศษ เรากล่าวว่าผู้คนที่ “talented” (นั่นคือ “มีพรสวรรค์”) โดยหมายความว่าพวกเขามีความสามารถที่ผิดธรรมดาในงานหรือกิจการบางอย่างโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม ในข้อพระคำของเรา ตะลันต์เป็นตัวแทนของเงินจำนวนหนึ่งซึ่งมีน้ำหนักตามที่วัดไว้

น้ำหนักและมูลค่าของหนึ่งตะลันต์แตกต่างกันไปอย่างมหาศาลในพื้นที่ต่างๆ มันคงเป็นไปได้ที่ผมจะนิยามมูลค่าของตะลันต์ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ ปริมาณของตะลันต์ไม่ใช่หัวข้อที่สำคัญในคำอุปมาเรื่องนี้ เราจึงไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้น สิ่งที่สำคัญเป็นอันดับแรกในที่นี้ก็คือว่า แต่ละคนใช้ (หรือประยุกต์) ตะลันต์เดียวหรือหลายตะลันต์ที่ถูกมอบไว้แก่เขาอย่างไร

“คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว” จากการแจกจ่ายเงินตะลันต์เหล่านี้ อาจดูเหมือนว่าเจ้าของบ้านผู้นี้ลำเอียงไปยังผู้รับใช้คนแรกและไม่ยุติธรรมต่อคนอื่นๆที่เหลือ เขาให้แก่ผู้รับใช้คนแรกมากกว่าเป็นสองเท่าของปริมาณเงินที่ให้แก่ผู้รับใช้คนที่สอง และห้าเท่าของปริมาณที่ให้แก่ผู้รับใช้คนที่สาม แต่ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้บอกเราอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นอย่างสุ่มสี่สุ่มห้า ชายผู้นี้ได้พิจารณาผู้รับใช้แต่ละคนของเขาอย่างรอบคอบแล้วก่อนที่เขาฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ให้พวกเขาดูแล เพราะว่าเขาให้ “ตามความสามารถของแต่ละคน”

ชายผู้นี้รู้จักพวกผู้รับใช้ของตนเป็นอย่างดี พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเขาให้คำสั่งใดที่เฉพาะเจาะจงแก่พวกเขาว่าพวกเขาจะต้องทำอะไรกับเงินตะลันต์เหล่านั้นที่เขาให้แก่พวกเขา บางทีอาจมีการพูดคุยกันก่อนหน้านี้อันระหว่างพวกเขาแล้วก็ได้ คือระหว่างนายและเหล่าผู้รับใช้ ขณะที่เขาทำการจัดเตรียมอื่นๆสำหรับการเดินทางของเขา แต่ผมเห็นว่าเขาแสดงออกถึงความไว้วางใจอันสมบูรณ์แบบในตัวพวกเขาและฝากให้แต่ละคนดูแลสิ่งที่เขาเห็นว่าผู้รับใช้คนนั้นๆสามารถจัดการได้ หลังจากทำเช่นนี้แล้ว เขาก็ “ออกเดินทางทันที”

เงินตะลันต์ต่างๆในคำอุปมาเรื่องนี้เป็นตัวแทนของสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าประทานแก่เราเพื่อใช้งานหนึ่งในของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระองค์ประทานให้แก่เราแล้วคือ *ความสามารถในการคิด*, ความคิด, อำนาจที่จะคิดและใช้เหตุผล สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะประทานให้แก่เราสำหรับการใช้งานในโลกนี้ เราแต่ละคนก็มีความสามารถของเราเองสำหรับการเก็บรักษาและการเพิ่มพูนสิ่งซึ่งพระองค์ทรงมอบไว้แก่เรา เหมือนกับที่เหล่าผู้รับใช้ในคำอุปมาเรื่องนี้มีความสามารถที่แตกต่างกันไป

เปาโลพูดถึงของประทานเหล่านี้และการใช้งานพวกมันในโรม 12:6-8: “และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี”

จากนั้นใน 1 โครินธ์ 12:4-11 เปาโลอธิบายว่า: “แล้วของประทานนั้นมีต่างหาก แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน งานรับใช้ก็มีต่างหาก แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน กิจกรรมมีต่างหาก แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน *การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน*

“ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆได้ สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์”

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเรามีความสามารถที่แตกต่างกันไป แต่ไม่ว่าความสามารถของเราจะเป็นอะไร มันก็เป็นสิ่งที่พระเจ้าโปรดประทานให้และมันต้องถูกใช้งานเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ข้อ 16-18: “คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้อีกสองตะลันต์เหมือนกัน แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้”

ผู้รับใช้คนที่ได้ห้าตะลันต์ใช้ของประทานนั้นอย่างเกิดผลมากเหลือเกินจนเขาเพิ่มการลงทุนของตนเป็นสองเท่าโดยการได้มาอีกห้าตะลันต์ ในทำนองเดียวกัน ผู้รับใช้คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็เพิ่มการลงทุนของตนเป็นสองเท่าเหมือนกันและได้มาเพิ่มอีกสองตะลันต์

พระเยซูเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะอธิบายในคำอุปมาเรื่องนี้ว่าผู้รับใช้สองคนนี้ใช้วิธีการทำธุรกิจแบบใดเพื่อทำให้เกิดผลกำไรของตน พวกเขาอาจปล่อยกู้เงินนั้นแก่คนอื่นและได้ดอกเบี้ยเพิ่มมาก็ได้ พวกเขาอาจไปซื้อสินค้ามาขายต่อและทำเงินของตนเพิ่มเป็นสองเท่าก็ได้ แต่เพื่อที่จะได้มาซึ่งผลลัพธ์ที่เฉพาะเจาะจงเหล่านี้ โดยแต่ละคนลงเอยด้วยการมีเพิ่มเป็นสองเท่าจากที่เขามีอยู่ในตอนต้น พวกเขายอมเห็นว่าจำเป็นต้องใช้ความสามารถทั้งหมดของตนอย่างเต็มที่

แต่ผู้รับใช้คนที่ได้รับตะลันต์เดียว “ได้ชุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้!” เหมือนกับที่พระคัมภีร์ไม่บอกรายละเอียดแก่เราเกี่ยวกับว่าผู้รับใช้อีกสองคนนั้นได้มาพอที่จะเพิ่มสิ่งที่พวกเขามีอยู่ในตอนต้นเป็นสองเท่าได้อย่างไร พระคัมภีร์ก็ไม่บอกเราเช่นกันว่าทำไมผู้รับใช้คนที่สามนี้ถึงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นไปฝังไว้ในดิน แต่เราก็เรียนรู้จากสิ่งที่ตามมาในข้อพระคำต่อๆไปว่าการกระทำของเขานั้นบาปหนาและจะทำให้เขาต้องชดใช้มากกว่าที่เขาจะจ่ายไหว

เหมือนกับที่ผมได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว พระเยซูกำลังสอนโดยใช้ภาพประกอบต่างๆถึงความจำเป็นในการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ เหตุฉะนั้นในคำอุปมาเรื่องนี้ชายผู้หนึ่งที่กำลัง “เดินทางไปยังเมืองไกล” จึงเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์เจ้า และผู้รับใช้เหล่านั้นเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน พระเยซูเสด็จไปยัง “เมืองไกล” แล้ว แต่พระองค์จะเสด็จกลับมา และเราทั้งหลายที่ถูกเรียกโดยพระนามของพระองค์ก็มีหน้าที่สานต่องานของพระองค์จนกว่าจะถึงเวลาที่พระองค์เสด็จกลับมา

บัดนี้เป็นที่แน่นอนที่สุดว่า สิ่งใดก็ตามที่เราไม่ไว้ใจจะเป็นพรสวรรค์หรือความสามารถล้วนเป็นของพระองค์ เพราะว่าพรสวรรค์และความสามารถเหล่านั้นได้ถูกมอบไว้แก่เราเพื่อที่จะใช้งานเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ “ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปญจ. 12:13, 14)

คนบางคนมีตะลันต์ (talents-พรสวรรค์) มากกว่าคนอื่นๆ บางคนมีความสามารถในการทำธุรกิจมากกว่าและด้วยเหตุนี้จึงทำเงินได้มากกว่าคนอื่นๆ บางคนมีพรสวรรค์ในเชิงศิลปะ-ดนตรี เป็นต้น ผู้รับใช้บางคนได้รับมอบหน้าที่ศิษยาภิบาลเพื่อดูแลสมาชิกมากมาย; คนอื่นๆรับใช้ในคริสตจักรเล็กๆที่อยู่ห่างไกลที่ดูเหมือนพวกเขามีโอกาสที่จำกัดมากๆ แต่คำสอนที่เน้นย้ำของคำอุปมาเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่ปริมาณของความสำเร็จทั้งหลายของเรา ใจความหลักของคำอุปมาเรื่องนี้คือ **ความสัตย์ซื่อในการที่เราใช้ความสามารถเหล่านั้นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่เรา** พระเจ้าไม่ทรงคาดหวังให้เราใช้สิ่งที่เราไม่มี แต่เราจะต้องไม่เก็บรวบรวมของประทานและพรสวรรค์ต่างๆของพระเจ้าไว้ หากมันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะฝังตะลันต์เดียว มันจะไม่เป็นการเหยียดหยามมากกว่าเดิมหรือที่จะฝังสองหรือห้าตะลันต์? ยิ่งเรามีตะลันต์มากเท่าไร ความรับผิดชอบของเราที่มีต่อพระเจาก็มากขึ้นเท่านั้น แต่ถ้าเราทำทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน ไม่ว่าตะลันต์ของเราจะมีอันเดียวหรือหลายอัน

เราหมายความว่าไม่มีหลักฐานใดเลยของความอิจฉาริษยาท่ามกลางผู้รับใช้เหล่านี้ คนที่ได้รับตะลันต์เดียวไม่ได้อิจฉาผู้รับใช้ที่ได้รับห้าตะลันต์ และคนที่มีเพียงสองตะลันต์ก็ใช้ความขยันหมั่นเพียรและความสัตย์ซื่อในการทำงานของตนพอๆกับผู้รับใช้คนที่ห้าตะลันต์ ความอิจฉาริษยาท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายปรากฏมากมายในปัจจุบัน หลายคนอยากทำหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการผู้ช่วยศิษยาภิบาล หรือเป็นผู้ดำเนินการชั้นเรียนวี ผู้ซึ่งจะรู้สึกเสียเกียรติหากพวกเขาถูกขอให้กวาดพื้นที่ประชุมคริสตจักรหรือปรนนิบัติในแบบอื่นที่ถ่อมใจ ในความเป็นจริงแล้ว มีความต้องการการปรนนิบัติที่ถ่อมใจแบบอุทิศตัวในพระกายของพระคริสต์มากพอๆกับที่ต้องการตำแหน่งต่างๆของคริสตจักรที่โดดเด่นมากกว่า

เปาโลพูดถึงเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 12:12-22 โดยอธิบายว่าผู้เชื่อทุกคนได้รับ**บัพติศมา**เข้าใน**กายเดียวกันแล้ว**-พระกายของพระคริสต์-โดยการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จากนั้นเขาเปรียบเทียบร่างกายฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรเข้ากับร่างกายฝ่ายเนื้อหนังซึ่งมีอวัยวะอยู่หลายส่วน-กระนั้นยังเป็น**กายเดียวกัน**:

“ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามีได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะ**ไม่**เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามีได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมีได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะ**ไม่**เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน

“แต่บัดนี้**พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้**ในร่างกายตาม**ชอบพระทัยของพระองค์** ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน แต่บัดนี้มี**หลายอวัยวะ**แต่ก็**ยังเป็นร่างกายเดียวกัน** และตาจะว่าแก่มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ **แต่ยิ่งกว่าอวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้”**

พระเจ้าทรงทราบที่เราทำอะไรได้ พระองค์ทรงทราบขอบเขตความสามารถต่างๆของเราและข้อด้อยต่างๆของเรา พระองค์ประทานแก่เราสิ่งซึ่งเราสามารถใช้งานได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเราไม่ควรอิจฉา หรือมีใจโลภต่อผู้เชื่อคนอื่นๆที่มีพรสวรรค์ (ตะลันต์) มากกว่าที่เรามี หรือที่ดำรงตำแหน่งที่โดดเด่นมากกว่าในที่ประชุม

เรามักได้ยินบางคนกล่าวว่า “ฉันมีพรสวรรค์น้อยเหลือเกิน (หรือบางทีก็**ไม่มี**พรสวรรค์เลย) จนไม่มีอะไรที่ฉันจะทำได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้นฉันจะเป็นแค่พยานที่อยู่เงียบๆก็แล้วกัน” นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์กระทำ จำไว้ว่า โมเสสยกข้อแก้ตัวว่าเขาพูดไม่ชัด (อพย. 4:10) ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ควรเป็นคนที่นำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวที่เป็นของเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งดูเหมือน**ไม่มีค่าเลย**เมื่อพิจารณาหลายพันคนที่หิวโหย แต่ในพระหัตถ์ของพระเยซู สิ่งเล็กน้อยที่เขาให้มานั้นก็เลี้ยงดูผู้ชายได้ถึงห้าพันคน รวมทั้งผู้หญิงและเด็กๆด้วย (ยอห์น 6:1-14) พระเยซูทรงสัญญาแล้วว่าแม่น้ำสักถ้วย ซึ่งถูกให้ในพระนามของพระองค์และเพราะว่าเราเป็นของพระองค์ จะไม่สูญงบบำเหน็จของมันเลย (มาระโก 9:41) ดังนั้นไม่ว่าความสามารถของเราจะเล็กน้อยสักเพียงใด ความสามารถนั้นก็**เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้** และหากเราใช้มันอย่างขยันขันแข็งเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เราก็จะได้รับ**บำเหน็จเต็มจำนวน**

ผมสงสัยว่า: เราทั้งหลายกำลังซ่อนสิ่งที่เราควรนำไปใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เหมือนอย่างผู้รับใช้เกียจคร้านคนนี้ไหม? เราอิจฉาคนเหล่านั้นที่มีมากกว่าเราไหม และด้วยเหตุนี้เราจึงละเลยหน้าที่ของเราเองที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งเราเป็นหนี้บุญคุณทุกสิ่งที่เราเป็นหรือมี? จำไว้ว่าหัวใจอบอุ่นที่ยอมจำนนต่อพระเยซูก็นำสง่าราศีมาสู่พระเจ้ามากกว่าหัวที่**ดี**ร้อนที่**คิดการใหญ่แต่ทำจริงแค่นิดเดียว** ผู้เชื่อที่ถ่อมใจ โดยแบบอย่างประจำวันของเขาที่แสดงให้เห็นวันต่อวันในแห่งหนใดก็ตามที่เขาพบปะกับเพื่อนมนุษย์ ก็สามารถก่อให้เกิดผลดีมากกว่าใครบางคนที่มีตำแหน่งที่สูงกว่าและโอกาสมากกว่าแต่ไม่กระทำสิ่งที่เขา**ควร**กระทำเพราะว่า

ใจของเขาไม่อยู่ในสิ่งๆนั้น คุณเห็นไหมว่าพระเยซูไม่ยากให้เราเชื่อว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่มีตะลันต์เดียว
ละเลยหน้าที่ของพวกเขา! มีการละเลยและการใช้พรสวรรค์และความสามารถในทางที่ผิดท่ามกลางผู้ที่มี
พรสวรรค์หลายอย่าง

ข้อ 19: “*ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น*”

“*ครั้นอยู่มาช้านาน...*” ผู้รับใช้สามคนนั้นมีเวลาเท่ากันหมดทุกคนในการเพิ่มพูนตะลันต์ของตัวเอง
ผู้รับใช้ที่มีตะลันต์เดียวคนนั้นมีเวลาที่จะใช้ตะลันต์เดียวนั้นมากพอๆกับผู้รับใช้อีกสองคนนั้นที่ตะลันต์ของพวกเขา
เขามีมากกว่าของเขา-กระนั้นเขาก็ไม่ทำให้เกิดการเพิ่มพูนทรัพย์สมบัตินั้นเลย

แต่ในที่สุด “*นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น*” แน่นนอนพอกๆกับที่พระเยซูได้เสด็จไปยัง “เมือง
ไกล” (ไปยังพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์) พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาอีกที พระสัญญาที่ได้ประทานให้แก่
พวกสาวกในกิจการ 1:11 ประกาศว่า: “*พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีก
เหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น!*” การเสด็จกลับมาของพระองค์ไม่ใช่แค่ความ
เป็นไปได้อย่างหนึ่ง-มันเป็นข้อเท็จจริงที่มั่นคงแน่นอนชั่ววันริรันตร์ของพระเจ้า

และเมื่อพระองค์เสด็จมา มันก็เป็นข้อเท็จจริงพอกๆกันว่าพระองค์จะทรง “คิดบัญชี” กับบรรดาผู้รับ
ใช้ของพระองค์: “*เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคน (ผู้เชื่อทั้งหลาย) จะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของ
พระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว*” (2 คร. 5:10)

ผมกลัวจริงๆว่าผู้รับใช้ทั้งหลาย รวมถึงตัวผมเอง ไม่ได้เทศนาและสั่งสอนมากพอเกี่ยวกับการพิพากษา
ที่รอคอยผู้เชื่อทั้งหลายอยู่-การพิพากษาสำหรับ*หน้าที่คนต้นเรือน* ไม่ใช่การไถ่ เราถูกไถ่แล้วในชั่ววินาทีนั้นที่
เราเชื่อในพระเยซู และบาปทั้งหลายของเราก็ถูกพิพากษาแล้วในพระองค์ที่กลโกธา พระองค์ทรงชำระโทษ
บาปที่นั่นแล้ว และเราที่เชื่อในพระองค์เพื่อรับความรอดก็จะไม่ถูกพิพากษาในเรื่องที่ว่าเราจะรอดหรือไม่รอด
แต่*เราจะถูกพิพากษา* ทันทีหลังจากการรับขึ้นไป สำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนของเรา, การที่เราจัดการสิ่ง
ที่ถูกฝากไว้กับเราเพื่อใช้การในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราต้องไม่ละเว้นข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่นี้จากการ
เทศนาและการสั่งสอนของเราเด็ดขาด

ข้อ 20 และ 21: “*คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้
มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’ นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับ
ใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรึดีร่วมสุขกับนายของเจ้า
เถิด’*”

พอนายผู้นั้นกลับมาจากเมืองไกล ผู้รับใช้คนแรกก็มาหาท่านและคืนให้แก่ท่านไม่เพียงห้าตะลันต์นั้นที่
ได้ถูกมอบไว้แก่เขาเท่านั้น แต่มีเพิ่มอีกห้าตะลันต์ด้วย-รวมเป็นทั้งหมดสิบตะลันต์ แต่เขาไม่ได้เอาค้ายกย่อง
สรรเสริญเข้าตัว จงสังเกตว่าเขาบอกว่า “*นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า...*” นั่นแหละ
คือต้นเหตุที่ทำให้เขาทำผลกำไรได้ หากไม่มีสิ่งที่นายของเขาได้มอบไว้กับเขาในตอนแรกแล้ว ก็น่าสงสัยจริงๆ
ว่าเขาจะทำอะไรสำเร็จได้บ้างไหม

นี่เป็นความจริงเหลือเกินในชีวิตของผู้เชื่อ! พระเจ้าประทานโอกาสที่จะรับใช้ให้แก่เรา และพระองค์ต้องให้พลังแก่เราเพื่อที่จะทำงานรับใช้นั้นด้วย แม้แต่ความสามารถด้านสมองที่จะคิดเพื่อพระองค์และความสามารถด้านร่างกายที่จะกระทำเพื่อพระองค์ก็เป็นของประทานต่างๆที่มาจากพระองค์ พระเยซูตรัสไว้ว่า “เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5 วรรคท้าย)

“ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ” กรุณาสังเกตว่า นายผู้นี้ไม่ได้กล่าวว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและประสบความสำเร็จ” กับพระเจ้าแล้ว มันไม่ใช่ความยิ่งใหญ่, ความใหญ่โตของสิ่งที่เรากระทำเพื่อพระองค์ มันคือความสัตย์ซื่อในการทำงานรับใช้นั้นต่างหาก และความจริงใจของหัวใจในการที่เราปฏิบัติหน้าที่คนต้นเรือนของเรา นี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 3:11-15:

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าเราจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่า **เป็นอย่างไร** ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็ขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ”

(“ดีแล้ว” ในภาษาเดิมไม่เพียงสื่อถึงความพึงพอใจเท่านั้น แต่สื่อถึงความพึงพอใจพร้อมกับคำชมเชยแบบอบอุ่นและปลอบปล้ำด้วย)

“เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก” บางครั้งเราก็สงสัยว่าทำไมพระเจ้าไม่ทรงกระทำเพื่อเรามากกว่าที่พระองค์กระทำอยู่ ทั้งๆที่พระองค์ทรงมีความเมตตา, ความรัก, และความประเสริฐต่อเรา บางครั้งเราก็สงสัยว่าทำไมพระองค์ไม่ประทานให้แก่เรามากกว่านี้อีก คุณเคยสงสัยไหมว่าทำไมพระเจ้าทรงให้คริสเตียนบางคนเจริญรุ่งเรืองมากกว่าคนอื่น? หรือทำไมบางคนเกิดผลในการทำงานหนักของพวกเขาเพื่อพระองค์มากกว่าคนอื่นที่ดูเหมือนจะทำงานหนักแต่ประสบความสำเร็จน้อยกว่า? ผมสงสัยว่าความผิดอยู่ตรงที่เราขาดความสัตย์ซื่อ “ในของเล็กน้อย” หรือไม่ พระองค์จะทรงตั้งเรา “ให้ดูแลของมาก” ได้อย่างไรเมื่อเรายังไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่เราแล้วอย่างถูกต้องเหมาะสม? แน่نونว่าบางคนมีความสามารถมากกว่าคนอื่น แต่มันก็เป็นจริงเช่นกันที่ว่าเรามักจะเลยที่จะใช้สิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่เราแล้วอย่างเกิดผลสูงสุด หากเราอยากได้รับ “ของมาก” ที่พระเจ้าทรงต้องการให้เรากระทำสำเร็จ เราก็ต้องสัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่เรามีอยู่แล้วและต้องทำให้สำเร็จก่อนเป็นอันดับแรก

“เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด!” นี่ไม่ใช่ส่วนของผู้รับใช้คนนี้ นี่เป็นส่วนของนายผู้นี้ที่ถูกแบ่งปันกับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของท่าน สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย นี่จะเป็นการสำเร็จครบถ้วนของความปลอบปล้ำยินดีทั้งสิ้นแห่งสวรรค์-ไม่ใช่ที่เราจะมีความปริตีของตัวเองเท่ากับที่เราจะเข้าสู่ความปริตีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ข้อ 22 และ 23: “คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรอีกสองตะลันต์’ นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’”

จงสังเกตว่าไม่มีการขอโทษขอโพยใดๆเลยในส่วนของผู้รับใช้คนนั้นที่ได้รับสองตะลันต์ เขาไม่ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเสียใจที่ข้าพเจ้าไม่ได้มากเท่ากับเพื่อนผู้รับใช้ของข้าพเจ้าที่มีห้าตะลันต์” เขาไม่ได้กล่าวว่า “นี่อาจไม่มากมาย แต่ข้าพเจ้าก็ทำสุดฝีมือแล้วกับสิ่งที่ข้าพเจ้ามีอยู่” ไม่ใช่เลย เขาเข้าหานายของเขาในความมั่นใจแบบเดียวกันและพูดกับนายด้วยถ้อยคำแทบจะเหมือนกันกับผู้รับใช้คนนั้นที่ได้รับห้าตะลันต์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้รับใช้คนที่สองนี้ทราบในใจของเขาเองว่าเขาได้กระทำการที่เขาถูกคาดหวังให้กระทำแล้ว และเขาก็คืนสองตะลันต์นั้นให้แก่นายของเขาพร้อมกับอีกสองตะลันต์นั้นที่เขาได้มาเพิ่ม

“ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ” นี่เป็นคำชมเชยแบบเดียวกับที่นายได้ให้แก่ผู้รับใช้คนแรกนั้น คำชมเชยของท่านที่ให้แก่ผู้รับใช้สองคนนั้นเหมือนกันทุกประการ ผมขอกล่าวซ้ำว่า-บ่าเหน็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณหรือความใหญ่โตของงานรับใช้นั้นที่ถูกกระทำ แต่ขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อและความจริงใจของหัวใจในการทำงานรับใช้นั้นต่างหาก

“เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก” ผู้รับใช้ทั้งสองคนนี้ไม่เพียงได้รับคำชมเชยในแบบเดียวกันเท่านั้น พวกเขายังได้รับบ่าเหน็จแบบเดียวกันด้วย-นั่นคือ ในสัดส่วนตามที่พวกเขาได้กระทำสำเร็จ คนเหล่านี้ได้สัตย์ซื่อในฐานะผู้รับใช้ บัดนี้พวกเขาจะได้รับโอกาสที่จะเป็นผู้ครอบครอง พวกเขาได้รับฝากให้ดูแลของเล็กน้อย บัดนี้พวกเขาจะมีอำนาจครอบครองเหนือของมากมาย

คำเชิญชวนนั้นก็มายังทั้งสองคนนี้เช่นกัน: “เจ้าจงปรินิรมิตร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด!” ผมเชื่อจริงๆว่าจะมีบ่าเหน็จอยู่หลายระดับในสวรรค์ เหมือนกับที่จะมีการลงโทษอยู่หลายระดับในนรก แต่เราเชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำก็จะถูกต้อง หากเรากระทำอย่างสุดความสามารถของเราแล้วในการรับใช้ของเราต่อพระองค์ เราก็จะได้รับบ่าเหน็จที่เราสมควรได้รับ

ข้อ 24 และ 25: “ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวกับที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน’”

“นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง ...” ผู้รับใช้คนที่ได้รับแค่ตะลันต์เดียวบัดนี้ก็มาหานายของตนแล้ว-ไม่ใช่ด้วยความมั่นใจแบบเดียวกับที่ผู้รับใช้สองคนแรกนั้นได้มา แต่ด้วยคำบ่นและข้ออ้างต่างๆ ความหมายของเขานั้นชัดเจนมากๆ นี่เท่ากับเขากล่าวว่า “นายเจ้าข้า ท่านเป็นคนเอาใจยากนะ ไม่มีทางที่ท่านจะพอใจอะไรๆเลย ท่านเรียกร้องสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มีวันให้ได้ และท่านก็ไม่พอใจกับสิ่งที่ได้มาต่างๆ”

“...เกี่ยวกับที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย” ที่บ่งบอกตรงนี้ก็คือ การกล่าวหาในเรื่องความไม่ยุติธรรม บางทีอาจในเรื่องความไม่ซื่อตรงด้วยซ้ำ ในส่วนของผู้เป็นนาย “ท่านเกี่ยวในที่ๆท่านไม่ได้หว่านอะไรเลย และท่านเก็บสำสมในที่ๆท่านไม่ได้โปรยอะไรเลย”

หากคำกล่าวหานี้เป็นจริง นายผู้นี้ก็คงเป็นคนที่เอาใจยาก ซึ่งไม่พอใจกับอะไรเลย แต่เราต้องพิจารณาการประยุกต์ใช้กับความเชื่อแบบคริสเตียนวันนี้:

มีผู้คนอยู่หลายหมื่นคนวันนี้ที่แอบคิดเกี่ยวกับพระเจ้าว่าทรงเป็นนายผู้เอาใจยาก โดยถึงขนาดโทษพระองค์ด้วยซ้ำในเรื่องความไม่ชอบธรรมของพวกเขาเองและความไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตในแบบที่พวกเขา

เขาควรดำเนินได้ พวกเขาโทษพระเจ้าเรื่องบาปต่างๆที่พวกเขากระทำวันแล้ววันเล่า, เรื่องความชั่วร้ายที่พวกเขาปฏิบัติ, และเพราะว่าพวกเขาไม่ได้รับการอวยพรด้วยความสามารถมากพอๆกับที่คนอื่นๆบางคนมี

นี่ไม่ได้ใกล้เคียงกับความจริงเลย พระเจ้าทรงยุติธรรมและชอบธรรม แต่พระองค์จะทรงเรียกเอาจากทุกคนตามความสามารถของคนๆนั้นเท่านั้น นี่ได้รับการพิสูจน์อย่างชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้:

“เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี” (2 คร. 8:12)

“ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมากแต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:47, 48)

“ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่มีสัตย์ซื่อทุกคน” (1 คร. 4:2) ความสัตย์ซื่อ จึงเป็นข้อกำหนดหลักในการรับใช้

“ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน” ถ้อยคำของผู้รับใช้คนนั้นขัดแย้งกันและข้ออ้างต่างๆของเขาก็ปรับโทษตัวเอง เขาบอกว่านายเป็นคนขี้มรดและไร้เหตุผล แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ยอมรับว่ามันเป็นเงินของนายของเขาที่เขาได้ซ่อนไว้ใต้ดิน

“...ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพเจ้าไม่ได้เพิ่มอะไรเลยเข้ากับตะลันต์นั้น แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เอาอะไรไปจากมันเหมือนกัน ข้าพเจ้ากำลังคืนให้แก่ท่านเหมือนกับตอนที่ท่านได้มอบเงินนี้ให้ข้าพเจ้าเก็บรักษา” ดูเหมือนเขาจะบอกเป็นนัยว่านี่คือทั้งหมดที่นายควรคาดหวังจากเขา กระนั้นข้อเท็จจริงที่ว่าเขากลัวก็บ่งบอกถึงการฟ่องใจ

มีความกลัวชนิดที่ถูกต้อง (“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา”-สุภาษิต 9:10) และมีความกลัวชนิดที่ผิด ความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าก็ให้กำเนิดความกลัวที่บริสุทธิ์ แต่ความรู้ในเรื่องความไม่เชื่อฟังก็ให้กำเนิดความกลัวที่รู้สึกผิด

ข้อ 26 และ 27: “นายจึงตอบเขาวว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวข้องที่เรามีได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้ไปเลย เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบียด้วย’”

“เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน!” แน่นนอนว่าชั่ว หมายถึง ชั่วร้าย ส่วนเกียจคร้านหมายถึง ขี้เกียจ, ไม่ทำการทำงาน, ขอบอยู่เฉยๆโดยเลือกที่จะทำเช่นนี้ในเมื่อมีงานที่ควรกระทำ ผู้รับใช้คนนั้นช่วยในการที่เขาทำตัวเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาโทษนายของตนสำหรับข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ได้พยายามที่จะเพิ่มพูนตะลันต์นั้นที่เขาได้รับฝากไว้ให้ดูแลเลย ในเมื่อเหตุผลที่แท้จริงที่เขาไม่ได้เพิ่มพูนตะลันต์นั้นก็คือ ความขี้เกียจของเขาเอง และการที่เขาไม่ใช้เวลาที่มีอยู่เพื่อทำให้เกิดผลอกงย เขาเอาตะลันต์นั้นไปซ่อนไว้เฉยๆและจากนั้นก็ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปจนกระทั่งนายของเขากลับมา

นายผู้รับใช้เหตุผลของผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้านคนนั้นและปรับโทษเขาโดยคำพูดของเขาเอง ท่านกล่าวว่า “เนื่องจากเจ้าอ้างว่ารู้ว่าเราเอาใจยากและไม่ยุติธรรม เจ้าก็น่าจะเอาเงินของเราไปฝากไว้กับพวกคนรับแลก

เงิน (น่าจะหมายถึงพวกนายธนาคาร) ที่อย่างน้อยมันจะได้งอกเงยดอกเบี้ยให้แก่เราบ้าง” นี่ไม่ใช่การยอมรับ
ในส่วนของนายเลยว่าคำกล่าวหาต่างๆของผู้รับใช้คนนี้เป็นความจริง

เราอาจเรียนรู้บทเรียนนี้จากผู้รับใช้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้: ถ้าเราไม่สามารถค้าขายได้โดยตรงหรือแบบ
ส่วนตัวโดยใช้บัญชีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, ถ้าเราไม่มีทักษะและความชำนาญที่จะจัดการงานรับใช้หนึ่ง
ด้วยตัวเราเอง อย่างน้อยเราก็สามารถมีส่วนช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่กำลังทำงานนั้นๆอยู่ เราสามารถให้เงินของ
เรา, เราสามารถให้คำพยานของเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า, และในหลากหลายวิธีเราสามารถมีส่วนช่วย
เหลือในงานรับใช้ของพระเจ้าได้โดยการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่มีความสามารถมากกว่าเรา เราจะมัวแต่นั่งอยู่
เฉยๆไม่ได้ มีอะไรบางอย่างเสมอที่เราสามารถทำได้ แม้ด้วยตะลันต์เดียวก็ตาม ที่จะทำให้อาณาจักรของ
พระเจ้ารุ่งโรจน์ไปและนำสง่าราศีมาสู่พระนามของพระเยซู

ข้อ 28 และ 29: “เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิมีตะลันต์ ด้วยว่าทุก
คนที่มิอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมิเหลือเพื่อ แต่ผู้ที่ไม่มิ แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา”

“เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไป...” เพราะความเกียจคร้านของเขาและการไม่
เอาใจใส่ดูแลธุรกิจของนายของเขา ผู้รับใช้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความไม่คู่ควรของตนที่จะได้แม้สัก
ตะลันต์เดียวไปครอบครอง มันจะถูกเอาไปเสียจากเขา

นี่เป็นจริงในการทำงานของกฎธรรมชาติ คนที่ไม่ใช่คุณลักษณะฝ่ายร่างกายของตน-แขน, ขา, หรือ
แม้แต่ความสามารถทางสมองของตน-จะพบว่าอวัยวะเหล่านี้เริ่มอ่อนแอลงเรื่อยๆและสูญเสียพลังของพวกเขา
ไป แขนหรือขาที่ถูกใส่เฟือกไว้จนกว่าการแตกหักก็มีเวลาที่จะหายดีจำเป็นต้องถูกออกกำลังมากเป็นพิเศษและ
ได้รับกายภาพบำบัดเมื่อเฟือกนั้นถูกถอดออก นี่เป็นข้อกำหนดอย่างหนึ่งที่สำคัญยิ่งเพื่อที่จะทำให้อวัยวะส่วน
นั้นของร่างกายที่ไม่ได้ใช้งานกลับมาใช้งานได้ตามปกติ คนที่มีมันสมองอันปราดเปรื่องและฉับไวอาจปฏิเสธที่
จะใช้งานหน้าที่ต่างๆฝ่ายสมองของตนจนกระทั่งความคิดของเขาเริ่มเฉื่อยชาและเริ่มมีอาการไม่รู้สึกรู้สาบาง
ประการ

ในทางกลับกัน การใช้งานอวัยวะฝ่ายร่างกายหรือสมองอย่างสม่ำเสมอทำมากกว่ารักษาอวัยวะ
เหล่านั้นให้อยู่ในสภาพดั้งเดิม การออกกำลังส่วนใดของร่างกายก็เพิ่มพูนความสามารถด้วย การออกกำลังกาย
และกิจกรรมฝ่ายร่างกายจะเพิ่มพลังกำลังแบบนักกีฬา การออกกำลังทางสมองจะทำให้การรับรู้ต่างๆเฉียบคม
และทำให้คนๆนั้นตื่นตัวและมีขีดความสามารถทางสมองเพิ่มขึ้น

นี่ก็เป็นจริงเช่นกันในเรื่องของความเชื่อ คนที่ออกกำลังความเชื่อจะเพิ่มพูนความเชื่อของตนและจะมี
ความหิวกระหายมากขึ้นในสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ

“ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้น...” คนเราต้องมีสภาพแบบพระเจ้าโดยการสถิตอยู่
ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณ และผู้เชื่อทุกคนมีพระวิญญาณ
บริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน ด้วยเหตุนี้ แก่ผู้ “ที่มี” พระวิญญาณ ความเข้าใจจะถูกประทานให้ และเมื่อความ
เข้าใจนั้นถูกออกกำลัง โดยใช้สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแล้ว พระองค์ก็จะประทานความเข้าใจให้มากขึ้นและ
ใหญ่โตขึ้น แต่หากพระเจ้าประทานความสว่างให้และเราปฏิเสธที่จะเดินในความสว่างนั้น พระองค์ก็จะไม่

ประทานความสว่างให้มากกว่านี้ หากเราปล่อยผ่านโอกาสต่างๆที่พระเจ้าประทานให้และปฏิเสธที่จะใช้ประโยชน์จากพวกมันเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงเลิกประทานโอกาสต่างๆให้แก่เรา เมื่อเราใช้สิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่เราแล้ว พระองค์ก็จะทรงเพิ่มพูนของประทานต่างๆ, ความสามารถต่างๆ, และโอกาสต่างๆของเรา

“...แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา” คำกล่าวนี้ทำให้ผมกังวลใจเป็นเวลาหลายปี หลังจากที่ผมได้บังเกิดใหม่แล้ว ผมไม่อาจเข้าใจได้ว่าจะมีสิ่งใดถูกเอาไปจากคนที่ไม่มีสิ่งใดเลยได้อย่างไร และจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเปิดความเข้าใจของผมและผมเชื่อว่าบัดนี้ผมเข้าใจแล้วว่าพระคัมภีร์กำลังสอนอะไรตรงนี้:

คนที่ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าและไม่ใช้โอกาสที่ได้ประทานให้แก่เขาเพื่อที่จะกลายเป็นผู้เชื่อก็จะหยุดได้ยินเสียงเรียกของพระวิญญาณ และโอกาสที่จะรับความรอดจะถูกเอาไปเสีย การปฏิเสธการเชิญชวนของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เรื่อยๆก็เท่ากับเป็นการให้การเชิญชวนนั้นถูกเพิกถอนไปเสีย และพระเจ้าจะตรัสเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับเอฟราอิมว่า: “เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาแต่ลำพัง” (โฮเซยา 4:17)

เราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าได้ประทานพระวาตะ (ยอห์น 1:1, 2, 14; 3:16) พระวาตะนำมาซึ่งความเชื่อ (โรม 10:17) ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณ และพระคุณนำมาซึ่งความรอด: “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” (อฟ. 2:8) การปฏิเสธที่จะได้ยินด้วยหูที่เข้าใจอาจทำให้ของประทานนั้นถูกเอาไปเสีย และจากนั้นถึงแม้ว่าคนๆหนึ่งได้ฟังข่าวประเสริฐ เขาก็ได้ยินไม่ได้และรับมันไว้ไม่ได้เพราะเขาไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจอีกต่อไปแล้ว เมื่อคนใดเหยียบย่ำโอกาสที่จะเป็นคริสเตียนอยู่เรื่อยๆ โอกาสนั้นก็จะถูกเอาไปเสียจากเขา

แต่ผู้เชื่อที่ออกกำลังความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับข้อลึกลับต่างๆแห่งอาณาจักรนั้นก็เข้าใจพวกมันอย่างครบถ้วนมากขึ้นเรื่อยๆขณะที่เขาศึกษาและนำสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาไปปฏิบัติ

ข้อ 30: “จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

การสูญเสียตะลันต์ที่เหลืออยู่เปล่าๆไปนั้นเป็นเพียงส่วนเล็กน้อยของหายนะของผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ คนนี้ นายของเขาสั่งให้โยนเขาเข้าไปใน “ที่มีดภายนอก” การลงโทษของเขาถูกบ่งบอกโดยถ้อยคำที่พระเยซูเจ้าทรงใช้บ่อยๆในการเชื่อมโยงกับความสยดสยอง, ความทุกข์โศก, และความเจ็บปวดรวดร้าวที่จะต้องทนในสถานที่แห่งนั้นที่รอคอยคนไม่เชื่อทั้งหลาย, สถานที่แห่งหนึ่งซึ่ง “จะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มธ. 8:12; 13:42; 22:13; 24:51; และลูกา 13:28)

คำพรรณนาอันน่าสยดสยองที่สุดเกี่ยวกับนรกเท่าที่เคยถูกให้ไว้นั้นออกมาจากริมฝีพระโอษฐ์ของพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักคนบาปทั้งหลายมากเสียจนพระองค์ทรงเต็มพระทัยสละชีวิตของพระองค์เองเพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้รับ**ความรอด**จากสถานที่แห่งนั้นซึ่งมีการร้องไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟันและเป็นที่

ซึ่งไฟจะไม่ดับเลย เราได้ยกถ้อยคำเหล่านั้นไปก่อนหน้านั้นแล้วในการศึกษาของเราเกี่ยวกับชาวประเสริฐของ
มัทธิว แต่ให้เรายกข้อพระคำเหล่านั้นอีกครั้งและขอให้คุณอ่านพวกมันอย่างช้าๆและอย่างตั้งใจ:

“และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือ
และต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลง
ผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าไป
อาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย
และไฟก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:43-48)

มีผู้ใช้หลายคนในธรรมาสน์ของอเมริกาวันนี้ที่ปฏิเสธว่ามีนรกอยู่จริงๆซึ่งมีไฟเผา วิบัติแก่ผู้ที่เอาคำ
พรณนาของพระคัมภีร์เกี่ยวกับนรกออกไปเสียและวาดภาพความทุกข์โศกต่างๆของนรกราวกับว่าพวกมันเป็น
เพียงถ้อยคำที่ไม่สำคัญอะไรหรือราวกับว่าพวกมันเป็นเชิงสัญลักษณ์ และไม่ใช้ไฟและกัมมะถันจริงๆ! บุคคล
เช่นนั้น ถึงแม้ว่าเขาอ้างตัวว่าเป็นผู้ใช้คนหนึ่งของผู้รับใช้พระเจ้า กำลังขาดกรรมดวงวิญญาณของคนทั้งหลายขณะ
ที่เสแสร้งว่าเป็นเพื่อนของพวกเขา คนที่ปฏิเสธที่จะเทศนาเรื่องนรกเหมือนอย่างที่เราเคยได้ทรงเทศนามันก็
ไม่ใช่เพื่อนของเหล่าคนบาป เขาเป็นศัตรูของผู้ไม่เชื่อทุกคน และตัวเขาเองจะไปอยู่ในนรกชั่ววันรันดร์

คำอุปมาเรื่องตะลันต์นี้คล้ายคลึงกับคำอุปมาเรื่องเงินสิบบินาที่ถูกพบในลูกา 19:11-27 อย่างมาก แต่
คำอุปมาสองเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน หากคุณจะอ่านข้อพระคำตอนนั้นจากชาวประเสริฐของลูกา คุณก็จะ
หมายเหตุว่าคำอุปมาเรื่องเงินสิบบินาเหล่านั้นถูกกล่าวตอนที่พระเยซู “เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว” ขณะที่คำ
อุปมาเรื่องเงินตะลันต์เหล่านั้นถูกทำให้ไว้หลายวันหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มแล้ว
และมันถูกกล่าวจากภูเขามะกอกเทศ

นอกจากนี้ คำอุปมาเรื่องเงินสิบบินาเหล่านั้นก็ถูกกล่าวต่อหน้าฝูงชนหมู่ใหญ่ ขณะที่คำอุปมาเรื่องเงินตะ
ลันต์เหล่านั้นถูกกล่าวแก่พวกสาวกแต่พวกเดียว ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ ผู้รับใช้แต่ละคนได้รับเงินตะลันต์
ในจำนวนที่แตกต่างกันไป-ห้า, สอง, และหนึ่ง ในคำอุปมาเรื่องเงินสิบบินา ทุกคนได้รับจำนวนเท่ากัน-**หนึ่งสิบบินา**
ซึ่งเท่ากับประมาณหนึ่งในสิบหกส่วนของหนึ่งตะลันต์

ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อแต่ละคนเหล่านั้นแสดงออกถึงความมีชีวิตชีวาแบบ
เดียวกันโดยการเพิ่มเป็นสองเท่าของสิ่งที่ตนได้รับไว้ ขณะที่คำอุปมาเรื่องเงินสิบบินา แต่ละคนซึ่งได้รับเท่ากัน
ผู้รับใช้เหล่านั้นให้ผลตอบแทนที่แตกต่างกันไป คนหนึ่งทำให้หนึ่งสิบบินาของตนได้กำไรสิบบินา อีกคนทำให้หนึ่งสิบบินา
ของตนได้กำไรห้าสิบบินา ดังนั้น บทเรียนที่ตั้งใจไว้ทั้งสองเรื่องจึงแตกต่างกัน เรื่องหนึ่งให้ภาพประกอบของ
ความสัตย์ซื่อที่เท่ากันโดยมีข้อได้เปรียบในระดับที่แตกต่างกัน และอีกเรื่องให้ภาพประกอบของพัฒนาการใน
ระดับที่แตกต่างกันของโอกาสต่างๆที่เท่ากัน

นอกจากนี้ในทางกลับกัน คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น ก็แสดงออกถึงคนเหล่านั้นที่รอคอย
องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา โดยแสดงออกถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณที่อยู่ภายในของผู้ที่สัตย์ซื่อ ในคำอุปมาเรื่อง
ผู้รับใช้เหล่านั้น เราเห็นผู้รับใช้หลายคนทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, กิจกรรมที่แสดงออก

ภายนอกของการทำหน้าที่คนต้นเรือนซึ่งถูกนำเสนอ คำอุปมาทั้งสองเรื่องนี้ให้หลักฐานของชีวิตของพระเจ้าที่สถิตอยู่ภายใน ความเชื่อที่ปราศจากการงานต่างๆก็ตายเสียแล้ว (ยากอบ 2:17-26) และหากเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงเราก็จะมีการงานต่างๆ เราอาจไม่ได้บรรลุสิ่งใหญ่โตในสายตาของมนุษย์ แต่เราจะเป็นคนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อในสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงฝากไว้กับเรา ไม่ว่าจะมากหรือน้อย

การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การพิพากษาบรรดาประชาชาติ

ข้อ 31: “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์”

ในข้อพระคำทำายๆของบทนี้เราพบส่วนที่สามของคำเทศนาเชิงพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้า ซึ่งประทานให้บนภูเขามะกอกเทศ อาจารย์และนักเทศน์หลายคนกล่าวถึงเรื่องนี้ว่าเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่ง เหมือนกับที่หลายคนกล่าวถึงเรื่องราวของเศรซฐีผู้ขึ้นกับลาซารัส (ลูกา 16) ว่าเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่ง ทั้งสองเรื่องนี้ไม่ใช่คำอุปมา ในที่นี้ เช่นเดียวกับในลูกา 16 คำบรรยายต่างๆกล่าวถึงเหตุการณ์และสภาวะต่างๆซึ่งเป็นของจริง ไม่ใช่เชิงสัญลักษณ์

ก่อนที่เราจะสามารถเข้าสู่การอธิบายเกี่ยวกับการพิพากษาที่ถูกนำเสนอในพระคำตอนนี้ได้อย่างแท้จริง เราต้องชี้ชัดก่อนว่าพระที่นั่งที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นฝ่ายวิญญาณหรือเป็นของจริง เราพบบันทึกเกี่ยวกับความเป็นของจริงของเรื่องนี้ในลูกา 1:26-33 ที่ทูตสวรรค์กาเบรียลได้ปรากฏแก่มารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น:

“ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรื่องเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง” เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์ เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด **พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”**

บัดนี้เราทราบว่าดาวิดเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งจริงๆที่เคยครองราชย์จากพระที่นั่งหนึ่งจริงๆ เราทราบด้วยว่า “วงศ์วานของยาโคบ” ประกอบด้วยชนชาติหนึ่งจริงๆ “**พระที่นั่งของดาวิด**” เป็นวลีหนึ่งที่ชี้เฉพาะในทางประวัติศาสตร์พอๆกับพระที่นั่งของซีซาร์ พระที่นั่งของดาวิดเป็นของจริงพอๆกับพระที่นั่งของบรรดากษัตริย์และพระราชินีแห่งประเทศอังกฤษในปัจจุบัน การทำให้พระที่นั่งของดาวิดเป็นฝ่ายวิญญาณเท่ากับเป็นการสูญเสียความหมายของข้อพระคำทั้งตอนในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูจะประทับนั่งบนพระที่นั่งหนึ่งจริงๆ และทรงครอบครองเหนืออาณาจักรหนึ่งจริงๆ ดังนั้นเราจึงสามารถยอมรับข้อความขึ้นต้นในพระคำตอนนี้ได้ว่าเป็นของจริง:

“เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง...” พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระองค์เองตรงนี้เป็น “บุตรมนุษย์” แทนที่จะเป็นกษัตริย์ ประชาชาติยิวกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของตน และ “พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์” ก็เป็นคำที่พวกเขาคุ้นเคย หากพระเยซูทรงใช้สำนวนนั้นในการตรัสกับพวกยิว พวกเขาก็คงจะถือว่าคำกล่าวนั้นเป็นการยืนยันแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่งผู้ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ ผู้ทรงพิชิตและครอบครองในความเจิดจรัสในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นการช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นทาสของพวกโรมัน ดังนั้นพระเยซูจึงทรงใช้ชื่อพระเมสสิยาห์โดยการตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็น “บุตรมนุษย์” (ดู มัทธิว 8:20, 16:28, และ 19:28) พระองค์กำลังตรัสถึงการเสด็จมาในอนาคตของพระองค์ ไม่ใช่การครอบครองในปัจจุบันหรือแบบชั่วคราวใดๆในขณะนั้น พระองค์มิได้เสด็จมาในตอนนั้นเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ แต่มาในฐานะพระเมสโปดกของพระเจ้าเพื่อรับเอาบาปของคนทั้งโลกไปเสีย พระองค์จะเสด็จมาอีกทีในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย และเมื่อถึงเวลานั้น**พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์** ด้านหลังพระองค์จะเป็น **“เหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง”** – ทูตสวรรค์อาร์คาญาจำนวนนับไม่ถ้วนที่เปี่ยมสง่าราศีผู้ซึ่งจะขจัดคนทั้งปวงที่พระองค์จะทรงปรับโทษไปให้พ้นจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ตามคำสั่งของพระองค์

ข้อ 32 และ 33: “บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย”

“บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์” พระเยซูไม่เพียงประทับในฐานะกษัตริย์เท่านั้น แต่ในฐานะผู้พิพากษาเช่นกัน พระองค์ทรงถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาแล้ว และพระเจ้า “ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้” กับพระองค์ (ยอห์น 5:22) พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม-อันที่จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถพิพากษาในความชอบธรรมได้

ยังมีคำถามอีกหลายข้อที่ยังไม่ได้รับคำตอบในข้อพระคำตอนนี้ แต่เราก็ทราบจริงๆว่าการพิพากษานี้จะเกิดขึ้นในอนาคต มันจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์ทรง “ปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์” (2 ธส. 1:7) และหลักเกณฑ์ของการพิพากษานี้จะเป็นการปฏิบัติที่ถูกหยาบคายให้โดยบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติที่กระทำต่อพวกยิวในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้น ผมเชื่อว่าการปฏิบัติที่ตื๋นนี้จะเป็นผลมาจากการได้ยิวชาวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยยิว 144,000 คนนั้น (วิว. บทที่ 7) บางประชาชาติเหล่านั้นจะรับความรอดและประชาชาติอื่นๆจะถูกทำลาย

(หากจะนอกเรื่องสักเล็กน้อย เราควรอธิบายว่าผู้คนจำนวนมากสับสนการพิพากษาบรรดาประชาชาติกับการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวซึ่งถูกพรรณาในวิวรณ์ 20:11-15 แต่การเปรียบเทียบอย่างระมัดระวังของข้อพระคำที่เพิ่งถูกยกมาจากมัทธิว 25 กับข้อพระคำในวิวรณ์ 20 จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการพิพากษาสองคราวนี้เป็นสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแยกจากกันอย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธิวไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย; ในวิวรณ์มีการเป็นขึ้นจากตาย ในมัทธิว บรรดาประชาชาติที่มีชีวิตอยู่ถูกพิพากษา; ในวิวรณ์ **บรรดาผู้ที่ตายไปแล้วถูกพิพากษา** ในมัทธิวการพิพากษาเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้; ในวิวรณ์มันเกิดขึ้นในบรรดา

ฟ้าสวรรค์ ในมัทธิว ไม่มี “หนังสือต่างๆ” ถูกกล่าวถึง; ในวิวรณ์ “หนังสือต่างๆ” ถูกเปิดออก และ “หนังสืออีกเล่มหนึ่ง” ถูกเปิดออกด้วย ในมัทธิว คนสามจำพวกถูกเอ่ยชื่อ-พวกแกะ, พวกแพะ, และพวกพิน้อง; ในวิวรณ์มี คนจำพวกเดียวถูกกล่าวถึง-พวกคนที่ตายไปแล้ว ในมัทธิว เวลาแห่งการพิพากษานั้นคือ ก่อนยุคพันปี; ใน วิวรณ์เวลานั้นคือหลังยุคพันปีอย่างชัดเจน)

เนื่องจากนี่เป็นการพิพากษาบรรดาประชาชาติ พวกยิวจึงจะไม่อยู่ในการพิพากษานี้เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าพวกยิว “มิได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ” (กตว. 23:9) คริสตจักรไม่สามารถอยู่ในการพิพากษานี้ได้เพราะว่าพวกวิสุทธิชนจะถูกเกี่ยวดองกับพระคริสต์ในการพิพากษาโลก (1 คร. 6:2) และคริสตจักรจะอยู่กับพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาประชาชาติเหล่านั้น ทั้งพวกยิวและคริสตจักรจะถูกพิพากษาไปเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นจึงเป็นที่ชัดเจนว่าการพิพากษาบรรดาประชาชาติไม่สามารถเป็นการพิพากษาแบบเหมารวมได้ซึ่งมนุษยชาติทั้งปวงถูกพิพากษาในคราวเดียวกัน

“...และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ” ข้อพระคัมภีร์นี้บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าบุคคลเหล่านั้นที่ถูกพิพากษาในที่นี้จะเป็ ประชาชาติเหล่านั้นซึ่งกำลังมีชีวิตอยู่ในวันนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์, ระยะที่สองของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์, เมื่อพระองค์ทรงยืนบนภูเขามะกอกเทศ และประชาชาติเหล่านั้นจะถูกแบ่งออกเป็นสองพวก พวก “แกะ” จะถูกแยกออกจากพวก “แพะ”

ประชาชาติเหล่านั้นที่ถูกเรียกตรงนี้เป็น “แกะ” คือใคร? เราทราบพวกเขาไม่ได้เป็นตัวแทนของ คริสตจักร, เหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า, เพราะพวกเขาวิสุทธิชน ณ เวลานี้, ดังที่ได้ชี้ให้เห็นไปแล้ว, จะอยู่กับพระ คริสต์แล้ว พวกเขาจะคอยช่วยเหลือพระองค์ในการพิพากษาประชาชาติเหล่านั้น พวกเขาเป็นเหล่าทายาทของ พระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ ขณะที่ประชาชาติ “แกะ” เหล่านี้ได้รับ “ราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้...ตั้งแต่แรกสร้างโลก” เป็นมรดก คริสตจักรจะมีมรดกที่สูงส่งมากกว่านั้นเยอะ คริสตจักรจะได้เข้าอยู่ในนคร ขาวดุจมุกดานันซึ่งพระเยซูกำลังจัดเตรียมไว้ให้พวกเขาอยู่ตอนนี้ นครนี้ถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์บทที่ 21

บรรดาประชาชาติ “แกะ” คือ ประชาชาติเหล่านั้นซึ่งจะเป็นมิตรกับพวกยิวในระหว่างช่วงเวลาแห่ง ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นซึ่งถูกพรรณนาไว้อย่างละเอียดในหนังสือวิวรณ์ ประชาชาติเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะ ช่วยเหลือพวกพิน้องขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรวมกันเป็นประชาชาติ “แพะ” เหล่านั้น “และพระองค์จะทรง จัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย”

ข้อ 34-36: “ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก เพราะว่าเมื่อเราทิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา’”

“ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมา” คำว่า “จงมา” ในภาษากรีกเป็นคำเน้น แบบเดียวกับที่ถูกพบในมัทธิว 11:28 ที่พระเยซูตรัสว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมา

หาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” ดังนั้นพระองค์จึงทรงเชิญชวนคนทั้งหลายอย่างนั้น
หนักและอย่างอบอุ่นให้มาในความไว้วางใจที่มีความรักและการรับใช้แบบอุทิศตัว และรับบำเหน็จอันเปี่ยมสุข

“ที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา” มีความหมายแบบแน่ชัดว่า “บรรดาผู้ที่ได้รับพรของพระบิดา
ของเรา” ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาไม่เพียงได้รับพระพรจากพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของ
พระองค์เช่นกัน พวกเขาเป็นของพระองค์ พระเยซูตรัสชัดเจนเสมอว่าพระราชกิจของพระองค์เป็นพระราชกิจ
ของพระบิดา นี่ปรากฏชัดเจนในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

ยอห์น 10:25: “พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การ
ซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา”

ยอห์น 14:10: “ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่
ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของ
พระองค์”

ยอห์น 10:30: “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

มีข้อพระคัมภีร์อ้างอิงมากกว่านี้อีกหลายข้อในหนังสือชาวประเสริฐทั้งสิ้นที่พระเยซูทรงพิติยินดีถึง
นักในการประกาศว่าพระองค์กำลังกระทำพระราชกิจของพระบิดาของพระองค์ โดยตรัสถ้อยคำต่างๆของพระ
บิดาของพระองค์, และว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดาของพระองค์ พระองค์ได้
เสด็จมาเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา ไม่ใช่ตามใจปรารถนาของพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง
ทรงมีสิทธิ์ทุกประการที่จะตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราช
อาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก”

คนเหล่านั้นที่ได้รับพรของพระเจ้าจะรับอาณาจักรนั้น (อาณาจักรของพระเมสสิยาห์) ซึ่งถูกจัดเตรียม
และถูกทำให้พร้อมไว้นั้นเป็นมรดก พระเจ้าทรงเตรียมอาณาจักรนั้นไว้พร้อมแล้ว และคนเหล่านั้นที่เข้าไป
อาณาจักรนั้นก็ต้องถูกจัดเตรียมโดยพระเจ้าเพื่อที่จะเข้าไปในสิ่งที่พระองค์ทรงจัดทำให้และจัดเตรียมไว้สำหรับ
พวกเขา อาณาจักรนั้นจะไม่ล้มเหลวเลย และคนเหล่านั้นที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับอาณาจักรนั้นจะได้เข้าไป
อาณาจักรนั้นอย่างแน่นอน

ถึงแม้ว่าเราทั้งหลายไม่ได้รับความรอดโดยการทำงานต่างๆ เราก็ทราบว่าจะเฉพาะคนชอบธรรมเท่านั้น
สามารถกระทำการงานที่ดีทั้งหลายได้ ดังนั้นบำเหน็จที่กษัตริย์จะประทานให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระองค์จึงตั้งอยู่บนหกสิ่งเฉพาะ:

1. การให้อาหารแก่กษัตริย์เมื่อพระองค์ทรงหิว
2. การให้น้ำดื่มแก่กษัตริย์เมื่อพระองค์ทรงกระหาย
3. การต้อนรับกษัตริย์ในฐานะมิตรสหายคนหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า โดยรับพระองค์
เข้ามาในบ้านเหล่านั้นของ “เหล่าผู้ได้รับพรจากพระบิดา”
4. การให้เสื้อผ้ากษัตริย์สวมใส่เมื่อพระองค์ไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่อย่างเหมาะสม
5. การไปเยี่ยมเยียนกษัตริย์เมื่อพระองค์ทรงเจ็บป่วย

6. การไปเยี่ยมเยียนกษัตริย์เมื่อพระองค์ทรงติดคุก

ข้อ 37-39: “เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’”

ข้อเท็จจริงที่ว่าคนเหล่านี้ถูกเรียกว่าเป็น “บรรดาผู้ชอบธรรม” ก็พิสูจน์ว่าพวกเขาได้มีประสบการณ์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดแล้ว แต่ไม่มีการกล่าวถึงตรงนี้เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้ชอบธรรมเหล่านี้ได้กล่าวอ้างหรือยอมรับ ไม่มีการกล่าวหาว่าพวกเขาได้ประกาศถึงความรักของพวกเขาที่มีให้แก่พระคริสต์และความเชื่อของพวกเขาในพระองค์ คำชมเชยจากกษัตริย์เกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาได้ต้อนรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว และกษัตริย์ในที่นี้ก็ตรัสด้วยความชื่นชมยินดีและความปลื้มปิติเกี่ยวกับรายละเอียดของความกรุณาต่างๆของพวกเขาที่มีให้แก่พระองค์ผ่านทางพวกพี่น้องของพระองค์ ผลของพวกเขาก็พิสูจน์อุปนิสัยของพวกเขาแล้ว

เราอาจหยุดพักตรงนี้นานพอที่จะกล่าวถึงการประยุกต์ใช้แบบรองของคำสอนนี้ การประยุกต์ใช้แบบแรก แน่นนอนว่าเป็นคำพยากรณ์-การพิพากษาบรรดาประชาชาติที่จะเกิดขึ้นจริงๆเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในคราวแห่งการเปิดเผย (วิวรณ์) แต่การประยุกต์ใช้แบบรองก็ใช้กับความเชื่อแบบคริสเตียนวันนี้และการรับใช้แบบต่างๆที่เราอาจกระทำต่อพระคริสต์ผ่านทาง การรับใช้แก่เพื่อนมนุษย์ของเรา ในพระนามของพระคริสต์ มีจิตวิญญาณหลายดวงที่ติดคุกอยู่-โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถานต่างๆแห่งแผ่นดินของเรา แต่เป็นเหล่านักโทษของซาตาน ถูกจองจำโดยบาป พวกเขาต้องการใครสักคนไปเยี่ยมเยียนพวกเขาด้วยข่าวประเสริฐในความรักและความเห็นอกเห็นใจแบบคริสเตียน โดยการเห็นอกเห็นใจเช่นนั้น นักโทษเหล่านี้หลายคนของพญามารก็อาจได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทได้

มีคนเจ็บป่วยมากมายในวันนี้-เจ็บป่วยในจิตวิญญาณ, เจ็บป่วยในอุปนิสัย ตัณหา, ยาเสพติด, สุราและสิ่งต่างๆอีกมากมายได้ทำลายชีวิตผู้คนไปมากมายในวันนี้ พวกเขาต้องการใครสักคนที่จะไปเยี่ยมเยียนพวกเขาในความกรุณาและความเห็นอกเห็นใจ และผ่านการนำเสนอข่าวประเสริฐอันเหมาะสม พวกเขาอาจได้รับการรักษาให้หายจากโรคบาปและถูกนำเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้าได้

คนมากมายเปลือยกายอยู่วันนี้-นั่นคือ พวกเขาขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระเจ้าโดยปราศจากเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นความชอบธรรมแก่เราแล้ว และเมื่อเราแนะนำคนเหล่านั้นให้รู้จักกับพระคริสต์และพวกเขาถูกนำมาได้รับความรอดของพระองค์ พวกเขาก็จะได้สวมความชอบธรรมดุจเสื้อคลุม-แต่ใครสักคนต้องไปเยี่ยมพวกเขาและนำเสนอพระคริสต์แก่พวกเขา

ความต้องการที่เร่งด่วนที่สุดแห่งชั่วโมงนี้ไม่ใช่คริสตจักรที่เพิ่มขึ้นหรือใหญ่โตมากขึ้น ความต้องการที่เร่งด่วนที่สุดคือ การที่ผู้คนในคริสตจักร, คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง, จะไปตามบ้านของผู้คนที่เจ็บป่วยและทุกข์ยาก, บ้านของคนที่ยังไม่ได้รับความรอด, และนำพวกเขาเข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า หลัง

จากที่พวกเขาเข้ามาในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็จะร่วมนมัสการในพระนิเวศของพระเจ้าโดยอัตโนมัติ โดยแสวงหาสามัคคีธรรมกับผู้คนที่พระเจ้า, รับประทานน้ำนม, เนื้อ, และขนมปังแห่งพระวจนะทันทีที่พวกเขารู้จักพระเยซูในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาจะไม่ต้องถูกอ้อนวอนหรือโน้มน้าวให้เข้ามาในสามัคคีธรรมรอบแท่นบูชาแห่งการนมัสการของพระองค์เลย

“พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร” มีความประหลาดใจอยู่ในคำถามเหล่านี้ขณะที่บรรดาผู้ชอบธรรมปฏิเสธอย่างเขินอายต่อคำชมเชยที่กษัตริย์ตรัสแก่พวกเขา พวกเขาไม่ได้กำลังคิดถึงหรือคาดหวังว่าหนึ่งจต่าง ๆ เมื่อพวกเขาได้ให้การรับใช้แก่ “พวกพี่น้อง” ด้วยความรัก พวกเขาให้การรับใช้ดังกล่าวเพราะว่าพวกเขาปีติยินดีที่จะทำมัน พวกเขาเป็นคนชอบธรรม และความชอบธรรมก็บังคับพวกเขาให้กระทำดีต่อคนเหล่านั้นที่ขัดสน ในความประหลาดใจ พวกเขาบอกถึงการกระทำแต่ละอย่างที่พวกเขาได้รับคำชมเชย และถามอย่างจริงจังว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำการรับใช้เหล่านี้ให้พระองค์แต่เมื่อไร?”

ข้อ 40: “แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’”

“พวกพี่น้อง” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือใคร? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคือ พวกยิวที่เหลื่ออยู่ซึ่งจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล คนส่วนที่เหลื่ออยู่ในฝ่ายวิญญาณถูกพบเห็นอยู่ตลอดเวลาภายในชนชาตินั้น ในสมัยของศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าผู้ที่สัตย์ซื่อเจ็ดพันคนไม่ได้คุกเข่าต่อพระบาอัล (1 พกษ. 19:18)

ตอนที่อิสยาห์พยากรณ์ มีคนที่เหลื่ออยู่จำนวนน้อยมากๆ ที่เพราะเห็นแก่คนเหล่านั้นพระเจ้าจึงไม่ได้ทำลายประชาชาตินั้น (อสย. 1:9)

ในระหว่างการตกเป็นเชลย คนส่วนที่เหลื่ออยู่ได้ปรากฏในพวกยิวอย่างเอเสเคียล, ซัดรัก, เมซาค, เอเบตเนโก, เอสเธอร์และโมรเดคัย พอสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแห่งการตกเป็นเชลยในบาบิโลน คนส่วนที่เหลื่อนั้นเป็นผู้ที่ได้กลับไปยังปาเลสไตน์ภายใต้การนำของเอสราและเนหะมีย์

เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา โดยประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี คนส่วนที่เหลื่ออยู่ถูกเป็นตัวแทนโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ลิเมโอน, นางอันนา และ “คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 2:38)

ในระหว่างยุคแห่งพระคุณนี้ คนส่วนที่เหลื่ออยู่ประกอบด้วยพวกยิวที่เชื่อในพระเยซูในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด-และมีคนแบบนั้นอยู่เป็นจำนวนมากที่กระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินโลก (โรม 11:5)

อย่างไรก็ตาม เรื่องหลักที่น่าสนใจในคนส่วนที่เหลื่ออยู่ก็มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนส่วนที่เหลื่ออยู่ที่ออกมาจากชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะหันมาหาพระ

เยซูและต้อนรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ คนเหล่านี้จะกลายเป็นพยานของพระองค์หลังจากการรับขึ้นไปของ คริสตจักร:

“แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตราย แก่แผ่นดินและทะเลนั้นว่า “จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้า ผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน”

“และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูล ในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน” (วิว. 7:2-4)

คนเหล่านั้นที่ถูกประทับตราประกอบด้วยหนึ่งหมื่นสองพันคนจากแต่ละเผ่าของชนชาติอิสราเอลสิบสองเผ่า นั้น และพวกเขาจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้น คนจำนวนมากที่เชื่อข่าวสารของ 144,000 คนนั้นจะถูกฆ่าเพราะความเชื่อ:

“เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณ ของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถืออยู่นั้น เขาเหล่านั้นร้องเสียง ดังว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อิกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบ สนองให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก” แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่า เหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน” (วิว. 6:9-11)

บางคนจะหนีพ้นการถูกฆ่าเพราะความเชื่อและเข้าสู่ยุคพันปี (ศคย. 12:6-13:9)

เพลงสดุดีหลายบทพยากรณ์ถึงความชื่นชมยินดีและความทุกข์โศกของชนส่วนที่เหลืออยู่ในคราวทุกข์ลำบากนั้น

“...ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำ แก่เราด้วย” เราต้องระมัดระวังมากๆ ตรงนี้ ผู้เชื่อจำนวนมากสับสนกับความหมายของคำกล่าวนี้ บางคน ตีความมั่นว่าหมายความว่าคนที่ชอบทำการกุศลต่างๆ เช่น การไปเยี่ยมโรงพยาบาลต่างๆ, พันธกิจเรือนจำ, การเลี้ยงอาหารผู้หิวโหยและการให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกาย, การดูแลคนเหล่านั้นที่ขัดสน, จะได้เข้าไปในอาณาจักร ของพระเจ้า สมมติฐานนี้ไม่ใช่ความจริง หนทางเดียวที่จะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าคือ การบังเกิดเข้าไป ในอาณาจักรนั้น (ยอห์น 3:1-7)

เราไม่ได้รับความรอดเพราะการงานต่างๆแห่งความชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ แต่โดยความเมตตาของ พระเจ้าและพระคุณของพระองค์ (ทต. 3:5-7) แน่แน่นอนว่าเราจะต้องไม่คิดเอาเองว่าเราได้รับความรอดโดยการ งานต่างๆ การงานต่างๆเป็นพยานรับรองว่าเราได้รับความรอดแล้ว-ต้นไม้ที่ดีก็เกิดผลดี เถาองุ่นที่ดีย่อมออกลูก องุ่นที่มีรสหวาน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วก็กระทำการงานที่ดีต่างๆเพราะว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหัตถกิจของ พระเจ้า “ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารกิจซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรา ดำเนินตามนั้น” (อพ. 2:10) หากการงานต่างๆของเราเป็นแบบที่พระคริสต์จะทรงชมเชยในวันแห่งการ

พิพากษา พวกมันก็พิสูจน์ว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณและว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเราและผ่านทางเราแล้ว

ความเชื่อถูกสำแดงให้ประจักษ์โดยการงานต่างๆ และดังนั้นประชาชาติเหล่านั้นที่เชื่อข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้นจึงจะพิสูจน์ความเชื่อของพวกเขาผ่านทางความกรุณาของพวกเขาที่แสดงต่อคนเหล่านั้นที่ทนทุกข์

มีนรกจริงๆที่ลุกไหม้ด้วยไฟจริงๆไหม?

ข้อ 41: “แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น’”

ถ้อยคำเหล่านี้ของกษัตริย์นำความหวาดกลัวมาสู่หัวใจ แก่คนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “จงถอยไปจากเรา”-และนั่นก็เพียงพอแล้ว การถูกขับไล่ไปจากพระคริสต์ตลอดกาลก็คงเป็นนรกพอแล้ว-แต่นั้นไม่ใช่ทั้งหมดที่พระองค์ได้ตรัส

“ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเรา”-ถูกสาปแช่ง เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าและข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐนั้น, ข่าวดีเรื่องความรอด แต่ยังมีมากกว่านี้อีก:

“ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์...” ข้อความนี้หมายความว่าตามที่คุณคิดไหม? นรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีไฟอยู่จริงๆไหม? ผมไม่ขอถกเถียงสำหรับกรอกอภิปรายหัวข้อนี้ในที่นี้เพราะว่าในภาคพันธสัญญาใหม่มีการกล่าวถึงนรกมากกว่าการกล่าวถึงสวรรค์ ผู้รับใช้ทั้งหลายทุกวันนี้อาจเทศนาไฟนรกให้ร้อนแรงพอๆกับที่พระเยซูและพวกอัครทูตได้เทศนามัน

คราวนี้ให้เราดูในพระวจนะของพระเจ้าและเห็นว่าเราสามารถค้นพบได้หรือไม่ว่านรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งจริงๆที่มีไฟจริงๆ หรือว่ามันเป็นเรื่องแต่ง:

ในภาคพันธสัญญาใหม่ การกล่าวถึงนรกครั้งแรกถูกพบในมัทธิว 5:21, 22 ในคำเทศนาบนภูเขาขั้น: พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘โง่เง่า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘โง่เง่า’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก” ในที่นี้พระเยซูเองทรงประกาศอย่างแจ่มแจ้งว่ามีนรก, สถานที่แห่งไฟ

ในมัทธิว 5:29 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นการประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก”

ในที่นี้ เช่นเดียวกับในมาระโก 9:43-48 พระเยซูทรงสอนว่าการเสียดวงตาไปข้างหนึ่งหรือตาบอดสนิทก็ดีกว่าการมีตาดีทั้งสองข้างและใช้พวกมันเพื่อกระทำความบาปที่จะนำการแช่งสาปและความพินาศชั่ววันรันดร์มาสู่ทั้งร่างกายในไฟนรก

กรุณาสังเกตว่าตามคำสอนเหล่านี้ของพระเยซู คนเหล่านั้นที่เคราะห์ร้ายเหลือเกินจนต้องไปอยู่ในนรกชั่ววันรันดร์จะมีร่างกายหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สามารถตีความนรกให้เป็นฝ่ายวิญญาณได้ พระคัมภีร์ไม่บอกเรา

มากนักเกี่ยวกับร่างกายที่เป็นชิ้นใหม่ของคนที่ไม่ได้รับความรอด แต่เราทราบว่าเขาจะมีร่างกายหนึ่ง เพราะพระเจ้าทรงพระเจ้ายิ่งใหญ่ให้ข้อเท็จจริงนั้นแก่เรา พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนเกี่ยวกับนรกว่าเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีอยู่จริงซึ่งมีไฟจริง ๆ และคนเหล่านั้นที่ไปที่นั่นก็จะมีร่างกายหนึ่งซึ่งจะรู้สึกถึง*ความทรมาน*ต่างๆ แห่งไฟนั้น ยิ่งกว่านั้น ร่างกายต่างๆ ในนรกจะไม่มีวันถูกเผาจนหมดหรือสูญสิ้นไป *พวกมันจะถูกเผาตลอดกาล และตลอดไป!*

พระเยซูทรงสอนด้วยว่านรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มี*ประตุ* พระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้ (พระคริสต์เอง) เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และ*ประตุแห่งนรก* จะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้” (มธ. 16:18)

ในการประกาศวิบัติแก่พวกฟาริสี พระเยซูตรัสถึงนรกว่าเป็นสถานที่แห่งการแข่งสาปอันไม่รู้สิ้นสุด พระองค์ตรัสว่า “เจ้าพวกงู เจ้าซาตงูร้าย เจ้าจะพัน*การลงโทษในนรก*อย่างไรได้” (มธ. 23:33)

ในเรื่องราวของเศเรซฐีคนนั้นกับลาซารัสซึ่งถูกบันทึกไว้ในลูกา 16:19-31 พระเยซูทรงสอนว่านรกเป็นสถานที่แห่ง*ความทรมานชั่ววันรันดร์*:

“ยังมีเศเรซฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศเรซฐี และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศเรซฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

“อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศเรซฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศเรซฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน เศเรซฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้า*ตราทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้*’

“แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่*เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน* นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้’

“เศเรซฐีนั้นจึงว่า ‘บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้าเพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่*ทรมานนี้*’ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ เศเรซฐีนั้นจึงว่า ‘มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่’ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ’ ”

ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าเศเรซฐีคนนั้นนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด เขามีทุกสิ่งที่เขาปรารถนาในชีวิตนี้, ทุกสิ่งที่มีความหิวกระหายฝ่ายโลกของเขาใคร่อยาก ลาซารัสขอทานผู้นั้นไม่มีทรัพย์สินของของโลกนี้เลย และคงจะซึ่งใจยิ่งนักหากได้รับเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศเรซฐี แต่จงสังเกตว่าสภาพการณ์เหล่านั้นกลับพลิกผันอย่างไรเมื่อความตายมาถึงชายทั้งสองคนนี้: *ลาซารัสตาย* และพวกทูตสวรรค์ได้แบกเขาไปยังอกของ

อับราฮัม-สัญลักษณ์ของสถานที่แห่งการหยุดพัก *เศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วย-และถูกฝังไว้ แต่ว่า-ในนรกเขาแห่งดาวขึ้นดู* เขาทนทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟของนรก-เปลวไฟของจริง ไม่ใช่เปลวไฟเชิงสัญลักษณ์

จงสังเกตว่าเศรษฐีผู้นี้มีประสาทรับรู้ต่างๆของตนด้วย เขาเห็นลาซาร์สในอกของอับราฮัม และในความเจ็บปวดและความหวาดผวาเขาก็ร้องขอความเมตตา แต่เขาได้เฝ้าเย้ยความเมตตาของพระเจ้าตอนยังมีชีวิตอยู่ บัดนี้มันสายเกินไปแล้ว! ผมอยากเน้นย้ำคำสอนของพระเยซูตรงนี้-คำสอนที่ว่าเมื่อคนชั่วตายไป เขาก็ลืมตาในนรกทันที-และในทันทีเขาก็ตระหนักถึงความทรามานที่เขาต้องทนไปตลอดชั่วนิรันดร์ เขาเห็น, เขารู้สึก และที่เลวร้ายที่สุดเลยก็คือว่า *เขาจำได้!* อับราฮัมกล่าวแก่เศรษฐีผู้นี้ว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจง**ระลึก**ว่า...” คนที่ตายไปในบาป โดยที่ไม่เคยต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ก็ตกนรก แต่เขาก็ไม่ได้หมดสติและเขาก็ไม่ได้อยู่ใน “การนอนหลับของจิตวิญญาณ” เขามีประสาทสัมผัสต่างๆที่เขาเคยมีในร่างกายที่ตายได้ของตน

มีพระคำตอนอื่นๆอีกที่พระเยซูตรัสถึงนรก แต่ใครก็ตามที่ไม่ยอมรับข้อต่างๆที่ผมให้ไว้แล้วก็คงไม่ยอมรับข้ออื่นๆที่เหลือ ดังนั้นเราจะไม่ใช่เวลาและพื้นที่มากกว่านี้เพื่อยกคำพูดเพิ่มเติมที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับนรก

ใช่แล้วครับ พระวาทะของพระเจ้าสอนอย่างไม่มีข้อสงสัยว่ามีนรกอยู่จริงๆที่มีไฟและกัมมะถันจริง-และถ้าคุณไม่เชื่อในนรกขณะที่คุณยังมีชีวิตอยู่ *คุณจะเชื่อ*ในเวลาไม่ถึงสิบวินาทีหลังจากที่คุณสุดลมหายใจเฮือกสุดท้าย ขอพระเจ้าทรงโปรดให้คุณ**เชื่อเดี๋ยวนี้**และบังเกิดใหม่ผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ คุณสามารถหนีพ้นการปรับโทษแห่งนรกได้โดยทางความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเท่านั้น

ผู้รับใช้ทั้งหลายต้องร้องประกาศเสียงดังและไม่ยั้งไว้ เราต้องเตือนผู้คน เราต้องบอกพวกเขาว่าคำจ้างของบาปคือความตาย (รม. 6:23) เมื่อบาปโตเต็มที่มีนรกนำมาซึ่งความตาย (ยากอบ 1:15), ความตายชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้น เราต้องเตือนคนชั่วว่าปราศจากพระคริสต์ก็ไม่มี ความหวังเลยตลอดชั่วนิรันดร์กาล

นรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้น

ในพระคำข้อแรกของพระคัมภีร์เราอ่านว่า “*ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก*” (ปฐมก. 1:1)

*พระเจ้าเองไม่ทรงมีการเริ่มต้น ตั้งแต่*นิรันดร์กาล*จนถึง*นิรันดร์กาล *พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า* (เพลงสดุดี 90:1, 2) พระเจ้าทรงเป็นองค์นิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอมา พระองค์จะทรงเป็นอยู่เสมอไป ในหลายยุคสมัยที่อยู่ข้างหลังเรา ไม่เคยมีคราใดเลยที่พระเจ้าไม่ทรงมีตัวตนอยู่ และในนิรันดร์กาลแห่งนิรันดร์กาลทั้งหลายที่อยู่ข้างหน้า จะไม่มีคราใดเลยที่พระเจ้าจะไม่ทรงเป็นอยู่

ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก- *แต่นรกได้ถูกสร้างขึ้น*มาเมื่อไหร่? พระเจ้าไม่ทรงเนรมิตสร้างสิ่งใดเลยจนกระทั่งพระองค์ทรงมีจุดประสงค์หรือความต้องการสำหรับสิ่งนั้นที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้าง ด้วยเหตุนี้เราจึงทราบว่าพระองค์มิได้ทรงเนรมิตสร้างนรกในเริ่มแรกนั้น ไม่มีความจำเป็นต้องมีนรกในเริ่มแรกนั้นเพราะว่าขณะนั้นไม่มีบาปใดเลย

พระวาทะของพระเจ้าไม่บอกเราถึงเวลาที่แน่ชัดเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างนรก แต่พระวาทะก็ชัดเจนมากกว่า**ทำไม**พระองค์ถึงทรงเนรมิตสร้างสถานที่ดังกล่าว: ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ในมัทธิวบทที่ 25 บอก

เราว่านรกถูก “เตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมัน” ดังนั้นเราจึงเห็นว่านรกไม่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพญามารและเหล่าทูตของพญามาร พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์เอง (ปฐมก. 1:27) พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์เพื่อที่จะรัก, เพื่อที่จะอวยพร; พระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกคนและพระองค์จะทรงอวยพรทุกคนที่ยอมให้พระองค์อวยพรพวกเขา แต่พระเจ้าทรงอวยพรความไม่ชอบธรรมไม่ได้ด้วยเหตุนี้ นรกจึงได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน และคนทั้งหลายที่ยังยืนกรานที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพญามารต่อไปในชีวิตนี้จะใช้เวลาชั่ววันรันดร์กับมันในนรก

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างนรกทันทีหลังจากการล้มลงของลูซิเฟอร์ หลังจากที่ลูซิเฟอร์และเหล่าทูตสวรรค์ที่มันได้นำพาให้หลงถูกขับออกจากสวรรค์ เราทราบจากคำบัญชาของกษัตริย์ที่มีแก่คนไม่ชอบธรรมเหล่านั้นที่ว่า “จงถอยไปจากเรา” ว่านรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่วิญญาณทั้งหลายจะถูกตัดขาดจากพระเจ้าและจากเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ไปตลอดชั่ววันรันดร์ และแม้หากว่าไม่มีไฟและกำแพงในนรก การถูกตัดขาดจากพระเจ้าและจากพระคริสต์ก็คงเป็นนรกมากพอแล้วสำหรับใครก็ตาม!

เราแน่ใจได้เลยว่านรกได้ถูกจัดเตรียมไว้ก่อนการทรงสร้างอาดัม เพราะว่าพญามารมีตัวตนอยู่แล้วก่อนมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้น

“สมุน” เหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นเหล่าทูตของพญามารคือ ทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ถูกล้างสมองโดยลูซิเฟอร์และถูกชักจูงให้เชื่อว่าพวกเขาจะสามารถโค่นล้มพระเจ้าและยึดบัลลังก์ของพระองค์ได้ เนื่องจากพวกเขาได้กบฏต่อพระเจ้าและเลือกที่จะติดตามลูซิเฟอร์ พระเจ้าจึงทรงขับพวกเขาออกจากสวรรค์พร้อมกับลูซิเฟอร์และบัดนี้พวกเขาถูก “จองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนรันดร์ ชังไว้ในที่มีตจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น” (ยูดาส 6)

พญามารได้ถือกำเนิดขึ้นมาอย่างไรและเมื่อไหร่?

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราถึงวันที่ซาตานได้ถือกำเนิดขึ้นมา แต่บอกเราถึงสาเหตุที่มันได้ถือกำเนิดขึ้นมาในเอเสเคียล 28:11-15 เราอ่านว่า:

“พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทร่ำครวญเพื่อกษัตริย์เมืองไทรเซ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

“เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งร่ำมะนาและปี่ของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา

“เจ้าเป็นครูผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาศรีสุทธีแห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมา จนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า”

ผมทราบดีว่าข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึง “กษัตริย์เมืองไทรเซ” และมีกษัตริย์ดังกล่าวอยู่จริงๆในอดีต; แต่คำบรรยายบุคลิกลักษณะนี้ไปไกลเกินกว่ากษัตริย์เมืองไทรเซที่อยู่บนโลก ข้อพระคำตอนนี้พรรณนาถึง

ซาตานในสภาวะที่ยังไม่ได้ล้มลง เราเคยอ่านเกี่ยวกับพวกอัครเทวดามีคาเอลและกาเบรียล และโดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าลูซิเฟอร์เป็นที่สาม-และน่าจะเป็นอัครเทวดาที่มีตำแหน่งสูงที่สุด ขอให้เราหมายเหตุลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ของ “กษัตริย์เมืองไทร” กันอย่างระมัดระวัง:

เขา “เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ” ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกษัตริย์เมืองไทรที่มีตัวตนอยู่จริง เขาเป็นคนเย่อหยิ่งและโอหัง, โลกมากและตื่นเงิน-ลักษณะเฉพาะตัวต่างๆที่ไม่ได้บ่งบอกถึงสติปัญญาหรือความสมบูรณ์แบบเลย

สิ่งทรงสร้างตนนี้เคยอยู่ “ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า” พระวาระของพระเจ้ากล่าวอย่างแจ่มแจ้งมากกว่าว่ามีสี่บุคคลเท่านั้นที่เคยได้เยือนสวนเอเดน: (1) พระเจ้าเอง, (2) อาดัม, (3) เอวา, และ (4) ซาตาน ในรูปลักษณะของงูตัวหนึ่ง ไม่มีกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์คนใดเคยเดินในสวนเอเดน

“เพชรพลอยทุกอย่าง” เป็นสื่อคลุมของเขา คำบรรยายลักษณะของสิ่งทรงสร้างตนนี้ที่นุ่งห่มเพชรพลอยก็นำเสนอภาพของความงามอันเจิดจรัส-และก่อนการสาปแช่งนั้น มันก็น่าเชื่อจริงๆว่าซาตานน่าจะตรงกับคำบรรยายลักษณะนี้

“เจ้าเป็นครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้ประทานตำแหน่งที่สูงยิ่งต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ให้แก่สิ่งทรงสร้างที่งดงามตนนี้ มันคงไม่เป็นการทำให้พระคัมภีร์เสียหายอะไรหากเราจะเรียกเขาว่าเป็นนายอำเภอแห่งสวรรค์ เขาเคยปกป้องบัลลังก์ของพระเจ้า และเขาอยู่ที่นั่นโดยการแต่งตั้งของพระเจ้า เขามีอำนาจรองจากตรีเอกานุภาพศักดิ์สิทธิ์นั้น

“เจ้าเคยอยู่บนภูเขาศรีแห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง” บ่งบอกว่าสิ่งทรงสร้างตนนี้เคยอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม ในพระนิเวศของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจากความชั่วช้าในตัวเจ้า” แน่นนอนว่านี่ไม่มีทางเป็นคำบรรยายลักษณะของกษัตริย์บนโลกองค์หนึ่งได้เลย ประการแรกก็คือ มีแต่พระเยซูคริสต์องค์เดียวเท่านั้นที่ทรงปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเป็นอย่างนั้นเลย ประการที่สองคือ นี่เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากผู้หญิง และเราทราบพระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัมและเอวาเท่านั้น เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เหลือทั้งหมดล้วนเกิดมาจากผู้หญิง ข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งทรงสร้างที่งดงามตนนี้ได้ถูกสร้างขึ้นก็บอกเราว่าเขาเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในสวรรค์ ไม่มีกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์ใดเคยถูก “สร้างขึ้น” ในความหมายที่เฉพาะเจาะจงเช่นนั้นเลย กษัตริย์ฝ่ายโลกทุกองค์ล้วนเกิดมาจากผู้หญิงทั้งนั้น

“ความชั่วช้า” ที่ถูกพบในบุคคลผู้นี้คืออะไรที่ได้ทำให้ความสมบูรณ์แบบฝ่ายสวรรค์ของเขาต้องมัวหมองไป? เราพบคำตอบนั้นในอิสยาห์ 14:12-15:

“โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย โอรัสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไปยังสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาซุนนุมนสถาน ณ ด้านทิศเหนือข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสุนทรก ยิ่งที่ลึกของปากแดน”

บาปนั้นที่ได้ทำให้สิ่งทรงสร้างที่ฉายแสงผู้นี้ โอรสแห่งรุ่งอรุณ ต้องถูกโค่นลงมาสู่พื้นดินคืออะไร? บาปนั้นคือ “**ข้าจะ**”-ความเห็นแก่ตัว, ความเย่อหยิ่ง, ความมุ่งมั่นที่จะทำตามใจปรารถนาของมันเป็นเองแทนที่จะนบนอบต่อพระประสงค์ของพระเจ้า มันเคยมีอำนาจรองจากตรีเอกานุภาพ, มันเคยได้เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ทุกแห่งของพระเจ้า; แต่มันไม่พอใจที่จะเป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของพระเจ้า มันอยากอยู่เหนือพระเจ้า ด้วยเหตุนี้มันจึงวางแผนการต่างๆ เพื่อโค่นล้มองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และยึดบัลลังก์ของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ลูซีเฟอร์ก็เป็นผู้หนึ่งที่ถูกรื้อสร้างขึ้นมา และพระเจ้าผู้ทรงสร้างก็ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งที่ถูกสร้างอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อโอรสแห่งรุ่งอรุณผู้นี้ได้นำทูตสวรรค์บางตนให้หลงผิดไปและได้พยายามที่จะยึดบัลลังก์ของพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงขับมันออกจากสวรรค์ พระเจ้าไม่ทรงละเว้นพวกทูตสวรรค์ที่หลงผิดด้วย พระองค์ทรงขับพวกเขาออกมา “**ได้ทรงผลึกเขาลงไปสู่ธรน และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุณมิไว้ใจกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา**” (2 ปต. 2:4)

บาปไม่ได้เริ่มต้นบนแผ่นดินโลกนี้ในสวนเอเดน บาปได้เริ่มต้นในใจของสิ่งทรงสร้างตนนั้นที่ฉายแสงและยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งปรนนิบัติอยู่รอบบัลลังก์ของพระเจ้าในสวรรค์ชั้นสูงสุด **พระเจ้าทรงสร้างลูซีเฟอร์**-แต่พระองค์มิได้ทรงสร้างมันให้เป็น **พญามาร** มันได้ถูกรื้อสร้างขึ้นในสภาวะแห่งความสมบูรณ์แบบ-สมบูรณ์แบบในสติปัญญา, สมบูรณ์แบบในความงาม, สมบูรณ์แบบในทางทั้งสิ้นของมัน-จนกระทั่งความชั่วช้าได้ถูกพบในความอิจฉา, ความเย่อหยิ่ง, และความเห็นแก่ตัวเต็มล้นอยู่ในใจของมันขณะที่มันเคลื่อนไหวไปมาอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิงเหล่านั้นที่อยู่รอบบัลลังก์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

บาปได้เข้ามาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์เมื่อซาตาน, ในรูปลักษณะของงูตัวหนึ่ง, เข้ามาในสวนเอเดนและล่อลวงเอวาโดยการเสนอแนะแก่เธอว่าพระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมในการห้ามไม่ให้เธอรับประทานผลของต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว ตามที่บันทึกไว้ในปฐมกาล 2:17 และ 3:2-7

ดังนั้นเพราะความไม่เชื่อฟังของคนเดียว “บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป” (รม. 5:12)

มีคนเหล่านั้นที่โต้แย้งว่าเราไม่ควรทนทุกข์เพราะ**บาปของอาดัม** ท่านที่รักครับ คุณจะไม่ทนทุกข์เพราะบาปที่อาดัมเป็นผู้ก่อขึ้น หากคุณทนทุกข์ การทนทุกข์ของคุณก็จะเป็นเพราะ**บาปของคุณเอง** “เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (โรม 3:23) คำถามเรื่องบาปนั้นเป็นอันยุติแล้ว พระเยซูทรงเสาะสามันแล้ว-ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป (ฮบ. 10:10-14) หนี้บาปถูกชำระแล้ว, การไถ่ถูกซื้อแล้ว, ค่าไถ่ถูกจ่ายแล้ว บัดนี้มันเป็นคำถามเรื่อง**พระบุตร**แล้ว: “**พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?**” (มธ. 22:42)

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง ผู้ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19) ความรอดถูกนำลงมาสู่มนุษยย์แล้วและถูกนำเสนอในพระเยซูคริสต์-แต่ถ้าคุณไม่คิดเกี่ยวกับพระคริสต์ คุณก็รับความรอดไม่ได้

นรกอยู่ที่ไหน?

เพื่อที่จะมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับนรก จำเป็นที่เราต้องมีความเข้าใจตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับยมโลก-สถานที่ๆพระคัมภีร์พูดถึงว่าเป็น “นรก...เหวที่ไม่มีก้น... สถานที่ๆลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน”

คำฮีบรู *เซโอส* ถูกพบหกสิบห้าครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม มันถูกแปลสามสิบเอ็ดครั้งว่าเป็น “นรก”, มันถูกแปลสามสิบเอ็ดครั้งว่าเป็น “หลุมศพ”, และมันถูกแปลสามครั้งว่าเป็น “แดนคนตาย”

ในภาคพันธสัญญาใหม่คำที่ตรงกันในภาษากรีกคือ *ฮาเดส* เราพบว่าคำนี้ถูกแปลเป็น “นรก” สิบครั้ง *เซโอส* ในภาคพันธสัญญาเดิมและ *ฮาเดส* ในภาคพันธสัญญาใหม่มีความหมายเดียวกัน-“สภาวะที่ไม่ปรากฏแก่ตา” หรือ “ยมโลก”, สถานที่ๆจิตใจและวิญญาณของคนไม่เชื่อที่ตายไปแล้วไปตอนเสียชีวิตและเป็นสถานที่ๆพวกเขาอยู่ต่อไปจนกว่าร่างกายถูกชุบให้เป็นขึ้นใหม่ ทั้ง*เซโอส*และ*ฮาเดส*ไม่ได้บ่งบอกถึงสถานที่ๆพวกคนชั่วจะถูกลงโทษชั่ววันรันดร์ ในภาคพันธสัญญาใหม่เราอ่านเกี่ยวกับสถานที่แห่งการลงโทษชั่ววันรันดร์ว่าเป็น *เกเฮนนา*, “เหวที่ไม่มีก้น”

แต่ว่านรกตั้งอยู่ที่ไหน? วิวรรณ์ 1:18 บอกเราว่าพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วทรงถือลูกกุญแจแห่งนรกและความตาย ก่อนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์จากพวกคนตาย พญามารเคยถือลูกกุญแจเหล่านั้น และเพื่อที่จะเอาลูกกุญแจเหล่านั้นมาจากพญามาร พระเยซูได้เสด็จลงไปในนรก, ลงไปใน “เบื้องต่ำของแผ่นดินโลก”

ฮีบรู 2:14-16 อธิบายว่า: “เหตุฉะนั้นครั้งบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ (พระเยซู) ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตายความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม”

จากนั้นในเอเฟซัส 4:8-10 เราอ่านคำอธิบายนี้: “เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘*ครั้งพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประธานของประธานแกมมนุษย์*’ (ที่กล่าวว่า พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอย่างไรประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)”

จากพระคำตอนนี้และข้อพระคำอื่นๆ ผมจึงเชื่อว่านรกอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลก

ในกัณดารวิถี 16:28-33 เราอ่านเกี่ยวกับบาปของตระกูลโคราห์ พระเจ้าทรงส่งโมเสสไปพบกับพวกเขา และโมเสสประกาศต่อหน้าชุมนุมชนนั้นว่า:

“ดังนั้นแหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจเข้าเอง ถ้าคนเหล่านั้นตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดาตามาเยียมเยียนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินธรณีอ้าปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาห์”

“ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้ที่เขาเหล่านั้นยืนอยู่ก็แยกออก และแผ่นดินก็อัปปากอกกลืนเขาทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าวของทั้งหมดของเขา ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็งับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม”

ข้อพระคำตอนนี้ก็บ่งบอกเช่นกันว่านรกอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลก มันเป็นการยากสำหรับคริสเตียนบางคนที่จะยอมรับข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าพระเยซูได้เสด็จลงไปยังนรกจริงๆ พระองค์ได้เสด็จลงไปยังนรกจริงๆ แต่ไม่ใช่ในส่วนที่เป็นไฟและกำมะถันของนรก คุณเห็นไหมว่าก่อนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู นรกเคยมีสองส่วน ฝั่งหนึ่งเป็นสถานที่แห่งการทรมาน, ฝั่งนั้น อีกฝั่งหนึ่งเป็นเมืองบรมสุขเกษม พระเยซูได้เสด็จลงไปยังฝั่งที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมของนรกและทรงพาดิจิวิญญาณทั้งหมดเหล่านั้นของบรรดาคนชอบธรรมที่ตายไปแล้วออกมา (พระองค์ทรงนำพวกเขลยไปเป็นเขลยอีก) และทรงพาพวกเขาไปพร้อมกับพระองค์เมื่อพระองค์ “เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง”

ในเพลงสดุดี 16:9, 10 ดาวิดเขียนไว้ว่า: “เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อยเนาไป” นี้ถูกเอามาจากเพลงสดุดีที่เป็นคำพยากรณ์ที่ดาวิดกล่าวถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า จากข้อพระคำตอนนี้ เปโตรยกคำพูดมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น:

“เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ (พระเยซู) ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้า ข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้วันไหน เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อยเนาไป พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสีพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์’” (กิจการ 2:25-28)

ในข้อพระคำตอนที่ยกมาจากเอเฟซัส บทที่ 4 อัครทูตเปาโลประกาศว่าพระเยซูได้เสด็จลงไป “เบื้องต่ำของแผ่นดินโลก” ในเพลงสดุดี 16 ดาวิดให้ความจริงเรื่องเดียวกัน ในแง่คำพยากรณ์ จากนั้นในมัทธิว 12:38-40 พระเยซูเองก็ทรงประกาศว่าพระองค์จะเสด็จลงไปใจกลางของแผ่นดินโลก เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีบางคนกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า:

“คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาร์ศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาร์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น”

ในเรื่องราวของเศรซฐีกับลาซารัส พระเยซูประทานคำพรรณนาที่ชัดเจนมากๆเกี่ยวกับนรกแบบที่มันเคยเป็นก่อนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ความทรมานที่นั่นในตอนนี้เป็นเหมือนที่มันเคยเป็นในตอนนั้น

แต่นรกเองถูกขยายขนาดแล้ว (อสย. 5:14) ไซแล้วครับ นรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีอยู่จริง นรกไม่ใช่สภาวะของจิตใจหรือประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณซึ่งประกอบด้วยแค่การลอยไปลอยมาในความมืดภายนอก

คนบางคนสอนว่า ฮาเดส, เซโอล และ หลุมศพ เป็นสิ่งเดียวกันและเหมือนกัน พวกเขาอิงคำสอนเทียมเท็จนี้บนปัญญาจารย์ 9:5-10:

“เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครๆก็พากันลืมเขาเสียหมด ทั้งความรัก ความซึ้ง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายมีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่

“ไปเถิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์

“มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา”

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาข้อพระคำเหล่านี้อย่างระมัดระวัง มันก็เริ่มชัดเจนว่า มันคือร่างกาย และร่างกายอย่างเดียวนั้น ที่ไปยังหลุมศพ ด้วยเหตุนี้ มันคือร่างกายที่นอนหลับ มันคือร่างกายที่ไม่มีความรู้ใดๆ มนุษย์ที่อยู่ภายใน (จิตและวิญญาณ) ไปยังสถานที่หนึ่งในสองแห่งนั้นเมื่อตายไป เมื่อบุคคลใดที่บังเกิดใหม่แล้วจากโลกนี้ไป เขาก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษม (“...ไม่อยู่ในร่างกายนี้...อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” -2 คร. 5:8) แต่เมื่อคนชั่วสิ้นชีวิต เขาก็เข้าสู่ *นรก* แทนที่ ไม่ใช่หลุมศพ

ในปฐมกาล บทที่ 37 เราอ่านเกี่ยวกับความเศร้าโศกของยาโคบเพราะเขาคิดว่าโยเซฟถูกพวกสัตว์ป่ากัดกินไปแล้ว: “ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า “เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ” บิดาของเขาร้องให้คิดถึงเขาดังนี้” (ปฐมก. 37:35) คำฮีบรูตรงนี้อ่านว่า *เซโอล* ซึ่งในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเป็นสถานที่ๆเหล่าวิญญาณของทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมไป โดยต่างไปยังสถานที่ของตัวเอง-คนอธรรมไปยังความทรมาน, คนชอบธรรมไปยังเมืองบรมสุขเกษม ดังนั้นเราจึงเข้าใจยาโคบว่าเขาหมายความว่าเขาจะไปพบกับโยเซฟในเมืองบรมสุขเกษม เขาไม่ได้หมายความว่าเขาจะไปพบกับโยเซฟในหลุมฝังศพอย่างแน่นอน! ประการแรก เขาไม่เชื่อว่าโยเซฟอยู่ในหลุมฝังศพ เขาเชื่อว่าลูกชายของเขาถูกพวกสัตว์ป่ากัดกินไปแล้ว (ปฐมก. 37:33) ประการที่สอง การได้เจอกับโยเซฟในหลุมฝังศพคงไม่นำความปลอบประโลมใจมาสู่บิดาผู้โศกเศร้า และไม่อาจมีการติดต่อสื่อสารใดๆระหว่างพวกเขาได้ด้วย ดังนั้นเมื่อยาโคบกล่าวว่า “เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ” เขาก็หมายความว่าเขาจะโศกเศร้าถึงโยเซฟจนกว่าเขาได้พบกับโยเซฟในเมืองบรมสุขเกษม

ในปฐมกาล 25:8 เราอ่านว่า “อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน” นี่ไม่ได้หมายถึงการที่อับราฮัมถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรดาคนที่เขารักใน

หลุมฝังศพ แปลงที่ดินสำหรับฝังศพประจำตระกูลของอับราฮัมอยู่ในเคลเดีย และเขาไม่ได้ถูกฝังศพที่นั่น คำกล่าวที่ว่า “ถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน” มีความหมายเพียงแค่ว่าเมื่อตายไป อับราฮัมก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษม เข้าไปยังใจกลางของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นที่ๆเขาจะได้เจอกันอีกกับคนเหล่านั้นที่เป็นพวกเดียวกับเขาซึ่งได้ “ตายไปในความเชื่อ” (ฮบ. 11:13)

ในปฐมกาล 35:29 เราอ่านคำกล่าวเดียวกันเกี่ยวกับอิสอัค: “อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่ หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย” จิตวิญญาณของอิสอัคถูกรวบรวมไปอยู่กับผู้คนของเขาในเมืองบรมสุขเกษม แต่ร่างกายของเขาถูกฝังไว้ในหลุมฝังศพแห่งหนึ่ง และหลุมฝังศพนั้นไม่ใช่นรก

อิสยาห์กล่าวว่า “นรกก็ขยายที่ของมันออก” แต่หลุมศพทั้งหลายก็ไม่ได้มีขนาดใหญ่ไปกว่าที่พวกมันเคยเป็นและพวกมันก็มีขนาดพอๆกันปกติทั่วโลก แน่แน่นอนว่าไม่มีเหตุผลจากพระคัมภีร์เลยที่จะตีความหลุมศพว่าเป็นนรก

ในวิวรณ์ 9:1, 2 ยอห์นผู้เป็นที่ยรักเขียนไว้ว่า: “เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับแหวนที่ไม่มีกั้นแหวนให้แก่ดาวดวงนั้น เมื่อเขาเปิดแหวนที่ไม่มีกั้นแหวนนั้น ก็มีควันพุ่งขึ้นมาจากแหวนนั้น ควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากแหวนนั้น”

คราวนี้จึงสังเกตว่า: ยอห์นได้เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้า แต่ท่านกล่าวถึงดาวดวงนั้นว่าเป็น “เขา” นี้ไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด เพราะว่าในโยบ 38:7 พวกทูตสวรรค์ก็ถูกเรียกว่าดวงดาวต่างๆ ดังนั้นยอห์นจึงเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ และทูตสวรรค์องค์นั้นมีลูกกุญแจไขเปิดแหวนที่ไม่มีกั้นแหวนนั้น (นรก) เราทราบจากวิวรณ์ 1:18 ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วนั้นทรงถือลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความตาย ดังนั้นเหตุผลจึงมีอยู่ว่าทูตสวรรค์ที่เป็นดาวดวงนั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำเหล่านี้จากวิวรณ์หาใช่ใครอื่นไม่นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้าในรูปลักษณะของทูตสวรรค์ ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพระองค์ได้ทรงปรากฏพระองค์แบบนี้หลายครั้ง

ยอห์นได้เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นเปิดแหวนที่ไม่มีกั้นแหวนนั้นและควันพุ่งขึ้นมาจากแหวนนั้น ควันจากเตาไฟใหญ่, ควันที่หนาทึบเสียดดวงอาทิตย์ถูกทำให้มืดไปเพราะมัน ไขแล้วครับ ทูตสวรรค์องค์นั้นใช้ลูกกุญแจดอกหนึ่งจริงๆและไขเปิดสถานที่แห่งหนึ่งจริงๆ-แหวนที่ไม่มีกั้นแหวนนั้น; และควันจริงๆก็ออกมาจากแหวนนั้น

วิวรณ์ 14:11 บอกเราเกี่ยวกับเหล่าคนชั่วว่า “ควันแห่งการทรมานของเขาพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีส่วนพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน...”

พระคัมภีร์สอนเราอย่างชัดเจนว่านรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีควัน และที่ใดมีควัน ที่นั่นก็ต้องมีไฟ ท่านที่ยรัก พวกนักวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันบอกเราว่าอุณหภูมิภายในพิภพโลกนี้มีความร้อนสูงหลายองศาอย่างเหลือเชื่อ มีอยู่คราวหนึ่งที่ผมอยู่ในอเมริกาใต้ พวกเรานั่งเครื่องบินอยู่เหนือภูเขาไฟลูกหนึ่งที่ระอุอยู่

มันดูเหมือนเตาไฟขนาดยักษ์ที่มีควันและขี้เถ้าพุ่งพรูออกมาจากปล่องควันขนาดใหญ่ ผมเชื่ออย่างสนิทใจว่า ภายในพิภพโลกนี้มีไฟที่ถูกเก็บไว้อยู่จริงๆ “จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิพากษาแห่งบรรดาคนอธรรม” (2 ปต. 3:7)

ความหมายของไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์คืออะไร?

“และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้ระคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก และควันแห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน” (วิว. 14:9-11)

“สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน” (วิว. 19:20)

นี่เป็นข้อพระคำที่เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ว่าเหล่าคนชั่วจะถูกเผาต่อไปตลอดชั่วนิรันดร์ ตลอดไปเป็นนิตย์ โดยไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน แต่เรายังมีการเปิดเผยเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้:

“ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ

“ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ” (วิว. 20:11-15)

แน่นอนพอๆกับที่ว่าพระคัมภีร์สอนเรื่องชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่ถูกไถ่แล้ว มันก็สอนการลงโทษนิรันดร์สำหรับเหล่าคนชั่ว ในข้อพระคำสุดท้ายของบทที่เราศึกษาอยู่ในหนังสือมัทธิว กษัตริย์ทรงกำหนดให้เหล่าคนชั่วไปสู่ “การรับโทษเป็นนิตย์” และเหล่าคนชอบธรรมไปสู่ “ชีวิตนิรันดร์” เป็นนิตย์กับนิรันดร์เป็นคำกรีกเดียวกันและควรถูกแปลว่า “นิรันดร์” ทั้งสองคำ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงถูกประกาศว่าเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์, ตลอดไปเป็นนิตย์, ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล (เพลงสดุดี 90:1, 2; วว. 4:9, 10; 5:14; 10:6; 15:7) ในภาษากรีกคำเดียวกันเหล่านี้ที่ถูกใช้เพื่อประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์ก็ถูกใช้เช่นกันเพื่อพรรณนาถึงการทรมานของเหล่าคนชั่วในนรก ควันแห่งการทรมานของพวกเขาจะลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ บึงนั้นที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถันจะเผาไหม้ต่อไปตลอดไปเป็นนิตย์ วิญญาณเหล่านั้นของพวกเขา

ชั่วที่ไปยังนรกจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์ ไม่มีทางหนีพ้นข้อเท็จจริงที่ว่านรกอยู่ชั่วนิรันดร์ เพราะว่าพระวจนะที่ไม่มีวันผิดพลาดของพระเจ้าพรรณนาถึงความเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าโดยใช้ภาษาเดียวกันกับที่ถูกใช้เพื่อพรรณนาการถูกปรับโทษชั่วนิรันดร์ของพญามาร, สัตว์ร้ายนั้น, ผู้พยากรณ์เท็จนั้น, และคนชั่วทุกคน

คุณมีสิทธิ์ที่จะเชื่อสิ่งใดก็ตามที่คุณปรารถนา แต่สำหรับผมและครอบครัวของผมแล้ว เราจะเชื่อพระวจนะอันเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า

พญามารไม่ยอมให้เหล่าผู้รับใช้เทศนาความจริงเกี่ยวกับนรก มันอยากที่จะทำให้หัวข้อนั้นเบาลงและตีความให้เป็นฝ่ายวิญญูณ-หรือที่มันชอบมากกว่าก็คือ *ตัดทิ้งเรื่องนรกไปให้หมดเลยได้ยิ่งดี!* พญามารเห็นชอบที่คนๆหนึ่งจะเทศนาและสั่งสอนเรื่องการหลบของจิตวิญญูณและการตายแล้วสูญของเหล่าคนชั่ว แต่พระวจนะของพระเจ้ากล่าวอย่างชัดเจนมากๆในคำประกาศของมันว่านรกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้, เป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีอยู่จริง, ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน นรกไม่ได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ แต่คนทั้งหลายที่เลือกที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพญามารและรับใช้มันในชีวิตนี้ก็ต้องใช้เวลาชั่วนิรันดร์ในนรกกับมันด้วย และนั่นยังไม่ใช่ทั้งหมด:

ในวิวรณ์ 21:8 เราอ่านรายชื่อ “แขก” ซึ่งเป็นบุคคลหลายจำพวกที่จะใช้เวลาชั่วนิรันดร์ในนรก: “แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่นำละอิดละเอียน มาตกร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พูดมุส่านั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

คุณที่ยังไม่รับความรอดครับ คุณพร้อมไหมที่จะใช้เวลาชั่วนิรันดร์อยู่กับคนที่น่ารังเกียจเหล่านี้ นอกเหนือจากต้องทนทุกข์กับความทรมานของไฟและกำมะถันแห่งนรกและนอกจากการต้องคบหาสมาคมชั่วนิรันดร์กับพญามารและเหล่าสมุนของมัน, สัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จนั้นแล้ว? หากคุณไม่ได้กำลังคาดหวังที่จะใช้เวลาตลอดชั่วนิรันดร์ในสถานที่แบบนั้น ผมก็ขอวิงวอนคุณให้ต้อนรับพระเยซูเดี๋ยวนี้ ห้านาที่ถัดไปอาจสายเกินไปแล้วก็ได้!

ข้อ 42 และ 43: “เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีได้ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา”

ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงสิ่งที่เป็นแง่ลบทั้งหมด ทุกสิ่งที่คุณชอบธรรมได้กระทำในการรับใช้ในข้อพระคำต่างๆที่มาก่อนหน้า คนอธรรมเหล่านี้ก็ได้กระทำเลย ไม่มีคำชมสักคำเดียวถูกมอบให้แก่พวกเขาเลย พวกเขาต้องไปสู่นรกเพราะบาปของ**การมิได้กระทำ** จิตวิญญูณทุกดวงที่ใช้เวลาชั่วนิรันดร์ในนรกก็จะอยู่ที่นั่น เพราะสิ่งที่คนๆนั้นมีได้กระทำ:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตร (พระเยซู) ก็**ไม่ต้อง**ถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่**มิได้**เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขา**มิได้**เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18) จะกล่าวให้ชัดเจนมากกว่านี้ได้ไหม? คนเหล่านั้นที่**ไม่**ถูกพิพากษาลงโทษคือ คนเหล่านั้นที่ได้เชื่อในพระเยซูแล้ว คนเหล่านั้นที่ถูกพิพากษาลงโทษคือ คนเหล่านั้นที่**มิได้**เชื่อ มันไม่จำเป็นต้องออกแรงอะไรเลยที่จะเชื่อ มันแค่ต้องอาศัย

การใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเท่านั้น มันไม่ต้องเสียเงินเลยที่จะเชื่อ จงรับไว้และยอมรับความรอดนั้นที่พระเยซูทรงจ่ายให้แล้ว-และการพิพากษาลงโทษก็หมดสิ้นไป

มันคือการไม่มีความเชื่อในพระเยซู (ความไม่เชื่อ) ที่ทำให้จิตวิญญาณถูกพิพากษาลงโทษ มนุษย์กระทำบาปเพราะว่าพวกเขาเป็นคนบาป คริสเตียนทั้งหลายรักคนยากจนและผู้ขัดสนเพราะว่าก่อนอื่นเลยพวกเขา รักพระเยซู และเพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนพระองค์ พวกเขาเป็นเหมือนพระองค์เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้าและมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน ผู้เชื่อทั้งหลายมีความรักของพระเจ้าสถิตอยู่ภายใน ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พวกเขาจะอยากทำทุกสิ่งที่สามารถทำได้เพื่อเลี้ยงอาหารผู้ที่หิวโหย, ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ที่เปลือยเปล่า, ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน

ผมขอกล่าวซ้ำ: **เราไม่ได้รับความรอดโดยการงานต่างๆ- แต่ความรอดก่อให้เกิดการงานต่างๆแห่งความชอบธรรม** สิ่งเดียวที่ใครๆก็ทำได้เพื่อที่จะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้านั้นก็คือ เชื่อในพระเยซู, ต้อนรับและวางใจพระองค์ สิ่งเดียวที่ใครๆต้องทำเพื่อที่จะใช้เวลาชั่วโมงวันในนรกก็คือ ปฏิเสธพระเยซูและบอกปิดคำเชิญชวนให้มารับความรอด

ข้อ 44: “**เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร?’**”

บาปหลอกลวง พญามารเป็นผู้ก่อกำเนิดบาปและเป็นเจ้าแห่งการหลอกลวงทั้งสิ้น ช่างบังอาจเหลือเกินที่แม้กระทั่งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์ผู้พิพากษาผู้ทรงสรรพปัญญา บาปก็ปฏิเสธอุปนิสัยที่แท้จริงของมันและแก้ตัวว่ามันไม่ได้ทำอะไรผิดเลย! “**ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร?’**” จงระลึกอยู่เสมอว่าเครื่องหมายคำถามตัวแรกในพระคัมภีร์ของคุณถูกใส่ไว้ที่นั่นโดยพญามารเมื่อมันถามเอวว่า “**จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า...?**” (ปฐมก. 3:1) พญามารรู้ดีว่าพระเจ้าตรัสอะไรไว้ มันรู้เกี่ยวกับพระวามะของพระเจ้าวันนี้มากกว่าที่พวกนักศาสนาและเหล่าสมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่รู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์เสียอีก!

ข้อ 45: “**เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา’**”

พระมหากษัตริย์มิได้ทรงเทศนาคำเทศนายืดยาวโดยตำหนิและตักเตือน พระองค์ได้ประทานคำตอบที่เรียบง่าย, กระชับ, และเข้าใจได้แก่คนเหล่านี้: “**ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา!**”

พระเยซูไม่ได้กำลังสอนตรงนี้ว่าคนทั้งหลายจะถูกพิพากษาลงโทษในนรกเพราะว่าพวกเขาไม่ได้มีใจโอบอ้อมอารีต่อคนเหล่านั้นที่ยากจนและขัดสน เราไม่ได้รับความรอดโดยการเป็นคนใจกว้างต่อคนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่าเรา แต่การปรนนิบัติเช่นนั้นนั้นแสดงให้เห็นถึงความรักที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ประทานให้ได้ คือความรักที่สถิตอยู่ในใจของบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว คนเหล่านั้นที่ในพระนามของพระเยซูปรนนิบัติผู้อื่น ก็

เป็นผู้ที่บนอบเชื่อฟังแห่งพระคุณอันโดดเด่นนั้นที่ทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายแตกต่างจากเหล่าคนที่ไม่เชื่อในทุกแง่มุม ผลที่เราออกอ้อมแสดงให้เห็นสิ่งซึ่งเรามีอยู่ในใจของเรา

ข้อ 46: “และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร”

เหมือนกับที่ผมได้ชี้ให้เห็นแล้ว คำที่แปลเป็น “เป็นนิตย์” และ “นิรันดร” เป็นคำกรีกเดียวกัน จึงสังเกตว่าการลงโทษของคนชั่วและชีวิตของคนชอบธรรมนั้นเหมือนกัน-เป็นนิตย์, นิรันดร, ไม่สิ้นสุดเลย คนเหล่านั้นที่เป็นคนชั่วจะถูกลงโทษตลอดไปเป็นนิตย์ คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดจะเพลิดเพลินกับสง่าราศีแห่งสวรรค์ตลอดไปเป็นนิตย์

คำเทศนาอันยิ่งใหญ่ลำดับสุดท้ายของจอมกษัตริย์ในข่าวประเสริฐของมัทธิวจึงสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ คำพยากรณ์ส่วนใหญ่ที่ถูกให้ไว้ว่าคำเทศนาเหล่านี้ถูกทำให้สำเร็จจริงไปแล้ว และทั้งหมดจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรตามที่พระเยซูทรงประกาศไว้ว่ามันจะสำเร็จจริง ขณะที่แผนงานของพระเจ้าดำเนินต่อไป

พวกเราแต่ละคนจะได้ยินหนึ่งในสองคำตรัสนั้น เราจะได้ยินจอมกษัตริย์ตรัสว่า “ดีแล้ว! จงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเกิด” หรือเราจะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “จงถอยไปจากเรา! เราไม่รู้จักเจ้าเลย” นั่นจะเป็นข้อยุติไปตลอดชีวิตนิรันดรกาล หากคุณอยากได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว” จงต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณเดี๋ยวนี้ จงเชื่อในพระองค์, จงวางใจพระองค์, และพระองค์จะทรงช่วยให้คุณให้รอดไปตลอดชีวิตนิรันดรกาล พระองค์จะทรงจารึกชื่อของคุณไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก และในวันนั้นเมื่อคุณยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ คุณจะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “จงเข้าปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเกิด” ผมขอวิงวอนคุณให้เตรียมพร้อมเดี๋ยวนี้ เพราะเราไม่รู้วันหรือโมงที่พระเยซูจะเสด็จมา จะไม่มีเวลาเตรียมตัวแล้วเมื่อเสียงแตรดังขึ้น เสียงของอัครทูตจะกู่ก้อง และพระผู้ช่วยให้รอดทรงเรียกว่า “จงขึ้นมาที่นี่เกิด!”

หาก你会ทำสิ่งที่พระเยซูตรัสในยอห์น 5:24 พระองค์ก็จะทรงช่วยให้คุณให้รอด:

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

บทที่ 26

- 26:1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า
- 26:2 “ท่านทั้งหลายรู้ยู่อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน”
- 26:3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส
- 26:4 ปรีกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย
- 26:5 แต่พวกเขาพูดว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”
- 26:6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครีเอน
- 26:7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเผ่าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์
- 26:8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า
- 26:9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้”
- 26:10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา
- 26:11 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป
- 26:12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา
- 26:13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย”
- 26:14 ครั้งนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่
- 26:15 ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ
- 26:16 ตั้งแต่นั้นมานั้นมายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์
- 26:17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”
- 26:18 พระองค์จึงตรัสว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’”
- 26:19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
- 26:20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน
- 26:21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”
- 26:22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”
- 26:23 พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา

26:24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั่นเอง”

26:25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

26:26 ระหว่างอาหารมีอันนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ตรัสว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”

26:27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด

26:28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก

26:29 เรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่ กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา”

26:30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

26:31 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’

26:32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”

26:33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุ้งเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุ้งก็หาไม่ได้เลย”

26:34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

26:35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

26:36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมณี แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น”

26:37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดเศเร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก

26:38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

26:39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

26:40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขาอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรละ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ

26:41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”

26:42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

26:43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น

26:44 พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก

26:45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปไถ่แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป

26:46 ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาไถ่แล้ว”

26:47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน

26:48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด”

26:49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจับพระองค์

26:50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย มาที่นี้ทำไม” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและกุมไป

26:51 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด

26:52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ

26:53 ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ

26:54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร”

26:55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่

26:56 แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

26:57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่

26:58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

26:59 พวกบรูโรทิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

26:60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา

26:61 กล่าวว่า “คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’”

26:62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไร”

26:63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”

26:64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องต้นนั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

26:65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “เราได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า คุณเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว

26:66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “เขามีความผิดถึงตาย”

26:67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์

26:68 แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตบเจ้า”

26:69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพุดกับเขาว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย”

26:70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง”

26:71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูชวานาซาเร็ธด้วย”

26:72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น”

26:73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็สอดตัวเจ้าเอง”

26:74 แล้วเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

26:75 เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า “ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

คำเทศนาที่ยิ่งใหญ่ลำดับสุดท้ายของจอมกษัตริย์ได้สิ้นสุดลงแล้ว ไม่มีเรื่องอื่นให้ต้องบันทึกแล้ว นอกจากเรื่องความทุกข์ทรมานของพระองค์-การทนทุกข์, การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ สามบทที่เหลือของข่าวประเสริฐของมัทธิวถูกมอบไว้สำหรับหัวข้อนั้น ในคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศพระเยซูได้ทรงบอกล่วงหน้าถึงอนาคตของพวกยิว, การอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน, และอนาคตของประชาชาติทั้งหลาย บัดนี้พระองค์จะทรงทำให้คำพยากรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการทนทุกข์ของพระองค์, การสิ้นพระชนม์ของพระองค์, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์สำเร็จจริง คือคำพยากรณ์ทั้งหลายที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือต่างๆของโมเสส, หนังสือต่างๆของพวกศาสดาพยากรณ์, และหนังสือเพลงสดุดี

บทที่ยี่สิบหกนี้ของมัทธิวเต็มไปด้วยความตรงข้ามกันต่างๆ ในบทนี้เราเห็นพระเยซูในความสมบูรณ์แบบอันอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์-ความบริสุทธิ์ของพระองค์, ความชอบธรรมของพระองค์, อุปนิสัยอันไร้

คำหยาของพระองค์ ในบทนี้เราเห็นว่าพระองค์ทรงสานต่อพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ที่พระบิดาได้ประทานให้ พระองค์กระทำด้วยความสงบเยือกเย็นและความสง่าผ่าเผย คือพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำให้สำเร็จ ในทางกลับกัน ในบทนี้เราก็เห็นความชั่วและอำนาจของยมโลกเช่นกัน ซึ่งบัดนี้โถมตัวเข้าใส่ องค์บริสุทธ์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, ด้วยความเกรี้ยวกราดอันชั่วร้ายทั้งหมดของมัน

ช่วงเป็นบันทึกเรื่องราวแสนอัศจรรย์ที่เราอ่านในข่าวประเสริฐของมัทธิว เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ช่วงมหัศจรรย์ การเรียบเรียงทั้งยี่สิบแปดบทที่ถูกจารึกไว้โดยมัทธิวคนเก็บภาษีช่างสมบูรณ์แบบและมาจากพระเจ้าจริงๆ

ในบทนี้เราพบแปดเหตุการณ์ ดังต่อไปนี้:

1. คำพยากรณ์สุดท้ายเกี่ยวกับการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ข้อ 1-5)
2. การขโมยพระองค์ในบ้านของซีโมนคนโรคนในหมู่บ้านเบธานี (ข้อ 6-13)
3. ยูดาสที่ขายองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเงินสามสิบบเหรียญ (ข้อ 14-16)
4. มื้ออาหารปัสกาและการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 17-30)
5. คำพยากรณ์เรื่องการปฏิเสธพระเยซูของเปโตร (ข้อ 31-35)
6. ความเจ็บปวดร้าวของพระคริสต์ในสวนเกทเสมนี (ข้อ 36-46)
7. การทรยศ, การจับกุม, การกล่าวหาและการทนทุกข์ต่างๆของพระเยซูต่อหน้ามหาปุโรหิต (ข้อ 47-68)
8. การที่เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน ตามที่พระเยซูได้ทรงพยากรณ์ไว้ (ข้อ 69-75)

การจัดเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา

ข้อ 1 และ 2: “ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน”

“...อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา...” พิธีเลี้ยงนี้ถูกทำให้ไว้แก่พวกยิวเพื่อเป็นการระลึกถึงการที่พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์ มันถูกทำให้ไว้เพื่อทำให้พวกเขาระลึกอยู่เสมอว่าพระเจ้าผู้ทรงรักได้พิทักษ์รักษาบุตรหัวปีในบ้านของพวกเขาไว้ได้อย่างไรในคืนนั้นที่ทูตสวรรค์แห่งความมรณาผ่านไปทั่วอียิปต์และสังหารบรรดาบุตรหัวปีในบ้านคนอียิปต์ทุกหลัง อพยพ 12:14 ประกาศว่า:

“วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร”

เทศกาลปัสกา (Passover) ถูกตั้งชื่อเช่นนั้นเพราะว่าทูตแห่งความมรณาได้ผ่านวัน (passed over) บ้านของชนชาติอิสราเอลที่มีเลือดทาไว้ที่วงกบประตูทั้งสองข้างและไม้ข้างบนของประตู พระเจ้าตรัสแก่ประชาชนของพระองค์ว่า:

“เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์ แต่

เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า **เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านวันเจ้าทั้งหลายไป** จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์” (อพย. 12:12, 13)

ตอนนั้นไม่มีเลือดทาอยู่ที่วงกบประตูของพวกคนอียิปต์ และทูตมรณาไม่ได้ผ่านวันพวกเขาไป:

“ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย” (อพย. 12: 29, 30)

เทศกาลปัสกาถูกเฉลิมฉลองเป็นเวลาเจ็ดวัน มันเริ่มต้นในวันที่สิบสี่ของเดือนอาبيب (ซึ่งตรงกับเดือนเมษายนของเรา) และต่อเนื่องไปจนถึงวันที่สิบเอ็ดของเดือนนั้น เทศกาลปัสกาบางครั้งถูกเรียกว่า “เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ” เพราะในระหว่างช่วงเจ็ดวันนั้นพวกยิวรับประทานขนมปังไร้เชื้อ ในตอนเย็นของวันที่สิบสี่เชื้อทั้งหมดถูกเอาออกไปจากบ้านของพวกเขา พวกเขากระทำเช่นนี้อย่างระมัดระวังมากๆ เชื้อเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งถึงบาป และจะต้องไม่พบเชื้อในบ้านของพวกยิวเลยในระหว่างช่วงเทศกาลปัสกา พระเจ้าทรงบัญชาไว้ว่า:

“เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้นกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล” (อพย. 12:15) (ดู 1 โครินธ์ 5:7 เช่นกัน)

ก่อนเทศกาลปัสกา ในวันที่สิบของเดือนนั้น หัวหน้าครอบครัวแยกลูกแกะอายุหนึ่งปีตัวหนึ่งออกจากฝูงแกะของตน คือลูกแกะตัวหนึ่งที่ไม่มีตำหนิใดๆ (อพย. 12:3-6) ในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้น ประมาณบ่ายสามโมงตรง ลูกแกะตัวนั้นก็ถูกฆ่าตายตรงหน้าแท่นบูชาและปุโรหิตก็เทเลือดของมันที่ตีนแท่นบูชา (ในเทศกาลปัสกาครั้งแรก เลือดนั้นถูกประพรมที่วงกบประตูทั้งสองข้างของบ้านคนยิว ดังที่เราหมายเหตุไว้แล้ว)

ลูกแกะตัวนั้นจึงจะถูกนำไปปิ้งทั้งตัว และจะต้องไม่หักกระดูกซี่เดียวในตัวของมัน ไม่สองอันถูกนำมาเสียบทะลุตัวมัน-อันหนึ่งเสียบตามแนวยาว อีกอันเสียบตามแนวขวาง โดยมาไขว้กันใกล้กับขาหน้าของมัน เพื่อที่ว่าสัตว์นั้นจึงดูเหมือน *ถูกตรึงกางเขน* นี่นำเสนอภาพของพระเมษโปดกของพระเจ้า, *ลูกแกะปัสกาของเรา* ที่ถูกฆ่าเพื่อเรา คุณจะนึกออกว่าตอนที่พวกทหารโรมมาที่กางเขนของพระเยซู พวกเขา ก็พบว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ทุบขาของพระองค์ เหมือนอย่างที่ได้ทุบขาของโจรสองคนนั้นที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระองค์ ทหารนายหนึ่งกลับแทงซี่ข้างของพระองค์ด้วยทวนอันหนึ่งแทน “เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักซี่เดียว’” (ยอห์น 19:31-36) คำพยากรณ์ที่ถูกทำให้สำเร็จจริงตรงนี้ถูกพบในอพยพ 12:46, กันดารวิถี 9:12, และเพลงสดุดี 34:20

ลูกแกะตัวนั้นจะต้องถูกปิ้งด้วยไฟ และรับประทานพร้อมกับผักสด (อพย. 12:8)

ปัสกาแรกนั้นถูกรับประทานตามที่สั่งไว้ในอพยพ 12:11:

“เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาดเอว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกคนอิสราเอลรับประทานปัสกาแรกนั้นโดยเตรียมพร้อม

เต็มทีสำหรับการออกเดินทางโดยทันทีไปจากอียิปต์ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดพ้นแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้รับประทานในเครื่องแต่งกายและอากัปกิริยาแบบนั้นแล้ว

“...และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน” การทรยศพระองค์นั้นเป็นเรื่องที่แน่นอน เหลือเกิน (และใกล้เข้ามามากเหลือเกิน) จนพระองค์ตรัสถึงมันว่าสำเร็จจริงแล้ว-นั่นคือ “บุตรมนุษย์ถูกทรยศแล้วให้ถูกตรึงกางเขน” สิ่งที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้ก็แน่นอนและมั่นคงราวกับว่ามันได้ถูกกระทำจนสำเร็จแล้ว พวกเขาในขณะนั้นไม่อาจเชื่อได้จริงๆว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาจะถูกปฏิเสธ, ถูกจับกุม, ถูกไต่สวน, ถูกปรับโทษและถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่าอะไรอยู่ข้างหน้า แต่พวกเขาไม่อาจเข้าใจความหมายอันน่ากลัวของสิ่งที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วนั้นได้อย่างครบถ้วน พระองค์มิได้บอกพวกเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงถูกปลงพระชนม์เมื่อไร แต่ในที่นี่พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าเวลาแห่งการทรยศ พระองค์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะประจวบเหมาะแก่กับเทศกาลปัสกา

เหล่าศัตรูของพระเยซูวางแผนฆ่าพระองค์

ข้อ 3-5: “ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส ปรีชากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย แต่พวกเขาพูดว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่างฟิ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”

“ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกัน...” ในเพลงสดุดี 2:2 เราอ่านว่า “บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรีชากันต่อสู้พระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์...” ความปรารถนาและเป้าหมายของผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้คือ พวกเขาต้องการฆ่าพระเยซู แต่พวกเขามาประชุมกันและปรึกษากันว่าพวกเขาจะจับพระองค์ได้อย่างไรในแบบที่จะไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายท่ามกลางพวกประชาชน พวกเขาตัดสินใจที่จะไม่จับกุมพระองค์ในระหว่างเทศกาลเลี้ยงนั้น-ไม่ใช่เพราะพวกเขารู้สึกผิดที่จะทำเช่นนั้นในช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์ แต่เพราะว่าพวกเขากลัวปฏิกิริยาของฝูงชนต่างหาก

ผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ไม่ได้ไม่รู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพวกประชาชนเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งอย่างแท้จริง บางคนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้, แต่คนจำนวนมากที่ไม่ได้ยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดก็เชื่อว่าพระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า เทศกาลปัสกาเป็นช่วงเวลาสำคัญแห่งปี และการที่พวกผู้ปกครองของพวกเขายังจะสั่งจับกุมพระองค์ในระหว่างเทศกาลนั้นก็คงเป็นการไม่ฉลาดจริงๆ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง “ประชุมกัน” และ “ปรึกษากัน” เพื่อที่จะวางแผนหาวิธีจับพระองค์ “ด้วยอุบาย”-นั่นคือ โดยอุบายเจ้าเล่ห์บางอย่างอันหลักแหลม

พระเยซูทรงรับการชโลมในบ้านของซีโมนคนโรครื้อน

ข้อ 6 และ 7: “ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์”

ชายผู้ถูกเรียกว่าเป็น ซีโมนคนโรครื้อน อาจเป็นคนหนึ่งของคนโรครื้อนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงรักษาให้หายแล้ว อย่างไรก็ตาม ซีโมนคนนี้เป็นใคร และทำไมจึงมีการรับประทานอาหารค่ำในบ้านของเขา พระคัมภีร์ก็ไม่ได้บอก แน่แน่นอนว่า ตอนที่พระเยซูทรงได้รับการต้อนรับในฐานะแขกคนหนึ่งในเรือนของซีโมน ชายผู้นี้ก็ไม่ได้เป็นคนโรครื้อนแล้ว ด้วยเหตุนี้ชื่อเรียก “ซีโมนคนโรครื้อน” จึงน่าจะหมายถึงสภาพของเขาในอดีต (พวกคนโรครื้อนเป็นคนที่ต้องออกไปอยู่ต่างหากตามพระราชบัญญัติ และหากเขายังเป็นโรครื้อนอยู่เขาก็คงคบหาสมาคมกับคนอื่นไม่ได้เลย เหมือนอย่างที่เขากะทำในข้อพระคำตอนนี้)

ขณะที่พระเยซูทรงอยู่ในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน “มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์...”

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านคิดว่าหญิงผู้นี้จะเป็นมารีย์, น้องสาวของมารธาและลาซารัส (จงเปรียบเทียบกับข้อนี้กับยอห์น 12:3 ที่เราหมายเหต่วยอห์นเรียกชื่อมารีย์) อย่างไรก็ตาม มีความเชื่อหลากหลายเกี่ยวกับหัวข้อนี้ว่ามีการชโลมเพียงครั้งเดียวเท่านั้นหรือสองครั้ง-นั่นคือ การชโลมครั้งหนึ่งหกวันก่อนเทศกาลปัสกาตามที่มีบันทึกไว้ในยอห์น 12:1-8 และอีกครั้งหนึ่งสองวันก่อนเทศกาลปัสกา ตามที่ถูกลำเสนอในมัทธิวในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้และในมาระโก 14:1-9

คนเหล่านั้นที่เชื่อว่ามี การชโลมเพียงครั้งเดียวเท่านั้นกล่าวว่า “ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน” ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าการชโลมนั้นเกิดขึ้นเพียงสองวันก่อนเทศกาลปัสกา เนื่องจากพระคัมภีร์ข้อนี้บอกเพียงว่า “ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานี” และไม่ได้ระบุเจาะจงจำนวนวันที่เหลืออยู่ก่อนถึงเทศกาลปัสกา พวกเขาขึ้นกรานว่ามัทธิวไม่ได้เขียนบันทึกเหตุการณ์ของตนตามลำดับเวลา ก่อนหลัง พวกเขาเชื่อว่าสองวันก่อนเทศกาลปัสกาในมัทธิวบทที่ 26 ข้อ 2 นั้นกล่าวถึงการประชุมกันของพวกบุโรหิตใหญ่, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้ใหญ่ที่ปรึกษากันเกี่ยวกับว่าพวกเขาจะฆ่าพระเยซูได้อย่างไร คนเหล่านั้นที่เชื่อว่ามี การชโลมเพียงครั้งเดียวเท่านั้นก็เชื่อว่าเรือนของซีโมนคนโรครื้อนเป็นบ้านของลาซารัส, มารธาและมารีย์

คนอื่น ๆ ก็เชื่อว่ามี การชโลมสองครั้ง (สำหรับการอภิปรายเรื่องนี้ อ่านอธิบายของผมเกี่ยวกับ *ข่าวประเสริฐของยอห์น* บทที่ 12 ข้อ 1 และ 2) พวกเขาขึ้นกรานว่าการชโลมครั้งหนึ่งเกิดขึ้นหกวันก่อนเทศกาลปัสกาและอีกครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเพียงสองวันก่อนเทศกาลปัสกา อย่างไรก็ตามประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่าการชโลมพระเยซูก็ครั้งก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ แต่อยู่ที่การท่อมแบบไม่เห็นแก่ตัวที่ถูกแสดงออกโดยผู้หญิงคนนี้ (หรือผู้หญิงเหล่านี้) ที่ได้ชโลมพระองค์ ไม่ว่าจะในกรณีใด ไม่ว่าจะมีการชโลมหนึ่งครั้งหรือสองครั้ง ก็มีข้อยุ่งยากต่างๆและคำถามต่างๆซึ่งไม่มีผู้ใดตอบได้ ผมยังเชื่ออยู่เสมอเหมือนเดิมว่ามีการชโลมสองครั้ง ถึงแม้ผมยอมรับว่ามันเป็นทางเลือกอย่างหนึ่งในระหว่างความยุ่งยากทั้งหลายก็ตาม

มัทธิวบอกเราน้ำน้ำมันหอมนั้นมี “ราคาแพงมาก” และกรุณาสังเกตว่าน้ำมันหอมราคาแพงนี้ไม่ได้ถูกใช้อย่างเสียดาย *หญิงผู้นี้เทน้ำบนพระเศียรของพระเยซู*

ข้อ 8 และ 9: “พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้”

ในยอห์น 12:4 ยูดาสเป็นผู้ที่คัดค้านอย่างรุนแรงต่อการแสดงออกถึงความรักในแบบที่ฟุ่มเฟือยของมารีย์ มัทธิวกล่าวว่า “*พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็น*” ดังนั้นเราจึงอาจสรุปได้ว่ายูดาสอาจเป็นคนแรกที่แสดงการคัดค้านของตนและจากนั้นสาวกคนอื่นๆที่เห็นด้วยกับเขาก็ร่วมวงด้วย ยอห์นบอกเรายูดาสไม่ได้ใส่ใจจริงๆเกี่ยวกับการให้เงินแก่คนยากจน เหมือนอย่างที่เขากล่าวอ้าง แต่ว่าเขาคัดค้าน “เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น” (ยอห์น 12:6) ยูดาสเป็นทรูญิกสำหรับสาวกกลุ่มเล็กๆนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงถือย่ามที่มีเงินใส่ไว้ข้างในนั้น

เมื่อพวกสาวกเห็นหญิงผู้นี้เทน้ำมันหอมราคาแพงบนพระเศียรของพระเยซูอย่างฟุ่มเฟือย พวกเขา “ก็**ไม่พอใจ** จึงว่า “*เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า*” เราอาจถือว่าความไม่พอใจนี้หมายถึง**ความขุ่นเคือง** บางทีสาวกเหล่านี้อาจรู้สึกขุ่นเคืองที่หญิงผู้นี้บุกรุกเข้ามาในขณะนี้ที่นั่งเอนกายอยู่รอบโต๊ะ พวกเขาอาจรู้สึกขุ่นเคืองความเอาใจใส่ของนางที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ เพราะเห็นได้ชัดว่าไม่มีสักคนในพวกเขาที่เคยคิดจะทำสิ่งดีๆเช่นนั้นถึงแม้ว่าการขโมยดังกล่าวไม่ใช่เรื่องผิดปกติเลยในครัวเรือนของชาวตะวันออก แต่ไม่ว่า “ความไม่พอใจ” นี้จะเป็นอะไรก็ตาม พวกเขาก็พยายามปิดซ่อนมันไว้เบื้องหลังการอ้างว่าเป็นห่วงเรื่องความฟุ่มเฟือยของการกระทำนี้ โดยอ้างว่าน้ำมันหอมนั้น “*ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้*”

การบ่นของพวกสาวกก็**ถูกระบุ**ด้วย เมื่อพวกเขาถามว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า?” พวกเขาก็บอกเป็นนัยว่าน้ำมันหอมที่มีราคาแพงมากนั้นได้ถูกทำให้เสียเปล่าแล้วโดยการถูกเทออกอย่างไม่คิดเสียดายเพื่อชโลมพระเยซู ไม่มีสิ่งใดถูกทำให้เสียเปล่า คือสิ่งที่มอบถวายแด่พระองค์จากใจอันกว้างขวางซึ่งเปี่ยมด้วยความรัก แม้แต่น้ำเย็นสักถ้วยเดียวที่ให้แก่พระนามของพระองค์ก็จะได้รับบำเหน็จอันยุติธรรมของมัน ไม่มีสิ่งใดที่เรากระทำหรือถวายถูกทำให้เสียเปล่าในการรับใช้พระองค์ มันเป็นไปได้เลยที่จะทำหรือให้มากเกินไปสำหรับพระเยซูหากสิ่งที่เราทำหรือให้นั้นมาจากการทุ่มเทอันจริงใจและแท้จริงต่อพระองค์

ข้อ 10-12: “*เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพบของเรา”*

“เมื่อพระเยซูทรงทราบ” บอกเป็นนัยว่าพวกสาวกไม่ได้ตั้งใจให้พระองค์ทราบเกี่ยวกับความรู้สึกต่างๆของพวกเขาในเรื่องนี้ พวกเขาน่าจะรู้ดีกว่านั้น ประสบการณ์ที่ผ่านมาจะสอนพวกเขาแล้วว่าพระองค์ทรงทราบความคิดต่างๆของพวกเขาและใจของพวกเขา พระองค์ทรงทราบความคิดทุกอย่างของพวกเขาริ๊งๆ

“*จึงตรัสแก่เขาว่า “กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา”*” ดังนั้นพระเยซูจึงทรงตำหนิเหล่าสาวกของพระองค์ ในขณะที่เดียวกันกับที่พระองค์ตรัสด้วยถ้อยคำที่แสดงการยอมรับของถวายของหญิงผู้นี้ สาวกเหล่านี้แทบไม่เข้าใจเลยถึงความหมายของสิ่งที่เธอได้กระทำเพื่อพระเยซู! ไม่มีมูลค่าที่ตีเป็นเงินได้ของ

ความรักและความทุ่มเทที่เธอได้แสดงออกเป็นการกระทำอันไม่เห็นแก่ตัวของเธอในการชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอ เธอให้สิ่งที่ดีที่สุดในใจของเธอ และเธอให้มันจากหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยความรัก โดยไม่คิดถึงค่าใช้จ่ายที่เป็นเงินที่เกี่ยวข้อง

หญิงผู้นี้ไม่น่าจะได้น้ำมันหอมระเหยมาโดยไม่ต้องเสียอะไร ไม่มีการกล่าวถึงทรัพย์สินของเธอ แต่ผมไม่เชื่อว่าเธอจะหาซื้อของถวายแบบนั้นได้โดยไม่ต้องมีการเสียสละส่วนตัว เธออาจใช้เงินส่วนใหญ่ที่เก็บออมมาทั้งชีวิตเพื่อซื้อน้ำมันหอมระเหยนั้น หากเธอจ่ายเงินซื้อน้ำมันหอมระเหยจากรายได้ที่มีอยู่เพียงเล็กน้อย เธอก็เสียสละอย่างมหาศาลเพื่อที่จะแสดงความรักเช่นนั้นต่อพระเยซู แต่เหล่าสาวกก็ขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำของเธอและเจตนาของเธอในการทำเช่นนั้น

“...ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่ทั่วท่านเสมอ...” พระเยซูทรงอ้างอิงไปยังพระราชบัญญัติ 15:11 ที่มีประกาศไว้ว่า “เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน...” องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ทรงห้ามการให้ทานแก่คนยากจน ไม่ใช่อย่างแน่นอน! ถ้อยคำถัดไปของพระองค์อธิบายว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไรกันแน่:

“...แต่เราไม่อยู่ทั่วท่านเสมอไป” ผมรู้ว่าในมัทธิว 28:20 พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราจะอยู่ทั่วท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก” แต่พระองค์มิได้หมายความว่าพระองค์จะทรงอยู่กับพวกเขาเสมอไปฝ่ายร่างกาย พระองค์จะถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, พระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีกและเสด็จขึ้นกลับไปหาพระบิดา แต่พระองค์จะทรงส่ง “ผู้ปลอบประโลมอีกผู้หนึ่ง” (พระวิญญาณบริสุทธิ์) มายังพวกเขา ผู้จะทรงสถิตอยู่กับพวกเขาตลอดไป (ยอห์น 14:16) ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูกำลังตรัสถึงการสถิตอยู่ด้วยฝ่ายร่างกายของพระองค์ แน่แน่นอนว่าจะมีโอกาสอยู่เสมอสำหรับการรับใช้แก่คนยากจนและผู้ขัดสน แต่เวลาที่จะทำการรับใช้ต่อพระเยซูโดยตรงกำลังเหลือน้อยลงเรื่อยๆ

“ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา” มันเป็นเรื่องนิยมปกติที่จะชโลมศพสำหรับการฝังศพ (มาระโก 16:1 เล่าถึงหญิงเหล่านั้นที่มาขโมยเครื่องศพพร้อมกับ “เครื่องหอม” เพื่อที่พวกเธอจะชโลมพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเธอ) ข้อเท็จจริงอันครบถ้วนของการตรึงกางเขน พระองค์ที่จะเกิดขึ้นยังไม่เป็นจริงต่อสาวกเหล่านั้น หญิงผู้นี้ได้ให้สิ่งที่ดีที่สุดในใจของเธอต่อพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่

ข้อ 13: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย”

สาวกเหล่านั้นวิพากษ์วิจารณ์หญิงผู้นี้เพราะสิ่งที่เธอกระทำ แต่การกระทำที่แสดงออกถึงความรักของเธอได้ลงมาถึงเราในบันทึกข่าวประเสริฐ ไม่มีใครอ่านข่าวประเสริฐโดยที่ไม่ได้อ่านเรื่องที่ระลึกถึงความรักและความทุ่มเทส่วนตัวของเธอที่มีให้แก่พระเยซูคริสต์เจ้า จักรวรรดิต่างๆได้ขึ้นครองอำนาจ, เจริญรุ่งเรือง, และผ่านเลยไปสู่ความหลังสิ้น อนุสาวรีย์ต่างๆที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อระลึกถึงคนใหญ่คนโตทั้งหลายได้ผู้ฟังเป็นเจ้าธูลี แต่การกระทำที่แสดงออกถึงความรักของหญิงผู้นี้ดำรงอยู่ต่อไป มันจะดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์เพราะการกระทำนั้นถูกทำให้เป็นอมตะโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มันจะไม่มีวันถูกลืมเลย และกลิ่นหอมแห่งการกระทำอันเปี่ยมด้วยรักนั้นยังคงอยู่เหมือนเดิมในวันนี้-เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเธอและเพื่อเป็นแบบอย่างแก่เรา

เรื่องราวอันน่าเศร้าที่สุดในประวัติศาสตร์

ข้อ 14-16: “ครั้งนั้นคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกบรูโรทิตใหญ่ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสามสิบเหรียญ ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสิก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์”

“คนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาอิสคาริโอท...” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า ยูดาสิเป็นหนึ่งในชายสิบสองคนนั้นที่ถูกเลือกโดยพระเยซูให้เดินกับพระองค์ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ชื่อของยูดาอิสคาริโอทถูกระบุท่ามกลางสิบสองคนนั้นในมัทธิว 10:2-4, ในมาระโก 3:13-19, และในลูกา 6:12-16 เขาไม่เพียงได้รับการทรงเรียกโดยพระเยซูให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น แต่เขายังถูกมอบหมายภารกิจและถูกส่งออกไปพร้อมกับสาวกคนอื่นๆ เพื่อเทศนาและสั่งสอนด้วย (มธ. 10:5-7) และเขายังได้รับคำสั่งเดียวกันกับที่ประทานให้แก่คนอื่นๆ ที่เหลือด้วย (มธ. 10:6-42)

มันเกินความเข้าใจจริงๆ ว่าชายคนหนึ่งที่เคยเดินกับพระเยซู, ได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์, ได้ยินคำสอนต่างๆ ของพระองค์, และที่ได้ดำรงตำแหน่งที่ได้รับความไว้วางใจในกลุ่มสาวก, จะทรยศพระบุตรของพระเจ้าและมอบพระองค์ไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่อยากตรึงพระองค์ที่กางเขน กระนั้นชื่อของยูดาสิก็มีความหมายเหมือนกันทั่วโลกในเรื่องของการหักหลังและการทรยศ ท่ามกลางบุคคลมากมายในหน้าประวัติศาสตร์ ทั้งฝ่ายพระคัมภีร์และฝ่ายโลก ไม่มีใครที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามโดยคนทั่วโลกมากเท่ากับยูดาอิสคาริโอท “หนึ่งในพวกสิบสองคนนั้น”

ยูดาสิ “ได้ไปหาพวกบรูโรทิตใหญ่” จำไว้ว่าในข้อ 3 และ 4 พวกบรูโรทิตใหญ่, พวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาประชุมกันเพื่อปรึกษาวางแผนว่าพวกเขาจะจับกุมพระเยซูโดยไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายท่ามกลางประชาชนได้อย่างไร มันไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผลที่จะคิดว่าขณะที่คนเหล่านั้นประชุมกันอยู่นั้น ยูดาสิเข้าไปหาพวกเขาพร้อมกับข้อเสนอของตน (โปรดสังเกตว่า พวกเขาไม่ได้ใช้คนไปตามยูดาสิมา เขาไปหาคนเหล่านั้นเอง)

“ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ยูดาสิเป็นคนโลกหากำไรเข้าตัว เราหมายเหตุไปแล้วว่าเขาถือยามใส่เงินที่บรรจุเงินเล็กน้อยที่พวกสาวกมีขณะที่พวกเขาเดินทางไปตามที่ต่างๆ กับพระเยซู เราหมายเหตุด้วยว่าเขาเป็นขโมย-และสุดท้ายแล้วการรักเงินของเขาก็ทำให้เขาทรยศพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้

พวกสาวกยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และพวกเขาก็คาดหวังด้วยใจเต็มร้อยว่าพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลก พวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ แม้ในยามที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ว่าอาณาจักรของพระองค์ต้องถูกเลื่อนออกไปก่อนและด้วยเหตุนี้ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง มันจึงกลายเป็นอาณาจักรหนึ่งที่ไม่ปรากฏแก่ตาซึ่งถูกตั้งขึ้นในใจของมนุษย์ทั้งหลาย ยูดาสิไม่เคยเห็นเกินไปกว่าสงาราศีและเกียรติยศของอาณาจักรฝ่ายโลกที่ถูกคาดหวังไว้ เขายกเหตุผลว่าถ้าพระเยซูเป็นกษัตริย์ของพวกยิวและทรงตั้งพระทัยที่จะสถาปนาอาณาจักรหนึ่ง ก็คงจะมีตำแหน่งต่างๆ ในอาณาจักรนั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้

ปรณิบัติพระองค์ก่อนการสถาปนาอาณาจักรนั้น ในฐานะเป็นเหรียญของกลุ่มสาวก บางทีเขาน่าจะได้รับตำแหน่งเดียวกันในอาณาจักรนั้น

เราไม่มีเหตุผลที่จะคิดเอาเองว่ายูดาสไม่ได้ทำงานกับสาวกคนอื่นๆ เขาออกไปกับคนเหล่านั้น เขาได้รับคำสั่งเฉพาะเจาะจงเหล่านั้นเกี่ยวกับสิ่งที่สาวกสิบสองคนนั้นจะต้องกระทำและว่าพวกเขาควรกระทำมันอย่างไร และไม่มีตรงไหนเลยในพระคัมภีร์ที่บอกเราว่ายูดาสไม่ได้ทำงานหนักร่วมกับพวกเขา-แต่หากเขาได้ทำงานหนักจริงๆ เขาก็กำลังคิดถึงเกียรติยศที่ตนจะได้รับ ไม่ใช่การชนะโลกมายังพระคริสต์ ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่น่าทึ่งสำหรับเขาที่จะยกเหตุผลกับตัวเองว่ายิ่งเขาทำงานหนักอย่างร้อนรนมากเท่าไร ตำแหน่งของเขาในอาณาจักรนั้นก็ยิ่งสูงขึ้นมากเท่านั้นเมื่อกษัตริย์ทรงแต่งตั้งเหล่าผู้ปกครองของพระองค์

แต่วันแล้ววันเล่าบัดนี้เขาได้ยื่นพระเยซูเจ้าตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเยซูและกับสาวกคนอื่นๆที่เหลือยิ่งทำให้เขาระแวงว่ามีบางสิ่งผิดปกติแล้วกับแผนการเหล่านั้นตามที่เขาเข้าใจพวกมัน เหล่าศัตรูของพระเยซูกำลังตีวงล้อมเข้าประชิดพระองค์ โดยปวารณาว่าจะฆ่าพระองค์ให้ได้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพลาดที่จะฉวยโอกาสจากความปรารถนาของประชาชนที่อยากตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ตอนที่พระองค์ทรงขี่ลาตัวน้อยเข้ากรุงเยรูซาเล็ม ยูดาสก็รู้แล้วว่าเหตุการณ์อันน่าเศร้าจะเกิดขึ้นในไม่ช้า แผนการและความใฝ่ฝันต่างๆของเขากำลังจะพังทลายลงแบบไม่มีชิ้นดี

เขารู้ด้วยว่าเหล่าผู้ปกครองของชาวยิวกำลังพยายามหาโอกาสที่จะจับกุมพระเยซู และการยกเหตุผลแบบโลกโมโหสันของเขาก็เสนอแนะแก่เขาว่าเขาควรดักตวงสิ่งใดก็ตามที่เขาจะดักตวงได้ในขณะที่เขายังสามารถดักตวงได้อยู่ บางทีพวกผู้นำทางศาสนาที่คิดแผนการอาจเต็มใจจ่ายเพื่อที่จะได้จับกุมชาวนาซาเร็ธผู้ที่พวกเขาเกลียดชังเหลือเกินก็ได้ เขานำความคิดนี้ไปปฏิบัติและไปหาคนเหล่านั้นเพื่อต่อรองราคาเท่าใดก็ตามที่พวกเขาจะยอมจ่าย

“ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ” การกระทำของยูดาสครั้งนี้คงจะต่ำทรามจริงๆไม่ว่าเขาจะได้รับเงินมากขนาดไหนก็ตาม แต่พระคัมภีร์บอกเราว่าเขาขายองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีเป็นเงินสามสิบเหรียญ-ราคาของทาธรรมดาคนหนึ่ง ตามที่พระราชบัญญัติกำหนดไว้ในอพยพ 21:32

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ยูดาส “คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์” นั่นคือ เขาคอยเฝ้าหาโอกาสที่เขาจะพาพวกบุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ไปหาพระเยซูภายใต้สถานการณ์ต่างๆที่จะไม่ปลุกเร้าประชาชนและก่อให้เกิดการรบกวนวาทกลางพวกเขา การกระทำนี้ต้องถูกกระทำอย่างเงียบๆ ไม่กระโตกกระตาก ภายใต้การปกปิดของความมืดหรือในที่เปลี่ยวมากๆก็ยิ่งดี

ก่อนเราจากข้อพระคำตอนนี้ไป ผมคิดว่ามันคงจะคุ้มค่ากับเวลาและพื้นที่ที่จะทำการศึกษาอย่างย่อๆเกี่ยวกับชายผู้นี้ นั่นคือยูดาสอิสคาริโอท เราเห็นแล้วว่าเขแตกต่างจากสาวกคนอื่นๆที่เหลือในหลายๆด้าน

ประการแรกก็คือ ยูดาสเป็นคนเดียวในสิบสองคนนั้นที่ไม่ใช่ชาวแคว้นกาลิลี (หมายเหตุ กิจการ 2:7) ประวัติศาสตร์บอกเราว่ายูดาสมาจากเครีโยท เมืองหนึ่งในประเทศโมอับ ด้วยเหตุนี้พื้นเพของเขาจึงแตกต่างจากชาวแคว้นกาลิลีเหล่านั้น

ประการที่สองก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสอิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนชั่วร้ายตลอดชั่ววันรันดร์ ได้รับการทรงเรียกโดยพระเยซูให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้นก็มิได้เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของเขา-นั่นคือ การมีอำนาจสิทธิ์ขาดและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของมนุษย์ พระเจ้าทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระเยซูทรงทราบว่ายูดาสเป็นคนแบบไหน พระองค์ทรงทราบว่ายูดาสเป็นผู้นั้นที่จะใจทรยศพระองค์ ในยอห์น 6:64 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” จากนั้นยอห์นอธิบายว่า “เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์” พระเยซูทรงเข้าใจสิ่งนี้อย่างถ่องแท้ก่อนที่พระองค์ทรงเรียกยูดาสให้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น พระเจ้าในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ทรงมีแผนการหนึ่ง, แผนการหนึ่งซึ่งถูกวางไว้ก่อนโลกนี้ได้เป็นขึ้น, และเราไม่จำเป็นต้องถามว่าทำไมพระเยซูทรงเลือกคนทรยศคนหนึ่งให้อยู่ท่ามกลางชายกลุ่มเล็กนั้นผู้ซึ่งจะร่วมแบ่งปันงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ “สิ่งลับทั้งปวงเป็นของพระโยฮาวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์...” (พระราชาบัญญัติ 29:29)

คนบางคนเชื่อว่ายูดาสทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่าเขาหล่นจากพระคุณ นี่ไม่อาจเป็นไปได้เลย ยูดาสไม่มีทางหล่นจาก**พระคุณ**เด็ดขาดเพราะว่าเขาไม่เคยอยู่ใน**พระคุณ**เลย เขาไม่เคยรับความรอดเลย มีข้อพระคัมภีร์ใดใหม่ที่จะพิสูจน์คำกล่าวนี้? แน่แน่นอนว่ามีครับ:

ในยอห์น 6:70, 71 เราอ่านตรงที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” จากนั้นเราอ่านว่า “*พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์* คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน”

ในภาษาเดิมของภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีคำนำหน้านาม a ในประโยคนั้นในข้อ 70 (“...one of you is a devil.”) สิ่งที่พระเยซูตรัสจริงๆแล้วก็คือ “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่ง**ในพวกท่านเป็นมารร้าย** (*one of you is Devil*)” คราวนี้คุณอาจค้นดูพระคัมภีร์ตั้งแต่พระคำข้อแรกของปฐมกาลไปจนถึงข้อสุดท้ายของวิวรณ์ และคุณจะไม่พบอีกที่หนึ่งเลยที่พระเยซูทรงเรียกมนุษย์คนใดว่า “มารร้าย” มีมารร้ายเพียงคนเดียวเท่านั้น มีภูตผีปิศาจมากมาย, ปิศาจนับล้านๆตน, แต่มีมารร้ายคนเดียวเท่านั้น และหากยูดาสอิสคาริโอทเป็น**มารร้าย** (และพระเยซูตรัสว่าเขาเป็น) **นั่นเขาก็เป็นมารร้ายนั้น, ซาตานที่มาปรากฏในร่างมนุษย์**

ยิ่งไปกว่านั้น ในคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อของพระองค์ที่ถูกบันทึกไว้ในยอห์น บทที่ 17 พระเยซูทรงใช้ชื่อหนึ่งกับยูดาสซึ่งพระองค์ไม่เคยใช้กับมนุษย์คนใดเลย คือชื่อหนึ่งซึ่งปรากฏเพียงสองครั้งในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ในข้อ 9 ของบทนั้นพระเยซูตรัสแก่พระบิดาในสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา (เพื่อสาวกเหล่านั้น) ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์...” จากนั้นในข้อ 12 พระองค์ทรงประกาศว่า “เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเลยไปนอกจาก**ลูกของความพินาศ** เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ”

บัดนี้เราทราบว่าคุณไหนในสาวกเหล่านั้นที่เสียไป เขาคือยูดาสะอิสคาริโอท ด้วยเหตุนี้เมื่อพระเยซูตรัสถึงผู้หนึ่งที่เสียไปว่าเป็น “ลูกของความพินาศ” พระองค์ก็กำลังตรัสถึงยูดาสะ

หากเราดูที่ชื่อพระคำอีกตอนที่เหลือที่ชื่อนั้นถูกใช้ เราก็คงจะพบถ้อยคำเหล่านี้ใน 2 เธสะโลนิกา 2:3 คือถ้อยคำที่เปาโลพูดถึงปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, คนแห่งการบาปนั้น:

“อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้น (วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า) จะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน **และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ**”

เนื่องจากพระเยซูทรงเรียกชายคนเดียวเท่านั้น (ยูดาสะอิสคาริโอท) ว่า “ลูกแห่งความพินาศ” และเนื่องจากอีกที่เดียวเท่านั้นที่ชื่อนั้นถูกใช้ในพระคัมภีร์บริสุทธิคือตอนที่เปาโลเรียกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ว่า “ลูกแห่งความพินาศ” ผมจึงเชื่อโดยส่วนตัวว่าตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว **ยูดาสะอิสคาริโอทจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์**

ผมขอกล่าวซ้ำว่า-ยูดาสะไม่เคยรับความรอดเลย เขาไม่เคยมีพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเลย เขาได้รับเลือกให้เป็นอัครทูตคนหนึ่ง ถูกต้องครับ; แต่ตามที่คุณเว็บสเตอร์กล่าว คำว่า “อัครทูต” (apostle) มีความหมายว่า “ผู้ที่ถูกส่งไป” (*one sent forth*) คราวนี้มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่จะเป็นอัครทูตคนหนึ่งและยังไม่ได้เป็นบุตรของพระเจ้าคนหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้ว คนๆหนึ่งอาจถูก “ส่งไป” เพื่อกระทำการกิจหนึ่ง คนๆนั้นอาจประกาศรูปแบบหนึ่งของข่าวประเสริฐหนึ่ง, ศาสนาหนึ่ง, ลัทธิหนึ่งด้วยซ้ำ เขาเป็น “อัครทูต” คนหนึ่งจริงๆ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งที่เกิดใหม่แล้ว ยูดาสะก็เป็นเช่นนั้น เขาเป็นอัครทูตคนหนึ่ง-แต่เขาไม่เคยเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งเลย

ข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสะไม่ได้ “หล่นจากพระคุณ” ก็ถูกสนับสนุนเพิ่มเติมในกิจการ 1:24, 25 เมื่ออัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นเลือกมัทธีอัสมาแทนที่ยูดาสะ: “แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้ (บารซอบบาสหรือมัทธีอัส) พระองค์ทรงเลือกคนไหน ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาสะ ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” ยูดาสะไม่ได้หล่นจากการไถ่ **เขาหล่นจากตำแหน่งอัครทูต** เขาไม่ได้สูญเสียความรอดของตนเพราะว่าเขาไม่เคยรับความรอดเลย เขาสูญเสียตำแหน่งของตนในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง

ผมอยากให้คุณสังเกตข้อความอีกตอนหนึ่งที่น่าสนใจและจำกัดเฉพาะเกี่ยวกับยูดาสะ: ในวลีสุดท้ายของกิจการ 1:25 ที่เพิ่งถูกยกมานี้ เราถูกบอกว่ายูดาสะไป **“ยังที่ของตน”** ไม่มีการกล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับคนอื่นเลย ในพระคัมภีร์ เราอ่านในเพลงสดุดี 9:17 ว่า “คนชั่วจะต้องถอยไปสู่รกรก” มีข้ออ้างอิงหลายตอนในพระคัมภีร์ซึ่งพูดถึงนรก, ความพินาศ, ไฟ, กำมะถัน, ที่มีตภายนอก-แต่ยูดาสะคนเดียวเท่านั้นที่ถูกกล่าวว่ายัง **“ที่ของตน”** ไม่มีการบอกไว้ว่าสถานที่แห่งนั้นคืออะไร มันสมเหตุสมผลที่จะคิดถึงสถานที่แห่งนั้นว่าเป็นช่องที่ถูกแบ่งเป็นพิเศษแห่งหนึ่งในนรก ไม่ว่าสถานที่แห่งนั้นจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ผมก็เชื่อว่ายูดาสะได้มาจากที่นั่นเพื่อรับตำแหน่งอัครทูตของตน เขาฆ่าตัวตายและกลับไปยังสถานที่แห่งนั้น และผมเชื่อด้วยว่าพอถึงเวลาที่กำหนดไว้เขาจะกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ในกายหนึ่ง, มารร้ายที่รับสภาพมนุษย์, คนแห่งการบาปนั้น, ลูกแห่งความพินาศ, คนนอกกฎหมายนั้นผู้ซึ่งจะถูกเปิดเผยหลังจากที่คริสต์จักรถูกรับขึ้นไปแล้ว

หากคุณเห็นว่าการตีความเช่นนี้ดูเหลวไหลหรือไร้เหตุผล ผมก็ขอให้คุณพิจารณา มาลาคีย์ 4:5 ที่เราอ่านว่า “ดูเถิด เราจะส่งเอลิยาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง” บัดนี้เราทราบที่เอลิยาห์ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ในรถรบเพลิงหลายร้อยปีก่อนคำพยากรณ์นั้นถูกเขียน แต่เขาจะกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อกระทำงานรับใช้นั้นซึ่งถูกกำหนดไว้สำหรับเขาในยุคสุดท้าย เพื่อที่ข้อพระคัมภีร์นี้จะสำเร็จจริง ดังนั้นมันจึงไร้เหตุผลเหลือเกินหรือที่จะเชื่อว่ายูดาฮิสคาริโอทจะกลับมายังแผ่นดินโลกในกายหนึ่งเช่นกัน, มารร้ายที่รับสภาพมนุษย์, เพื่อที่พระคัมภีร์จะสำเร็จจริง? ทุกสิ่งที่ยูดาฮิสคาริโอทได้กระทำถูกพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม (กรุณาดู เศคาริยาห์ 11:12 และเพลงสดุดี 41:9)

การจัดเตรียมปัสกา

ข้อ 17-19: “ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” พระองค์จึงตรัสว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’” ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง และได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม”

ขอให้เราอ่านบันทึกเรื่องเดียวกันที่ถูกให้ไว้ในมาระโก 14:12-16:

“เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน’ เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด” สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม”

จากนั้นในลูกา 22:7-13 เราอ่านบันทึกที่น่าสนใจนี้:

“พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า “จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน” เขาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ‘พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า “ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน”’ เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด” เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม”

ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงอยู่ในที่ปลอดภัยจนต่อไปที่หมู่บ้านเบธานีสักพักหนึ่งหลังจากมีอาหารนั้นในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน ขณะเดียวกัน ยูดาฮิสคาริโอทก็ไปยังกรุงเยรูซาเล็มและทำข้อตกลงทรยศของตนกับพวกผู้ปกครองยิว โดยจัดแจงที่จะทรยศพระเยซูไว้ในมือของพวกเขา

มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับยิวที่ยำเกรงพระเจ้าทุกคนที่จะถือเทศกาลปัสกาและรับประทานมื่อปัสกา และพระเยซูก็ทรงระมัดระวังที่จะ “กระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” (มธ. 3:15) ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยมีจุดประสงค์ที่จะถือเทศกาลปัสกา

“พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” พวกเขาบอกว่าพระเยซูจะทรงถือเทศกาลปัสกา แต่พวกเขาไม่รู้ว่าพระองค์วางแผนจะรับประทานมื่อนั้นที่ไหน พระองค์ไม่ทรงมีบ้านของพระองค์เอง พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระองค์ทรงได้รับเชิญให้ไปร่วมกินเลี้ยงในบ้านของผู้ใดเลย และมันคงจะอันตรายสำหรับพระองค์ด้วยที่จะเสี่ยงเข้าไปในสถานที่แห่งใดนอกจากห้องรับรองที่เป็นส่วนตัวมากที่สุด

เราหมายเหตุแล้วว่ามัทธิวกล่าวว่าพวกเขาถามคำถามนั้น มาระโกบอกเราว่าพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไปทำการจัดเตรียมที่จำเป็นสำหรับพิธีเลี้ยงนั้น และลูกาบอกเราว่าสาวกสองคนนั้นที่ถูกกล่าวถึงโดยมาระโกคือ เปโตรและยอห์น

“จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น (กรุงเยรูซาเล็ม)...” ชายผู้นี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อ มาระโกและลูกาบอกเราว่าสาวกจะต้ออกว่าเป็นชายคนนี้ได้โดยข้อเท็จจริงที่ว่าเขาจะแบกหม้อน้ำลูกหนึ่ง ในเรือนของเขาพวกเขาจะพบห้องๆหนึ่งถูกจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งในห้องนั้นพวกเขาจะสามารถรับประทานปัสกาได้

ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าในเทศกาลปัสกา บ้านเรือนทุกหลังในกรุงเยรูซาเล็มจะเปิดต้อนรับแขกเพราะว่าพวกยิวจากทั่วโลกในสมัยนั้นจะเข้ามาในกรุงนี้เพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาและพวกเขาทุกคนก็ต้องการที่พัก

ข้อพระคำตอนนี้คล้ายกับตอนที่พระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกของพระองค์ไปเพื่อนำลาน้อยตัวนั้นมาซึ่งพระองค์จะขีมน้ำมันครบสิริสุทธีอย่างผู้มีชัย พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะพบลาตัวนั้นที่ไหน และหากผู้ใดถามพวกเขาด้วยคำถามใดๆ พวกเขาที่จะต้องตอบเพียงว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการ...” พวกเขาพบลาตัวนั้นเหมือนกับที่พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าจะพบ, พวกเขากล่าวถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ทรงสั่งให้พวกเขาพูดเมื่อมีคนถามคำถามพวกเขา และนำลาตัวนั้นมาให้พระองค์ (ดู มัทธิว 21:1-7, มาระโก 11:1-7, และลูกา 19:29-35)

พวกเขาจะต้องกล่าวแก่ชายผู้นั้นที่พวกเขาจะรับประทานปัสกาในบ้านของเขาว่า “**พระอาจารย์ว่า...**” ในการใช้ที่เฉพาะเจาะจงนี้ “พระอาจารย์” (Master) มีความหมายว่า *ครู* ไม่ใช่ชายที่ตรงข้ามกับผู้รับใช้ ดูเหมือนว่าชายคนนั้นรู้จักพระเยซู โดยอาจเคยได้ยินพระองค์สั่งสอนมาแล้ว

“เวลาของเราใกล้แล้ว” ในยอห์น 7:6 พระเยซูตรัสแล้วว่า “**ยังไม่ถึงเวลาของเรา**” ในยอห์น 7:8 พระองค์ตรัสว่า “เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่า**ยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา**” ในยอห์น 8:20 เราอ่านว่าขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนในพระวิหาร ถ้อยคำของพระองค์ทำให้เหล่าผู้ฟังบางคนของพระองค์โมโห- แต่ “แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่า**ยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์**” แต่บัดนี้เวลาของพระองค์ได้มาถึง

แล้ว คือเวลาแห่งจุดประสงค์ที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลก, เวลาเมื่อ “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา” จะทรงถูก “ฆ่าบูชาเพื่อเรา” (1 คร. 5:7)

“เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา” เราอดคิดไม่ได้ว่า “มันคงเป็นประสบการณ์ที่แสนวิเศษจริงๆที่ให้พระเยซูถือปัสกาในบ้านของชายคนนั้น” แต่ท่านที่รัก คุณทราบไหมว่าพระเยซูทรงทำให้ปัสกานั้นสำเร็จจริงแล้วเพื่อเราเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นปัสกาของเรา? พระองค์ไม่ทรงถือเทศกาลเลี้ยงอันหนึ่งในห้องๆหนึ่งในบ้านของเรา แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของเรา, ในมนุษย์ภายในของเรา, และเราก็เข้าสนิทอยู่ในพระองค์!

“ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง...” หลังจากประสบการณ์เรื่องลาตัวนั้น สาวกเหล่านี้ก็น่าจะประหลาดใจเลยเมื่อพวกเขาพบเหมือนกับที่พระเยซูทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพวกเขาจะพบมาระโกและลูกาบอกเราว่าสาวกเหล่านั้นถูกพาไปดู “ห้องใหญ่ชั้นบน” ซึ่งถูกตกแต่งและจัดเตรียมไว้แล้ว

“...แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม” นี่ก็คงหมายถึงการหาลูกแกะตัวหนึ่ง-ซึ่งน่าจะเป็นการซื้อฆาตกรรมหนึ่งในกรุงสำหรับจุดประสงค์นั้นโดยตรง จากนั้นลูกแกะตัวนั้นต้องถูกฆ่าในพิธีกรรมต่างๆที่ถูกถือปฏิบัติต่อหน้าบุโรหิตที่แท่นบูชา ต่อมาลูกแกะตัวนั้นจะถูกปิ้งพร้อมกับผักผสมต่างๆ เราไม่ถูกบอกว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหนขณะที่พวกสาวกจัดเตรียมมื้อปัสกา แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าพระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาในระหว่างการจัดเตรียมนั้น

ข้อ 20: “ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำหรับกับสาวกสิบสองคน”

“ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ...” นี้ น่าจะตรงกับเวลาประมาณบ่าย 3 โมงถึง 3 ทุ่ม พวกยิวถือว่ามีเวลาเย็นสองครั้งในหนึ่งวัน เย็นแรกคือตั้งแต่บ่ายสามโมงตรงจนถึงดวงอาทิตย์ตกดิน เย็นที่สองคือตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกดินจนถึงช่วงสิ้นสุดของยามแรกตอนกลางคืน (ซึ่งก็คือสามทุ่มตรง) อาคารค่ำปัสกาไม่เคยถูกรับประทานก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน และมีรับประทานในตอนกลางคืน ในอพยพ 12:8 เราอ่านว่า:

“ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักผสม”

พระเยซู “เอนพระกายลงร่วมสำหรับกับสาวกสิบสองคน” เรามักคิดภาพเหตุการณ์นี้ว่าพระเยซูกับสาวกสิบสองคนของพระองค์นั่งอยู่รอบโต๊ะนั้น แต่เหมือนกับที่ผมกล่าวไว้แล้วก่อนหน้านี้ (บทที่ 23 ข้อ 6) มันเป็นเรื่องที่จริงอย่างหนึ่งที่พวกเขาเอนกายที่โต๊ะตัวนั้น

ข้อ 21: “เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”

ยอห์น 13:21 บอกเราว่าพระเยซู “ทรงเป็นทุกขีในพระทัย” และตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ...” โดยทรงใช้สำนวน “อย่างแท้จริงสองหน” (Verily, verily) ซึ่งพบบ่อยเหลือเกินในงานเขียนของยอห์น และเสริมแรงกระทบของคำตรัสนั้น เราต้องจำไว้ว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ไม่ควรมีใครพินาศเลยแต่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9) พระเยซูทรงทราบว่ายูดาสะจะทำอะไร พระองค์ทรงทราบด้วยว่ายูดาสะจะทนทุกข์กับอะไรเพราะบาปของเขา พระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อเขาและพระองค์ทรงรู้สึกเสียพระทัย

พระองค์ทรงเสียพระทัยวันนี้เมื่อคนทั้งหลายปฏิเสธที่จะยอมรับการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาและการลบมลทินโดยรับโทษแทนของพระองค์

“คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พระเยซูตรัสถึงการทรยศพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 17:22, 23 พระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก”

อีกครั้งในมัทธิว 20:17-19 เราอ่านว่า “เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเหยียด และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และในวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”

อย่างไรก็ตาม ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ตอนนี้ พระองค์ตรัสถึงข้อเท็จจริงอันแสนเลวร้ายที่ว่า การทรยศพระองค์จะเกิดขึ้นผ่านทางคนหนึ่งในพวกเขา, เหล่าอัครทูตที่ถูกเลือกของพระองค์ มันคงเป็นเรื่องที่น่าตกใจจริงๆสำหรับพวกเขา-แน่นอนว่า ยกเว้นยูดาส เพราะเขาได้ตกลงกับพวกผู้ปกครองยิวแล้วว่า จะทำการกระทำที่เลวทรามนี้

ข้อ 22: “ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”

ลูกา 22:23 บอกเราว่าพวกสาวก “เริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น”

ยอห์น 13:22 กล่าวไว้ว่า “เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด”

ผมไม่สงสัยเลยสักนิดว่าความประหลาดใจของสิบเอ็ดคนในสาวกเหล่านั้นเป็นของจริง ยูดาสสามารถปิดซ่อนอุปนิสัยที่แท้จริงของตัวได้อย่างแนบเนียนมากเสียจนไม่มีใครระแวงหรือสงสัยเขาเลย แม้แต่ตอนที่ยูดาสออกไปจากห้องนั้น สาวกคนอื่นๆที่เหลือ “คิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง” (ยอห์น 13:29)

“พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” สาวกเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสมอไปเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูทรงบอกพวกเขา การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งแม้เป็นข้อเท็จจริงอันแน่นอนประการหนึ่งในแผนการของพระเจ้า ในขณะนั้นก็เป็นเพียงถ้อยคำในความเห็นของพวกเขา-ถ้อยคำที่พวกเขายอมรับแต่ก็ไม่เข้าใจ พวกเขาเชื่อสิ่งที่พระองค์ตรัส แต่พวกเขาไม่ได้เข้าใจถึงความเป็นจริงของสิ่งที่พระองค์ตรัส พวกเขาไม่เห็นว่าเป็นสิ่งต่างๆเหล่านั้นจะเกิดขึ้นกับพระองค์ที่พวกเขาได้ยอมรับแล้วว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้อย่างไร พวกเขาไม่ได้ไม่เชื่อเมื่อพระองค์ตรัสว่า “คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” แต่พวกเขาต่างคนต่างก็ประหลาดใจกับคำตรัสของพระองค์ พวกเขาแต่ละคนคิดไม่ถึงจริงๆว่าคนหนึ่งในพวกเขาเองจะมีใจคิดที่จะทรยศพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ลงคอ! พวกเขามองกันและกันอย่างกระวนกระวายใจ ยกเว้นยูดาส

แต่ละคนทราบในใจของตนว่าตนไม่ได้มีความปรารถนาที่จะทรยศพระเยซูไว้ในมือของเหล่าศัตรูของพระองค์เลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถามทีละคนว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”

ข้อ 23: “พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา”

เชื่อกันว่า “ชาม” ที่ว่านี้จุซอสพิเศษชนิดหนึ่งซึ่งทำจากลูกเกด, น้ำส้มสายชู, และผักรสขม ตามประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ ดินเหนียวถูกใส่ลงไปในชอสนี้ด้วย ซึ่งเป็นตัวแทนของดินเหนียวที่ชนชาติอิสราเอลเคยถูกบังคับให้ทำก่อนอิฐในสมัยที่พวกเขาตกเป็นทาสในอียิปต์ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเตือนความจำให้ระลึกถึงการตกเป็นทาสและความทุกข์ยากอันขมขื่นที่ชนชาตินั้นได้ผ่านพ้นมาแล้ว ขนบปึงไร้เชื่อถูกจิ้มลงในชามชอสนั้น จากนั้นก็ถูกรับประทาน “ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา” ก็จะหมายถึงคนๆหนึ่งที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันและจิ้มลงในชามเดียวกัน

ยอห์นผู้เป็นที่รักถูกพรรณนาว่า “เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู” นั่นคือ อยู่ใกล้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา มากๆ พอเปโตรส่งสัญญาณให้ ยอห์นก็ทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร” พระเยซูทรงตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้” พระเยซูทรงยื่นอาหารที่จิ้มแล้วนั้นให้แก่ยูดาสนิมปังซึนหนึ่งหรือเนื้อชิ้นหนึ่งที่ถูกจิ้มในชอสนั้น และยูดาส “รับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน” (ยอห์น 13:23-30)

ข้อ 24: “บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั่นเอง”

“บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น...” พระเยซูทรงหมายความว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ตามที่เหล่าศาสตพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมได้ประกาศไว้ (และพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้) ว่าพระองค์จะต้องตาย ชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์ได้ถูกพิทักษ์รักษาจนถึงเวลาที่ทรงกำหนดไว้ และบัดนี้พระโลหิตของพระองค์จะต้องถูกหลั่งออกตามที่พระเจ้าพระบิดาทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าและชี้ขาดแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18-20)

การทรยศพระเยซูถูกบอกล่วงหน้าแล้วในเพลงสดุดี 41:9: “แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกสันเท้าต่อข้าพระองค์”

อิสยาห์ 53:4-12 เป็นข้อพระคำตอนที่คุ้นเคยดีซึ่งความทุกข์ทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูถูกบอกล่วงหน้าแล้ว:

“แน่ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี

“เราทุกคนได้เจ็นไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น

“ท่านถูกนำไปจากคุกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีกรหลอกลวงในปากของท่าน

“แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพักช้าด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยี่ดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย

“ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนวอนเพื่อผู้ละเมิด”

ในยอห์น 13:18 พระเยซูเองตรัสว่า “เรามิได้พูดถึงพวกท่าน**สิ้นทุกคน** เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้ายาต่อเรา’”

ใช่แล้วครับ พระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์ตามจุดประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน” (กิจการ 2:23) ตามที่มีบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในพระคัมภีร์

“...แต่**วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์**” ถึงแม้ว่ายูดาจะถูกใช้โดยพระเจ้าเพื่อทำให้พระคัมภีร์สำเร็จ การทรยศที่เขากระทำก็เลวร้ายยิ่งนักและจะนำการลงโทษแสนสาหัสมาสู่ตัวเขา แต่มันก็คงดีกว่า “**หากเขามีได้บังเกิดมาเลย**”

มีบางคนทีถามว่าการกระทำนี้ของยูดาจะเลวร้ายเหลือเกินได้อย่างไรหากมันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าก่อนรากฐานของโลกถูกวางเสียอีก คำตอบนั้นสมเหตุสมผลแก่คนเหล่านั้นที่เต็มใจที่จะมาและยกเหตุผลด้วยกัน:

อาชญากรรมที่ยูดาสได้ก่อต่อพระเยซูนั้นก็**เป็นเช่นนั้นในตัวเอง** โดยไม่รวมการทรงดำริและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ **พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่ง** “พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” (กิจการ 15:18) แต่นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นจาก**การตัดสินใจเลือกของมนุษย์** สิ่งที่ยูดาสได้กระทำ เขาก็กระทำจากเจตจำนงเสรีของเขาเอง และการกระทำของเขาก็ฝ่าฝืนทุกสิ่งที่เขาติดค้างต่อพระเจ้า นี่ไม่ใช่การทรยศ**มนุษย์**คนหนึ่งโดยมนุษย์อีกคน มันเป็นการขายและการทรยศของ**คริสต์**นั้น, พระบุตรของพระเจ้า-**ในความจริงก็คือ พระเจ้าในกายเนื้อหนัง** ในความทรงสัตย์ของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่ายูดาสจะกระทำอะไร แต่พระเจ้าก็ได้ทรงบังคับเขาให้ทำสิ่งที่เขาได้กระทำ ยูดาสได้กระทำ**สิ่งที่ใจชั่วของเขากระตุ้นเขาให้กระทำ** เงินสามสิบบเหรียญมีความหมายต่อเขามากกว่าชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้

การทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้ามิได้เปลี่ยนแปลงลักษณะเฉพาะตัวของการกระทำของยูดาสและไม่ได้ทำให้มันแตกต่างไปจากสิ่งที่มีมันเป็นอยู่ภายในตัวมันเองเลย ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนโดยการทรงดำริและการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า การทรยศพระองค์ก็เป็นกระทำของคนๆหนึ่ง; และคนเหล่านั้นที่เลือกที่จะไปตามทางของคนชั่วก็ต้องทนทุกข์กับการลงโทษของคนชั่วในนรกไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล

มีแต่ “อาจารย์เจ้าข้า” เสมอ – ไม่มี “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เลย

ข้อ 25: “ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

ยูดาสเป็นคนสุดท้ายในพวกสาวกเหล่านั้นที่ถามคำถามนั้น หลังจากแต่ละคนในพวกที่เหลือได้ถามไปแล้ว เขาก็ถามเป็นคนสุดท้าย (แน่นอนว่า เพื่อจะได้ดูเหมือนกับคนอื่นๆ) ว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ?”

ในที่นี้เราเห็นข้อพิสุจน์เพิ่มเติมถึงใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ของยูดาส สาวกคนอื่นๆได้เรียกพระเยซูว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้า (Lord)**- “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” แต่ยูดาสไม่ได้กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า” เขากล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า” ซึ่งเหมือนกับที่ได้อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้ มีความหมายว่า “ครู” ยูดาสไม่เคยเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” เลย เขาเรียกพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า” เสมอ เขาไม่เคยยอมรับพระเยซูว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขาเลย

(มีบันทึกสองเรื่องที่น่าสนใจซึ่งถูกกล่าวถึง เรื่องหนึ่งโดยลูกาและอีกเรื่องโดยยอห์น ซึ่งมีทิวไม้ได้ให้ไว้ในลูกา 22:24-27 เราถูกบอกไว้ว่าเกิด “การเถียงกัน” ท่ามกลางสิบสองคนนั้นเรื่องที่ว่า “จะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด” ยอห์น 13:2-15 เล่าเรื่องพระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก ซึ่งเป็นงานของผู้รับใช้คนหนึ่งที่ถูกกระทำโดยพระบุตรของพระเจ้า (โดยให้แบบอย่างแก่เราในเรื่องความถ่อมใจที่แท้จริง)

การสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 26-28: “ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก”

มาระโก 14:22-24 ให้บันทึกเรื่องราวนี้ซึ่งแทบจะเหมือนกับบันทึกของมัทธิวแบบคำต่อคำ ลูกาเสริมว่า “จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” (ลูกา 22:19 วรรคท้าย)

ขณะนั้นยูดาสไม่ได้อยู่ด้วยแล้ว มันไม่เหมาะสมอยู่แล้วที่เขาจะอยู่ในช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์เช่นนั้น เขาจะไม่ได้รับประทานขนมปังนั้นและน้ำองุ่นนั้นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระกายและพระโลหิตของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ถูกตรึงที่กางเขน ยูดาสได้ออกไปจากห้องรับประทานอาหารค่านั้นแล้วและไปตามทางของเขาเพื่อติดต่อกับคนเหล่านั้นซึ่งเขาจะทรยศพระเยซูเจ้าไว้ในมือของพวกเขา

“ระหว่างอาหารมื้อนั้น” พิธีปัสกาศผนวกเข้ากับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าดวงดาวทั้งหลายแห่งยามเช้าเลื่อนหายกลายเป็นแสงสว่างของดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น เพราะว่าขณะที่กำลังรับประทานอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงสถาปนาพิธีระลึกใหม่ซึ่งจะต้องถูกถือปฏิบัติโดยเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าไปจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลก พิธีนี้ช่างเรียบง่ายจริงๆ:

พระเยซูทรงหยิบขนมปัง ทรงขอบพระคุณสำหรับมัน ทรงหักมัน และประทานมันให้แก่พวกสาวกของพระองค์ โดยตรัสว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” มีหลักคำสอนที่เจ๋งอยู่เรื่องหนึ่งที่แพร่หลายไปในโลกว่านี้ซึ่งสอนว่าขนมปังและน้ำองุ่นที่รับในพิธีระลึกกลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูจริงๆ นี่เป็นหลักคำสอนที่เรียกว่า *การเปลี่ยนแปลงสารัตถะ* (transubstantiation)-นั่นคือ การเปลี่ยนจากสสารหนึ่งไปเป็นอีกสสารหนึ่ง แต่พระคริสต์ไม่น่าจะทรงหมายความว่าเช่นนั้นได้ ขนมปังนั้นไม่ใช่พระกายจริงๆของพระองค์เพราะว่าพระกายของพระองค์กำลังเอนอยู่ที่โต๊ะนั้นกับพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงหมายความว่า ขนมปังไร้เชื้อที่แตกออกนั้นเป็นตัวแทนของพระกายของพระองค์ซึ่งจะถูกแทง (ทำให้แตกออก) บนกางเขนนั้นเพราะบาปของมวลมนุษยชาติ พระวาจาของพระเจ้าไม่สอนเรื่องการเปลี่ยนแปลงสารัตถะเลย

จากนั้นพระเยซูทรงหยิบถ้วยนั้น “มาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด” ถ้วยนั้นเต็มไปด้วยผลองุ่น (ไม่ใช่สุรากลั่นหรือเหล้า) ผลองุ่นนั้นเป็นตัวแทนของพระโลหิตของพระเยซู เหมือนกับที่ขนมปังนั้นเป็นตัวแทนของพระกายของพระองค์ ไม่มีร่องรอยตรงนี้เกี่ยวกับแทนบูชาหนึ่งหรือบาทหลวงคนหนึ่งเลย ไม่มีอะไรที่เกี่ยวกับการยกขึ้นหรือการเทิดทูนขนมปังแผ่นกลมเลย สรุปลึ่คือ ไม่มีควมคล้ายคลึงเลยสักนิดเดียวระหว่างพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตามท้องที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงสถาปนาไว้กับสิ่งที่ถูกรู้จักในวันนี้ว่าเป็น “พิธีมิสซา”

“ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่...” ถ้อยคำตรงนี้ที่แปลเป็น “พันธสัญญาใหม่” (new testament) อาจแปลได้ด้วยว่าเป็น “พันธสัญญาใหม่” (new covenant) ฮีบรู 9:16-22 อธิบายว่าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พันธสัญญาหรือสัญญาต่างๆได้ถูกรับรองโดยเลือดของพวกสัตว์:

“เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพันธสัญญา ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพันธสัญญานั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพันธสัญญานั้นก็ใช้ไม่ได้ เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดง และต้นหุสุมมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง กล่าวว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’ แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมกลับไปพร้อมกับเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัติ นั้นเช่นเดียวกัน และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย”

พันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูตรัสถึงขณะที่พระองค์ทรงสถาปนาพิธีระลึกก็ถูกประทับตรา, ถูกรับรอง และถูกทำให้แน่นอนโดยพระโลหิตของพระองค์เองซึ่ง “ต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก” (ใน

ภาษากรีก “การยกบาป” ไม่เพียงสื่อถึงความรู้สึกผิดที่ถูกเอาออกไปให้ไกลเท่านั้น แต่สื่อถึง*การขจัดบาปเหล่านั้นซึ่งนำความรู้สึกผิดมาสู่คนอื่นๆนั้นอีกด้วย*)

ในฮีบรู 10:19-22 เปาโลประกาศว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ และครั้งเรามีมหาปุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกระดมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์” ดังนั้น โดย “ทางใหม่และที่มีชีวิต” นี้ซึ่งได้ถูกเปิดให้เราแล้วโดยพระโลหิตของพระเยซู พระเจ้าจึงสามารถเป็นผู้ที่ชอบธรรมและยังทรงทำให้คนเหล่านั้นเป็นผู้ชอบธรรมด้วย คือผู้ที่ยอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปและที่มาหาพระองค์ในความเชื่อ

เนื่องจาก “ชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือด” (ลก. 17:14) เมื่อพระเยซูตรัสว่าพระโลหิตของพระองค์ได้ถูกหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมากนั้น จริงๆแล้วพระองค์ก็กำลังตรัสว่า*ชีวิตของพระองค์*ได้ถูกประทานให้เพื่อคนเป็นอันมาก พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย, พระองค์ทรงรับโทษแทนคนบาปและได้กลายเป็นตัวแทนของคนบาป โดยความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั่น โทษประหารชีวิตที่ควรตกแก่คนบาปทั้งหลายจึงรับการยกโทษได้, ถูกเอาออกไปและกำจัดทิ้งเสีย, และดวงวิญญาณของคนบาปทั้งหลายจึงสามารถรับความรอดได้ พระเยซู ผู้ทรงเป็นตัวแทนที่ไม่มีบาปและสมบูรณ์แบบ ได้ทรงทนความทุกข์แสนสาหัส และทรงแบกรับความปวดร้าวเหลือทนแทนเราจนพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะยอมรับการถวายบูชาของพระองค์ พระเจ้าทรงชอบธรรมและบริสุทธิ์ พระองค์ทรงทำผิดไม่ได้เลย ด้วยเหตุนี้เกียรติยศและเสถียรภาพแห่งการปกครองของพระเจ้าคงจะถูกทำลายหากพระเจ้าทรงยกโทษคนบาปทั้งหลายโดยที่ไม่มีตัวแทนที่เหมาะสมมาชำระหนี้บาปของพวกเขา พระเยซูทรงเป็น (ในตอนนั้นและตอนนี้) ตัวแทนผู้นั้น โดยการประทานพระบุตรของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นแทนคนบาปทั้งหลาย พระเจ้าจึงทรงสามารถแสดงความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อบาปและความไม่ชอบธรรมได้

ข้อ 29: “เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา”

การถือพิธีปัสกา ซึ่งเป็นภาพเล็งถึงสิ่งต่างๆในอนาคต สิ้นสุดลงตรงนี้พร้อมกับคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์จะไม่ทรงดื่มจากผลแห่งเถาองุ่นอีกจนกว่าพระองค์ทรงดื่มมันใหม่อีกครั้งในอาณาจักรที่จะมานั้น ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เพียงมีความหมายในเชิงระลึกถึงเท่านั้น แต่มีความหมายในเชิงพยากรณ์เช่นกัน และในการรับประทานขนมปังและผลจากเถาองุ่น ผู้เชื่อทั้งหลายก็ไม่เพียงแสดงออกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนเท่านั้น แต่ยังเป็นพยานรับรองถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกด้วย เมื่อพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองในความชอบธรรม

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการถือพิธีอันศักดิ์สิทธิ์และขลัง กระนั้นสมาชิกคริสตจักรหลายหมื่นคนวันนี้ก็รับขนมปังที่แตกออกและผลแห่งเถาองุ่นโดยไม่ได้คิดถึงความหมายของสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่เลย อัครทูตเปาโลเห็นว่าจำเป็นต้องตำหนิผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นสำหรับการขาดความเคารพยำเกรงและความไม่เป็นระเบียบที่ทราบกันดีในการรับพิธีระลึกฯ ใน 1 โครินธ์ 11:17-22 เขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า: “แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย”

จากนั้นในข้อพระคำต่างๆที่ต่อเนื่องจากตอนที่เพิ่งยกมานั้น เปาโลได้ให้ระเบียบและความหมายอันชัดเจนของพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า และข้อปฏิบัติเหล่านั้นที่เขาได้ให้ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นก็มีไว้เพื่อเตือนสติเราเช่นกัน ในข้อ 23 ถึง 26 ของบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า:

“เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขาทรงพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา”

เมื่อเราถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็กำลังเป็นพยานรับรองว่าเราเชื่อว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ และว่าเราจะรับประทานขนมปังและดื่มผลแห่งเถาองุ่นกับพระองค์ในอาณาจักรนั้น จากนั้นหลังจากการครอบครองนานหนึ่งพันปีของพระเยซูบนแผ่นดินโลก อาณาจักรยุคพันปีนั้นจะผนวกเข้ากับอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้าและเราจะอยู่กับพระเยซูไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

ข้อ 30: “เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ”

“เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว...” ในเทศกาลปัสกาพวกยิวก็ท่องเพลงสดุดีต่างๆ เราถูกบอกไว้ว่าพวกเขาใช้เพลงสดุดีบทที่ 113 จนถึง 118 เพลงสดุดีเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน: เพลงสดุดี 113 และ 114 ถูกขับร้องในระหว่างการถือพิธีปัสกา และเพลงสดุดีบทอื่นๆที่เหลือถูกขับร้องในตอนสิ้นสุดมื้ออาหารปัสกา ที่เป็นไปได้อย่างยิ่งก็คือว่า พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ใช้เพลงสดุดีบทเดียวกันเหล่านี้ในการถือปัสกาของพวกเขา

“...เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ” ในสมัยนั้นปีศาจถูกถือกันในช่วงดวงจันทร์เต็มดวงเสมอ และขณะที่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ออกจากห้องรับประทานอาหารปีศาจนั้นและเดินไปยังภูเขามะกอกเทศ ดวงจันทร์เต็มดวงก็ลอยอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา โดยให้แสงสว่างแก่หุบเขาที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา พระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลกนี้กำลังเสด็จดำเนินไปยังความมืดแห่งเกทเสมณีเพื่อพบกับหัวหน้าแห่งเหล่าผู้มีอำนาจแห่งความมืด

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการกระจัดกระจายไป

ของสิบสองคนนั้นและการล้มลงของเปโตร

ข้อ 31 และ 32: “ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”

“ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา” หมายความว่าสาวกเหล่านั้นจะถูกทำให้สะดุดคืนนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ บางสิ่งจะเกิดขึ้นกับพระเยซูซึ่งจะเป็นโอกาสให้พวกเขาสะดุด, ล้มลงในบาป, โดยการละทิ้งพระองค์ไป และแท้จริงแล้ว นั่นก็เป็นสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ ในข้อ 56 เราถูกบอกว่าพวกเขาทุกคนละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป

“ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า...” เราได้เห็นแล้วถึงความถี่ที่พระเยซูทรงใช้การอ้างอิงถึงภาคพันธสัญญาเดิม โดยการตรัสว่า “มีคำเขียนไว้ว่า” และเราเห็นเช่นกันว่าสิ่งที่ได้ถูกเขียนไว้แล้วจำเป็นต้องถูกทำให้สำเร็จจริง ข้อที่ถูกยกมาโดยเฉพาะนี้มาจากเศคาริยาห์ 13:7: “...จตเมฆบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป...” นี่เป็นสำนวนหนึ่งที่น่าสนใจได้ง่าย เพราะว่าเป็นประเทศนั้นฝูงแกะถูกนำไปและถูกซื้อทางโดยผู้เลี้ยงแกะที่เดินนำหน้าพวกมันเสมอ ดังนั้นเมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับผู้เลี้ยงแกะ แกะเหล่านั้นก็ตื่นตระหนกและหนีไป

“แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว...” แม้ในขณะที่ทรงให้รายละเอียดเหตุการณ์นำอันเศร้าที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า พระเยซูก็ทรงรับประกันว่าการที่พระองค์เสด็จจากพวกเขาไปนั้นจะเป็นเพียงแค่ชั่วคราว แม้ตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ พระองค์ก็ทรงหมายเหตุความแน่นอนของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เหมือนเคย

“...เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ! ลูกา 24:13-34 เล่าเรื่องสาวกสองคนของพระองค์ที่เดินทางบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูส และพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาแล้วทรงร่วมเดินทางไปกับพวกเขาด้วย “แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้” (ข้อ 16) พวกเขาจึงเดินทางไป โดยสนทนากับพระองค์เกี่ยวกับหลายแง่มุมของการถูกตรึงกางเขนของพระองค์จนกระทั่งพวกเขามาใกล้หมู่บ้านเอมมาอูส พระองค์ทรงรับประทานอาหารเย็นที่นั่นกับพวกเขาและ “พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา” (ข้อ 30, 31)

“แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก กำลังพูดกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน” ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น” (ข้อ 33-35)

จากนั้นในมาระโก 16:6, 7 เมื่อหญิงเหล่านั้นมายังอุโมงค์ฝังศพโดยคาดหวังว่าจะโลมพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเครื่องหอมต่างๆ พวกเธอก็พบว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่า ทูตสวรรค์ที่อยู่ในอุโมงค์นั้นกล่าวแก่พวกเธอว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชื่อนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น **เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว**”

พระองค์เสด็จนำหน้าเราไปวันนี้อยู่เสมอมิใช่หรือ? พระองค์ทรงจัดเตรียมทางไว้สำหรับเรามีใช่หรือ? ผู้เลี้ยงแกะยอมนำหน้าแกะทั้งหลายของเขาไปเพื่อหาหญ้าให้พวกแกะกิน, เพื่อที่จะแน่ใจว่าไม่มีภัยคุกคาม, เพื่อที่จะกำหนดเส้นทางที่จะให้พวกแกะเดินตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมสุขของเราก็คงทรงนำทาง, ทรงนำพา, และทรงนำหน้าเราไปเพื่อทำให้ทางนั้นราบรื่น มันเป็นเรื่องอันตรายสำหรับคริสเตียนที่จะวิ่งนำหน้าพระผู้เลี้ยงที่ดี เราต้องตระหนักว่าทางที่เราเดินไปและเหตุการณ์ต่างๆ ที่บังเกิดแก่เรานั้นถูกจัดแจงโดยพระหัตถ์อันอ่อนโยนขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราผู้ได้ทรงดำเนินไปบนถนนแห่งชีวิตก่อนหน้าเราแล้ว

ข้อ 33: “ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หาไม่ได้เลย”

เพราะเป็นคนหุนหันพลันแล่น, จริงใจ, แมตต์สติใจผิดพลาดบ่อยๆ, เปโตรก็ยืนยันความรักของเขาที่มีให้แก่พระเยซูและความจงรักภักดีของเขามีต่อพระองค์ ผมคิดว่าเราไม่ต้องสงสัยความจริงใจของสาวกผู้นี้เลย มันเป็นนิสัยส่วนตัวของเขาที่จะเป็นคนหุนหันพลันแล่น, ที่จะกระทำโดยมิได้คิดให้มากพอเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ ของตนและผลลัพธ์ที่ตามมาของการกระทำเหล่านั้น จำไว้ว่านี่เป็นช่วงก่อนฟื้นเทคอสต์ และเปโตรยังไม่ได้รับสติปัญญาและพลังแห่งอุปนิสัยที่ปรากฏชัดเจนในการรับใช้ของเขาหลังฟื้นเทคอสต์ เขามั่นใจมากเหลือเกินในใจของเขาเองว่าเขาจะไม่มีทางทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ แต่เขาก็ลืมนึกถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ที่มาพร้อมกับความอ่อนแอทั้งหลายแบบมนุษย์ของเขา เขาแน่ใจว่า แม้คนอื่นๆ ที่เหลือทุกคนอาจสะดุด (ถูกทำให้สะดุด) เพราะสิ่งที่ถูกวางอยู่ข้างหน้า เขาก็จะไม่มีทางมีความผิดในความล้มเหลวนั้นเด็ดขาด

ข้อ 34 และ 35: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน”

(ในยอห์น 13:37, 38 เราอ่านว่าเปโตรทูลพระเยซูว่า “ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์!” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”)

พระเยซูตรัสไปแล้วว่าทุกคนจะสะดุดเพราะสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ในคืนนั้น และทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป เปโตรแน่ใจเหลือเกินว่า**เขาจะไม่มีทางละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา** แต่พระเยซูทรงบอกเขาว่าเขาจะไม่เพียงทิ้งพระองค์เหมือนอย่างที่คนอื่นๆที่เหลือจะทิ้งเท่านั้น แต่เขา, **เปโตร**, จะถึงขนาด**ปฏิเสธ**พระองค์ด้วย**ไม่ใช่เพียงครั้งเดียว แต่สามครั้ง** สวากคนอื่นๆที่เหลือจะตกใจกลัวและจะวิ่งหนีไป เปโตรจะแสวงหาทำเป็นกล้าหาญ แต่สุดท้ายแล้วเขาจะปฏิเสธว่าเขาเคยรู้จักชาวนาซาเร็ธผู้นี้

“ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย!” นี่เท่ากับเปโตรปฏิเสธว่า “พระองค์เจ้าข้า คนอื่นๆที่เหลืออาจทอดทิ้งพระองค์ แต่ข้าพระองค์เต็มใจที่จะไปกับพระองค์ไม่ว่าจะถึงคุกหรือถึงความตายก็ดี” เขารู้้อยเหลือเกินเกี่ยวกับความทรงสัพพัญญูของพระเยซู, น้อยเหลือเกินเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์, จนเขาพลาดที่จะยอมให้คำพยากรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าไปถึงสติสัมปชัญญะของเขาหรือ? เขาอาจคิดหรือไม่ว่าพระเยซูแค่เพียงแสดงออกถึงความไม่มั่นใจในเปโตร มากกว่าจะเป็นการเตือนเขาเกี่ยวกับความอ่อนแอต่างๆของเขา? เปโตรแน่ใจในใจของตนเหลือเกินว่าความรักของเขาที่มีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขานั้นเข้มแข็งและแน่นอน เขาเชื่อมั่นว่าไม่มีสิ่งใด, ไม่แม้แต่ภัยคุกคามแห่งความตาย, จะสามารถทำให้เขาหันหนีไปและทอดทิ้งพระเยซูหรือพลาดที่จะปกป้องพระองค์ได้ เปโตรจะไม่เพียงยืนอยู่เคียงข้างในสิ่งใดก็ตามที่จะเกิดขึ้นในคืนนั้นเท่านั้น เขาจะเดินหน้าต่อไปยังกรุงเยรูซาเล็มและตายกับพระเยซูด้วย!

“เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน” มันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของความคิดแบบมนุษย์ที่จะได้ยินถ้อยคำต่างๆแต่ก็พลาดที่จะเข้าใจความหมายของถ้อยคำเหล่านั้น สวากเหล่านั้นตระหนักดีว่าพระเยซูทรงบอกพวกเขาแล้ว, ครั้งแล้วครั้งเล่า, ว่าพระองค์จะทรงถูกประหารชีวิต พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วเช่นกันว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีก และว่าพวกเขาจะเห็นพระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่พวกเขายังไม่ได้ประสบกับความสยดสยองของการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ และถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของพระองค์ก็ถูกทำให้คลุมเครือและสูญหายไปในความสับสนแห่งความคิดต่างๆของพวกเขาในบรรยากาศแปลกๆของคืนนี้ เรื่องน่าเศร้าที่ใกล้เข้ามา, ภัยคุกคามมีอยู่ในบรรยากาศขณะนั้น แต่พวกเขาก็ไม่รู้ว่ามีจะออกมาในรูปใด ความเอาแต่ใจในตัวมนุษย์นั้นตายยาก และชายเหล่านี้ยังไม่ได้ยอมรับข้อเท็จจริงอันครบถ้วนและสมบูรณ์ที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา, จะทรงถูกพรากไปจากพวกเขาจริงๆ สิ่งใดเล่าจะสามารถรุกรานเข้ามาในความใกล้ชิดของพวกเขากับพระองค์และทำให้พวกเขาถูกตัดขาดจากพระองค์ได้? กระนั้นพวกเขาทุกคนก็ทอดทิ้งพระองค์และหนีไปเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุมและถูกนำตัวไปเหมือนอย่างอาชญากรธรรมดาๆคนหนึ่ง เพื่อที่จะถูกไต่สวนและถูกประหารถึงตาย-ความมรณาแห่งกางเขนนั้น

ภาพเหตุการณ์ในมัทธิวตอนนี้ก็เปลี่ยนมายังสวนเกทเสมนีแล้ว ผมคิดว่าจะเป็นการดีหากเราจะอ่านบทที่ 14 ถึง 17 ในข่าวประเสริฐของยอห์นและทำความเข้าใจกับคำพยากรณ์หลายเรื่องในตอนท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราซึ่งประทานให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ เวลาและพื้นที่คงไม่พอที่จะยกบทเหล่านั้นมาในที่นี้ แต่เราควรอ่านพวกมันเพื่อเชื่อมโยงกับบันทึกเรื่องราวของมัทธิว จากนั้น

หลังจากคำอธิษฐานวิงวอนที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 17 ของชาวประเสริฐของยอห์น เราก็อ่านว่า “เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นแล้ว (ถ้อยคำแห่งการอธิษฐานนั้น) พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก” (ยอห์น 18:1) ดังนั้นเราจึงมาถึงสวนเกทเสมณี

ความปวดร้าวของพระคริสต์ในสวนนั้น

ข้อ 36: “แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมณี แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น””

ในข้อพระคำที่เราจะศึกษากันตอนนี้ เราเห็นอภิสุทธิสถานแห่งชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ผมเชื่อว่าในสวนเกทเสมณี พระองค์ได้ทรงต่อสู้ศึกแห่งยุคสมัย ที่นั่นพระองค์ได้ทรงประจันหน้าและพิชิตชุมพลทั้งปวงแห่งนรกแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถอธิบายได้อย่างครบถ้วนหรืออย่างถูกต้องถึงถ้อยคำที่ถูกเขียนในที่นี้โดยมีทิวตามที่พระวิญญูณบรสิสุทธิทรงคลใจ นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์สำหรับการตรึงตรองแบบจริงจังและรู้สึกด้วยหัวใจ ภาษาของมนุษย์ไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเพียงพอถึงความปวดร้าวหรือชัยชนะแห่งวาระนี้ ขอพระเจ้าทรงโปรดให้พระวิญญูณบรสิสุทธิเปิดเผยแก่เราในสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้เราได้เห็นและเข้าใจเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดของเราขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ที่ต้นมะกอกเทศเหล่านั้นในยามเย็นอันน่าจดจำนั้น!

“พระเยซู...ตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น”” นี่ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าพระเยซูทรงส่งสาวกแปดคนของพระองค์ให้เฝ้าระวังอยู่ที่ด้านในหรือด้านนอกประตูที่เปิดเข้าสู่สวนนั้น จากยอห์น 18:2 เราทราบว่าพระเยซูทรงชินกับการใช้เวลาอยู่ในสวนเกทเสมณี ด้วยว่าพระคำข้อนี้บอกเราว่าผู้ทรมาน, ผู้ทรมานคนนั้น, “ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นสถานที่โปรดขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการเฝ้าเดี่ยวส่วนตัวของพระองค์ ปัจจุบันนี้คำว่า “เกทเสมณี” ได้กลายเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับความรักที่ทรนทนและความปวดร้าว

ข้อ 37 และ 38: “พระองค์ก็พาเบโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโคกเค็ร่าและหนักพระทัยยิ่งนัก พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

“บุตรชายทั้งสองของเศเบดี” คือยากอบและยอห์น สองคนนี้, พร้อมกับเบโตร, พระเยซูทรงพาไปกับพระองค์ด้วยเข้าไปในสวนนั้น สามคนนั้นได้รับสิทธิพิเศษในการได้อยู่กับพระองค์บนภูเขาจำแลงพระกายก่อนหน้านั้น และในที่นี้พวกเขาก็ได้รับสิทธิพิเศษในการได้อยู่กับพระองค์ในสวนนี้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่ไม่ได้อยู่เคียงข้างพระองค์ (ลูกา 22:41 กล่าวว่าพระองค์ทรงเว้นระยะห่างจากพวกเขา “ไกลประมาณขว้างหินตก”) ความทุกข์โศกของพระองค์นั้นหนักหนาเหลือเกิน, ความปวดร้าวของพระองค์ก็ใหญ่โตเหลือเกิน, จนพระองค์เพียงผู้เดียวต้องแบกรับมัน แม้แต่คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ชิดมากที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุดซึ่งได้เดินร่วมกับพระองค์ตลอดการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ก็ไม่อาจร่วมแบ่งปันชั่วโมงนั้นได้ นี่คือพระเจ้าผู้ทรงกำลังทนทุกข์อยู่ และมนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจความลึกซึ้งแห่งความปวดร้าวเช่นนั้นได้ มันต้องถูกทำให้สำเร็จจริงตามที่ถูกพยากรณ์ไว้- “เราได้ย่ำบ่องุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย...” (อสย.

63:3) พระเยซูเพียงผู้เดียวเท่านั้นทรงสามารถชำระหนี้บาปนั้นได้ พระเยซูเพียงผู้เดียวเท่านั้นทรงสามารถเผชิญหน้า-และจ่าย-ราคาอันแสนแพงนั้นได้

“ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย...” คำกรีกตรงนี้มีมีความหมายรุนแรงมากกว่าคำภาษาอังกฤษของเรา (“sorrowful”) มันหมายถึงการถูกกดลงและถูกท่วมทับจนมิดด้วยความทุกข์ใจ พระบุตรของพระเจ้าทรงถูกท่วมทับโดยการเห็นล่วงหน้าถึงสิ่งที่พระองค์จะต้องทนทุกข์บนกางเขนนั้นก่อนที่พระองค์เสด็จไปถึงสถานที่แห่งนั้นในแผนการของพระเจ้าที่พระองค์จะตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว!” พระองค์ได้ทรงผ่านเข้าไปในนิรันดร์กาลแห่งการทนทุกข์ ซึ่งคงเป็นของเราทั้งหลายไปแล้วหากพระองค์ไม่ทรงเผชิญหน้ากับมันแทนพวกเราและทรงทำให้เป็นไปได้สำหรับเรา, ผ่านทางการลบมลทินโดยพระองค์, ที่จะหนีพ้นการทรมานต่างๆในนิรันดร์แห่งนรก ลองคิดดูสิครับ! พระเยซูทรงชำระหนี้บาปแทนเราแล้ว พระองค์ได้ทรงทนทุกข์สิ่งที่เราควรทนทุกข์ทั้งหมดที่บาปจะเบียดเบียนตัวเราได้, ทั้งหมดที่นรกจะเรียกให้เราชดใช้ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล ความคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์ไม่สามารถรับรู้หรือเห็นภาพการทนทุกข์เช่นนั้นได้

ไม่แปลกเลยที่จิตใจของพระเจ้าช่วยให้รอดนั้นเป็นทุกข์ “แทบจะตาย” สิ่งที่พระองค์ตรัสในตอนนั้นจริงๆ เท่าที่เราจะสามารถเข้าใจได้ ก็คือว่า “ความทุกข์โศกของเราและความปวดร้าวของเราใหญ่โตเหลือเกิน, ภาระนี้หนักหนาเหลือเกิน, จนเราจวนจะตายเสียแล้วภายใต้น้ำหนักของมัน”

“จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด” สวากเหล่านั้นไม่สามารถร่วมแบ่งปันความปวดร้าวของพระองค์ได้ แต่แน่นอนว่าพวกเขาน่าจะเฝ้าระวังกับพระองค์ได้ในการอธิษฐาน เหมือนกับที่พระองค์ทรงขอร้องพวกเขาให้เฝ้าระวัง ความหมายตรงตัวของ “เฝ้าระวัง” คือ *เว้นเสียจากการนอนหลับ* จงระแวดระวังและคอยตั้งรับ พวกเขาไม่สามารถร่วมแบ่งปันความปวดร้าวของพระเจ้าช่วยให้รอดได้ กระนั้น แม้ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ก็ทรงปรารถนาให้พวกเขาอยู่เป็นเพื่อนด้วยในยามนี้ พระองค์ทรงต้องการความใกล้ชิดแบบมนุษย์ของพวกเขาและความใกล้ชิดนั้นสามารถให้การปลอบประโลมใจเพียงเล็กน้อยได้จริงๆ

แต่แทนที่จะเฝ้าระวังกับพระองค์ พวกเขากลับผล็อยหลับไป พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่บ่อยๆก่อนหน้านั้น โดยทรงใช้เวลาหลายชั่วโมงและบางครั้งก็ตลอดทั้งคืนในการอธิษฐาน สวากเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจความแตกต่างระหว่างครั้งก่อนๆกับภาระแห่งพระทัยและจิตใจของพระองค์ในคืนนี้ อย่างไรก็ตาม ผมก็ขอถามว่าพวกเราก็คือเหมือนสวากเหล่านั้นอยู่บ่อยๆเหลือเกินมิใช่หรือ? เราได้รับคำเตือนว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรู (ของเราทั้งหลาย) คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆดุจสิงโตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปด. 5:8) พวกเราหลับอยู่บ่อยๆมิใช่หรือในยามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงต้องการให้เราเฝ้าระวัง? ช่างเป็นสิทธิพิเศษจริงๆที่ได้รับเชิญให้เฝ้าระวังกับพระเยซูในช่วงวันท้ายๆเหล่านี้แห่งยุคพระคุณ!

คำอธิษฐานแรก

ข้อ 39: “แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

“พระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ชบพระพักตร์ลงถึงดิน...” ตรงนี้เราเห็นพระเมฆโปดกของพระเจ้า, มนุษย์พระเจ้าผู้นี้, หมอบราบอยู่บนพื้นดิน, ชบหน้าลง, ในความปวดร้าวแห่งการอธิษฐานและความทุกข์โศกอันลึกล้ำ

“...ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถวายนีเสื้อบนพื้นไป” นั่นคือ “โอ พระบิดาเจ้าข้า หากการไถ่สามารถถูกไถ่มาได้, หากมันสอดคล้องกับความยุติธรรมแบบพระเจ้าและความบริสุทธิ์ของพระองค์ที่มนุษย์จะสามารถรับการไถ่ได้โดยไม่ต้องมีสิ่งนี้ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าข้าพระองค์ ก็ขอให้สิ่งนั้นถูกกระทำเถิด!”

(ในพระคัมภีร์ “ถวายนีเสื้อ” ถูกใช้บ่อยๆเพื่อสื่อถึงความทุกข์ทรมาน ในการศึกษาของเราขณะนี้ เราต้องอิงการตีความของเราบนการใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเองในการใช้สัญลักษณ์นี้เพื่อตรัสถึงความมรณาที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ เช่นเดียวกับในยอห์น 18:11 ที่พระองค์ตรัสถึง “ถวายนีเสื้อซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เรา” และในมัทธิว 20:22)

เราต้องระลึกอยู่เสมอว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ปรากฏในกายเนื้อหนัง แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน-ไม่มีบาปแน่นอน แต่ก็ยังเป็นมนุษย์อยู่ดี และในฐานะมนุษย์พระองค์ก็ทรงรู้สึกได้และหวั่นไหวได้กับความเศร้าโศกและความปวดร้าวที่พระองค์กำลังเผชิญอยู่ในระหว่างการรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก แง่มุมในความเป็นมนุษย์ของพระเยซูถูกทำให้ประจักษ์ในหลายๆด้าน พระองค์ทรงรู้ว่าการเหน็ดเหนื่อย, หมดแรงและอ่อนล้าเป็นอย่างไร พระองค์ทรงรู้จักความหิวโหย, ความกระหาย, และความเปลี่ยวเหงา พระองค์ทรงรู้ว่าการหลังน้ำตานั้นเป็นอย่างไร ในฐานะมนุษย์ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับพระองค์ที่จะหดหนีจากความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกาย แต่ในฐานะมนุษย์พระเจ้า พระองค์ก็ทรงเลือกให้จุดประสงค์อันสูงส่งและบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จจริง แทนที่จะให้จุดประสงค์นั้นถูกละทิ้งเสียและคนบาปทั้งหลายต้องถูกกักตัวอย่างสิ้นหวังชั่วนิรันดร์ในนรก ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า “แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์”

หากไม่มีหนทางอื่นที่จะได้การไถ่นอกจากที่พระองค์จะต้องตีถวายนีเสื้อที่วางอยู่ตรงหน้าพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะตีถวายนีเสื้อจนถึงตะกอนขม ผมเชื่ออย่างสุดใจว่าหากการไถ่สามารถเป็นจริงได้โดยไม่ต้องมีการทุกข์ทรมานของพระเยซู พระเจ้าก็คงเอาถวายนีเสื้อออกไปแล้ว แต่ไม่มีหนทางอื่นแล้ว ไม่อาจมีการไถ่ได้เลยโดยปราศจากการชำระหนี้บาปนั้นเต็มจำนวน และการชำระนั้นสามารถถูกกระทำได้โดยการลบมลทินที่เสร็จสิ้นครบถ้วนแล้วของบุตรผู้ไม่มีบาปของพระเจ้าเท่านั้น

เหล่าสาวกที่นอนหลับ

ข้อ 40 และ 41: “พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราลักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”

“พระองค์จึงเสด็จกลับมา... เห็นเขานอนหลับอยู่” จงสังเกตถ้อยคำแรกที่พระองค์ตรัสแก่เปโตร: “เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราลักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ” พระองค์ตรัสเช่นนั้นด้วยพระทัยกรุณา แต่ก็เป็นการย้ำเตือนถึงการเฝ้าระวังก่อนหน้านี้อันของเปโตรที่ว่าเขาเต็มใจที่จะไปกับพระเยซูถึงแม้ว่ามัน

ทำให้เขาต้องแลกด้วยชีวิตของเขา กระนั้นเขาก็ไม่สามารถเฝ้าระวังและอธิษฐานเป็นเวลาชั่วโมงเดียวอันเล็กน้อยได้ มันแย่มากแล้วสำหรับยากอบและยอห์นที่นอนหลับอยู่แทนที่จะเฝ้าระวังและอธิษฐานเหมือนอย่างที่พระเยซูทรงขอร้องพวกเขาให้กระทำ แต่มันชวนกระอักกระอ่วนเป็นสองเท่าสำหรับเปโตรที่ได้ผล็อยหลับไป คราวนี้พระเยซูไม่เพียงทรงขอร้องพวกเขาให้เฝ้าระวังและอธิษฐานเท่านั้น แต่ประทานคำเตือนที่ชัดเจนแก่พวกเขาว่า**ทำไม**พวกเขาจึงควรเฝ้าระวังและอธิษฐาน: “**เพื่อท่านจะไม่เข้าไปในการทดลอง...**”

เมื่อสักครู่นี้เองพระเยซูได้ทรงเตือนสาวกเหล่านั้นว่าก่อนจะสิ้นคืนนี้ พวกเขา**ทุกคน**จะสะดุดและจะทิ้งพระองค์ไว้และกระจัดกระจายไปทั่ว พวกเขาปฏิเสธคำเตือนนั้นอย่างแข็งขัน พวกเขาจะ**ไม่มีทาง**ถูกพบว่าขาดความกล้าหาญและความจงรักภักดีเด็ดขาด พวกเขาทุกคนกล่าวเช่นนั้น พร้อมกับคำยืนยันเพิ่มเติมของเปโตรว่าเขาจะยอมตาย หากจำเป็น เพื่อปกป้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

การ “เฝ้าระวัง” เป็นหน้าที่พิเศษแห่งชั่วโมงนั้นสำหรับสาวกเหล่านั้น การอธิษฐานจะช่วยพวกเขาให้เฝ้าระวัง และการเฝ้าระวังจะช่วยพวกเขาในการอธิษฐาน หากพวกเขาได้เฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลาที่พวกเขาควรกระทำ พวกเขาก็คงกำลังอธิษฐานอยู่ตลอดเวลาแล้ว และหากพวกเขาได้อธิษฐานอย่างที่พวกเขาควรกระทำ พวกเขาก็คงจะเฝ้าระวังไปแล้วเช่นกัน หลังจากได้รับคำเตือนแล้วว่าการทดลองรออยู่ข้างหน้า ถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าน่าจะทำหน้าที่เป็นคำเตือนครั้งที่สองแก่พวกเขาแล้ว เกรงว่าพวกเขา “**เข้าไปในการทดลอง**” พระเยซูทรงทราบว่าชายเหล่านี้จะเผชิญหน้ากับการทดลองอันแสนเจ็บปวดใดบ้างในไม่ช้านี้ และพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาต้องอยู่ในการอธิษฐานอย่างมากจริงๆ เพราะว่า “**จิตใจ (จิตวิญญาณของท่านทั้งหลาย)พร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนัง (ธรรมชาติของท่านทั้งหลาย) ยังอ่อนกำลัง**” พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงทราบอำนาจของพญามาร และพระองค์ทรงทราบเช่นกันว่าพญามารจะโจมตีบุตรทั้งหลายของพระเจ้าได้ทุกเมื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆ ทำให้พวกเขาอ่อนแอเรียบร้อยแล้วจนถึงระดับหนึ่งที่จะทำให้มันเป็นฝ่ายได้เปรียบ

ความคิดและหัวใจอาจยินยอมและพร้อมอยู่ คือพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับการทดสอบต่างๆและการทดลองต่างๆ อันตรายมีอยู่ในความรู้สึกตามธรรมชาติต่างๆ เช่น ความกลัวภัยที่จะเกิดแก่ร่างกาย หรือการกลายเป็นคนที่สังคมนั่งเกลียดเพราะเห็นแก่การติดตามพระเยซู ธรรมชาติมนุษย์นั้นเปราะบางและอ่อนแอ มนุษย์ฝ่ายธรรมชาตินั้นหนีจากความทุกข์ลำบากต่างๆและความปวดร้าวใจทั้งหลาย โดยกลัวหัวทนมั้ในยามที่ไม่มีใครไล่ตาม พระเยซูทรงรู้ว่าเหล่าสาวกของพระองค์รักพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงทราบความอ่อนแอของเนื้อหนังเช่นกัน พระองค์ทรงทราบว่าพลกำลังของพวกเขาจะไม่เพียงพอที่จะต้านพวกเขาในชั่วโมงอันมืดมนนั้นที่กำลังใกล้เข้ามา นั่นจะเป็นการทดสอบความเชื่อของพวกเขา และเมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว พระเยซูจึงทรงเตือนว่าพวกเขาควรกำลังอธิษฐานอยู่ในการเผชิญหน้าการทดลอง

คำอธิษฐานที่สอง

ข้อ 42: “**พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องตื่นแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”**

ลูคาไม่ได้บันทึกความปวดร้าวขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสวนนั้นแบบเดียวกับที่มีทิวทัศน์ที่มึน แต่ผมคิดว่าเราต้องเห็นว่าลูกาล่าอะไรเกี่ยวกับมันเพื่อที่จะเข้าใจความหมายของความปวดร้าวที่ปรากฏชัดเจน เหลือเกินที่นั่นได้ดียิ่งขึ้น ลูคาบอกเราว่าพระเยซู “อธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตามก็อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” **ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง**จากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์**ยังปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดิน เป็นเม็ดใหญ่**” (ลูคา 22:41-44) ความตึงเครียดและความปวดร้าวของทั้งพระกายของพระเยซูเพิ่มมหาศาล เหลือเกินจนชีวิตของพระองค์ดูเหมือนจะซึมออกมาผ่านทางทุกรูขุมขนแห่งพระกายของพระองค์

ผมเห็นว่าคำกล่าวนี้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าคำทูลขอ “ให้ถ้อยนี้พ้นไป” เป็นการร้องทูลแบบอัศจรรย์หนทางเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า พระโลหิตที่เป็นชีวิตของพระเยซูกำลังหลั่งออกก่อนเวลาเกินไปเมื่อพระโลหิตของพระองค์ปนกับเหงื่อของพระองค์ในสวนนั้นขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน พระโลหิตของพระองค์จะต้องถูกทำให้หลั่งออกบนกางเขนนั้น และพระองค์ทรงร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ พระเจ้าทรงได้ยินและทรงตอบคำอธิษฐานนั้นและทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาจากสวรรค์เพื่อชูกำลังพระองค์ ทูตสวรรค์องค์นั้นได้เสริมกำลังพระบุตรของพระเจ้าเพื่อที่จะสู้ต่อไปจนถึงชัยชนะเหนือการโจมตีอันดุเดือดของพญามาร และไปต่ออย่างกางเขนแห่งกลโกธาในที่สุด

มาระโก 14:33 บอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงเข้าไปในสวนนั้นเพื่ออธิษฐาน **พระองค์ “ทรงเริ่มวิตกยิ่ง และหนักพระทัยนัก”** คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “วิตกยิ่ง” แปลได้ด้วยว่า “ตกใจกลัว” หรือ “หวาดหวั่น” มันเป็นคำเดียวกันกับที่ถูกใช้ในมาระโก 16:5 ที่มารีย์และหญิงคนอื่นๆที่เหลือนำเครื่องหอมมายังอุโมงค์ฝังศพของพระเยซู: “ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนุ่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา **ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง**”

สิ่งใดหนอที่พระเยซูได้ทรงเห็นหรือรู้สึกที่ทำให้พระองค์หวาดหวั่นหรือตกใจกลัว (ตกตะลึง)? ถ้อยนั้นบรรจูลึกลับได้ทำให้พระองค์ต้องร้องทูลอย่างปวดร้าวเพื่อขอความช่วยเหลือของพระเจ้า? ไม่น่าเป็นไปได้ที่พระองค์ทรงกลัวความตายฝ่ายร่างกาย, แม้กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น, เพราะว่าพระองค์ได้ประทับนั่งในสภาแห่งสวรรค์ก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้และตกลงว่าเมื่อถึงเวลาครบกำหนด พระองค์, พระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย, จะทรงซื้อการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์ ดังนั้นเราจึงทราบว่ามันไม่ใช่กางเขนนั้นที่พระองค์กลัว พระองค์ไม่ได้กำลังทูลขอพระบิดาให้เอากางเขนนั้นไปเสีย, พระองค์ไม่ได้กำลังทูลขอพระบิดาให้เอาความมรณาไปเสีย แต่ “ถ้อย” นั้นบรรจูลึกลับที่ทำให้พระเยซูต้องร้องออกมา “ขอทรงเอาถ้อยนี้ออกไป...ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากโมงนี้” ถ้อยนั้นบรรจูลึกลับ?

พระเยซูทรงทราบว่าจุดประสงค์แห่งการเสด็จเข้ามาในโลกนี้ของพระองค์คือ เพื่อตายบนกางเขนนั้น เพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้รอดจากนรก ใครก็ตามที่อยู่ในความปวดร้าวเช่นนั้นและภายใต้ความกดดันขนาดนั้นจนต่อมเหงื่อเริ่มขับเลือดออกมาทางรูขุมขนก็ใกล้ตายจริงๆ และสิ่งที่พระเยซูทรงกลัวก็คือว่าการโจมตีของซาตานอาจฆ่าพระองค์ก่อนพระองค์ไปถึงกางเขนนั้น-และหากพระเยซูไปไม่ถึงกลโกธา ท่านที่รัก

ก็คงไม่มีการไถ่เลย หากพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์โดยวิธีอื่นใดนอกจากที่ถูกประกาศโดยพระวจนะของพระเจ้า คำพยากรณ์เหล่านั้นของพระเจ้านั้นคงจะไม่เป็นความจริง เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานขอให้ด้วยนั้นเลื่อนพันไป พระองค์ก็กำลังอธิษฐานขอการช่วยให้พ้นจากความตายในสวนเกทเสมนี ไม่ใช่ขอการช่วยให้พ้นจากความมรณาบนกางเขนนั้น พระองค์กำลังทูลขอพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ที่จะทรงยินยอมให้พระองค์ไปถึงกลโกธา เพราะว่ามันเป็นสิ่งเดียวกันที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อที่จะกระทำ หากคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมจะต้องถูกทำให้สำเร็จจริง มันก็เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระเยซูจะต้องสิ้นพระชนม์ ไม่ใช่ในสวนเกทเสมนี แต่บนกางเขนนั้น ตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า

พญามารเป็นศัตรูตัวฉกาจของพระเยซู ศิกใหญ่ที่สุดแห่งยุคสมัยได้ถูกต่อสู้คืนนั้นในสวนนั้น เวลาและพื้นที่ตรงนี้คงไม่พอสำหรับการอภิปรายแบบครบถ้วนเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างพญามารกับเชื้อสายของหญิงนั้น แต่เราจะให้ภาพคร่าวๆของความขัดแย้งนั้นและผมคิดว่า คุณจะเห็นสายธารแห่งโลหิตที่ไหลจากสวนเอเดนไปถึงกลโกธา

ซาตานเข้าไปในสวนเอเดนและนำเอวาให้ทำบาปโดยการกินผลไม้ไม่ต้องห้ามนั้น จากนั้นเธอก็ส่งให้อา담และเขาก็กิน โดยความไม่เชื่อฟังของอาดัมต่อคำบัญชาของพระเจ้า มนุษยชาติทั้งสิ้นได้จมดิ่งลงสู่บาป และ ความตายโดยบาป พระเจ้าทรงให้คำสาปแช่งตกอยู่บนสิ่งทรงสร้างทั้งปวง และพระองค์ตรัสแก่ซาตานว่า: “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” (ปฐมก. 3:15) นั่นคือจุดเริ่มต้นของศึกแห่งยุคสมัย และจากช่วงขณะนั้นเป็นต้นมาพญามารก็หาช่องที่จะทำลายเชื้อสายนั้นที่จะทำให้หัวของมันฟกช้ำ

ตลอดสี่พันปีพญามารเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้ความหวาดกลัวเชื้อสายที่จะมานั้น ในที่สุดบุตรชายสองคน, คาอินและอาเบล, ได้ถือกำเนิดแก่อาดัมและเอวา, และเมื่อพี่น้องสองคนนี้ต่างนำของถวายมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คาอินก็นำผลแห่งผืนดินมาแต่อาเบลนำของถวายด้วยโลหิตมา พระเจ้าทรงปฏิเสธของถวายของคาอินและทรงยอมรับของถวายด้วยโลหิตที่อาเบลได้นำมา พญามารตระหนักดีถึงเรื่องนี้ และมันหมายหัวอาเบลไว้ว่าต้องเป็นเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้แน่นอน

คาอินโมโหเพราะพระเจ้าทรงปฏิเสธของถวายของตน และต่อมาไม่นาน เมื่อเขากับอาเบลอยู่ในทุ่งนา “คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา” (ปฐมก. 4:8) ซาตานคิดว่ามันได้ทำลายเชื้อสายที่จะทำให้หัวของมันฟกช้ำแล้ว มันคิดว่ามันได้ยับยั้งภัยคุกคามที่มันกลัวมานานเหลือเกินสำเร็จแล้ว

แต่บุตรคนที่สามได้ถือกำเนิดแก่อาดัมและเอวา และพวกเขาที่ตั้งชื่อเขาว่าเซท เอวากล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย” (ปฐมก. 6:1) ซาตานมุ่งที่จะทำให้สมาชิกทุกคนของเผ่าพันธุ์มนุษย์เสื่อมทรามไปเพื่อที่จะไม่มีเชื้อสายที่ขอบธรรม ในปฐมกาล 6:5 ดูเหมือนมันอาจทำสำเร็จ เพราะว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป”

ทั้งๆที่ซาตานพยายามหลายวิธี พระเจ้าก็ทรงปกป้องวงศ์พันธุ์นั้นที่เชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้แน่นอนจะมาตลอดยุคสมัยเหล่านั้นที่เต็มไปด้วยโศกภัยพระเจ้าทรงปกป้องวงศ์พันธุ์นั้นให้บริสุทธิ์มาตั้งแต่อาดัมและเอวา

ผ่านมาทางเสท, เอโนช, เคนัน, มาหะลาเลล, และยาเรด, จนถึงเอโนค, ชายผู้ที่ได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไ้ เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” (ปฐมก. 5:24) ตั้งแต่เอโนค พงศ์พันธุ์นี้ดำเนินต่อไปผ่านทางเมธูเสลาห์และลามะคจนถึงโนอาห์ “เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า” (ปฐมก. 6:9)

โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ (ปฐมก. 6:8) “และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้” (ปฐมก. 7:1) เมื่อพระเจ้าทรงมองลงมายังความชั่วของมนุษย์ พระองค์ก็ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงสร้างมนุษย์ และทรงปฏิญาณว่าพระองค์จะทำลายมนุษย์ไปจากพื้นแผ่นดินโลก เฉพาะโนอาห์และครอบครัวของเขาได้รับความรอด- *ครอบครัวเดียวที่ชอบธรรมจากทั้งพิภพ!* พญามารกำลังพยายามอยู่ในขณะนั้นเหมือนเดิม ผ่านทางการทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามไปอย่างสิ้นเชิง เพื่อขัดขวางมิให้เชื้อสายของหญิงนั้นเข้ามาในโลกและทำให้หัวของมันฟกช้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้แผนการของมันล้มเหลวอีกหนโดยการทำลายทุกคนยกเว้นโนอาห์ผู้ชอบธรรมกับครอบครัวของเขา

ตั้งแต่อาดัมจนถึงโนอาห์ พระสัญญาที่ทรงกระทำไว้ในสวนเอเดนเรื่องการมาของเชื้อสายนั้นได้ถูกทำให้แน่นอนแล้ว พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน” (ปฐมก. 9:1) บุตรชายทั้งสามคนของโนอาห์มีลูกดกจริงๆ และผ่านไปไม่นานครอบครัวต่างๆ ของพวกเขาก็มีจำนวนมหาศาลบนแผ่นดินโลก ตลอดหลายปีที่ตามมา บ้านที่ลูกหลานของโนอาห์ถูกทำให้แน่นอน คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของเซม, บุตรชายของโนอาห์, ผู้ซึ่งสืบพงศ์พันธุ์มาจากอาดัม: มีเซม, จากนั้นก็อารพคชาด, เซลาห์, เอเบอร์, เปเลก, เรอู, เสรุก, นาโฮร์ และจากนั้นก็เทราห์ ผู้ซึ่งให้กำเนิดอับราม

พระคัมภีร์ให้เพียงแค่สองบทเท่านั้น (ปฐมก. 10 และ 11) ที่ครอบคลุมช่วงเวลาตั้งแต่โนอาห์จนถึงอับราม จากนั้นในปฐมก. 12:1-3 พระเจ้าก็ตรัสแก่อับราฮัม โดยประทานคำสั่งต่างๆ แก่เขาและรับประกันเขาว่าผ่านทางเขาบรรดาศักดิ์แห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร เช่นเคยพระสัญญาเรื่องเชื้อสายนั้นถูกนำเสนอในที่นี้อย่างชัดเจน จงสังเกตคำกล่าวของภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับข้อพระคำตอนนี้:

“แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์ (พระเจ้า) มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่*คนเดียว* ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็น*พระคริสต์*” (กท. 3:16) อับราฮัมได้มองลงมาตลอดเวลาหลายปีที่จะมา และเขาได้เห็นพระเยซูเจ้า, เชื้อสายนั้นที่จะทำให้หัวของพญามารฟกช้ำ

จากนั้นพญามารก็หันการโจมตีของตนเข้าใส่อับราฮัม มันมุ่งมั่นที่จะทำให้พงศ์พันธุ์ที่เชื้อสายที่ถูกสัญญาไว้จะเสื่อมทรามไป มันจึงเสนอแนะแก่ซาราห์ว่าเนื่องจากนางและอับราฮัมชราเกินกว่าที่จะมีบุตรได้แล้ว อับราฮัมจึงควรรับฮาการ์สาวใช้ของซาราห์มาเป็นภรรยา และผ่านทางฮาการ์เขาจะได้มีบุตรเกิดเข้ามาในโลก ผ่านทางการร่วมหลับนอนของอับราฮัมกับฮาการ์ บุตรชายคนหนึ่ง, อิซมาเอล, ถูกให้กำเนิด อับราฮัมพยายามเต็มที่ที่จะรับประกันพระเจ้าว่าอิซมาเอลคือผู้หนึ่งที่พระสัญญาจะถูกส่งต่อลงมาผ่านทางเขา แต่พระเจ้าทรงทราบดีกว่านั้น

“พระเจ้าตรัสว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า *อิสอัค* และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์” (ปฐมก. 17:19)

อิสอัคเชื้อสายที่ถูกสัญญาไว้นั้นถูกให้กำเนิดในที่สุดตามแผนการของพระเจ้า-บุตรที่เกิดมาอย่างอัศจรรย์ ด้วยว่าอับราฮัมและซาราห์มีอายุเกือบหนึ่งร้อยปีแล้วในตอนนั้น แต่พระวาระของพระเจ้าตั้งอยู่มั่นคง *“มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ”* (ปฐมก. 18:14 วรรคแรก)

ตลอดเส้นทางอันยากลำบากเหล่านั้นแห่งความกลัว, โลหิต, และน้ำตา พระเจ้าทรงเฝ้าดูแลปกป้องคนของพระองค์-อับราฮัม, อิสอัค, ยาโคบ และทุกๆที่พญามารใช้ทุกวิถีเพื่อขัดขวางเส้นทางของเชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้น พระหัตถ์แห่งการปกป้องอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าก็มีกำลังมากกว่าอุบายทั้งหลายของพญามาร

จากนั้นดาวิดบุตรชายของเจสซีได้ถือกำเนิดและเชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นก็ถูกตีวงแคบลงให้อยู่ในพงศ์พันธุ์ของดาวิด พระเจ้าตรัสแก่ดาวิดว่า “เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง...ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์” (2 ซมอ. 7:12-16) ดาวิดทราบว่าย่ำแย่เหล่านั้นจากพระเจ้าเล็งไปไกลกว่าซาโลมอนบุตรชายของตน เขาทราบว่าการกระทำของเจ้าหมายถึงพระองค์ผู้จะเสด็จมาจากสวรรค์เบื้องบน-เชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นจะทำให้หัวของซาตานฟกซ้ำ

เมื่อดาวิดถูกพระเจ้าเรียกและเจิมตั้งเป็นกษัตริย์ พญามารก็หันมาโจมตีเขาอย่างสุดกำลัง ซาอูลพยายามที่จะสังหารดาวิดโดยการพุ่งหอกใส่เขา และตลอดหลายปีดาวิดต้องหนีจากความพิโรธของซาอูล เขาใช้ชีวิตอย่างยากลำบากในช่วงปีเหล่านั้น แต่พระเจ้าทรงปกป้องดูแลเขาผ่านสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ดาวิดถูกพญามารไล่ล่าแต่เขาก็ถูกซ่อนไว้ในพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระเจ้า

ผมแน่ใจว่าพญามารไม่เคยเกลียดคนของพระเจ้าคนใดมากกว่าที่มันเกลียดดาวิด แน่ใจว่ามันคงโกรธแค้นเมื่อพระเจ้าทรงนำดาวิดอ้อมหลุมพรางทั้งหมดที่ซาตานวางไว้เพื่อดักเขา เมื่อพระเจ้าทรงพาดดาวิดกลับบ้านในที่สุด พญามารได้ถอนกองทัพต่างๆของมันและยกเลิกการโจมตีของมันต่อเชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นไหม? แน่ใจว่ามันไม่ได้ทำแบบนั้น พร้อมกับความพ่ายแพ้แต่ละหน มันเข้าสู่ศึกด้วยความร้อนรนที่เพิ่มขึ้น และมีอยู่สามหนที่มีเหลืออยู่*เพียงคนเดียวเท่านั้น*ที่ยังมีชีวิตอยู่ในพงศ์พันธุ์กษัตริย์ที่เชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นจะเสด็จมาได้:

หนแรกคือ ใน 2 พงศาวดาร 21:4-7 เราอ่านเกี่ยวกับว่าเยโฮรัม, เมื่อเขาได้ขึ้นครองราชย์, “ประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ” โดยเหลือตัวเขาเองเพียงผู้เดียวในฐานะเป็นผู้ที่เชื้อสายนั้นจะมาได้-และเยโฮรัมก็เป็นคนชั่วและเสื่อมทรามมากๆ โดยกระทำการที่ไม่ถูกต้องในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ “พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด...”

หนที่สอง ในบทเดียวกันนั้นของ 2 พงศาวดาร (ข้อ 15-17) พระเยโฮวาห์ทรงแข่งสาปเยโฮรัมด้วย “โรคร้ายแรง” และจากนั้นพวกคนฟีลิสเตียและคนอาระเบียได้มาและ “ชนข้าวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้ง

บรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหาสโอรสองค์สุดท้าย
ของพระองค์”

เยโฮอาหาส (หรือเรียกอีกชื่อว่า อาหัสยาห์) ก็ชั่วพอกับบิดาของเขา และเขาเสียชีวิตหลังจากครอง
ราชย์เพียงแคปีเดียว

หนังสือสาม ใน 2 พงศาวดาร 22:10-12 เราเรียนรู้ว่าเมื่อพระนางอาธาเลียห์, มารดาของอาหัสยาห์,
ค้นพบว่าเขาถูกฆ่าตายแล้ว “พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น แต่พระนางเย
โฮอาเบอาทิดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์
ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม... เธอได้อยู่กับเขาในพระ
นิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่หกปี ฝ่ายพระนางอาธาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน”

ตามที่กล่าวไว้ใน 2 พงศกษัตริย์ 11:21 โยอาชมีอายุเพียงเจ็ดปีตอนที่เขาเริ่มครองราชย์ ดังนั้นตอนที่
เขาถูกพาไปซ่อนตัวอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า เขาก็น่าจะเป็นทารกอายุแค่ขวบเดียว ในช่วงหกปีนั้น พงศ์
พันธุ์ของกษัตริย์แวนอยู่บนเส้นด้ายของชีวิตน้อยๆชีวิตเดียว แต่ชีวิตเดียวนั้นไม่อาจถูกพรากไปได้เลยเพราะ
ว่าพระเจ้ากำลังเฝ้าปกป้องดูแลสำหรับการมาของเชื้อสายผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้น

พงศ์พันธุ์กษัตริย์ได้สืบทอดผ่านมาตั้งแต่โยอาชและคนอื่นๆจนกระทั่งมันมาถึงกษัตริย์เฮเซคียาห์
กษัตริย์ที่ต้องค์นี้ได้ล้มป่วยจนเกือบจะตายและเขาอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ที่จะรักษาเขาให้หายเพื่อที่เขาจะ
ได้ไม่ตาย พระเยโฮวาห์ตรัสตอบว่า: “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูกิจ เรา
จะรักษาเจ้า...และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี” (2 พงศกษัตริย์ 20:5, 6) มนัสเสห์, โอรสของเฮเซคียาห์,
ได้ถือกำเนิดสามปีหลังจากที่กษัตริย์องค์นี้หายป่วย หากเฮเซคียาห์ตายไปตอนที่เขาป่วย พงศ์พันธุ์กษัตริย์ก็คง
ถูกตัดขาดไปแล้ว ดังนั้นจึงเป็นที่แน่นอนที่สุดว่าพญามารเป็นผู้ที่กำลังพยายามฆ่าเฮเซคียาห์

ผ่านทางเชื้อสายของเฮเซคียาห์ โยเซฟสามีของมารีย์ ได้ถือกำเนิด หากสิ่งต่างๆดำเนินไปอย่างถูกต้อง
ในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่พระเยซูประสูติ โยเซฟก็คงกำลังนั่งบนพระที่นั่งในฐานะกษัตริย์ไปแล้วอย่างไม่ต้อง
สงสัย แต่เพราะบาป พงศ์พันธุ์กษัตริย์ของดาวิดจึงถูกกันไว้ต่างหากโดยพระเจ้า และโยเซฟเป็นช่างไม้คนหนึ่ง
แทนที่จะเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง

เมื่อพระเยซูจะเสด็จมาอีกทีและครอบครองเหนืออิสราเอลที่ถูกทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม พระองค์จะ
ทรงทำให้พระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้ากระทำไว้กับดาวิดสำเร็จจริงทุกประการได้อย่างง่ายดาย เพราะความเป็น
ทนายของพระองค์ถูกสถาปนาในทั้งสองสาขาของ “วงศวานฝ่ายโลก” ของพระองค์ ลำดับพงศ์พันธุ์ตั้งแต่อับ
ราฮัมจนถึงพระคริสต์ผ่านทางโยเซฟ (สามีของมารีย์และบิดาตามกฎหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา) ถูก
สถาปนาไว้อย่างสมบูรณ์ โดยถูกให้ไว้อย่างละเอียดในบทแรกของมัทธิว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกลำดับ
พงศ์พันธุ์นี้ว่า “หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม”
(มธ. 1:1)

จากนั้นในลูกา 3:23-38 เราพบลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูตั้งแต่การประสูติของพระองค์ย้อนกลับไป
ถึงอาดัม มันมีวงศวานของพระคริสต์ย้อนจากมารีย์ขึ้นไปทางเฮลิบิดาของเธอผ่านทางนาอันไปยังดาวิด และ

จากนั้นบันทึกนั้นก็ย้อนกลับไปทีละชั้นผ่านอับราฮัมและโนอาห์ตลอดทางไปจนถึงอาดัม ทั้งๆที่พญามารได้ทำทุกวิถีทางตลอดสี่พันปีแห่งการต่อสู้ เชื่อสายนั้นก็ไม้อาจถูกทำให้เสื่อมทรามไปหรือถูกยับยั้งเลย ปฐมกาล 3:15 ต้องถูกทำให้สำเร็จจริง พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว และพระองค์ทรงผิดคำสัญญาทั้งหลายของพระองค์ไม่ได้

ในลูกา 2:10, 11 คำประกาศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคสมัยได้มาจากสวรรค์: “ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะคูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด!” ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา ศิกนั้นก็ยิ่งนองเลือดมากขึ้นและการโจมตีต่างๆของซาตานก็ดุเดือดมากกว่าที่เคยเป็นมา ความพยายามต่างๆในอดีตของมันพิสูจน์แล้วว่าไร้ผล มันล้มเหลวในการยับยั้งการมาของเชื้อสายนั้นที่จะต้องทำให้หัวของมันฟกช้ำ-ใช่แล้ว, *บัดชัย*- หัวของมัน เชื้อสายนั้น, พระบุตรของพระเจ้า, ได้ถือกำเนิดแล้ว ซาตานเข้าทำศึกอีกหนด้วยความร้อนรนที่ฟื้นขึ้นใหม่ โดยหันการโจมตีต่างๆของมันเข้าสู่พระเยซูเจ้าเอง

เมื่อพวกนักปราชญ์มายังกรุงเยรูซาเล็ม (มธ. บทที่ 2) และไต่ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน” คำถามนั้นก็ทำให้เฮโรดุ่นวายใจ กษัตริย์องค์หนึ่งประสูติแล้วหรือ? ความคิดนั้นทำให้เขากลับใจ จากนั้นพญามารก็ก้าวเข้ามาและเสนอแนะแก่เฮโรดว่าเขาควรทำอย่างไรกับสถานการณ์นั้นดี เฮโรดบอกพวกนักปราชญ์ให้ไปตามหาพระกุมารให้พบและคอยกลับมาบอกเขาว่าพระกุมารนั้นอยู่ที่ไหน เพื่อที่เขาจะได้ไปและนมัสการพระองค์เช่นกัน แต่พระเจ้าทรงทราบแผนการของพญามารและพระองค์ทรงทราบใจชั่วของเฮโรด ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงสั่งพวกนักปราชญ์เหล่านั้นให้กลับบ้านไปอีกทางหนึ่งแทนที่จะผ่านเข้าไปทางกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงบอกโยเซฟให้พาพระกุมารกับมารีย์และหนีเข้าไปในอียิปต์ด้วย

“ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วงถื่นนั้น” (มธ. 2:16)

พญามารกล่อมเฮโรดจนอยู่หมัด โดยทำให้เขาก่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายมากที่สุดอย่างหนึ่งเท่าที่เคยมีบันทึกอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เป้าหมายของเฮโรดคือ ทำลายพระกุมารผู้ซึ่งได้ประสูติเป็นกษัตริย์ของพวกยิว แต่ซาตานเป็นผู้ที่ตลใจให้เขากระทำเช่นนั้น คุณนึกภาพการนองเลือดเช่นนั้นออกไหม? ถนนสายต่างๆเต็มไปด้วยเด็กทารกตาย, บ้านทุกหลังที่เคยมีเด็กอายุสองขวบลงมาร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนบ้าเพราะเด็กนั้นถูกฆ่าตายเสียแล้ว? ทำไมมนุษย์หน้าไหนจะก่ออาชญากรรมเช่นนั้นกับผู้ไร้เดียงสา? คำตอบนั้นชัดเจน: พญามารกำลังพยายามที่จะฆ่าพระเยซู และเฮโรดเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งในมือของมัน แต่พระเจ้าทรงเห็นล่วงหน้าถึงการเช่นนั้น และเชื้อสายนั้น, พระบุตรของพระเจ้า, ก็ปลอดภัยในอียิปต์เกินเอื้อมของเฮโรดผู้เป็นฆาตกร

เมื่อเฮโรดตาย พระเจ้าก็ทรงบอกโยเซฟ ผ่านทางทูตสวรรค์องค์หนึ่งในความฝันหนึ่ง ให้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล (มธ. 2:19, 20) และโยเซฟกับมารีย์ “กลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี พระกุมาร

นั่นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน” (ลูกา 2:39, 40)

เราไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูตั้งแต่ช่วงวัยเด็กตอนต้นจนกระทั่งพระองค์มีอายุสิบสองปี เมื่อมารีย์และโยเซฟพาพระองค์ไปกับพวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลเลี้ยงปีสกา เมื่อปีสกาสิ้นสุดลง มารีย์และโยเซฟก็คิดว่าพระเยซูทรงอยู่ในขณะที่พวกเขาเดินทางไปด้วยนั้น และพวกเขาออกเดินทางไปแล้วหนึ่งวันเพื่อมุ่งสู่บ้านก่อนที่พวกเขาจะคิดถึงพระองค์ พวกเขากลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์ และ “ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถาม พวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่” คุณจะพบบันทึกเรื่องราวนี้ในลูกา 2:41-49

หากเรามองดูในเหตุการณ์นี้ดีๆ มันก็ไม่ยากเลยที่จะเห็นว่าเป็นฝีมือของพญามาร มันได้พยายาม-และล้มเหลว-ในการฆ่าพระเยซูตอนเป็นเด็กทารก ในที่นี้มันกำลังพยายามที่จะทำลายชีวิตของพระองค์ผู้ทรงถูกลิขิตไว้ให้ทำให้หัวของมันฟกขำมิใช่หรือ? คุณเห็นไหมว่าเมื่อนางมารีย์พบพระเยซู พระองค์กำลังอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกธรรมาจารย์-เหล่าบรูซแห่งศาสนาผู้มีความรู้, คนเหล่านั้นที่สุดท้ายแล้วขอให้จับกุมพระองค์ไปตรึงกางเขน! มันสมเหตุสมผลแล้วที่จะสรุปว่าหากพวกเขาดูออกว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้น พวกเขาก็คงทำลายพระองค์ไปแล้วในระหว่างสามวันนั้นที่พระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา-แต่ตอนนั้นพวกเขาไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด

พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูตั้งแต่เวลานี้จนกระทั่งพระองค์เสด็จมาหาโยห์นผู้ให้บัพติศมาเพื่อที่จะรับบัพติศมา (มธ. 3:13-17; มก. 1:9-11; ลก. 3:21, 22) หลังจากพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว “พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง” (มธ. 4:1) คุณเห็นไหมว่า พระเยซูได้ทรงแทนที่เราในการชำระหนี้บาปแล้ว และหากพระองค์จะต้องทรงแทนที่เรา พระองค์ก็ต้องลิ้มรสชีวิตในทุกแง่มุมเหมือนกับที่เราลิ้มรสชีวิต มันจำเป็นที่พระองค์ต้องเผชิญหน้าพญามารในการทดลอง

หากคุณจะอ่านมัทธิว 4:1-11 คุณจะเห็นว่าพระเยซูทรงถูกทดลองผ่านทางทุกช่องทางที่เปิดรับการทดลองในเนื้อหนัง: (1) ตัณหาของเนื้อหนัง, (2) ตัณหาของตา และ (3) ความเยอหยิ่งในชีวิต (1 ยอห์น 2:16) แต่พญามารได้พ่ายแพ้ในทุกสิ่งที่มันนำเสนอ และข้อ 11 บอกเราว่าจากนั้นมันละพระเยซูไป “และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติ” พระบุตรของพระเจ้า

เวลาและพื้นที่คงไม่พอที่จะเล่าย้อนการโจมตีเหล่านั้นทั้งหมดที่พญามารโยนใส่พระเยซูในระหว่างการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ มีอยู่สองคราวที่ประชาชนหยิบก้อนหินมาเพื่อที่จะขว้างใส่พระองค์ (ยอห์น 8:59; 10:31)

ในยอห์น 7:32-46 พวกปุโรหิตและพวกฟาริสีส่งคนออกไปเพื่อที่จะจับกุมพระเยซู-แต่พวกเขาไม่อาจลงไม้ลงมือกับพระองค์ได้

ในลูกา 4:28-30 พวกยิวได้ลุกขึ้นในธรรมศาลาและ “ผลึก (พระเยซู) ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเงื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลึกพระองค์ลงไป แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป”

ในมาระโก 4:35-41 ขณะเสด็จข้ามทะเลกาลิลีในเรือหาปลาเล็กๆลำหนึ่ง พระเยซูทรงหลบไปยัง “ท้ายเรือ” และทรงนอนหลับ “และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว” สาวกเหล่านั้นซึ่งตกใจกลัวว่าเรือจะล่มและพวกเขาจะจมน้ำตาย จึงมาปลุกพระเยซู “พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลม และตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบเงียบซิ” แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป”

ตั้งแต่ตอนต้นของการปรนนิบัติปวงชนของพระคริสต์ ซาตานได้ปลุกปั่นพวกผู้นำของประชาชนให้คิดร้ายต่อพระองค์ และพวกเขา ก็เกลียดชังพระองค์ ในหลายวาระพวกเขาได้เสาะหาวิธีต่างๆที่จะทำลายพระองค์ แต่เพราะกลัวประชาชนพวกเขาจึงไม่กล้าลงไม้ลงมือกับพระองค์

ในที่สุด การโจมตีแบบทุ่มสุดกำลังต้องถูกยิงใส่พระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงประกาศว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี...บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว **เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา**” (ยอห์น 12:23, 31, 32)

ในที่นี้พญามารได้ยืมพระบุตรของพระเจ้าประกาศว่าชั่วโมงแห่งการพิพากษาของซาตานได้มาถึงแล้ว- ชั่วโมงสุดท้ายแล้วระหว่างเชื้อสายของหญิงนั้นกับเชื้อสายของงูนั้น-และซาตานจะถูกโยนออกไป แต่พญามารสังเกตเห็นประโยคสุดท้ายที่พระเยซูตรัส: “และเรา **ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา**” ด้วยเหตุนี้ซาตานจึงมุ่งมั่นว่ามันจะทำทุกวิถีทางที่ทำได้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตามเพื่อรับประกันว่าพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้จะไม่ถูก “ยกขึ้น” มันจะหาทางยับยั้งพระองค์ไม่ให้ไปถึงกางเขนแห่งกลโกธา!

พญามารได้เริ่มวางแผนการต่างๆของมันแล้วโดยการให้เปโตรทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์ต้องไม่เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มและสิ้นพระชนม์แต่เดี๋ยวจน เมื่อพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม, ว่าพระองค์จะ “ต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์”, ว่าพระองค์จะทรงถูกประหารชีวิต “เปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด **อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย!**”

จากนั้นพระเยซูทรงหันไปหาเปโตรและตรัสว่า “ซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์” (มธ. 16:21-23) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “เปโตร เจ้าอยู่ในมือของพญามารแล้ว เจ้ากำลังถูกใช้โดยพญามาร เจ้าไม่เข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้าและเจ้ากำลังใช้ภาษาของโลกนี้”

ในช่วงเทศกาลปัสกา ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ในความคิดของพวกเขา ซาตานได้ทดลองดาวิดให้ต่อรองกับพวกผู้นำทางศาสนาเพื่อขายพระเยซูไว้ในมือของพวกเขาแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ และตั้งแต่ช่วงเวลานั้นเป็นต้นมา ยูดาสซึ่งถูกสถิตอยู่ภายในโดยซาตานเอง (ลูกา 22:3) ก็เฝ้าหาโอกาสที่จะมอบพระเยซูให้แก่เหล่าศัตรูของพระองค์ “เมื่อว่างคน” (ลูกา 22:6) เขาเสาะหาโอกาสที่จะทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาที่ฝูงชนไม่ได้อยู่ด้วย

พระเยซูทรงทราบสาวกคนไหนจะทรยศพระองค์ พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่ายูดาสะจะทำอะไร ที่โต๊ะนั้น ขณะที่พวกเขารับประทานมื้ออาหารปัสกา พระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าคนหนึ่งของพวกเขาจะทรยศพระองค์ ยูดาสะจึงออกไปจากห้องรับประทานอาหารทันทีและไปหาพวกศัตรูของพระเยซู เขารู้นิสัยของพระคริสต์ในการเสด็จไปยังสวนเกทเสมนิเพื่ออธิษฐาน และในจุดที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นเองที่เขาเห็นว่าเขาจะพบโอกาสของตนสำหรับการทรยศแบบคนชั่วฉลาด

ซาตานคงสนใจนาดู! ในที่สุดมันก็จัดการพระองค์ได้แล้ว-เชื้อสายผู้หนึ่งที่มันกลัวนักกลัวหนาที่จะทำให้หัวของมันฟกช้ำและทำให้มันสิ้นฤทธิ์! ในสวนเกทเสมนิ โดยที่พระเจ้าช่วยให้รอดอยู่ตามลำพัง พวกเขาก็จะจัดการกับพระองค์และขจัดพระองค์ออกไปให้พ้นทาง

นี่นำเรามาสู่จุดสุดยอดของศึกแห่งยุคสมัย พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกบดขยี้อยู่ในอุ้งมือแห่งความปวดร้าวอันโหดร้าย ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ได้มาและชูกำลังพระองค์ ชั่วขณะนั้นเองอุ้งมือแห่งความมรณาได้คลายออก ถูกบังคับให้ต้องปล่อยไป คำอธิษฐานของพระบุตรของพระเจ้าขึ้นไปถึงพระกรรมของพระเจ้า พระบิดา และพระเยซูทรงถูกช่วยให้รอดพ้นจากความตายในสวนเกทเสมนิ พระองค์ทรงประสพชัยชนะ พระองค์จะทรงเดินทางต่อไปในเส้นทางที่เหลือไปสู่กางเขนแห่งกลโกธา! ชัยชนะที่พระองค์ทรงได้มาแล้วนั้น ถูกแสดงออกแล้วที่กลโกธา

ข้อ 43: “ครั้งพระองค์เสด็จกลับมาที่ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาหลับไม่ตื่น”

ลูกา 22:45 บอกเราว่าพวกสาวก “นอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกขโศก” คุณเคยตกอยู่ภายใต้ภาวะแห่งความโศกเศร้าและความทุกขโศกจนการนอนหลับเป็นการบรรเทาทุกข์เดียวที่ทำได้ไหม? ผมแน่ใจว่าพระเยซูทรงเข้าใจว่าทำไมชายเหล่านี้ถึงนอนหลับ-หวาดกลัว, สับสน, มีภาระหนักเพราะความแน่นอนของการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ พวกเขาจึงนอนหลับเพราะความเหนื่อยล้าทางอารมณ์ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระองค์ทรงปลุกพวกเขาให้ตื่นอีกคราวนี้

คำอธิษฐานที่สาม

ข้อ 44: “พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก”

“ครั้งที่สาม...ถ้อยคำเช่นเดิมอีก” การยอมจำนนอย่างสิ้นสุดพระทัยต่อพระประสงค์ของพระบิดา, ทรงชนะศึกที่ต่อสู้กับซาตานแล้ว พระองค์ทรงทวนซ้ำคำอธิษฐานที่พระองค์ได้อธิษฐานไปก่อนหน้านี้ ผมไม่คิดว่าทุกถ้อยคำที่พระเยซูทรงอธิษฐานในสวนนั้นถูกบันทึกไว้สำหรับเรา ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงสนทนาว่างยาวนานและอย่างร้อนรน, อย่างสนิทสนม, กับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ แต่หัวใจแห่งคำอธิษฐานของพระองค์ถูกมอบไว้แก่เรา

ข้อ 45 และ 46: “แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปและบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป ลุกขึ้นไปเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นจากศีกนอนงอเล็ดกับซาตานและชุมพลแห่งนรก พระองค์ก็เสด็จกลับไปยังเหล่าสาวกที่นอนหลับอยู่ คุณได้ยินความอ่อนโยนในถ้อยคำของพระองค์ไหมเมื่อพระองค์ตรัสอย่างใจเย็นว่า “เดี๋ยว

นี่ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด”? ซัยชนะเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงเผชิญหน้าการมาของผู้ที่จะทรยศพระองค์ด้วยพระทัยที่เจียบสงบ และจากนั้นเป็นต้นไปพระองค์ก็ทรงเผชิญคำกล่าวหาทั้งปวงและการปฏิบัติอันทารุณทั้งหมดที่ถูกถาโถมเข้าใส่พระองค์ โดยไม่ทรงสูญเสียการควบคุมอันเจียบสงบและสง่างามอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของการวางตัวของพระองค์ตลอดการไต่สวนและการปรับโทษพระองค์เลย

ผมอดรู้สึกไม่ได้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงปลุกสาวกเหล่านั้นให้ตื่นในขณะนั้น ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงยอมให้พวกเขาหลับต่อไปและพักอีกสักครู่หนึ่งขณะที่พระองค์ทรงนั่งและเฝ้ามองพวกเขา พระทัยของพระองค์เปี่ยมล้นด้วยความสงสารและความรักที่มีให้แก่พวกเขา, ความรักที่เกินคำพูดใดๆที่เราจะเข้าใจได้ พวกเขาคงไม่ได้นอนต่อไปอีกนานนัก เพราะว่าเสียงตะโกนโหวกเหวกและความโกลาหลของคนกลุ่มนั้นที่มาจับกุมพระเยซู คงจะทำลายความเจียบสงบของชั่วโมงนั้นในเวลาไม่นานนัก เสียงรบกวนของฝูงชนที่ไม่พอใจคงจะปลุกพวกเขาให้ตื่นแล้ว จากนั้นพระเยซูตรัสว่า “ลุกขึ้นไปกันเถิด” ดังนั้นพระองค์จึงเข้าสู่ไมล์สุดท้ายแห่งการเดินทางของพระองค์ไปสู่กลโกธาพร้อมกับกางเขนอันน่าอัศจรรย์ของมัน

“ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว” ถ้อยคำเหล่านี้คงทำให้พวกเขานึกย้อนไปถึงโต๊ะรับประทานอาหารที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกล่วงหน้าถึงการทรยศพระองค์ บัดนี้พวกเขาารู้แล้วว่าคนใดในพวกเขาได้กระทำการชั่วนั้น เราได้ถกกันไปแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่ายูดาสรุ่นสี่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการเสด็จไปยังสวนเกทเสมณีเพื่ออธิษฐาน เขาจึงพา “พวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสี” ไปอยู่ต่อหน้าพระเยซู (ยอห์น 18:3)

การทรยศและจับกุมพระเยซู

ข้อ 47-49: “พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามาและมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจับพระองค์”

ขณะที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่นั้นยูดาสก็มาพร้อมกับ “ประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง” ... ยอห์น 18:3 เสริมว่าพวกเขามาพร้อมกับโคม, ไม้, และเครื่องอาวุธต่างๆ พวกเขากลัวอย่างไม่ต้องสงสัยว่าสาวกจะพยายามปกป้องพระเยซูและขัดขวางการจับกุมพระองค์ นอกจากนี้ ในหลายคราวก่อนหน้าเมื่อเหล่าศัตรูของพระองค์ได้พยายามที่จะจับกุมพระองค์ พระองค์ก็ทรงหนีรอดพ้นมือของพวกเขาไปได้ คราวนี้พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะจับพระองค์ให้ได้ และพวกเขาก็มาโดยพร้อมที่จะค้นหาจนกว่าพวกเขาจะพบตัวพระองค์ แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องพาฝูงชนเป็นอันมากของตนและอาวุธต่างๆของตนมาเพื่อจับกุมพระเยซูคนเดียวเลย และแม้หากว่าสาวกเหล่านั้นได้ร่วมแรงร่วมใจกันเพื่อปกป้องพระองค์ ทหารกลุ่มเล็กๆกลุ่มเดียวก็คงปราบพวกเขาได้ในเวลาอันสั้น ชายเหล่านั้นไม่ใช่พวกนักรบ พวกเขาไม่ได้รับการฝึกฝนสำหรับการสู้รบ พวกเขาเป็นเพียงชาวประมง, คนเก็บภาษี, ประกอบอาชีพหลากหลาย, และพวกเขาคงไม่เป็นความท้าทายมากนักต่อพวกทหารที่ได้รับการฝึกฝนในด้านศิลปะป้องกันตัว แต่พวกผู้นำทางศาสนาแล้วพระเยซู พวกเขากลัวว่าพระองค์จะปรากฏความเป็นผู้นำของพวกเขาในเรื่องต่างๆทางศาสนาไปจากพวกเขาและพวกเขาจะสูญเสีย

ตำแหน่งที่ให้ผลตอบแทนงามของตนไป คราวนี้พวกเขาจะพลาดไม่ได้เป็นอันขาด พวกเขาส่งคนจำนวนมากไปพร้อมกับพวกทหารและพวกเจ้าหน้าที่, ผู้งชนที่ถือดาบและไม้ตะบองและมีความมุ่งมั่นที่จะใช้กำลังและจับกุมชาวนาซาเร็ธผู้ก่อความวุ่นวายนี้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

“ฝูงชน” เหล่านี้ “มาจากพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน” (ยอห์นกล่าวว่า “พวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสี”-ยอห์น 18:3) “พวกทหาร” ที่ว่านี่คือ ทหารโรมันกลุ่มหนึ่งที่แยกออกมา ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกผู้นำทางศาสนาได้ต่อรองกับปีลาตเพื่อขอให้ทหารบางคนของเขาเพื่อช่วยเหลือในการจับกุม “นักโทษ” ผู้ผิดธรรมดาที่สุดคนนี้ผู้ซึ่งทรงพิสูจน์แล้วว่ายากเกินกว่าที่พวกเขาจะรับมือไหว “พวกเจ้าหน้าที่” คือเหล่าผู้รับใช้ที่เป็นคนยิวของพวกบรูโรทิตและพวกฟาริสี

ยูดาส “ได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” ทำไมยูดาสถึงกล่าวว่า “จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” นั้นเป็นเรื่องที่ยากจะตีความ เนื่องจากความพยายามหลายครั้งก่อนหน้านี้ที่จะจับกุมพระเยซูสุดท้ายก็ล้มเหลว ยูดาสจึงอาจคิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคงจะพยายามหลบหนีจากอ้อมมือของเหล่าศัตรูของพระองค์อีกในคราวนี้ หลังจากได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชต่างๆเหนืออำนาจต่างๆของมนุษย์ และยูดาสอาจกลัวว่าฤทธิ์เดชนั้นอาจหันมาเล่นงานเขาเพื่อแก้แค้นสิ่งที่เขากำลังจะกระทำ ผมอดรู้สึกไม่ได้ว่ายูดาส ในการกระทำที่แสดงถึงการทรยศนี้กลัวพระเยซูจริงๆ แม้หากว่าผู้ทรยศคนนี้ได้รู้สึกผิดในด้นมโนธรรมเลย เขาก็รู้ว่าเขากำลังกระทำการหักหลังอันเลวร้าย ใครเล่าจะสามารถหยั่งถึงการใช้เหตุผลแห่งความคิดชั่วร้ายของเขาได้ขณะที่เขาเข้าไปหาพระผู้ช่วยให้รอด?

“ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์...” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “สวัสดี” มีความหมายว่า “จงชื่นชมยินดี” – จงมีความชื่นบาน, จงมีเหตุให้ชื่นบานเถิด สิ่งที่ยูดาสกล่าวในคำทักทายของเขาก็แสดงออกถึงความชื่นบานที่เพื่อนคนหนึ่งมีเมื่อเขาพบกับเพื่อนรักคนหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขาไม่ได้เจอกันสักพักหนึ่ง “พระอาจารย์” เหมือนกับที่เราได้อธิบายไปก่อนหน้านี้แล้ว มีความหมายว่า “ครู” และเป็นชื่อที่ยูดาสคุ้นเคยในการเรียกพระเยซู

ยูดาสทักทายองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย ““สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจับพระองค์” นักอรรถาธิบายบางท่านตีความคำกล่าวนี้ว่าหมายความว่ายูดาสจับพระเยซูอย่างร้อนรน พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าสาวกคนอื่นๆคนใดเคยจับพระเยซู หากนี่เป็นความจริง ความคุ้นเคยแบบหน้าด้านที่ถูกลงแสดงออกโดยยูดาสก็ใกล้เคียงกับการทรยศแบบคนชั่วฉลาดจริงๆ ยูดาสหักหลังพระเยซูโดยการกระทำที่น่าจะเป็นเครื่องหมายที่แสดงออกถึงความรักและมิตรภาพของเขา

“จับของยูดาส” เป็นรูปแบบที่พบเห็นได้เป็นปกติในการทรยศพระเยซูทุกวันนี้ เมื่อเหล่าคนชั่ว, เหล่าผู้รับใช้ของพญามาร, เริ่มที่จะบั่นทอนการตัดสินใจของพระวาระของพระเจ้า พวกเขา ก็มักเริ่มต้นการโจมตีของตนโดยการประกาศว่าพวกเขาอยากส่งเสริมความจริง-ในเมื่อตลอดเวลาพวกเขากำลังส่งเสริมเรื่องโกหก บุคคลเหล่านั้น หลังจากประกาศการทุ่มเทของตนต่อพระคริสต์และต่อพระวาระของพระเจ้าแล้ว ก็หันพระวาระและกระทำบาปอันโสมมโดยการเทศนาข่าวประเสริฐแห่งนรกและว่าร้ายพระนามของพระเยซู พวกเขาปฏิเสธ

การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์, การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู, ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ พวกเขาถึงกับปฏิเสธความเป็นนิรันดร์ของนรกและการเสด็จกลับมาของพระเยซูยังแผ่นดินโลกนี้ ดังที่ถูกละเลยไว้ในพระคัมภีร์ บุคคลที่ปฏิเสธความจริงประการใดเหล่านี้ คนนั้นก็เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพญามาร-และตามที่ 2 โครินธ์ 11:13-15 กล่าว พญามารมีเหล่าผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งจริงๆ:

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

ข้อ 50: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย มาที่นี้ทำไม” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป”

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย...” นี่ไม่ใช่คำทักทายที่เราคงจะใช้กับคนๆหนึ่งที่แสวงหาตัวเป็นเพื่อนและจากนั้นก็ทรยศเราอย่างแน่นอน! พระเยซูมิได้ทรงติเตียนยูดาสว่าเป็นคนต่ำช้าที่สุดในหมู่มวลมนุษยชาติ พระองค์ไม่ทรงตำหนิเขาสำหรับการกระทำของเขาด้วยซ้ำ ด้วยความสงบเยือกเย็นอันสง่างาม พระองค์ตรัสว่า “สหายเอ๋ย มาที่นี้ทำไม?”

ผมไม่อาจเชื่อได้ว่าพระเยซูทรงถามคำถามนั้นโดยคาดหวังให้ยูดาสเสนอคำอธิบาย พระองค์ทรงทราบอยู่แล้วว่ายูดาสมาที่นั่นทำไม หากยูดาสเป็นศัตรูคนหนึ่ง (และเขาก็เป็น) แล้วทำไมต้องจับแสดงความเป็นมิตรและความรักใคร่ด้วยเล่า? หากเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่ง (และเขาไม่ได้เป็น) เหตุใดจึงพาคนถืออาวุธมากมายมากับเขาด้วยเล่า? ผมคิดว่าพระเยซูทรงกำลังตรัสแก่ยูดาสจริงๆว่า “จงทำสิ่งที่เจ้าตั้งใจมาทำเถิด” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “ยูดาสเอ๋ย เรารู้ว่าเจ้ามาที่นี้ทำไม เรารู้ว่าเจ้าจะทำอะไร ดังนั้นจงลงมือทำสิ่งนั้นเลยเถาะ”

“คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป” พระเยซูไม่ได้ทรงขัดขืนอะไรเลย พวกเขาคงจะไม่มีปัญญาจับกุมพระองค์แน่นอนหากพระองค์ไม่ได้ทรงยอมจำนนต่อพวกเขาอย่างเต็มพระทัย

ให้เราดูบันทึกของยอห์นตรงนี้กัน เขาให้คำบรรยายที่ต่างออกไปของภาพเหตุการณ์นี้ และเราจำเป็นต้องเห็นมันในแบบที่สาวกผู้เป็นที่รักคนนี้ได้นำเสนอ มัน เช่นเดียวกับการนำเสนอแบบกษัตริย์ของมัทธิว ในยอห์น 18:4-8 เราอ่านว่า:

“พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลาย มาหาใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชวาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มาหาเยซูชวาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านั้นไปเถิด”

การทรงทราบล่วงหน้าของพระคริสต์นั้นสมบูรณ์แบบ ไม่มี “เรื่องประหลาดใจ” เลยในชีวิตของพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงทราบ “ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์” พระองค์ทรงทราบความมรณาอันปวดร้าวที่รอคอยพระองค์เมื่อสิ้นสุดการเดินทางแห่งชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก เครื่องสัถวบูชาทุกชิ้นในพระ

วิหารเตือนใจพระองค์ว่าพระองค์ทรงเป็น *สุดยอดเครื่องสัตว์บูชา* ที่เลือดของมันจะถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกบาปสักวันหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เมื่อฝูงชนเหล่านั้นมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงก้าวออกไปอย่างใจเย็นและตรัสถามว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร” พวกเขาตอบว่า “มาหาเยซูชานาซาเรธ” และพระองค์ก็ตรัสว่า “*เราคือผู้นั้นแหละ*”

ในภาษากรีกเดิม คำสรรพนามแสดงบุคคล “ผู้นั้น” ไม่ได้อยู่ที่นั่น คำกล่าวนี้จริงๆ แล้วอ่านว่า “*เราเป็น*” ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าพระเยซูตรัสคำประกาศนี้เพราะพระองค์ทรงทราบว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีจะจำได้ว่าพระเจ้าตรัสอะไรแก่โมเสสตอนที่โมเสสทูลถามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์จะกล่าวอะไรแก่ชนชาติอิสราเอล (ในอียิปต์) เมื่อพวกเขาถามว่าใครใช้ข้าพระองค์มา?” พระเจ้าตรัสตอบว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า *เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย*” (อพย. 3:13, 14) ยิวทุกคนที่รู้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและประวัติศาสตร์เรื่องการที่พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นจากอียิปต์ย่อมจำได้ว่าชื่อเรียกนี้เป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเยซูทรงอยากให้พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีรู้ว่าแม้กระทั่งในโมงยามอันมืดมิดนี้พระองค์ยังทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็น *หนึ่งเดียวกับพระเจ้า* - พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, *เราเป็นผู้ยิ่งใหญ่*

เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ “*เราเป็น*” ฝูงชนที่ถืออาวูธมาก็ “*ถอยหลังและล้มลงที่ดิน*” พวกทหารโรมันเหล่านั้นแทบจะไม่วู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเยซู, พวกเขาไม่สนอะไรเลยเกี่ยวกับพระองค์, และแน่นอนว่าพวกเขาไม่มีเหตุให้ต้องกลัวพระองค์เลย ด้วยเหตุนี้มันจึงต้องเป็น *ฤทธิ์เดชของพระวจนะ* ที่ทำให้พวกเขาล้มลงถึงดิน

ท่านที่รัก ลองคิดเรื่องนี้ดูดีๆ: หากพระเยซูทรงสำแดงฤทธิ์เดชเช่นนั้นตอนที่พระองค์กำลังจะถูกพิพากษาในขณะนั้น พระองค์จะทรงสำแดงฤทธิ์เดชใดเมื่อพระองค์เสด็จมาอีกทีเพื่อที่จะพิพากษาเหล่าศัตรูของพระองค์? หากพระองค์ทรงมีอำนาจและฤทธิ์เดชขนาดนั้นขณะจะทรงถูกตรึงกางเขนอยู่แล้ว พระองค์จะทรงสำแดงฤทธิ์เดชใดเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อครอบครองในความชอบธรรม? นั่นจะเป็นวันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศรีอย่างแท้จริง!

พระองค์ตรัสถามอีกครั้งว่า “ท่านมาหาใคร” และพวกเขาตอบกลับไปว่า “มาหาเยซูชานาซาเรธ” จากนั้นพระเยซูตรัสว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น *เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด*” ความห่วงใยและความเอาใจใส่ของพระองค์ที่มีต่อเหล่าสาวกของพระองค์ช่างอ่อนโยนจริงๆ แม้ในชั่วขณะที่ลองใจเช่นนี้ขณะที่พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับชั่วโม่งเหล่านั้นอันเลวร้ายและเจ็บปวดรวดร้าวที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า! พระองค์กำลังปกป้องพวกเขา โดยต่อรองเพื่อความปลอดภัยของพวกเขา “*จงจับกุมเราเถิด-แต่จงปล่อยพวกเขาไปโดยไม่ให้ได้รับอันตรายใดๆ*”

ผมขอรับประกันคุณว่าไม่มีความคลาดเคลื่อนใดๆ ระหว่างมัทธิวกับยอห์นในบันทึกเรื่องราวของพวกเขาเกี่ยวกับการทรยศและการจับกุมพระเยซู ยอห์นแค่แสดงให้เห็นด้านที่เป็นพระเจ้าของภาพเหตุการณ์นั้น เหมือนกับที่เขาได้นำเสนอพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้ที่ทรงมีความอ่อน

โยน, เมตตากาภูณและเปี่ยมด้วยความรัก มัทธินำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ และในบันทึกเรื่องการจับกุม และการไต่สวนพระองค์ มัทธิก็ไม่เคยยอมให้เราพลาดที่จะเห็นความสง่างามแบบราชาของกษัตริย์องค์นี้เลย

ข้อ 51: “*ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ขาด*”

“*คนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู*” ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ แต่ยอห์น 18:10 บอกเราว่าเปโตรคือผู้ที่ชักดาบออก “*และฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุ้ข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส*”

จากลูกา 22:38 เราเรียนรู้ว่ามีดาบสองเล่มอยู่ในกลุ่มสาวกนั้น และเห็นได้ชัดว่าเปโตรได้นำดาบเล่มหนึ่งมาไว้กับตัว เมื่อคนเหล่านั้นที่มาเพื่อจับกุมพระเยซูวางมืออันโสมมบนพระองค์ ในช่วงพิริบตาเดียวเปโตรก็ชักดาบของตนออกและใช้มันต่อสู้กับผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต ผมเชื่อเป็นการส่วนตัวว่าเปโตรกำลังฟาดฟันเพื่อที่จะฆ่า เขาไม่ได้เจตนาที่จะทำให้ชายผู้นั้นได้รับบาดเจ็บ, เขาเจตนาที่จะผ่ากะโหลกของชายคนนั้น! แต่เขาพลาดตรงกระหม่อมและฟันหูข้างหนึ่งขาดแทน

เปโตรไม่ได้กำลังขาดความกล้าหาญในที่นี้ ถึงแม้ว่าการกระทำของเขาบ้าบิ่นและขาดความสุ่มรอบคอบก็ตาม นิสัยที่หุนหันพลันแล่นของเขาไม่เคยปรากฏเด่นชัดเท่านี้มาก่อนเลย เขาไม่รู้เลยว่าฝูงชนทั้งหมดนั้นจะโจมตีเขาเพื่อแก้แค้น ในความโกรธและความร้อนรนของเขา เขาจึงไม่กลัว ลูกา 22:51 บอกเราว่าพระเยซูทรงแตะต้องหูของผู้รับใช้คนนั้น “*และรักษาเขาให้หาย*” หลังจากทำให้หูที่ถูกตัดขาดกลับคืนสู่ที่เดิมแล้ว พระเยซูจึงทรงหันไปหาเปโตร

ข้อ 52: “*พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียม ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ”*

“*จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียม...*” จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “*จงโยนทิ้งดาบของท่าน*” ในการเสียมสละพระองค์เองอย่างเต็มพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในอาณาจักรของพระองค์ซึ่งจะถูกทำให้เป็นจริงทั้งหมดเพราะพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ ดาบเป็นสิ่งที่ไม่เข้ากันเลย อุดมการณ์ของพระคริสต์จะต้องไม่ส่งเสริมการสงครามฝ่ายโลก

“*...ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ*” นี้เป็นคำกล่าวแบบเหมารวม และการเน้นย้ำอยู่ที่คำว่า “*ถือ*” เปโตรกำลังถือดาบตามใจชอบ โดยเอาการแก้แค้นใส่ไว้ในมือของตัวเอง และการตอบโต้เช่นนั้นควรถูกฝากไว้กับพระเจ้า “*การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส...*” (ฮบ. 10:30)

คนทั้งหลายที่ถือดาบจะพินาศโดยดาบ นี่เป็นเรื่องที่เฉพาเจาะจง มันเป็นเรื่องที่จำเป็นต้องเกิดตามนั้น มันเป็นการทวนซ้ำปฐมกาล 9:6 ที่พระเจ้าทรงประกาศว่า “*ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล*” เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์” นี่เป็นเรื่องที่ควรถูกพิจารณาโดยผู้คนที่มิเจตนาดีที่ในวันนี้อายุที่จะให้มีการยกเลิกการประหารชีวิต, ที่ต่อต้านการประหารชีวิตผู้คนเพราะอาชญากรรมที่พวกเขาได้ก่อ หากคนใดทำให้โลหิตของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันตก โลหิตของคนๆนั้นก็ควรถูกทำให้ตกเช่นเดียวกัน

ข้อ 53: “ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ”

เปโตรโจมตีฝูงชนเหล่านั้นตัวคนเดียว-และในการทำเช่นนั้นเขาได้เสี่ยงชีวิตของตนและชีวิตของสาวกคนอื่นๆที่เหลือ ฝูงชนที่เกรี้ยวกราดอาจฆ่ากลุ่มสาวกทั้งหมดนั้นได้อย่างง่ายดาย และการกระทำที่ไม่ยั้งคิดของเปโตรก็อาจจุดชนวนให้พวกเขาทำแบบนั้นได้

“ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา...” เปโตรคิดใหม่พระเจ้าไม่สามารถช่วยพระเยซูให้ฟื้นได้หากมันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะทำแบบนั้น? หากมันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่พระเยซูจะทรงได้รับการช่วยให้ฟื้นโดยดาบ พระองค์ก็สามารถจัดกองทัพเหล่าทูตสวรรค์อันทรงฤทธิ์มาจากสวรรค์ได้- “ทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกอง” พระเยซูตรัส กองหนึ่ง (legion) คือหน่วยทหารโรมันที่มีจำนวนมากกว่าหกพันนาย สิบสองกองก็จะต้องเท่ากับเจ็ดหมื่นสองพันนาย เปโตรกำลังพยายามกระทำโดยลำพัง คือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงใช้ทูตสวรรค์เจ็ดหมื่นสองพันองค์มากระทำก็ได้หากพระองค์ทรงอยากให้มันถูกกระทำแบบนั้น

(โปรดสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่าพระองค์สามารถอธิษฐานต่อพระบิดา พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงอธิษฐานต่อเหล่าทูตสวรรค์ พระองค์สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาและพระบิดาทรงสามารถส่งทูตสวรรค์หมู่ใหญ่มาได้)

ข้อ 54: “แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร”

“พระคัมภีร์” ในที่นี้หมายถึงคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งประกาศว่าพระบุตรของพระเจ้าจะทรงถูกนำไปเหมือนลูกแกะตัวหนึ่งไปยังการเชือด และเหมือนกับที่แกะตัวหนึ่งที่อยู่ต่อหน้าเหล่าผู้ตัดขนของมันไม่ปริปากฉันทใด พระองค์ก็จะไม่ทรงเปิดพระโอษฐ์ของพระองค์ฉันทนั้น หากพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์สิบสองกองมาเพื่อปกป้องและช่วยพระเยซูให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่มาเพื่อจับกุมพระองค์ ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นจะสำเร็จจริงได้อย่างไร? มีพยากรณ์ไว้แล้วว่าพระเยซูจะทรงสละชีวิตของพระองค์ด้วยความเต็มใจเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นจะต้องถูกทำให้สำเร็จจริง ไม่มีสักคำเดียวจะล้มเหลวได้เลย นี่น่าจะปลอบประโลมใจสาวกเหล่านั้นได้บ้างในช่วงเวลานั้นแห่งความประหลาดใจและความผิดหวัง พระเยซูทรงอยากให้พวกเขาว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไม่ใช่เรื่องที่ควรประหลาดใจหรือเป็นความผิดหวังในความคิดของพระองค์เลย และพวกเขาควรสัตย์ซื่อต่อความเชื่อของตนไว้

ข้อ 55: “ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบอง ออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่”

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “ทำไมพวกท่านมาจับเราพร้อมกับอาวุธต่างๆ ราวกับว่าเราเป็นอาชญากรที่ชอบใช้ความรุนแรง?” มันดูน่าตลกจริงๆที่พวกเขาและพวกเจ้าหน้าที่มาพร้อมกับไม้ตะบองหลายอันและดาบหลายเล่มเพื่อมาจับกุมพระเมสสิยาห์ผู้อ่อนสุภาพและอ่อนโยนของพระเจ้า แท้จริงแล้วเหล่าศัตรูของพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชเกินปกติธรรมดา ซึ่งหากพระองค์ทรงเลือกใช้ฤทธิ์เดชนั้น พระองค์ก็สามารถกำจัดพวกเขาให้สิ้นซากได้ ฝูงชนกลุ่มใหญ่และอาวุธของพวกเขาควรจะไร้ประโยชน์ในการต่อกรกับฤทธิ์เดชของพระบุตรของพระเจ้าหากพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้พวกเขาลงไม้ลงมือกับพระองค์ ฝูงชนนั้นได้มาเพื่อจับกุมพระ

เยซูในลักษณะเดียวกับที่พวกเขาคงจะพยายามจับกุมผู้ร้ายหลบหนีคนหนึ่งที่จนตรอกและพกพาอาวุธเพื่อป้องกันตัว ข้อเท็จจริงนี้ยิ่งเพิ่มเข้ากับการดูหมิ่นเหยียดหยามพระเมสซโปดกของพระเจ้า-ที่ว่าพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่งควรยินยอมให้ถูกไล่ล่าเหมือนอย่างอาชญากรธรรมดาๆคนหนึ่ง

“เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน...” เราต้องยอมรับว่ามีหลายครั้งเมื่อพวกศัตรูของพระเยซูใช้กลอุบายต่างๆโดยหวังว่าจะหลอกล่อพระองค์ให้ตกอยู่ในอุ้งมือของพวกเขาโดยคำตอบที่พระองค์ให้แก่คำถามของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่เคยล่าพอที่จะพยายามจับกุมพระองค์เลย

ข้อ 56: “แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคำภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป”

มีพยากรณ์ไว้แล้วว่าพระบุตรของพระเจ้าจะทรงชำระหนี้บาปของคนทั้งโลก พระองค์จะทรงรับแบกบาปของคนทั้งโลกในทุกยุคสมัย และจะทรงชำระหนี้นั้นโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องสัตวบูชา เราอดคิดไม่ได้ว่าสาวกเหล่านั้นน่าจะมีความกล้าหาญและความจงรักภักดีที่จะอยู่เคียงข้าง แต่คำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมที่กำลังถูกทำให้สำเร็จจริงในที่นี้ก็ลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระคริสต์จะต้อง “ยับยั้งอองุ่นแต่ลำพอง” (อสย. 63:3)

ธรรมชาติของมนุษย์ แม้ในยามที่ดีที่สุดของมัน ก็แย่มากๆ ดังนั้นเราทั้งหลายอย่าคิดเลยว่าพวกเขา คงจะกล้าหาญมากกว่าพวกอัครทูตในตอนนั้น ความอ่อนแอของมนุษย์ถูกเผยโฉมแบบไม่มีอะไรปิดบัง แต่แม้หากว่าพวกอัครทูตยืนหยัดมั่นคง การกระทำของพวกเขาก็คงไม่ได้เปลี่ยนแปลงลิขิตของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ถึงแม้ว่าการที่พวกเขาอยู่เป็นเพื่อนพระองค์จะช่วยปลอบประโลมพระองค์ได้บ้างก็ตาม คำพยากรณ์กำหนดไว้แล้วว่าพระเยซูต้องเดินเพียงลำพังในไมล์สุดท้ายอันยากลำบากนั้นสู่กลโกธา พระองค์เพียงผู้เดียวทรงสามารถชำระหนี้บาปได้ ไม่ใช่เพื่อสาวกเหล่านั้นผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักยิ่งเท่า่นั้น แต่เพื่อคนทั้งโลก เปาโลบอกเราว่าเมื่อพระเยซู “ได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว” พระองค์ก็ “ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮบ. 1:3 วรรคท้าย)

จอมกษัตริย์ต่อหน้าสภายิว

ข้อ 57 และ 58: “ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร”

(ยอห์น 18:13 บอกเราว่าพวกเขาพาพระเยซูไปหาอันนาสก่อน คือพ่อตาของคายาฟาส การกระทำเช่นนี้อาจเป็นการแสดงความเคารพต่อชายผู้นั้นที่อาวุโสกว่า โดยที่ก่อนหน้านี้เขาเป็นมหาปุโรหิตและอาจมีชื่อเสียงในด้านความสุ่มรอบคอบ เขาสามารถให้คำแนะนำแก่ลูกเขยของตนได้ในกรณีที่ยากเช่นนี้ ยอห์น 18:13 บอกเราด้วยว่าคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตในขณะนั้น)

“แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ...” ยอห์น 18:15 บอกเราว่าเปโตรติดตามพระเยซูไป “และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึง

คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต” สาวกอีกคนที่ว่านี่น่าจะเป็นยอห์นผู้เป็นที่รัก พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่ายอห์นกับมหาปุโรหิตรู้จักกันได้อย่างไร

เปโตรกระวนกระวายที่จะรู้ว่าพวกเขาจะทำอะไรกับพระเยซู แต่เขาก็ขาดความกล้าหาญที่จะอยู่ใกล้ๆ พระองค์เหมือนกับที่สาวกที่แท้จริงคนหนึ่งควรกระทำ ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าเปโตรรักพระเยซู เขาละอายที่จะวิ่งหนีไปและทิ้งพระองค์อย่างสิ้นเชิง แต่เขาก็เป็นคนซื่อสัตย์ฝ่ายวิญญาณ, กลัวที่จะยืนหยัดในตอนนี้อยู่ เมื่อความจงรักภักดีแบบนั้นอาจทำให้เขาเสียชีวิตได้ ความรักที่มีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทำให้เขาติดตามพระเยซู แต่ความกลัวเพราะเห็นแก่ความปลอดภัยของตัวเองได้ฉุดรั้งเขาไว้และเขาติดตาม “ไปต่างๆ”

เปโตร “เข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร” ไม่ว่าจะถูกกระตุ้นโดยความอยากรู้อยากเห็นหรือใจสำนึกผิดชอบ เราก็บอกไม่ได้ แต่เปโตรอยากเห็นว่าเหตุการณ์นี้จะลงเอยอย่างไร อยากรู้ก็ตาม เขาก็เว้นระยะห่างระหว่างตัวเองกับจุดศูนย์กลางของเหตุการณ์นั้น เขานั่งอยู่กับพวกคนใช้ของมหาปุโรหิต เปโตรเอาตัวเองไปอยู่ในกลุ่มคนอันตรายตรงนี้ คนรับใช้เหล่านั้นของหนึ่งในพวกศิษย์ของพระเยซูคงจะไม่เห็นใจกับอุดมการณ์ของชาวนาซาเร็ธผู้นี้ และโดยการไปอยู่ต่อหน้าพวกเขา เปโตรก็ยิ่งได้รับอิทธิพลมากขึ้นไปอีกให้เว้นระยะห่างระหว่างตัวเองกับการไต่สวนที่กำลังเกิดขึ้นต่อหน้ามหาปุโรหิต

ข้อ 59-61: “พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา กล่าวว่า “คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’”

พวกปุโรหิตใหญ่, พวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์รวมกันเป็นสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นสภาใหญ่ของประชาชนชาติยิว พวกเขาไม่น่าจะรวมตัวกันได้ในที่นี้ ต้องมีการส่งข่าวไปบอกบุคคลต่างๆ โดยแจ้งพวกเขาว่าพระเยซูถูกจับกุมแล้วในที่สุด นี่ไม่ใช่เวลาที่พวกเขาควรมาประชุมกัน แต่พวกเขาก็เต็มใจเหลือเกินที่จะถูกเรียกให้มาและตัดสินบุรุษผู้นี้ที่อ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า, ทำให้พระองค์อับอายต่อหน้าสาธารณชนและเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์

เพื่อที่จะบรรลุจุดประสงค์นี้ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ “ได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู” หากพวกเขาอยากได้คำพยานของพยานหลายปาก ตามที่พระราชบัญญัติกำหนด พวกเขา ก็จำเป็นต้องหาพยานเท็จมาเพราะว่าพวกเขาไม่พบความผิดในตัวพระเยซูเลย มีอยู่คนหนึ่งพระองค์ถึงขนาดทำทนายเหล่าศิษย์ของพระองค์โดยถามพวกเขาว่า “มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป” (ยอห์น 8:46)

เหล่าศิษย์ของพระเยซูมุ่งมั่นที่จะฆ่าพระองค์ให้ได้ แต่ภายใต้ระบบของโมเสสมันจำเป็นที่พยานสองปาก (ซึ่งจนถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังหาไม่ได้) จะต้องให้การปรักราคนๆหนึ่งก่อนที่คนๆนั้นจะถูกปรับโทษได้: “ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว” พระราชบัญญัติ 17:6 ประกาศไว้เช่นนั้น พระราชบัญญัติ 19:15

ประกาศเพิ่มอีกว่า “อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้”

เหล่าผู้ปกครองยิวได้หาพยานเท็จมาปรักปรำพระเยซู และ “ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จ ปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน” (มาระโก 14:56)

“ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา...” พยานสองคนนี้เป็นพยานเท็จจริงๆ จงฟังคำพยานของพวกเขา: พวกเขาบอกว่า “คนนี่ (พระเยซู) ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’” ชายเหล่านี้กำลังอ้างอิงถึงตอนที่พระเยซูทรงชำระพระวิหารในระหว่างเทศกาลปัสกาแรกนั้นที่พระองค์ทรงถือในการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ บันทึกเรื่องราวนี้ในยอห์น 2:19-21: “พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า ‘ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน’ พวกยิวจึงทูลว่า ‘พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ’ แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือ **พระกายของพระองค์**”

พยานเท็จสองคนนี้ที่ให้การปรักปรำพระเยซูต่อหน้าสภาซานเฮดรินเอาความจริงที่พระองค์ได้ตรัสและจงใจนำเสนออย่างผิดๆ เพื่อให้ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงเป็นศัตรูคนหนึ่งของพระวิหารและว่าพระองค์กำลังวางแผนที่จะทำลายพระวิหาร

คุณเห็นไหมว่าสภาซานเฮดริน, “ศาลฎีกา” ของพวกยิว, ได้คำตัดสินแล้วก่อนที่พระเยซูทรงถูกจับกุมและถูกไต่สวนเสียอีก พวกเขาวางแผนที่จะฆ่าพระองค์ และพวกเขาตั้งใจที่จะทำตามที่ดินได้วางแผนไว้ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงไร้ความผิดในเรื่องใดๆ พวกเขาก็ตั้งใจว่าจะตัดสินให้พระองค์มีความผิดและประหารชีวิตพระองค์ให้ได้ คำตัดสินโทษที่พวกเขาจะให้แก่พระองค์นั้นถูกกำหนดไว้แล้วก่อนการไต่สวน ไม่มีอะไรที่ถูกกฎหมายเลยเกี่ยวกับการไต่สวนพระเยซู ไม่มีความยุติธรรมอยู่ในนั้นเลย อันที่จริงแล้ว การไต่สวนนั้นเป็นละครตลกที่มีโศกนาฏที่สุดเท่าที่เคยถูกจัดแสดงมาในประวัติศาสตร์ของโลก ข้อกล่าวหาเหล่านั้นเทียมเท็จ, พยานเท็จเหล่านั้นถูกจ้างมาให้การปรักปรำพระองค์, และคำตัดสินว่า “มีความผิดจริง!” ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ก่อนนักโทษของคัมภีร์ทรงถูกจับกุมเสียอีก

ข้อ 62-64: “มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า ‘ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไร’ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า ‘เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์’”

ความสง่างามอันเจิดจ้าของพระองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงออกยามเผชิญหน้ากับข้อกล่าวหาเทียมเท็จเหล่านั้นได้ทำให้มหาปุโรหิตโมโห เขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมพระเยซูถึงไม่ทรงตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้น พระเยซูไม่ทรงมีคำพูดไว้ใช้สิ้นเปลือง ทำไมต้องปฏิเสธสิ่งที่บรรดาผู้กล่าวหาพระองค์นั้นรู้อยู่แล้วว่าไม่เป็นความจริง? พระองค์จะตรัสเฉพาะเมื่อจำเป็นต้องตรัสและเพื่อถวายสง่าราศีแก่พระเจ้าเท่านั้น และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสก็เป็น **พระวจนะของพระเจ้า**

“เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” นี่เป็นคำยอมรับที่พวกเขาอยากให้พระเยซูกล่าว และโดยคำยอมรับนี้เองพวกเขาจึงอ้างเป็นมูลเหตุสำหรับโทษประหารชีวิตที่พวกเขาตัดสินแก่พระองค์ พระองค์ทรงอ้างแล้วว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า นี่เป็นความจริงหรือไม่? พระองค์จะทรงบอกพวกเขาอย่างเด็ดขาดเลยใหม่ว่าพระองค์ทรงเป็น “พระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า” หรือไม่?

เมื่อมหาปุโรหิตทำการอ้างอิงถึงพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยซูก็ทรงตอบเขาว่า: “ท่านว่าถูกแล้ว” นั่นคือ “เป็นอย่างไรที่ท่านกล่าวนั้นแหละ” (เราหมายเหตุว่ามาระโก 14:62 บอกเราว่า “พระเยซูทรงตอบว่าเราเป็น”) พระเยซูทรงบอกมหาปุโรหิตให้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและพระองค์จะทรงกระทำอะไร:

“ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” พระองค์ทรงถูกดูหมิ่นเหยียดหยามตอนนี้ แต่นั่นก็เป็นเพียงชั่วคราว จะถึงเวลาหนึ่งเมื่อตำแหน่งต่างๆจะถูกพลิกผัน พระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, จะเสด็จมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ เมื่อถึงตอนนั้นผู้ที่ทรงถูกพิพากษาจะทรงเป็นผู้พิพากษา แน่แน่นอนว่าคำตรัสนี้คือสิ่งที่เหล่าศัตรูของพระองค์ต้องการเพื่อที่จะสำเร็จตามจุดประสงค์ของพวกเขา

ข้อ 65 และ 66: “ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “เขาได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “เขามีความผิดถึงตาย”

“ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน...” พวกเขาชิงกับการฉีกเสื้อผ้าของตนเพื่อแสดงออกถึงความทุกข์โศก นี่เป็นเพียงรูปแบบหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่มหาปุโรหิตจะฉีกเสื้อผ้าของตนในท่าทางแบบนี้ ตามที่เลวีนิติ 10:6 และ 21:10 กล่าวไว้ ชุดของผู้ดำรงตำแหน่งปุโรหิตจะต้องไม่ถูกตัดหรือถูกทำให้ขาดเลย เสื้อผ้าของคายาฟาสที่ถูกฉีกขาดน่าจะเป็นเสื้อผ้าปกติธรรมดา เขาไม่น่าจะกำลังสวมใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับตำแหน่งมหาปุโรหิตที่เขาครองอยู่ คือเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่เพื่อทำหน้าที่มหาปุโรหิตในสิ่งต่างๆที่เป็นของศาสนายิว เขาฉีกเสื้อผ้าของตนเพื่อแสดงออกถึงความทุกข์โศกของตนที่คนอื่นๆหนึ่งจะกล้าทำบาปใหญ่โตอย่างหมิ่นประมาทพระเจ้า พระเยซูทรงประกาศพระองค์เองแล้วว่าเท่าเทียมกับพระเจ้าโดยกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า อันเป็นการกล่าวอ้างสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดมีสิทธิ์ที่จะกล่าวอ้างเลย

“เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพุดหมิ่นประมาทแล้ว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พวกพยานได้มาให้การปรักปรำกล่าวอ้างเทียมเท็จต่างๆของชายผู้นี้แล้ว และบัดนี้พวกท่านก็ได้ยินเขาให้การแล้วว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นพระคริสต์ดังนั้น พวกท่านได้ยินคำพุดหมิ่นประมาทจากปากของเขาเองแล้ว”

“ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” นี่เป็นวลีที่ใช้ประจำเวลาที่จะให้ลงคะแนนเสียงสำหรับคำถามใดๆในสภาซานเฮดริน พวกเขาตอบ (ดูเหมือนเป็นเอกฉันท์) ว่า “เขามีความผิดถึงตาย!” ในเลวีนิติ 24:16 พระราชบัญญัติกำหนดไว้ว่าคนที่พุดหมิ่นประมาทจะต้องถูกลงโทษถึงตายโดยการเอาหินขว้าง แต่ภายใต้กฎของโรม

พวกเขายังไม่มีอำนาจที่จะทำการประหารชีวิตผู้ใดได้ (ยอห์น 18:31) พวกเขาสามารถกล่าวหาพระเยซูว่าสอนนอกกริตและพุดหมิ่นประมาท, ตัดสินให้พระองค์มีความผิดโดยการลงคะแนนเสียงของสภาซานเฮดริน จากนั้นก็มอบพระองค์ไว้แก่รัฐบาลโรมเพื่อตัดสินว่ามีความผิดและประหารชีวิต

ข้อ 67 และ 68: “แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราทราบว่าใครตบเจ้า”

“แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์...” คนเหล่านั้นที่ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระเยซูน่าจะเป็นพวกสมาชิกสภาซานเฮดริน แต่มันอาจจะเป็นอย่างอื่นที่ขึ้นรองลงมาก็ได้เช่นกันผู้ซึ่งได้ไปกับพวกทหารเพื่อจับกุมพระเยซู บัดนี้พระองค์ทรงเป็นลูกไก่ในกำมือของพวกเขาแล้ว การถ่มน้ำลายรดใครสักคนก็บ่งบอกถึงการเหยียดหยามแบบต่ำทรามที่สุดต่อคนๆ นั้นที่ถูกถ่มน้ำลายรด

ข้อพระคำนี้บอกเราว่าเหล่าศัตรูของพระเยซู “ตีพระองค์” ซึ่งหมายความว่าพวกเขาทุบตีพระองค์และนอกเหนือจากการใช้ฝ่ามือของตนแล้ว พวกเขาจะใช้ไม้เรียวและท่อนไม้เช่นกัน ลูกา 22:63, 64 กล่าวว่า “ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโดยตีพระองค์ และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า”

“เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราทราบว่าใครตบเจ้า...” คำกล่าวนั้นเพียงอย่างเดียวคงจะปรับโทษพวกเขาให้ไปสู่รกรกขุมลึกที่สุดแล้วหากพวกเขาไม่ยอมกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าพวกเขากำลังล้อเลียนพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้มารับสภาพมนุษย์ “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 คร. 5:19)

เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 69 และ 70: “ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณศาลาสนั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย” แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง”

(บันทึกเรื่องราวเดียวกันนี้ถูกพบในมาระโก 14:66-72, ลูกา 22:55-62, และยอห์น 18:15-27 ยอห์นน่าจะบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นตามลำดับเวลา ก่อนหลังจากคนอื่นที่เหลือ)

“เปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณศาลาสนั้น” นั่นคือเขาไม่ได้อยู่ในห้องที่พระเยซูทรงถูกไต่สวน เขา กำลังนั่งอยู่กับพวกคนรับใช้ของมหาปุโรหิต ลูกา 22:55 บอกเราว่าพวกคนรับใช้ของมหาปุโรหิตได้ก่อไฟที่กลางลาน และเปโตรก็นั่งลงท่ามกลางพวกเขา ยอห์น 18:18 บอกเราว่าพวกคนรับใช้และพวกเจ้าหน้าที่ “เอาก้อนไฟเพราะอากาศหนาว” เปโตรนั่งลงกับพวกคนรับใช้และพวกเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเพื่อผิงไฟข้างกองไฟนั้น ผมไม่สงสัยเลยว่าเปโตรกำลังประสบกับความหนาวเย็นมากกว่าฝ่ายร่างกาย ใจของเขาเหน็บหนาว เขาหวาดกลัว สับสน เย็นยะเยือกเพราะเห็นลางร้าย แต่เขาได้กระทำสิ่งผิดพลาดในการนั่งลงท่ามกลางพวกคนรับใช้ของเหล่าศัตรูของพระเยซู กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขากำลังผิงไฟอยู่กับกองไฟของพญามาร!

“มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขา...” มันไม่ใช่ทหารโรมันคนหนึ่งที่มาทำทนายเปโตร และมันไม่ใช่เจ้าหน้าที่ยิวคนหนึ่งที่มาพร้อมกับดาบหรือไม้ตะบอง มันคือหญิงสาวชาวยิวคนหนึ่ง! ดังนั้นการทรงจัดเตรียมของ

พระเจ้าจึงทำให้เปโตรถ่อมใจและพาดเข้าใส่ความเย่อหยิ่งและความมั่นใจในตัวเองของเขาผ่านทางภาชนะที่อ่อนแอกว่านั้น นั่นคือ ผู้หญิงคนหนึ่ง สาวใช้คนนั้นกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าได้อยู่กับเยชูชาวกาลิลีด้วย”

เปโตรไม่ได้ใช้เวลาเพื่อคิดหาคำตอบของตนเลย เขาปฏิเสธคำกล่าวของหญิงสาวนั้นทันทีโดยการแสสร้งว่าไม่รู้เรื่อง เขากล่าวว่า “ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง” นั่นคือ เขาแสสร้งว่าตนไม่มีความเข้าใจ ราวกับว่าเขาไม่รู้ว่เธอกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่

ข้อ 71 และ 72: “เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยชูชาวนาซาเร็ธด้วย” เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น”

“เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง...” เปโตรถอยห่างไปจากการพินิจพิเคราะห์ของหญิงสาวคนแรกนั้นผู้ซึ่งพูดกับเขาเกี่ยวกับการคบหาสมาคมของเขากับพระเยชู เขาออกไปที่ระเบียง แต่ดูเหมือนว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรให้ดีขึ้นเลยเมื่อพูดถึงการจำได้ “สาวใช้อีกคนหนึ่ง” เห็นเขา และเธอกล่าวแก่คนอื่นๆ ที่อยู่ที่นี่ว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยชูชาวนาซาเร็ธด้วย”

คำปฏิเสธครั้งที่สองของเปโตรแตกต่างไปจากครั้งแรก เขาเสริมคำปฏิญาณเข้าไปกับคำโกหกของเขา เมื่อเขาประกาศว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น!” บางทีการพูดสบถสบานอาจเป็นวิธีปฏิบัติอย่างหนึ่งในชีวิตของเปโตรในฐานะชาวประมงคนหนึ่ง ก่อนที่เขาได้กลายมาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยชู อาจเป็นไปได้ว่าเขาพูดสบถเพื่อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่สาวกคนหนึ่งของชาวนาซาเร็ธผู้คนที่ได้ตรัสว่า “อย่าปฏิญาณเลย” (มธ. 5:34) หากเขาพูดสบถสักเล็กน้อย เหล่าคนที่กล่าวหาเขาก็อาจตัดสินใจว่า สุดท้ายแล้ว เขาไม่ใช่คนที่คบหาสมาคมกับพระเยชูแห่งนาซาเร็ธเลย! คุณเคยเห็นคริสเตียนทั้งหลายที่อยาก “กลมกลืนกับฝูงชน” ไหมครับ ที่เมื่อพระคริสต์ทรงถูกกล่าวร้ายอย่างเสียหายๆ พระนามอันประเสริฐของพระองค์ถูกกล่าวอย่างไรประโยชน์, พวกเขาก็ไม่ยอมพูดอะไรบ้างเลยและเป็นพยานถึงความเชื่อของพวกเขาในพระองค์? เราอาจปฏิเสธพระองค์โดยการนั่งเงียบได้พอๆกับโดยคำพูดหรือการกระทำ

ข้อ 73: “อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง”

มัทธิวกล่าวว่า “อีกสักครู่หนึ่ง” มาระโกกล่าวว่า “แล้วอีกสักครู่หนึ่ง” (มาระโก 14:70) ลูกาเจาะจงมากกว่า เขากล่าวว่า “อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่ง” (ลูกา 22:59) ดังนั้นเราจะกล่าวว่าหลังจากผ่านไปประมาณชั่วโมงหนึ่ง “คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้น” (คนอื่นๆที่อยู่ในลานกับเปโตรด้วย) กล่าวแก่เขาว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง”

นั่นทำให้ผมเชื่อว่าในวาระแห่งชั่วโมงนั้น เปโตรได้พยายามที่จะสนทนากับคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขา เพราะสำเนียงแบบชาวแคว้นกาลิลีของเขาอันชัดเจนได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเขา หากใครสักคนได้เสนอแนะว่าจุดอ่อนที่สุดของเปโตรคือความขี้ลาดของเขา เขาก็คงไม่พอใจคำกล่าวนั้น และเพื่อนๆของเขาก็คงไม่พอใจมันเช่นกัน เขาไม่ได้แสดงออกถึงความกล้าหาญอันยิ่งใหญ่ก่อนหน้านี้ไม่นานหรือเมื่ออยู่ต่อหน้าทหารกลุ่มหนึ่งที่พกพาอาวุธ เขาได้ฟันหูของมัลคัสชาดจากศิระษะของคณุนั้น? เขาไม่ได้เป็นผู้พูดแทนกลุ่มสาวกนั้นมาโดยตลอดหรือ? และเขาไม่ได้ออกปากรับประกันความพุ่มเทของตนต่อพระอาจารย์อย่างมูทะลุและอย่าง

แข็งแรงหรือ? แต่พญามารรู้ความอ่อนแอของคริสเตียนทุกคน และมันโจมตีที่จุดอ่อนเหล่านั้น หากเปโตรถูกจับกุม, ถูกพันธนาการ, และถูกลากตัวเข้าไปในศาลตัดสินคดีนั้นพร้อมกับพระเยซู เขาก็อาจยืนหยัดชื่อตรงก็ได้ แต่ภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้น โดยยืนอยู่เพียงลำพังท่ามกลางพวกศัตรูของพระเยซู เขาก็ตกเป็นเป้าการโจมตีของซาตานและเขาปฏิเสธว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูเลย

ข้อ 74 และ 75: “แล้วเปโตรก็เริ่มสลดและสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไวก์ซัน เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า “ก่อนไวก์ซัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก”

การพุดสลดและการสาบานภายใต้สถานการณ์เหล่านั้นคงจะเป็นการเรียกคำสาปแช่งให้มาตกแก่ตัวเองหากคนๆ นั้นกำลังพุดเป็นเท็จ-เหมือนกับที่เปโตรกำลังทำอยู่จริงๆ คำสาปแช่งนั้นคงจะรุนแรงมากยิ่งขึ้นกว่าคำปฏิญาณเสียอีก ธรรมชาติมนุษย์นั้นช่างอ่อนแอและคาดเดาไม่ได้จริงๆ! ความเป็นมนุษย์เสื่อมทรามอย่างไรยากจะจริง ๆ พระเจ้าทรงเล็งเห็นในเนื้อหนังในสวนเอเดนและไม่ทรงพยายามอ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของมันเลย พระเยซูทรงเป็นพระวาทที่มารับสภาพเนื้อหนัง คือพระวาทที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวาทในเนื้อหนังทรงถูกทรยศโดยหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์เอง และบัดนี้ทรงถูกปฏิเสธแล้วซ้ำอีกอย่างต่ำทรามโดยคนๆ นั้น ที่ดูเหมือนเป็นสาวกที่จงรักภักดีที่สุดของพระองค์ แต่แม้ในยามพุดสลด เปโตรก็ไม่อาจปิดซ่อนสำเนียงแบบชาวแคว้นกาลิลีที่เขาพุดออกมาได้ ไม่มีทางที่เขาจะหนีพ้นข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นหนึ่งในเหล่าสาวกของชาวนาซาเร็ธคนนั้นผู้ทรงถูกเกลียดชัง

“ในทันใดนั้นไวก์ซัน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนอื่นๆ อีกหลายคนได้ยินเสียงขันของไวก์ซันในวันนั้น แต่สำหรับพวกเขาแล้วเสียงนั้นไม่ได้ผิตแผกไปจากธรรมดาเลย อย่างไรก็ตาม สำหรับเปโตร มันคือเสียงระฆังงานศพแห่งหายนะ มันนำข่าวสารหนึ่งมา, คือเครื่องเตือนใจถึงคำเตือนเชิงพยากรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ประทานให้ด้วยความรัก: “ก่อนไวก์ซัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง!” เมื่อไม่มีผู้รับใช้คนใดอยู่ใกล้เคียงที่จะนำข่าวสารหนึ่งมายังผู้ที่กลับสัตย์ พระเจ้าทรงสามารถเรียก, มอบหมายภารกิจ, แต่งตั้งและใช้งานไวก์ซันหนึ่ง (หรือในกรณีของบาลาอัม, ลาตัวหนึ่ง) ได้ หากพระเจ้าไม่สามารถหาพบเหล่าบุรุษที่จะเทศนาพระวจนะของพระองค์ พระองค์ก็สามารถใช้วิธีอื่นๆ เพื่อแตะต้องใจของคนทั้งหลายได้ เสียงขันของไวก์ซันหนึ่งในนี้มีผลลัพธ์มากกว่าที่พวกนักเสรีนิยมและนักสมัยใหม่นิยมเคยมีในงานรับใช้ทั้งหมดของพวกเขา

ลูคา 22:61 บอกเราว่าเมื่อไวก์ซันนั้นขัน “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลือหวาดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขา...” ผมพอจะนึกภาพออกว่าการมองนั้นเป็นการมองที่แสดงออกถึงความเมตตากรุณาและความสงสาร มากกว่าที่จะเป็นการมองแบบเหยียดหยาม มันทำให้ใจของเปโตรละลาย “เปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก”

ท่านที่รัก ผมขอเตือนใจคุณว่าตราบไตที่เรายังอยู่บนโลกนี้ ตราบไตที่เราอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังเหล่านี้ การล้มลงของเปโตรก็จะเป็นตัวอย่างหนึ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับเรา โดยสอนเราว่าการล้มลงอาจใหญ่โตสักเพียงใด คือการล้มลงของคริสเตียนที่โดดเด่นและอุทิศตัวที่ละเลยที่จะเฝ้าระวังและอธิษฐานและที่พึ่งพาพลังกำลังของตัวเองแทนที่จะพึ่งพาพระกรนิรันดร์ของพระเยซู การล้มลงของเปโตรถูกบันทึกไว้ใน

หนังสือชาวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ถึงแม้ว่าทั้งสี่เล่มไม่ได้ให้รายละเอียดในแบบเดียวกันทุกเรื่องก็ตาม เราได้รับพระพรจริงๆที่ไม่เพียงการล้มลงของเขาเท่านั้นถูกบันทึกไว้ แต่บันทึกนั้นยังให้เราเห็นความเมตตากรุณาอันอ่อนโยนของพระเยซูช่วยและบอกเล่าถึงความเมตตาของพระองค์ในการฟื้นฟูชายคนหนึ่งที่เคยพูดหมิ่นประมาทและประกาศว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเลย!

การกลับสัตย์ของเปโตรเป็นตัวอย่างที่ดีของการกลับสัตย์*ทั้งหมด* เขาถอยห่างไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ละก้าวจนกระทั่งเขาปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิง เรามาดูที่ก้าวเหล่านั้น และเห็นว่าเราทุกคนก็มีสิทธิ์ล้มเหลวเหมือนกันดีไหม?

1. การโอดของเปโตรเป็นจุดเริ่มต้นของการตกต่ำของเขา (ข้อ 33-35 ของบทที่เราศึกษากันอยู่) เมื่อผู้เชื่อคนใดเริ่มโอดเกี่ยวกับความรักของเขามีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าและความสำเร็จต่างๆที่เขาบรรลุในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ เขาก็ตกอยู่ในอันตรายและการกลับสัตย์ของเขาได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว!

2. ก้าวที่สองในการกลับสัตย์ของเปโตรคือ *การไม่เฝ้าระวัง* (มธ. 26:40) เมื่อผู้เชื่อคนใดเริ่มโอดถึงความสำเร็จต่างๆในเรื่องฝ่ายวิญญาณและความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณของตัวเอง เขาก็ล้มที่จะเฝ้าระวัง เมื่อเขาคิดว่าเขาสามารถยืนมั่นได้ เขาก็กำลังเริ่มที่จะล้มแล้ว (1 คร. 10:11-15)

3. ก้าวที่สามของเปโตรไปสู่ขาลงคือการที่*เขาลืมที่จะอธิษฐาน* (มธ. 26:42-45) หากไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเฝ้าระวัง มันก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องอธิษฐาน หากไม่มีสิ่งใดให้ต้องคอยเฝ้าระวัง ก็ไม่มีอะไรให้ต้องอธิษฐานเกี่ยวกับ 1 เธสะโลนิกา 5:17 สั่งเราว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ”

4. ก้าวที่สี่ในการกลับสัตย์ของเปโตรคือ *การรับใช้แบบเนื้อหนัง* (มธ. 26:51; ยน. 18:10) เมื่อผู้เชื่อคนใดออกไปจากสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ เขาก็เริ่มงานยุ่งมากมาย มีโอกาสมากมายที่จะขดเชยการขาดการอยู่ฝ่ายวิญญาณของตนโดยการหลงระเหิดในกิจกรรมฝ่ายเนื้อหนัง นั่นคือ “ทำบางสิ่งเพื่อพระเยซู” อยู่เสมอ ไม่อาจมีการรับใช้ที่พอพระทัยต่อพระเจ้าได้เลยหากการรับใช้นั้นไม่ได้ถูกกระทำในพระวิญญาณ “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) เมื่อมีสามัคคีธรรมที่ถูกขัดจังหวะอยู่ระหว่างผู้เชื่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด สิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อคนนั้นกระทำก็จะถูกกระทำในเนื้อหนัง เปโตรชกดาบของตนออก โดยคิดว่าเขากำลังช่วยเหลือพระเยซูโดยการโจมตีคนรับใช้ของมหาปุโรหิต-แต่มันไม่ใช่การรับใช้ที่พระเจ้าทรงใช้การได้ พระเจ้าทรงอยากได้ของถวายที่เป็นใจที่ซอกซำ พระองค์ไม่ต้องการดาบต่างๆและความพยายามต่างๆที่เป็นฝ่ายเนื้อหนังของเรา

5. ก้าวที่ห้า-เปโตรติดตามพระเยซู “*ไปห่างๆ*” (มธ. 26:58) การติดตามไปห่างๆคือ การอยู่ในที่ที่ถูกตัดขาดจากพระเยซู และนั่นไม่ควรเกิดขึ้นในชีวิตของคริสเตียนเลย จุดประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ ให้เราเข้าเทียมแอกกับพระองค์ โดยเดินตามรอยพระบาทของพระองค์

6. ก้าวถัดไปในการกลับสัตย์ของเปโตรคือ เมื่อเขา*นั่งลงและมีสามัคคีธรรมกับเหล่าศัตรูของพระเยซู* (มธ. 26:69; ลก. 22:55) เปโตรรู้สึกไม่สบายใจในกลุ่มคนเช่นนั้น เหมือนกับที่ลูกของพระเจ้าทุกคนจะเป็นเมื่ออยู่ในกลุ่มคนที่เป็ชชาวโลก ในระหว่างหลายปีเหล่านั้นแห่งการรับใช้ของผม น้ำตาที่ขมขื่นที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นหลั่งมาจากดวงตาของมนุษย์เดินดินก็มาจากดวงตาของคนทีกลับสัตย์ ไม่ใช่จากคนบาปที่ไม่เคยรู้จัก

พระเจ้าเลย คนที่กลับสัตย์ทั้งหลายคือคนที่ไม่มีความสุขมากที่สุดในโลก พวกเขาซึมเศร้าและไม่พอใจ เบโตรได้กระทำเรื่องผิดพลาดอันน่าเศร้าในการแสวงหาการปลอบประโลมใจท่ามกลางเหล่าศัตรูของพระคริสต์ เขาพยายามทำให้ตัวเองอบอุ่นโดยผิงไฟของพญามาร กรุณาหมายเหตุว่าเบโตรไม่ได้ถูกเชิญให้ไปร่วมวงกับพวกศัตรูของพระเมษโปดกของพระเจ้า เขาทำอย่างนั้นเอง ผมขอรับประกันคุณว่าฝูงชนของพญามารจะไม่มีวันเชิญคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดให้ไปร่วมวงกับพวกเขาขณะที่คริสเตียนคนนั้นกำลังร้องเพลงสรรเสริญพระเยซูและเป็นพยานเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่มีสามัคคีธรรมระหว่างลูกของพระเจ้าคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วผู้ซึ่งอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า กับลูกๆของพญามาร

7. ก้าวสุดท้ายในการกลับสัตย์ของเบโตรคือ ตอนที่เขา *ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า* ของตนอย่างเปิดเผย และอย่างไม่มีเยื่อใยพระเจ้า (มธ. 26:70) การปฏิเสธพระเยซู จะว่าไปแล้ว ก็เท่ากับเป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบของการกลับสัตย์ คนๆหนึ่งปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการกระทำต่างๆของตนเมื่อเขาเริ่มที่จะกลับสัตย์ และยิ่งเขาออกไปไกลจากองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเท่าไร การปฏิเสธของเขาก็จะยิ่งเด่นชัดมากขึ้นเท่านั้น ด้วยว่าการกลับสัตย์นั้นจริงๆแล้วก็คือ การปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า

การพินกลับคืน ของเบโตรก็ครบสมบูรณ์ด้วย และการกลับสัตย์ของเขามีลักษณะแบบขาลงที่ละก้าวฉับไฉน การพินกลับคืนของเขาก็มีลักษณะแบบขาขึ้นที่ละก้าวฉับนั้น:

1. เมื่อใกล้ผู้ตัวนั้นขึ้นและเบโตร “ระลึก” ได้ เขาก็มองไปที่พระเยซูและสายตาของทั้งคู่ได้ประสานกัน สายตาที่พระเยซูทรงมองเบโตรเปี่ยมล้นด้วยความสงสาร, พลัง, และความรัก เมื่อเบโตรได้เห็นพระพักตร์ของพระเยซู เขาก็ออกไปและร้องไห้ น้ำตาอันขมขื่นของคนกลับสัตย์คนหนึ่งในการกลับใจใหม่

2. ก้าวถัดไปใน การกลับพินคืนของเบโตรมาสู่พระเยซูและสู่สามัคคีธรรมอันเปี่ยมล้นกับพระองค์คือ ข้อความที่พระเยซูทรงส่งไปหาเขาในมาระโก 16:7: “แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ **ทั้งเบโตร** เล็ดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว” ขณะนี้พระองค์ยังเสด็จไปไม่ถึงกลโกธา พระเยซูทรงถูกมอบไว้เพราะการกระทำผิดต่างๆของเบโตร พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้วเพื่อการทำให้เบโตรเป็นผู้ชอบธรรม ซิโมนเบโตรได้ยื่นข่าวสารอันเปี่ยมล้นด้วยพระกรุณา, อ่อนโยน, และเปี่ยมด้วยความรักเมื่อมีคนมาบอกเขาเกี่ยวกับการพินคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา!

3. ก้าวถัดไปใน การกลับพินคืนสู่สามัคคีธรรมกับพระเยซูของเบโตรก็คือ การที่เขาได้ *สัมภาษณ์* กับพระคริสต์ ตามที่เราอ่านในลูกา 24:33-35: “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซิโมน!” มันจะต้องมาถึงไม่ช้าก็เร็วในกรณีของคนทีกลับสัตย์ทุกคน ไม่มีสิ่งใดที่จะมาแทนที่การสัมภาษณ์แบบส่วนตัวกับพระเยซูได้เพื่อแก้ไขสิ่งต่างๆให้ถูกต้องระหว่างคนกลับสัตย์คนนั้นกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เราต้องกลับมา, เราต้องสารภาพ-และเมื่อเราทำเช่นนั้นแล้ว พระคริสต์ก็ทรงยกโทษให้และทรงทำให้พินคืนดั้งเดิมอย่างอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรัก

4. ก้าวถัดไปใน การกลับพินคืนของเบโตรคือ *การสารภาพแบบเปิดเผย* (ยอห์น 21:15-17) เขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้ง และคำสารภาพแห่งความรักของเขาก็มีสามบท เขาได้สารภาพสามครั้งอย่างเปิดเผย

เผยว่าเขารักพระเยซู-และการโอ้อวดทั้งหมดบัดนี้ก็ถูกเอาออกไปจากคำตอบของเขาแล้วที่มีต่อคำถามที่ว่า “ซีโมน บุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ?” จากนั้น-การกลับมาดั้งเดิมของเขาที่สมบุญครบถ้วน เขาก็ได้กลับมาสู่งานของเขา: “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด... จงเลี้ยงแกะของเราเถิด... จงตามเรามาเถิด” (ยอห์น 21:15-19)

จงให้ทุกคนที่ล้มลงแล้วลุกขึ้นในการกลับใจใหม่อย่างจริงจังและจริงใจ โดยรู้ว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเปโตร พระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อคุณเช่นกัน

“และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยืมจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

“ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช้แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 1:4-2:2)

บทที่ 27

27:1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

27:2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทีอัสปีลาตเจ้าเมือง

27:3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่

27:4 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง”

27:5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย

27:6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต”

27:7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง

27:8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้

27:9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้’ คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้

27:10 ‘แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า’

27:11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี้”

27:12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด

27:13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ”

27:14 แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

27:15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ

27:16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส

27:17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์”

27:18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา

27:19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น”

27:20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ประหารพระเยซูเสีย

27:21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขาตอบว่า “บาร์บัส”

27:22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เขาพากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

27:23 เจ้าเมืองถามว่า “จริงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขาทั้งหลายยิ่งร้องว่า “ให้จริงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

27:24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับฐานะเอาเองเถิด”

27:25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด”

27:26 ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

27:27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้

27:28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื่อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์

27:29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสามเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้อ้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิว เจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ”

27:30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นตีพระเศียรพระองค์

27:31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื่อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน

27:32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

27:33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ

27:34 เขาเอาน้ำอุนเบรียวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย

27:35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื่อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื่อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’

27:36 แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น

27:37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยชู กษัตริย์ของชนชาติยิว”

27:38 คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง

27:39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สิ้นศีรษะของเขา

27:40 กล่าววว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”

27:41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า

27:42 “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา

27:43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวไว้ว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”

27:44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้ำต่อพระองค์เหมือนกัน

27:45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง

27:46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”

27:47 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “คนนี้เรียกเอลียาห์”

27:48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย

27:49 แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่”

27:50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

27:51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน

27:52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องกลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา

27:53 ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาก็ทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก

27:54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

27:55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล

27:56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

27:57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย

27:58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้

27:59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้

27:60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป

27:61 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

27:62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต

27:63 เรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่’

27:64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการล่อลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก”

27:65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้”

27:66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

ในบทที่ยี่สิบเจ็ดของมัทธิวนี่ เราตามพระเยซูขึ้นไปบนเนินเขาอันขรุขระของกลโกธาอันเป็นที่ซึ่งพระองค์จะทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น ช่างเป็นการเดินทางอันยิ่งใหญ่สำหรับพระเมสสิโปดกของพระเจ้า! พระองค์ได้ทรงดำเนินชีวิตอันเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดเท่าที่มนุษย์คนใดจะเคยดำเนิน พระองค์ได้ทรงรักษาโรคภัยทุกอย่างให้หาย พระองค์ได้ทรงขับผีทั้งหลายออก พระองค์ได้ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมา ในมัทธิว 1:23 พระองค์ทรงถูกประกาศว่าเป็นอิมมานูเอล (พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา) พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เสด็จมารับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นที่รักยิ่งของพระบิดา

กระนั้นเราก็เห็นพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกนำตัวไป โดยมือของเหล่าคนชั่ว เพื่อไปสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่งที่กลโกธา ความทุกข์ทรมานทั้งหลายที่พระองค์ทรงเผชิญ, ความทุกข์ทรมานทั้งหลายที่ไม่อาจพรรณนาได้ด้วยคำพูดของมนุษย์, ไม่ใช่แค่ความทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกายเท่านั้น พระองค์ทรงสู้ทนความทุกข์ทรมานฝ่ายวิญญาณด้วย ผู้ใดเล่าท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายสามารถหยั่งถึงความลึกแห่งความอับอายแห่งความมรณาของพระองค์บนกางเขนอันหนึ่งของโรม? แต่ในฐานะเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตจำกัดและชัดเจน เราทั้งหลายสามารถใคร่ครวญสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงทนทุกข์แทนเรา เพื่อที่เราทั้งหลายจะได้ไม่ต้องสู้ทนความทุกข์ทรมานเหล่านั้นที่ถูกถาโถมลงบนพระองค์ในโมงยามที่มีตมิดเหล่านั้น

บทที่ยี่สิบหกปิดท้ายด้วยบันทึกอันน่าเศร้าเกี่ยวกับการปฏิเสธและการร้องไห้สำนึกผิดแบบขมขื่นของเปโตร องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงให้คำรับสารภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อหน้ามหาปุโรหิตแล้ว โดยทรงประกาศว่าพระองค์ไม่เพียงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่พระองค์จะทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในไม่ช้าด้วย และพระองค์จะเสด็จมายังแผ่นดินโลกอีกทีในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ คำรับสารภาพของพระองค์ในความจริงอันเป็นนิรันดร์เหล่านั้นคือสิ่งที่ทำให้พระองค์ถูกปรับโทษถึงตาย!

สำหรับหลายคน ไม่มีการนอนหลับในคืนนั้นเลย พระบุตรของพระเจ้าไม่ได้นอนหลับอย่างแน่นอน และนอกเหนือจากการเหนื่อยล้าฝ่ายร่างกายแล้ว พระองค์ยังทรงถูกด่าว่าและถูกเยาะเย้ยโดยเหล่าคนบาปด้วย แน่แน่นอนว่าเปโตรไม่ได้นอนหลับคืนนั้น หลังจากการปฏิเสธพระเยซูอันน่าละอายของเขาและการร้องไห้ขมขื่นของเขาในการกลับใจใหม่ ผมสงสัยอย่างจริงจังว่าพวกสาวกที่หวาดกลัวและสับสนเหล่านั้นคงไม่ได้หลับเช่นกัน พวกปุโรหิตใหญ่ไม่ได้หลับคืนนั้น พวกเขาอดตาหลับขับตานอนเพื่อคิดอุบายต่อไปเรื่องการฆ่าพระเยซู และวางแผนต่างๆเพื่อทำการไต่สวนพระองค์ต่อไป พวกเขาต้องมอบพระองค์ไว้ในมือของผู้ว่าราชการโรม ดังนั้นพวกเขาจึงจับพระองค์มัดไว้อย่างแน่นหนาและพาพระองค์เดินไปตามท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็มเพื่อมอบพระองค์ไว้กับปอนทือสปีลาต

ช่างเป็นเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับที่ได้เกิดขึ้นไปเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านั้น เมื่อพระเยซูได้ทรงขี่ลาตัวหนึ่งเข้ากรุงและฝูงชนเหล่านั้นโห่ร้องสรรเสริญพระองค์ว่าเป็นกษัตริย์! พวกเขาได้อาเสื้อผ้าของตนปูลงบนเส้นทางตรงหน้าพระองค์ โดยโห่ร้องไปพร้อมกันด้วยว่า “โฮซันนาแก่ราชบุตรของดาวิด...โฮซันนาในที่สูงสุด!”

สภาซานเฮดรินมอบพระเยซูไว้กับปีลาต

ข้อ 1 และ 2: “ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทือสปีลาตเจ้าเมือง”

(บันทึกนี้ถูกให้ไว้ในมาระโกบทที่ 15, ลูกาบทที่ 23, และในยอห์นบทที่ 18 เช่นกัน)

“ครั้นรุ่งเช้า” นั่นคือ ทันทีที่สว่าง พวกผู้นำยิว “ปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย” เห็นได้ชัดว่าพวกเขายังไม่ได้แน่ใจเต็มร้อยว่าแผนการของพวกเขากำลังบังเกิดผลตามที่พวกเขาได้ตั้งใจไว้ และพวกเขาปรึกษากันต่อไปและหารือเพิ่มเติมเรื่องคดีที่พวกเขาได้กู้ขึ้นเพื่อประกันพระองค์ พวกเขาต้องมีข้อกล่าวหาบ้าง ถึงแม้มันจะเป็นการเสแสร้งก็ตาม ซึ่งพวกเขาสามารถไข่มนเพื่อมอบพระองค์ไว้กับทางการของโรมได้ คือข้อกล่าวหาบางอย่างซึ่งเป็นเรื่องทางแพ่งที่อาจชักนำปีลาตให้ปรับโทษพระองค์และตัดสินประหารชีวิตพระองค์ได้

“เขาจึงมัดพระองค์...” พวกเขาได้มัดพระเยซูตอนที่พวกเขาจับกุมพระองค์ในสวนนั้น (ยอห์น 18:12) แต่พวกเขาน่าจะปล่อยพระองค์จากเครื่องพันธนาการของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงถูกไต่สวนต่อหน้าสภาซานเฮดรินในคดีหาสน์ของคายาฟาส บัดนี้ ขณะที่พวกเขา กำลังเตรียมพร้อมเพื่อนำตัวพระองค์ไปยังอีกส่วนหนึ่งของกรุง พวกเขาก็มัดพระองค์อีกครั้ง ซึ่งการพันธนาการนั้นไม่น่าจะมีอะไรมากกว่าการมัดพระหัตถ์ของพระองค์ จากนั้นพวกเขาก็นำตัวพระองค์ไปและ “พาไปมอบไว้แก่ปอนทือสปีลาตเจ้าเมือง”

ในขณะนั้นผู้ว่าราชการที่ปกครองเหนือแคว้นยูเดียได้ถูกแต่งตั้งโดยพวกโรมัน สถานที่พำนักทางการของผู้ว่าราชการอยู่ในเมืองซีซารียา แต่เขาได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ของพวกยิว คนยิวจำนวนมากอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปัสกา และผู้ว่าราชการก็มายังนครบริสุทธานั้นเพื่ออำนวยความสะดวกยุติธรรม, เพื่อดูว่าสิ่งต่างๆสงบเรียบร้อยดี, และเพื่อปราบปรามการจลาจลใดๆที่อาจเกิดขึ้นได้ด้วยเหตุนี้ผู้ว่าราชการจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่มีการจับกุมและไต่สวนพระเยซูด้วย

ชื่อเรียกของปีลาตคือ “ผู้ว่าราชการ” หรือ “ผู้แทน” หน้าที่ของเขาหลักๆแล้วคือ การเก็บภาษีต่างๆ และรายรับที่พึงส่งให้แก่จักรพรรดิโรม และการอำนวยความสะดวกยุติธรรมเมื่อถึงคราวจำเป็น เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการของแคว้นยูเดียโดยทิเบเรียส ผู้ซึ่งเป็นจักรพรรดิโรมในขณะนั้น

ยอห์นบอกเราว่าพวกเขานำตัวพระเยซู “จากคายาฟาสไปยังศาลปรีโทเรียม (ห้องโถงตัดสินความ)” ซึ่งเป็นส่วนนั้นของศาลปรีโทเรียม (คดีหาสน์ของผู้ว่าราชการ) ซึ่งเป็นที่ๆความยุติธรรมถูกอำนวยความสะดวกให้ พวกยิวเอง “ไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้” (ยอห์น 18:28) พวกยิวเหล่านี้ *เคร่งศาสนาเหลือเกิน*จนพวกเขาอยากที่จะ “สะอาด” ในทางพิธีการ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ยอมเข้าไปในคดีหาสน์ของคนต่างชาติเกรงว่าพวกเขาจะเป็นมลทินและไม่ได้รับอนุญาตให้รับประทานปัสกา ในกันดารวิถี 19:22 เราอ่านว่า “และสิ่งใดที่ผู้เป็นมลทินแตะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น” มันไม่สำคัญต่อพวกผู้ปกครองชาวยิวเลยที่พวกเขา กำลังคิดแผนการเพื่อตรึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ไม่ทรงมีบาปบนกางเขน พวกเขาไม่ยอมทำให้ตัวเอง “มีมลทิน” โดยการเข้าไปในห้องโถงตัดสินความของปีลาต

ความเสียใจและการฆ่าตัวตายของยูดาส

ข้อ 3-5: “เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้น มาคืนให้แก่พวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไปแล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย”

บันทึกเรื่องการฆ่าตัวตายของยูดาสเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของหนังสือมัทธิว ทั้งมาระโก, ลูกา, และยอห์นไม่ได้ให้บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้

“เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ...” เหตุการณ์ตอนนี้ไม่ได้ให้ความกระจ่างมากนักเกี่ยวกับเหตุจูงใจของยูดาส แต่เรารู้ว่าการปรับโทษพระเยซูทำให้คนทรยศผู้นี้เสียใจ และการฆ่าตัวตายเป็นผลลัพธ์ อาจเป็นไปได้ว่ายูดาสไม่ได้คาดหวังจริงๆว่าพระเยซูจะถูกปรับโทษ บางทีเขาคาดหวังว่าพระเยซูจะทรงช่วยเหลือตัวเองให้รอดพ้นอย่างมหัศจรรย์จากคนเหล่านั้นที่จับกุมพระองค์ ความสนใจหลักของเขาคือผลกำไรส่วนตัวอันชั่วร้าย และเขาตั้งใจที่จะได้กำไรโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งโดยการทรยศอันดำมืดที่สุด

ที่ยูดาส “กลับใจ” นั้น ไม่จำเป็นต้องบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น, การเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ภายใน มันแค่หมายถึงการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งๆหนึ่ง, การเปลี่ยนแปลงของความรู้สึกยกตัวอย่างเช่น คนๆหนึ่งที่ถูกจับกุมและถูกจำคุกเพราะเมาสุราจะไม่เสียใจที่เขาเมาเหล้า เขาอาจแค่กำลัง “สนุก” (ตามที่ชาวโลกเรียกกัน) ขณะที่เขากำลังดื่มเหล้าอยู่ แต่เมื่อเขาเข้าซังเตเขาก็เกิดความรู้สึกเสียใจ นั่นไม่ได้หมายความว่าเขากลับใจมาหาพระเจ้าแล้ว มันแค่หมายความว่าเขาเสียใจที่เขาเมาเหล้าและถูกจับเข้าคุก

“...นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่...” เมื่อยูดาสเห็นว่าพระเยซูทรงถูกปรับโทษให้ถึงตาย ความเสียใจก็เกาะกุมเขา จากนั้นเขาจึงเอาเงินสามสิบเหรียญนั้นไปและพยายามที่จะคืนเงินนั้นให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้จ่ายเขาแลกกับการกระทำอันชั่วร้ายของเขา

“ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” ยูดาสได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งในที่แจ้งและในที่ลับ และหากเขาสามารถพบข้อบกพร่องสักอย่างในอุปนิสัยของพระเยซู นี่ก็คงเป็นเวลาเหมาะสมแล้วที่จะเอ่ยถึงมัน แต่ในใจของเขา เขาก็รู้ว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิดในเรื่องใดเลย เขาได้ยินมาแล้ว-ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รับไว้ก็ตาม- คือได้ยินถ้อยคำแสนมหัศจรรย์แห่งชีวิตขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนและเทศนา เขาได้เห็นชีวิตประจำวันของพระเยซูแล้ว และเขาก็รู้ว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำพระองค์ล้วนเป็นเท็จทั้งหมด เขาได้ “ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” จริงๆ พระโลหิตของพระเยซูเป็นโลหิตที่ไร้ความผิด, พระโลหิตของพระเมษโปดกของพระเจ้า, โลหิตเดียวเท่านั้นที่ไม่ถูกบาปทำให้แปดเปื้อนเลย

“การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา?” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “หากเจ้าทำบาปแล้ว นั่นก็ไม่ใช่งานของเรา พวกเราได้สิ่งที่พวกเราต้องการแล้ว และพวกเราหมดธุระกับเจ้าแล้ว” พวกบรูโรทิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ไม่มีความเวทนาสงสารให้แก่ยูดาสมากไปกว่าที่มีให้แก่พระเยซูเลย ไม่มีความโศกเศร้าเสียใจใดทำให้พวกเขาลำบากใจเลย ในที่สุดพวกเขาก็จับกุมพระเยซูได้แล้วและพวกเขาไม่สนเรื่องผลที่ตามมาต่างๆของการกระทำ

ของพวกเขาเลย ส่วนยูดาสคนทรยศนั้น เขาได้ตกลงทำกรณนั้นแล้วและเขาต้องยึดถือตามนั้น พวกเขาไม่สนเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา ดังนั้นพวกเขาก็กล่าวแก่เขาว่า “เจ้าต้องรับฐานะเอาเอง”

แม้จวบจนถึงทุกวันนี้ เมื่อคนชั่วร้ายทั้งหลายใช้คนอื่น ๆ เพื่อให้แผนการชั่ว ๆ ของตนสำเร็จ พวกเขาก็ไม่สนเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ได้ช่วยเหลือนตนเลย และสุดท้ายแล้วคนเหล่านั้นที่เป็นเบี้ยหมากรุกในมือของคนชั่วก็ต้องชดใช้อย่างแสนสาหัสสำหรับสิ่งที่ตนได้กระทำเพื่อนำผลกำไรมาสู่พวกคนใจหยาบซ้าที่จ้างตนให้กระทำงานชั่ว ๆ ของพวกเขา คนเหล่านั้นไม่สนใจเลยเกี่ยวกับพวกเหยื่อแห่งความชั่วของพวกเรา พวกเขาใช้คนอื่นๆ หนึ่งอยู่พักหนึ่ง และเมื่อสำเร็จตามจุดประสงค์ของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็โยนคนอื่นๆ นั้นทิ้งไป

“ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหาร...” เพราะถูกเผาอยู่ภายใต้ความละอายใจแห่งความเสียใจของตน, โมโหที่พวกบุโรหิตใหญ่ไม่ยอมรับกำไรหรือธรรมที่เขาเอาไปคืน ยูดาสจึงโยนเงินนั้นลงบนพื้น “และจากไป” ผมนึกภาพออกว่าเขาพาเหรียญเหล่านั้นไปไกลจากเขา โดยไม่คิดว่าพวกมันจะไปหล่นตรงไหน และวิ่งไปจากพระวิหาร เขาจะไปหาพระเยซูแทนที่จะไปหาพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นก็ทำได้ เขาจะชบลงแทบพระบาทของพระเยซูและอ่อนวอนขอความเมตตาและการยกโทษให้ก็ทำได้ แต่เขาก็ไม่เต็มใจที่จะมาอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้ซึ่งเขาได้ทรยศ เขาไม่ได้กลับใจใหม่มาหาพระเจ้า แทนที่จะทำเช่นนั้น เขา “ออกไปผูกคอตาย!”

แม้กระทั่งการทิ้งเงินสามสิบเหรียญนั้นไปอย่างรังเกียจก็ไม่ได้ทำให้เขาบรรเทาใจ เขาอยากหนีเข้าไปสู่ความหลงลืม อยากไปให้พ้นจากใจสำนึกผิดชอบที่คอยฟ้องเขาถึงสิ่งที่เขาได้กระทำ ทำให้มันจบบสิ้นไป หนีไปให้พ้นจากมัน ทำลายตัวเขาเองเพราะว่าเขาไม่อาจทำลายความรู้สึกผิดของตนได้!

ในกิจการ 1:15-18 เปโตรกล่าวถึงยูดาสว่าได้ทำให้คำพยากรณ์ของเพลงสดุดี 41:9 สำเร็จแล้ว และประกาศว่ายูดาสในการเสียชีวิตของเขาได้ล้มคะมำ “แต่กกลางตัวใส่พุงทะลักออกมาหมด” นี้ไม่ได้ขัดแย้งกับบันทึกของมัทธิวแต่อย่างใด แต่กลับเสริมเข้ากับและเน้นย้ำจุดจบอันน่ากลัวของชีวิตชั่วของยูดาส

ในศตวรรษที่ยี่สิบนี้ผู้คนฆ่าตัวตายโดยการผูกคอตายในหลากหลายวิธี บางคนใช้เชือกเส้นหนึ่ง บางคนแขวนคอโดยใช้เข็มขัดหรือเครื่องประดับชนิดอื่น บางคนก็ทำ “เชือก” ขึ้นเองจากผ้าปูที่นอนหรือผ้าห่มขาดๆ ตามที่ประวัติศาสตร์แห่งดินแดนของเรากล่าว พวกอาชญากรเคยถูกแขวนคอจากตะแลงแกงและจากต้นไม้ขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะใช้วิธีการหรือเครื่องมือใดก็ตาม การผูกคอตายก็เป็นการเอาบางสิ่งมาผูกคอบอกให้แน่นจนกว่าจะบวมการหายใจถูกหยุด

ในบันทึกเรื่องการฆ่าตัวตายของยูดาส มัทธิวบอกเล่าวิธีการที่ยูดาสได้ปลิดชีพของตน และเปโตร ในคำกล่าวของเขาในหนังสือกิจการ กล่าวถึงผลลัพธ์ของการผูกคอตายนั้น แถบชนบทในตอนนั้นมีพื้นขรุขระภูเขาและหน้าผาทั้งหลายอยู่ไม่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม ยูดาสคงหาจุดเหมาะๆ ได้ไม่ยากเลยที่เขาจะใช้เชือกหรืออะไรก็ตามที่เขาถืออยู่ผูกคอตายของตน จากนั้นก็ทิ้งตัวลงไปจากความสูงที่มากพอจนเชือกเส้นนั้นอาจขาดและเขาอาจร่วงหัวทิ่มลงมาและตัวขาดเป็นสองท่อน เขารีบออกไปจากพระวิหาร ความคิดที่ถูกทรมานของเขาแสวงหาสถานที่ที่เขาจะปลิดชีพของตัวเองได้ เขาไม่ได้สนใจเรื่องวิธีการมากเท่ากับที่เขาสนใจเรื่องการกำจัดตัวเองไป

ให้พ้นๆ, เป็นอิสระจากความปวดร้าวแห่งความคิดที่ถูกทรมานของเขาและการฟุ้งงวุ่นของเขาที่ทำให้เขาไม่อาจทนการมีชีวิตอยู่ได้อีกต่อไป

“บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังไม่เชื่อฟัง ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้” (สภษ. 29:1) ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายูดาที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ ในระหว่างช่วงเวลาเวลามากกว่าสามปีนั้นที่เขาเดินกับพระเยชู แต่เขาได้ปฏิเสธถ้อยคำของพระเยชู และถูกทำลายโดยความตายอันสยดสยอง บางครั้งพระเจ้าก็ไม่ทรงยอมให้เหล่าคนชั่วเสียชีวิตแบบที่เราเรียกกันว่า “การเสียชีวิตแบบธรรมชาติ” นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับโคโรห์ และ “ทั้งหมดที่เป็นของๆ” เขา แผ่นดินได้อ้าปากและกลืนชุมชนทั้งหมดลงไป พร้อมกับบ้านเรือนและทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขา มีพวกเขา ร่วงลงไปบนรถทั้งเป็น (กตว. 16:31-33)

ข้อ 6-8: “พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต” เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้”

“เป็นการผิดพระราชบัญญัติ... เพราะเป็นค่าโลหิต” พวกปุโรหิตใหญ่น่าจะอ้างอิงไปยังพระราชบัญญัติ 23:18 ถึงแม้ว่า “ค่าโลหิต” ไม่ได้ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงในพระคำข้อนั้นก็ตาม เงินสามสิบเหรียญนั้นที่จ่ายให้แก่ยูดาถือว่าเป็นค่าจ้างแห่งความชั่วช้า มันจึงถูกถือว่าเป็นมลทินและไม่อาจถูกใส่ไว้ในคลังของพระวิหารได้ ผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นไม่ได้ลังเลเลยที่จะซื้อโลหิตที่ไร้ผิดด้วยเงินนั้น กระนั้นพวกเขาก็ยังมีความละอายใจแบบคนหน้าซื่อใจคดเกี่ยวกับการเอาเงินเดียวกันนั้นใส่ไว้ในคลังศักดิ์สิทธิ์ของตน!

“คลัง” ที่ว่านี้ประกอบด้วยหีบหรือภาชนะหลายลูกที่ถูกวางไว้ในส่วนต่างๆ ของลานเหล่านั้นเพื่อรับของถวายแบบสมัครใจจากประชาชน เช่นเดียวกับเงินครึ่งเซเซลที่เรียกเก็บจากยิวทุกคน สิ่งใดก็ตามที่ถูกใส่ไว้ในภาชนะคลังเหล่านั้นก็ถูกถือว่าเป็นของถวายหนึ่งที่ถูกถวายแด่พระเจ้าโดยตรง

“เขาก็คปรึกษากัน...” พวกปุโรหิตใหญ่และผู้ปกครองแห่งพระวิหารมีการประชุมกันเพื่อหารือถึงวิธีการอันเหมาะสมที่จะกำจัดเงินสามสิบเหรียญนั้นไปให้พ้นๆ พวกเขาเอามันใส่ไว้ในคลังไม่ได้ แต่พวกเขาต้องกำจัดมันไปให้พ้นๆ โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ในที่สุดพวกเขาก็ตัดสินใจที่จะใช้เงินนั้นซื้อที่ดินผืนหนึ่ง (“ทุ่งข้างหม้อ” นั้น) เพื่อไว้ใช้เป็นที่ฝังศพสำหรับคนต่างด้าวที่ตายในกรุงเยรูซาเล็ม

เชื่อกันว่า “ทุ่งข้างหม้อ” นี้เป็นสถานที่ที่พวกเขาข้างหม้อได้ดินเหนียวมาสำหรับงานฝีมือของพวกเขา ที่ดินผืนนั้นถูกใช้จนพูนแล้วและไม่มีค่าแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกมหาปุโรหิตจึงสามารถซื้อมันได้ในราคาถูก และมันสามารถถูกใช้เพื่อฝังศพพวกคนต่างด้าวและพวกคนจนได้ ในพจนานุกรมสมัยใหม่ทั้งหลาย “ทุ่งข้างหม้อ” ถูกนิยามว่าเป็นที่ดินผืนหนึ่งที่พวกคนจนถูกฝังศพ-ผู้คนที่ไม่มีเงินที่จะซื้อที่ฝังศพหรือจ่ายค่างานศพได้

“...ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้” ข้างเป็นอนุสรณ์ ข้างเป็นอนุสาวรีย์เพื่อระลึกถึงยูดาจริงๆ! เขาได้มอบ “โลหิตไร้ผิด” ของพระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารีไว้ในมือของเหล่าศัตรูของพระเจ้า และทุ่งที่ถูกซื้อด้วย “ค่าโลหิต” นั้น ยังถูกเรียกในวันนี้ว่า “ทุ่งโลหิต”

ข้อ 9 และ 10: “ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวาทะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า ‘และพวกเขาได้รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาดิราคาไว้นั้น’ คือที่คนอิสราเอลบางคนดิราคาไว้ ‘แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า’”

การอ้างอิงนี้มีไปยังเยเรมีย์ 18:1-4 และ 19:1-3 แต่คำกล่าวคล้ายๆกันที่ถูกยกมาก็ถูกพบในเศคาริยาห์ 11:12, 13 ข้อพระคำทั้งสองตอนนั้นไม่ได้ถูกยกมาแบบคำต่อคำตรงนี้ แต่ไม่มีความขัดแย้งใดเลยระหว่างคำพยากรณ์ทั้งสองตอนนั้น พระวาทะของพระเจ้าออกมาจากลมหายใจของพระเจ้า และไม่มีข้อผิดพลาดใดๆในพระคัมภีร์เลย

“ราคาของผู้ที่เขาดิราคาไว้นั้น” หมายถึงราคาของพระองค์ผู้ซึ่งทรงถูกตีค่าและถูกให้ราคาไว้ พระเยซูทรงถูกให้ค่าในราคาของทาสคนหนึ่ง-เงินสามสิบเหรียญ

พวกเขา “ไปซื้อทุ่งข้างหม้อ” ในเศคาริยาห์ 11:12, 13 เศคาริยาห์ถูกพระเจ้าสั่งให้ไปหาพวกยิวในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง พวกเขาปฏิบัติกับเขาเหมือนกับที่พวกเขาชินกับการปฏิบัติต่อเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า-ด้วยความเหยียดหยามยิ่งนัก เขาขอให้พวกเขาให้ราคาแก่เขาตามที่พวกเขาคิดว่าการทำงานในฐานะผู้เลี้ยงของเขามีค่าเท่าไรแก่พวกเขา นั่นคือ ค่าแห่งการทำงานของเขาที่พวกเขาตีค่าไว้ พวกเขาให้เงินสามสิบเหรียญแก่เขา พระเจ้าทรงบอกเศคาริยาห์ให้มอบเงินนั้นไว้แก่ช่างหม้อ-กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ โยมันทิ้งไปเสีย ดังนั้นเมื่อยูดาสชายพระเยซูเป็นเงินสามสิบเหรียญ เหตุการณ์นั้นก็ถูกทำให้เกิดขึ้นซ้ำอย่างมีนัยสำคัญ พระเยซูเจ้าได้เสด็จมาแล้วในฐานะพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกยิว พระองค์ทรงถูกดูหมิ่น ทรงถูกปฏิเสธ และในฐานะเป็นวิธีหนึ่งที่แสดงออกถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พวกเรามีให้แก่พระองค์ พวกยิวได้ตีค่าพระองค์ตามราคาของทาสคนหนึ่ง

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

ข้อ 11: “เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

บันทึกเรื่องการไต่สวนพระเยซูของปีลาตก็ถูกพบในมาระโก 15:2-5, ในลูกา 23:2, 3, และในยอห์น 18:28-40 เช่นกัน หลายสิ่งที่ถูกเว้นไว้โดยมัทธิวในการเล่าถึงการไต่สวนพระเยซูได้ถูกบันทึกไว้โดยยอห์น และเนื่องจากยอห์นให้บันทึกเรื่องราวที่ครบถ้วนมากกว่า ผมจึงอยากให้เราอ่านข้อพระคำตอนนั้นก่อนที่เราศึกษาข้อพระคำตอนนี้ในมัทธิว ด้วยเหตุนี้ ผมจึงยกมันมาตรงนี้เพื่อความสะดวกของเราในการศึกษาส่วนนี้ของพระวาทะของพระเจ้า:

“เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคยาฟาไปยังศาลปรีโทเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”

“ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร

“ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา” ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ประชาชาติของท่านเองและพวกบุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”

“พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้” ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา” ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปีสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ” คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบาร์บัส” บาร์บัสนั้นเป็นโจร” (ยอห์น 18:28-40)

“ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” ปีลาตอาจกำลังคิดในแง่ของการกบฏต่อรัฐบาลโรม ถึงแม้ว่าทัศนคติของเขามีสู่พระเยซูมีลักษณะไม่แยแสก็ตาม เขาไม่มีความกลัวเลยว่าพระเยซูพร้อมกับสาวกกลุ่มเล็กๆ อันต่ำต้อยของพระองค์จะทำลายการปกครองของโรมในกรุงเยรูซาเล็มหรือโค่นล้มสิทธิอำนาจของผู้ว่าราชการโรม

“ก็ท่านว่าแล้วนี่” ปีลาตได้พูดความจริงถึงแม้ว่าเขาทำเช่นนั้นในรูปแบบของคำถามหนึ่งก็ตาม คุณจะหมายเหตุว่าในข้อพระคำตอนที่เพิ่งถูกยกมาจากยอห์นบทที่ 18 พระเยซูทรงอธิบายแก่ปีลาตว่าพระองค์ทรงบังเกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ แต่อาณาจักรของพระองค์ไม่ได้เป็นของโลกนี้ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์จริงๆ แต่ไม่ใช่กษัตริย์องค์หนึ่งในความหมายที่ปีลาตพูดถึงกษัตริย์ คำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อคำถามของปีลาตทำให้เรื่องนั้นกระจ่างชัดในความคิดของผู้ว่าราชการโรมคนนี้ และยังทำให้เขาเชื่อมั่นว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิดในเรื่องการก่อกบฏ

ข้อ 12-14: “แต่เมื่อพวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ” แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก”

ภายใต้ข้อกล่าวหาเหล่านั้นของพวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ พระเยซู “มิได้ทรงตอบประการใด” พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ไม่มีความผิด พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์ทรงไร้ความผิด พวกเขาเห็นว่าพวกเขาได้ตัดสินให้พระองค์มีความผิดโดยอาศัยคำพยานของพยานเท็จสองคน มันคงเป็นการเสียเวลาและเปลืองค่าพูดเปล่าๆ

ที่พระองค์จะพยายามแก้ต่างให้ตัวเอง แม้หากว่าพระองค์ทรงอยากทำเช่นนั้นก็ตาม พระองค์ไม่ได้ทรงตอบกลับคำกล่าวหาที่เย็บเท็จต่างๆของพวกเขาเลย

“ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ?” คำถามนั้นถูกถามโดยปีลาต พระเยซูไม่ได้ทรงปรากฏตัวเพื่อที่จะฟังสิ่งที่ปีลาตกำลังกล่าว การปรากฏตัวของพระองค์ในฉากเหตุการณ์วันนั้นเป็นหลักฐานเพียงพอแล้วว่าพระองค์ไม่ทรงมีความผิดใดๆเลย พระองค์ทรงอยู่ตามลำพัง พระองค์ไม่ทรงพกพาอาวุธ พระองค์ไม่ทรงมีมิตรสหายทางการเมืองที่มีอำนาจเลย พระองค์ไม่ทรงมีมิตรสหายทางศาสนาที่มีอำนาจเลย แม้แต่สาวกกลุ่มเล็กๆของพระองค์ก็ทอดทิ้งพระองค์แล้ว ชีวิตของพระองค์คือหนังสือเล่มหนึ่งเปิดออก หลักคำสอนต่างๆของพระองค์, คำเทศนาของพระองค์และคำสั่งสอนของพระองค์เป็นที่รู้จักกันดี ข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกใช้ปรักปรำพระองค์เป็นเรื่องเหลวไหล และพระองค์ไม่ทรงตอบปีลาตเลย “สักคำเดียว”

“...เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก” แนนอนว่าปีลาตไม่มีความเข้าใจเลยเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลก เขาไม่เคยพบพานบุรุษคนใดเหมือนกันชายชาวนาซาเร็ธผู้นี้เลย และเขาก็อัศจรรย์ใจมากกว่ากับการที่พระองค์ปฏิเสธที่จะตอบโต้คนเหล่านั้นที่กล่าวหาพระองค์ เขาไม่รู้ว่าในแผนการและแผนงานของพระเจ้า ถึงเวลาแล้วที่พระเยซูจะทรงทำให้สิ่งที่ถูกพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับพระองค์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง คือคำพยากรณ์ทั้งหลายที่เป็นความจริงอยู่แล้วก่อนที่พวกมันจะถูกกล่าวออกมาเสียอีก

ในยอห์น 18:29, 30 ปีลาตถามพวกยิวว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” พวกเขาตอบกลับแบบเลื่องๆว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” คำถามของปีลาตมีลักษณะเย้ยหยันอยู่ในที่ เพราะว่าข้อ 18 ของบทที่เรากำลังศึกษากันอยู่ในมัทธิวประกาศอย่างชัดเจนว่าปีลาต “รู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา” พวกยิวได้ปรับโทษพระเยซูข้อหาหมิ่นประมาทพระเจ้า แต่พวกเขารู้ว่าปีลาตคงไม่ยอมเห็นแก่ข้อกล่าวหาเหล่านั้นว่าเป็นเหตุให้ต้องตัดสินโทษประหารชีวิต ผู้ว่าราชการโรมไม่สนเลยแม้แต่หน่อยเกี่ยวกับสิ่งที่พวกยิวเรียกว่าเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า เขาไม่สนใจเลยสักนิดในศาสนาของพวกยิวหรือการกระทำผิดจิบจ้อยที่พวกนักศาสนาเหล่านี้ใช้กล่าวโทษพระเยซู ด้วยเหตุนี้เขาจึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “พวกเจ้าจงพาเขาไปและตัดสินเขาเองเถิด จงตัดสินเขาตามพระราชบัญญัติของพวกเจ้าเถิด เพราะว่าเราไม่พบความผิดใดในตัวเขาเลย” จากนั้นพวกเขาจึงยอมรับต่อปีลาตว่ามันเป็นการผิดพระราชบัญญัติที่พวกเขาจะปรับโทษผู้ใดถึงตาย (ยอห์น 18:31)

เมื่อปีลาตประกาศว่าตนไม่พบความผิดใดๆในพระเยซูเลย พวกยิวก็รู้ว่าพวกเขาจะต้องหาข้อกล่าวหาที่ต่างไปจากเดิมเพื่อปรักปรำพระเยซูหากพวกเขาหวังว่าจะให้ปีลาตเห็นว่าพระองค์มีความผิดในอาชญากรรมที่สมควรถูกประหารชีวิต ด้วยเหตุนี้ ตามที่กล่าวไว้ในลูกา 23:2-5 พวกเขาจึงกล่าวหานักโทษพระองค์นี้ว่า “ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์” พวกเขากล่าวว่า “คนนี้ยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่” พวกเขากล่าวเช่นนี้เพื่อชักจูงปีลาตให้เชื่อว่าพระเยซูเป็นศัตรูคนหนึ่งของโรมและว่าพระองค์ควรถูกประหารชีวิตข้อหากบฏ ภายใต้กฎหมายพลเรือน

เมื่อปีลาตได้ยินพวกยิวกล่าวถึงแคว้นกาลิลี และได้ทราบว่าเป็นชาวแคว้นกาลิลี และ “เป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น” (ลูกา 23:6, 7) ปี

ลาตไม่อยากจะบังคับให้ต้องเลือกข้างในเรื่องนี้ และเนื่องจากแคว้นกาลิลีและกิจวัตรต่างๆของมันเป็นความรับผิดชอบของเฮโรด เขาจึงส่งพระเยซูไปหาเฮโรดโดยหวังว่าตนใช้วิธีนี้แล้วจะได้พ้นจากเรื่องน่าละอายใจทั้งหมดนี้

ลูกาบอกเราเพิ่มเติมอีกว่าเฮโรดถามพระเยซู “เป็นหลายข้อ” แต่พระเยซูไม่ทรงตอบเขาเลย จากนั้น “เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื่อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน” (ลูกา 23:9-12)

ถึงแม้ว่าเฮโรดส่งพระเยซูกลับไปหาปีลาต เขาก็พอใจกับความเคารพนับถือที่ปีลาตได้แสดงออกให้เขาเห็นและเขาชื่นชมความบาดหมางที่เคยมีระหว่างพวกเขาไป หลายครั้ง พวกศัตรูกลายเป็นมิตรสหายเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันในการทำลายคนอื่น ปีลาตและเฮโรดไม่ได้อยู่ร่วมกันเพราะเห็นแก่มิตรภาพมากเท่ากับที่พวกเขาร่วมมือกันในการต่อต้านกระบวนการใดก็ตามที่อาจก่อให้เกิดการกบฏแบบเปิดเผยท่ามกลางพวกยิวและก่อให้เกิดความไม่สงบในบ้านเมืองขณะที่กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยพวกยิวในช่วงเทศกาลปัสกา

พระเยซูหรือบาร์บัส?

ข้อ 15-18: “ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา”

ผมเชื่อว่าปีลาตร้อนใจที่จะกำจัดพระเยซูไปให้พ้นๆ แต่เขาก็รู้ว่าพระเยซูไม่มีความผิดใดๆเลยที่สมควรถูกประหารชีวิต สามครั้งในระหว่างที่เขาไต่สวนนักโทษของคินี่ เขาได้กล่าวแก่พวกยิวว่า “เราไม่พบความผิดใดๆในตัวเขาเลย” เขาอาจหวังว่าพระเยซูทรงเป็นที่นิยมในหมู่ประชาชนมากเหลือเกินจนเขาอาจโน้มน้าวฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นและพวกเขาจะออกเสียงเข้าข้างพระเยซูให้เป็นนักโทษที่ควรถูกปล่อยตัวในวันนั้น เนื่องจากเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะปล่อยตัวนักโทษคนหนึ่งเทศกาลเลี้ยงปัสกา

ปีลาตมองข้ามอำนาจที่พวกปุโรหิตมีอยู่เหนือฝูงชนเหล่านั้นไป ประชาชนเกรงกลัวเหล่าผู้นำทางศาสนาของตน สองสามวันก่อนหน้านั้น เสียงร้องของประชาชนที่ตื่นเต็นคือ “โฮซานนา!” ขณะที่พวกเขาปูเสื่อผ้าของตนลงตามทางเพื่อให้พระเยซูทรงขี่ลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย แต่ภายใต้การชักจูงของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ ฝูงชนกลุ่มเดียวกันนั้นได้กลายเป็นฝูงชนที่โกรธแค้นพร้อมกับการฆาตกรรมในใจของพวกเขาขณะที่พวกเขาตะโกนว่า “กำจัดเขาให้พ้นเสีย! ตรึงเขาที่กางเขนเลย!”

“คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส” ชาวประเสริฐเล่มอื่นๆบอกเราว่าทำไมนักโทษคนนี้ถึง “สำคัญ” -ควรค่าแก่การสังเวย หรือโดดเด่น มาระโก 15:7 บอกเราว่าบาร์บัส “ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น” (การกบฏคือการลุกฮือเพื่อก่อการกบฏต่อต้านอำนาจของรัฐบาล) ลูกา 23:19 แจ้งให้เราทราบว่าบาร์บัสติดคุก “เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม” (การจลาจลหมายถึงการปลุกปั่นให้กบฏต่อรัฐบาล) ยอห์น 18:40 กล่าวอย่างชัดเจนว่า “บาร์บัสนั้นเป็นโจร” ดังนั้นเห็นได้ชัดว่า

บาร์บัสไม่เพียงเป็นโจรคนหนึ่งเท่านั้น แต่ว่าเขายังมีความผิดในการกบฏอย่างเปิดเผยต่อรัฐบาลโรมด้วย และในการกบฏของเขาๆได้ก่อเหตุฆาตกรรม

“เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บาร์บัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” ปีลาตรู้ว่าพระเยซูไม่ทรงมีความผิด เขารู้ว่าในความยุติธรรมพระองค์ทรงสมควรถูกปล่อยเป็นอิสระ แต่หากผู้ว่าราชการโรมทำให้พวกเขายิวไม่พอใจ ก็อาจเกิดการจลาจลได้ซึ่งจะทำให้ปีลาตไม่เป็นที่โปรดปรานต่อซีซาร์ อันที่จริง ยอห์น 19:12 บอกเราว่าพวกเขายิวกล่าวแก่ปีลาตว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ (พระเยซู) ท่านก็ไม่ใช้มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้อซีซาร์” ดังนั้นการที่พวกเขาปฏิเสธกษัตริย์ของตนจึงถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นการกระทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง รวากับว่าพระเยซูทรงแสวงหาที่จะเป็นกษัตริย์โดยการโค่นล้มจักรพรรดิโรม ปีลาตรู้ว่าพวกเขายิวไม่มีข้อกล่าวหาของจริงเพื่อปรับโทษพระเยซู เขารู้ว่า “ด้วยความอิจฉา” พวกเขาได้มอบพระเยซูไว้ในมือของตน แต่เขาเป็นคนขี้เขลา กลัวที่จะยึดมั่นอยู่กับสิ่งต่างๆที่ตนเชื่อมั่น ดังนั้นเขาจึงให้ทางเลือกหนึ่งแก่พวกเขายิวว่าพวกเขาอยากให้ตนปล่อยนักโทษคนไหนจากการคุมขัง-บาร์บัสผู้เป็นโจร, ฆาตกรและผู้ก่อการกบฏ หรือ “พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์”

ข้อ 19: “*ขณะที่ปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น”*

บันทึกพิเศษนี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของชาวประเสริฐของมัทธีว มันไม่ถูกพบในมาระโก, ลูกา, หรือยอห์น ผมหวังบ่อยๆว่าพระคัมภีร์จะอธิบายมากกว่านี้เกี่ยวกับผู้หญิงแสนมหัศจรรย์คนนี้นางถูกกล่าวถึงแค่ครั้งนี้นี่เท่านั้น และเราทำได้แค่คาดเดาความสัมพันธ์และความสนใจของนางในการไต่สวนพระเยซู บางทีนางอาจเคยได้ยินอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการปรนนิบัติของพระองค์ แน่แน่นอนว่าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหาเทียมเท็จเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำพระองค์ไม่ใช่เรื่องที่ทราบได้ยากเลย เพราะว่ามีความตื่นเต้นและความอยู่ไม่สุขมากมายแพร่กระจายไปทั่วกรุงนั้น หากอุปนิสัยที่แท้จริงของนางถูกบ่งบอกโดยสารที่นางส่งไปยังสามีของนางขณะที่เขานั่งอยู่ในบัลลังก์ตัดสินความ ความรู้สึกไวของนางและสัญชาตญาณแบบผู้หญิงของนางก็คงบีบคั้นความคิดและจิตใจของนางจนการนอนของนางถูกรบกวนด้วยฝันร้ายและความฝันน่าสยดสยองต่างๆ-ความฝันต่างๆที่ดูเหมือนของจริงมากอยู่เหมือนเดิม แม้กระทั่งหลังจากที่นางตื่นแล้วก็ตาม ผมเชื่อโดยส่วนตัวว่าพระเจ้าในการทรงจัดเตรียมของพระองค์ได้ทรงส่งความฝันนั้นมายังภรรยาของปีลาตและนางก็ส่งต่อไปยังสามีของนางคือคำเตือนเกี่ยวกับพระองค์ผู้ซึ่งนางเรียกว่า “คนชอบธรรมนั้น”

ปีลาตไม่ได้ตระหนักว่าตนกำลังถูกไต่สวนในวันนั้นเช่นกัน พระเยซูทรงถูกไต่สวนเพื่อตัดสินชีวิตฝ่ายร่างกายของพระองค์ ปีลาตถูกไต่สวนในเรื่องจิตใจของเขาเอง ขณะกำลังเสียศูนย์อยู่บนทางลาดที่สิ้นของการล้มและการอ้อมข้อมอันชั่วร้าย เขาเริ่มสิ้นและล้มลง ทุกวินาทีที่ผ่านไปนำเขาเข้าไปใกล้หายนะมากขึ้นเรื่อยๆ พระเจ้าในความรักและความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทรงส่งคำเตือนสุดท้ายมาแล้ว, การทรงเรียกครั้งสุดท้าย, เพื่อที่จะช่วยผู้ว่าราชการโรมคนนี้ให้รอดพ้นจากความขี้เขลาอันเลวร้ายของเขาของการตัดสินใจนั้นที่วางอยู่ตรงหน้าเขา หากปีลาตได้กระทำการที่เขารู้ว่าตนควรกระทำ, หากเขาใส่ใจฟังคำวิงวอนของภรรยาตน,

เขาก็คงเปลี่ยนชะตากรรมของตนได้แล้ว-ถึงแม้ว่าเขาไม่อาจเปลี่ยนแปลงแผนการและแผนงานชั่วนิรันดร์ของพระเจ้าได้ซึ่งกำหนดไว้แล้วว่าพระเยซูจะต้องชำระหนี้บาปเพื่อคนทั้งโลก

ข้อ 20 และ 21: “ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคนนี่เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขาตอบว่า “บารับบัส”

“ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชน...” ขณะที่ปีลาตกำลังไต่สวนพระเยซูในโรงตัดสินความอยู่นั้น พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็กำลังอยู่ท่ามกลางประชาชน โดยโน้มน้าวพวกเขาว่าพวกเขาควรขอบารับบัสและทำลายบารับบัสผู้ที่ได้รับการรักษาคนป่วยให้หาย, เลี้ยงอาหารคนหิว, ทำให้คนตายเป็นขึ้นอีก, และแสดงให้เห็นความรักของพระเจ้าในทุกที่ที่พระองค์เสด็จไป การตัดสินใจเลือกที่จะปล่อยนักโทษคนหนึ่งในเทศกาลปีศาจควรถูกกระทำโดยประชาชน ไม่ใช่พวกผู้ปกครอง แต่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นมุ่งมั่นเหลือเกินที่จะทำให้พระเยซูถูกปรับโทษและถูกประหารชีวิตจนพวกเขาใช้อิทธิพลของตนที่มีต่อประชาชนเพื่อโน้มน้าวพวกเขาในการตัดสินใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงนำประชาชนไปสู่ความพินาศและความตายแทนที่จะนำพวกเขาเข้าสู่ชีวิตและสันติสุขและความชื่นชมยินดี พวกเขาเป็นผู้นำทางตาบอดที่จูงมือคนตาบอด และพวกเขาทุกคนก็สะดุดและร่วงลงไปในคูแห่งความพินาศ

พวกผู้นำยิวเหล่านั้นไม่เพียง “โน้มน้าวประชาชน” เท่านั้น ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็ขูปีลาตด้วยเหมือนกับที่ถูกยกคำพูดมาจากยอห์น 19:12 พวกเขาบอกปีลาตว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ (พระเยซู) ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาจะบอกให้ซีซาร์รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในพื้นที่แห่งนี้ที่ปีลาตเป็นผู้ว่าราชการ และหากข้อกล่าวหากบฏจะถูกใช้เพื่อปรับปรับปีลาต อนาคตของเขาก็คงจบสิ้นแน่ เขาจะยอมให้เรื่องนั้นเกิดขึ้นไม่ได้เด็ดขาด เขาไม่มีอะไรจะต้องเสีย (เขาคิดเช่นนั้น) โดยการอนุญาตให้ชาวเมืองนาซาเร็ธผู้นี้ถูกตรึงกางเขน และเขาไม่มีอะไรที่จะได้โดยการต่อต้านพวกยิวที่โกรธแค้นผู้ซึ่งกำลังแห่กันมาที่ประตูรั้วคฤหาสน์ของเขา คำถามที่ผู้ว่าราชการโรมกล่าวแก่พวกยิวเหล่านั้นคือ “ในสองคนนี่เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” และพวกเขาตอบว่า “บารับบัส!”

ข้อ 22 และ 23: “ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เขาพากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” เจ้าเมืองถามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”

“ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซู?” ปีลาตให้พวกยิวเลือกนักโทษคนที่พวกเขาอยากให้ปล่อยตัว และในที่นี้เขาให้คนเหล่านั้นตัดสินชะตาของพระเยซูด้วย การตอบสนองมาพร้อมกับพลังท่วมทับ, เสียงดังและชัดเจน ผุ่ชนเหล่านั้นซึ่งถูกนำโดยพวกผู้นำศาสนา โห้ร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด!”

“ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด?” พวกยิวได้นำนักโทษพระองค์นี้มาอยู่ต่อหน้าปีลาตแล้ว โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าผู้ว่าราชการควรปรับโทษพระองค์ให้ถึงตาย ปีลาตได้ประกาศสามหนแล้วว่าพระเยซูไม่ทรงมีความผิดใดๆเลย และบัดนี้ยามอยู่ต่อหน้าผุ่ชนที่ข่มขู่เขากล่าวว่า “พวกเจ้าได้นำตัวชายผู้นี้มาให้เราและพวก

เจ้าอยากให้เราตัดสินโทษเขาโดยให้ถูกตรึงเสียที่กางเขน แล้วข้อหาอะไรเล่า? เขาได้ก่ออาชญากรรมใดเล่าที่ทำให้เขาสมควรถูกประหารชีวิต?”

พวกยิวได้ใช้ข้อกล่าวหาเทียมเท็จต่างๆอันเหลวไหลเพื่อปรักปรำพระเยซูแล้ว พวกเขาไม่คิดหาคำตอบ ในตอนนี้ให้ปีลาตด้วยซ้ำ พวกเขาเพียงแค่มองหน้ากัน “**ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด!**”

ข้อ 24-26: “เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด” บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” ท่านจึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน”

ผมเชื่อว่าเราควรดูข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือและเห็นว่าเหล่าผู้เขียนข่าวประเสริฐคนอื่นๆที่เหลือ บันทึกความพยายามครั้งสุดท้ายของปีลาตอย่างไรเพื่อที่จะปลดปล่อยพระเยซู และว่าเขาได้ยินยอมตามคำขอของพวกยิวในที่สุดอย่างไรและมอบพระบุตรของพระเจ้าให้แก่คนเหล่านั้น

มาระโกบอกเราว่า “แต่พวกปุโรหิตใหญ่อยู่ยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว” เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยิ่งร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ปีลาตปรารภว่าจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน” (มาระโก 15:11-15)

ลูกาให้บันทึกเรื่องราวนี้: “ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย” ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มิซัย ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารภว่า ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอร้อง ซึ่งติดคุกอยู่ เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา” (ลูกา 23:20-25)

ยอห์นผู้เป็นที่รักได้บันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดมากกว่าผู้เขียนคนอื่นๆที่เหลือ เขาบอกเราว่า:

“ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตีบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

“ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย” พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ” ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอิงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะ

เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

“ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น ท่านเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่าน จึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน”

“ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พุดต่อสู้อีซีซาร์” เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

“วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพุดกับพวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย!” แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพุดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์” แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป” (ยอห์น 19:1-16)

ผมอยากรู้จริงๆว่ามีสักคนบางไหมที่ออกเสียงเข้าข้างพระเยซูในเช้าวันนั้น? ไม่มีสักคนเลยหรือในฝูงชนที่มารวมตัวกันที่นั่นที่เคยมีคนหนึ่งที่พวกเขารักภักดีรักษาให้หายโดยพระองค์? ไม่มีสักคนเลยหรือที่เคยเห็นเพื่อนบ้านคนหนึ่งหายจากโรคร้าย หรือใครสักคนที่ถูกซุบให้ฟื้นขึ้นจากตาย? ไม่มีสักคนเลยหรือที่เคยเห็นคนตาบอดถูกเปิดตาให้มองเห็นได้? ไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่ร้องบอกว่า “เราต้องการพระเยซู”? ไม่มีเลยสักคนเท่าที่บันทึกนี้แสดงให้เห็น ไม่มีสักคนในฝูงชนกลุ่มใหญ่นั้นที่จะมีใจกล่าวว่า “ชายผู้นี้ไม่มีความผิดขอหาหมิ่นประมาทเลย เขาไม่มีความผิดในเรื่องใดเลยนอกจากการทำดีในทุกที่ที่เขาไป!” แทนที่จะกล่าวเช่นนั้น พวกเขาทุกคนกลับร้องเสียงดังว่า “เราจะเอาบาร์บัส! ตรึงเยซูที่กางเขนเลย!”

“เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การ...” บัดนี้ปีลาตรู้ตัวแล้วว่าตนไม่สามารถชักจูงพวกยิวให้เลิกปล่อยตัวพระเยซูแทนบาร์บัสได้ “มีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น...” ฝูงชนที่ไม่พอใจเริ่มก่อความวุ่นวายแล้ว และถึงแม้ว่าปีลาตเชื่อสนิทใจในการเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเยซู เขาก็เป็นคนชี้ขาดอย่างน่าสมเพชเกินกว่าจะปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ

“...ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน...” ผู้ว่าราชการโรมต้องการบางสิ่งที่แรงกว่าน้ำเพื่อที่จะล้างพระโลหิตของพระเยซูออกจากมือของเขา! เขาไม่ได้กำจัดความรับผิดชอบให้พ้นไปจากตัวเองเลยโดยการทำเช่นนั้น คนที่มีอำนาจขัดขวางการกระทำผิดก็มีความผิดในการกระทำผิดนั้นหากเขาอนุญาตให้คนอื่น ๆ กระทำความผิดนั้น ถึงแม้ว่าตัวเขาเองไม่ได้มีส่วนร่วมจริงๆก็ตาม

“เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้...” ดังนั้นปีลาตจึงพยายามโอนความผิดจากตัวเองไปยังประชาชนยิวเหล่านั้นและทำให้ตัวเองพ้นผิด ผมไม่สงสัยเลยว่าเขาใช้พิธีการนี้มาจากพระราชบัญญัติ 21:1-9 ซึ่งพวกยิวเหล่านั้นจะเข้าใจความหมายของมันในทันที ในข้อพระคำตอนนั้น ข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจง

ต่างๆถูกให้ไว้สำหรับการชำระตัวให้สะอาดหลังจากที่คนอื่นๆหนึ่งถูกพบว่าได้ถูกฆาตกรรมและฆาตกรนั้นยังถูกจับตัวไม่ได้ โดยการล้างมือในพิธีการหนึ่งประชาชนเหล่านั้นจึงประกาศว่า “มือของเราไม่ได้ทำให้โลหิตนี้ตก และนัยน์ตาของเราก็ไม่ได้เห็นมันด้วย” ผู้ว่าราชการโรมคนนี้เป็นคนต่างชาติ ศาสนายิวไม่ได้เป็นของเขา แต่เขาเต็มใจที่จะยืมมาจากมันเพื่อที่จะประกาศความไร้ผิดของเขาในการทำให้พระโลหิตของชายผู้นี้ตกซึ่งไม่มีความผิดสมควรถูกประหารชีวิตเลย ดังนั้นเขาจึงล้างมือของตนต่อหน้าประชาชนและประกาศความไร้ผิดของตนโดยกล่าวแก่ประชาชนเหล่านั้นว่า “เจ้ารับธุระเอาเองเถิด”

“ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” ประชาชนเหล่านั้น พร้อมกับพวกผู้นำทางศาสนาต่างเต็มใจที่จะแบกรับความผิดเรื่องการฆาตกรรมกษัตริย์และพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ความเต็มใจนั้นได้รับการตอบแทนบางส่วนในเวลาอันรวดเร็วมากๆ ในเวลาไม่ถึงสี่สิบปีกรุงเยรูซาเล็มถูกทำให้ราบเป็นหน้ากลอง พระวิหารถูกทำลาย และพวกเขายิวว่าล้านคนต้องเสียชีวิตตามท้องถนนแห่งกรุงเยรูซาเล็ม การพิพากษาอันน่ากลัวนั้นได้ตกลงสู่กรุงเยรูซาเล็มเมื่อที่ตัสชาวโรมันรุกรานกรุงนั้นและเหล่าทหารของเขาได้เข่นฆ่าชาวยิวไปเป็นพันๆคน-ผู้หญิง เด็ก เด็กทารก ผู้ชายทั้งหนุ่มและแก่ พวกโรมเข่นฆ่าหมดไม่ว่าจะเพศใดหรืออายุเท่าไร และนครหลวงของชาวยิวได้กลายเป็นทุ่งโลหิต!

คำสาปแช่งนั้นได้ติดตามติดชนชาติยิวมาตลอดทุกวันนับตั้งแต่พวกเขาได้เรียกมันให้ตกลงสู่พวกเขาเอง ไม่มีชนชาติอื่นใดแล้วบนแผ่นดินโลกที่ทนทุกข์การนองเลือดและโศกนาฏกรรมมากเท่ากับพวกเขายิว เมื่อพวกเขา กล่าวว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” พวกเขาก็กำลังเชิญชวนว่า “ให้โทษความผิดแห่งความตายของเขาตกอยู่แก่เราและแก่ลูกหลานของเราเถิด เราจะให้การสำหรับความตายของเขาเอง เรายอมแบกรับการลงโทษใดก็ตามที่อาจตกแก่เราเพราะความตายของเขา และเรายังเชิญชวนพระพิโรธนั้นให้ตกแก่ลูกหลานของเราด้วย” พระโลหิตของพระเยซูได้อยู่บนชนชาตินั้นมาตลอดหลายศตวรรษแล้ว และมันจะอยู่แบบนั้นต่อไปจนกว่าจะถึงเช้าอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพวกเขาจะเห็นพระองค์ยืนบนภูเขามะกอกเทศและต้อนรับพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาเต็มใจและตื่นเต้นที่จะรับโทษความผิดสำหรับความมรณาของพระบุตรของพระเจ้า และพวกเขาก็ขัดใจสำหรับความผิดนั้นมาโดยตลอดนับแต่นั้นเป็นต้นมา!

หลังจากได้ล้างมือของตนและประกาศความไร้ผิดของตนในความตายของพระเยซูแล้ว ปีลาตก็ “ปล่อยบาร์บัสให้เขา” พวกเขาได้ตามที่ขอแล้ว พระเมสสิยาห์ของพวกเขาถูกปรับโทษแล้ว โจรชื่อกระฉ่อนและฆาตกรคนหนึ่งถูกปล่อยตัวให้แก่พวกเขาแล้ว และพวกเขาก็ถูกปล้นและถูกฆ่ามาตลอดนับแต่นั้นเป็นต้นมา!

“...และเมื่อท่านได้โดยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน” ประวัติศาสตร์บอกเราว่าพวกนักโทษภายใต้การปกครองของโรมถูกเขียนติดก่อนที่พวกเขาถูกตรึงที่กางเขน และพวกเขาหลายคนเสียชีวิตที่แทนโดยตีโดยยังไม่ถึงกางเขนด้วยซ้ำ! สิ่งที่ใช้ในการเขียนของโรมเป็นเครื่องมือลงทัณฑ์ที่ชั่วร้ายและทารุณ มันทำมาจากสายหนังอวบๆหลายเส้นที่ติดเข้ากับด้ามจับน้ำหนักมาก และปลายของสายหนังเหล่านั้นก็มีชิ้นส่วนโลหะหรือกระดูกหยักๆที่ถูกผูกติดไว้ พวกนักโทษที่ถูกเขียนก็มักถูกโยนจนจำสารรูปไม่ได้ โดยการเขียนแต่ละทีบาดลึกเข้าไปในเนื้อของเหยื่อผู้ซึ่งแผ่นหลังของเขาถูกทำให้เปลือยเปล่าแล้ว เราจึงเข้าใจได้ว่า

ทำไมอิสยาห์กล่าวถึงพระเยซูว่า “ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มี ความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน” (อสย. 53:2) แต่ขอบคุณพระเจ้า “ที่พระองค์ต้องพกข้าพเจ้าให้เราหาย ดี” (อสย. 53:5) มีผู้เสนอความคิดว่าพระเยซูน่าจะทรงถูกเขียนอย่างรุนแรงมากกว่านักโทษคนอื่นๆ เพราะว่าปี ลาดหวังว่าเมื่อพวกยิวเห็นพระองค์หลังจากการเขียนนั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะพอใจที่จะปล่อยพระองค์เป็น อิสระ

การเขียนเพิ่มความทุกข์ทรมานให้มากยิ่งขึ้นและทำให้คนที่ถูกปรับโทษต้องเจ็บปวดรวดร้าวมากกว่าที่ การตรึงกางเขนเพียงอย่างเดียวจะทำได้ นี่เพิ่มเข้ากับความสยดสยองแห่งความตายของคนหนึ่ง

ข้อ 27 และ 28: “พวกทหารของเจ้าเมืองจิงฟาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้ง กองล้อมพระองค์ไว้ และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์”

“พวกทหารของเจ้าเมืองจิงฟาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม...” นักโทษของคดียี่สิบถูกมอบไว้แก่ “พวกทหารของเจ้าเมือง” เพื่อนำไปตรึงกางเขน แต่ก่อนที่พวกเขาตรึงกางเขนพระองค์ พวกเขา ก็อยากเล่น สนุก การตรึงกางเขนเป็นการลงโทษแบบโรมและมันถูกกระทำโดยพวกทหารโรม พวกเขาเป็นชายชั่วใจแข็ง กระด้าง ไม่แยแสความทุกข์ทรมานของคนอื่นๆ ในสายตาของพวกเขา การนองเลือดคือความบันเทิงและความ สนุกสนาน บัดนี้พวกเขามีนักโทษคนหนึ่งที่อ้างตัวว่าเป็นกษัตริย์ มันจะเป็นประสบการณ์ที่น่าสนุกเป็นพิเศษที่ จะทรมานคนหนึ่งที่อ้างตัวว่ามีสิทธิอำนาจและศักดิ์ศรีเช่นนั้น เพราะถูกทำให้มีใจแข็งกระด้างในการรับใช้ กองทัพแห่งโรม พวกเขาจึงไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับการวางตัวอันอ่อนสุภาพของพระเยซูหรือสี่พระพักตร์ที่เศร้าโศก ของพระองค์

พวกเขา “รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้” แน่แน่นอนว่าในโลกนี้ไม่เคยมีฉากเหตุการณ์ใดที่ดูถูก เหยียดหยามอย่างน่าละอายมากกว่าฉากเหตุการณ์ของจอมกษัตริย์, พระบุตรของพระเจ้า-ใช่แล้ว พระเจ้าใน กายมนุษย์-ขณะที่พวกเขารวมหัวกันว่าร้าย เยาะเย้ย และล้อเลียนพระองค์ในทุกรูปแบบ ไม่ค่อยมีการเล่นสนุก แบบนั้นในศาลาปริโทเรียม-กษัตริย์องค์หนึ่ง และพวกเขาก็ตั้งตาคอยที่จะจัดการพระองค์ในแบบที่มีแต่พวกผู้ ทรมานที่ใจหยาบช้าและชั่วร้ายแบบนั้นเท่านั้นจะปฏิบัติกับนักโทษที่น่าสงสารและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้คน หนึ่ง

“...พวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์” พวกทหารโรมเอาเสื้อผ้าชิ้น นอกของพระเยซูออกไปและเอาเสื้อคลุมสีแดงเข้ามาสวมให้พระองค์เพื่อล้อเลียนพระองค์ที่อ้างตัวว่าเป็น กษัตริย์ เราหมายเหตุมาระโก 15:17 บอกเราว่า “เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์” แต่นี่ก็ไม่ได้ดูเหมือนขัด แย้งกันเมื่อเราพิจารณาว่าพวกคนสมัยโบราณใช้คำบรรยายลักษณะ “สีม่วง” กับสีใดก็ตามที่มีสีแดงอยู่ในมัน เราทราบว่ามีสีแดงต่างๆมีได้ตั้งแต่สีส้มไปจนถึงสีม่วงเข้ม เสื้อคลุมที่พวกทหารเอามาสวมให้พระเยซูนั้นเป็น เสื้อผ้าชนิดเดียวกับที่สวมใส่โดยพวกแม่ทัพในกองทัพโรมเพื่อแยกพวกเขาออกจากเหล่าทหารธรรมดา เสื้อ คลุมแบบนั้นก็ถูกสวมใส่โดยพวกผู้ว่าราชการโรมเช่นกัน มันถูกนำมาสวมคล้องไหล่และพันรอบกายในแบบที่ ปล่อยให้แขนขวาเป็นอิสระสำหรับการกวัดแกว่งอาวุธในการสู้รบ เสื้อคลุมที่ถูกนำมาล้อเลียนพระเยซูในที่นี้ น่า จะเป็นเสื้อเก่าๆตัวหนึ่งที่ไม่เหมาะสมสำหรับชาวโรมคนหนึ่งที่มียศสูงแล้ว ถึงอย่างไรแล้ว มันก็เป็นวัตถุที่ใช้

เพื่อดูหมิ่นเหยียดหยาม ไม่ใช่ให้เกียรติ เพราะว่าพวกทหารโรมเหล่านั้นเอามันมาคล้องไหล่ที่นองเลือดและถูก
ทูปตีของพระเยซู

ข้อ 29: “เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฏ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้้อให้ถือไว้ใน
พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์
ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ”

พวกเขา “เอาหนามสานเป็นมงกุฏ” และ “สวมพระเศียรของพระองค์...” นักโทษผู้นี้ได้อ้างตัวว่าเป็น
กษัตริย์องค์หนึ่ง และกษัตริย์องค์หนึ่งก็ควรมีมงกุฏอันหนึ่ง ดังนั้นในการดูหมิ่นและการเหยียดหยามแบบด่า
ทราวมที่สุด ทหารโรมเหล่านั้นได้ทำมงกุฏอันหนึ่งโดยการเอาหนามมาสานเป็นวง-และพวกมันเป็นหนามที่
แหลมคมจริงๆ! ผมเคยเห็นพุ่มหนามในป่าเลสโตร์มาแล้ว ผมได้แตะต้องพุ่มหนามอันหนึ่งอย่างแผ่วเบามากๆ
และหนามแหลมนั้นก็ตำนิ้วของผมถึงแม้ผมแตะมันอย่างเบาๆแล้วก็ตาม หนามเหล่านั้นมีลักษณะยาว,
แหลมคมอย่างน่ากลัวและน่าเกลียดสุดๆ เมื่อถูกนำมาสวมศีรษะของคนๆหนึ่งและกดลงไปเหมือนกับที่พวก
ทหารที่โหดร้ายทารุณเอามงกุฏหนามนั้นมาสวมบนพระเศียรของพระเยซู หนามเหล่านั้นก็จะทิ่มแทงลึกเข้าไป
ในเนื้อพร้อมกับบาดแผลที่เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

“...แล้วเอาไม้้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์...” แน่นอนว่าไม้้อนั้นเป็นการเลียนแบบ
ไม้คทาของกษัตริย์ ไม้คทาที่ถูกใช้โดยกษัตริย์ทั้งหลายเพื่อเป็นตราแสดงสิทธิอำนาจและอำนาจแบบกษัตริย์
ปกติแล้วทำด้วยทองคำหรืองาช้าง การเอาไม้คทาแบบล้อเลียนใส่ไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซูเท่ากับเป็นการ
เหยียดหยามแบบสองชั้น นั่นคือ ในฐานะที่เป็นนักโทษของทหารโรมเหล่านั้น มันเป็นเรื่องน่าขบขัน จนถึงกับ
เป็นการเย้ยหยันด้วยซ้ำ ที่จะถือว่าพระองค์ทรงมีอำนาจใดๆบ้างเลย พระองค์ทรงเป็นลูกไก่ในกำมือของพวก
เขาแล้ว กระนั้นในความจริงแล้ว นักโทษผู้นี้ก็ทรงมีอำนาจเด็ดขาดสูงสุดเหนือสิ่งสารพัดอยู่ภายในพระองค์เอง
พระองค์ไม่ทรงต้องการไม้คทาใดเลยเพื่อกำจัดทหารทุกคนที่อยู่ที่นี่ให้สูญสิ้นไปหากพระองค์ทรงใช้อำนาจ
นั้น แต่เหมือนกับที่พวกเขาได้เอามงกุฏหนามมาสวมให้พระองค์เป็นการล้อเลียนแล้ว พวกเขาก็เอาไม้คทาอัน
หนึ่งมาให้พระองค์ด้วย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจกษัตริย์ โดยการเอาไม้้อเรียวยาวอันหนึ่งมาใส่ไว้ใน
พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ซึ่งน่าจะเป็นไม้้ออันหนึ่งที่พวกเขาใช้ทูปตีพระองค์

“...และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์...” การคุกเข่าลงเป็นการแสดงการให้เกียรติและความ
เคารพยำเกรงต่อคนๆหนึ่งที่อีกคนหนึ่งได้คุกเข่าลงตรงหน้าเขา มันเป็นการรับรู้แบบถ่อมใจถึงความเหนือกว่าใน
ด้านตำแหน่งหรือในความเป็นกษัตริย์ ทหารโรมเหล่านั้นได้แสดงการเยาะเย้ยและการดูถูกแบบใหญ่โตอย่างไม่
ต้องสงสัยเมื่อพวกเขาคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยซู มันจะเป็นอีกเรื่องที่แตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิงจริงๆเมื่อ
พระองค์เสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย เมื่อ “หัวเข่าทุกหัวเขาจะต้องคุกกราบลง... และลิ้นทุก
ลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า” (โรม 14:11) จะไม่มีการล้อเลียนแล้วในตอนนั้นยามอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์
กษัตริย์องค์นั้น, เราเป็นผู้ยิ่งใหญ่

“กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ!” “ขอทรงพระเจริญ” (Hail) บ่งบอกถึงการให้ความ
เคารพสูงสุดต่อคนๆหนึ่งที่ถูกทักทายเช่นนั้น พร้อมกับความเคารพอย่างที่สุดที่มีให้แก่ตำแหน่งที่คนๆนั้นถือ

ครองอยู่ มันบ่งบอกถึงการทูลขอพระพรจากพระเจ้าให้มาสู่คนๆนั้น แน่แน่นอนว่าทหารโรมเหล่านั้นใช้คำๆนี้เพื่อล้อเลียนพระเยซูต่อไป

ข้อ 30 และ 31: “แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ่อนนั้นตีพระเศียรพระองค์ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสี้ยที่กางเขน”

“เขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์...” นี่เป็นการดูถูกเพื่อปิดท้ายการดูถูกทั้งหมด! การถ่มน้ำลายรดใครสักคนก็แสดงออกถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามแบบสุดๆ จากนั้นพวกเขา “เอาไม้อ่อนนั้นตีพระเศียรพระองค์” พวกเขาเหล่านั้นเดินผ่านพระเยซูไปที่ละคนๆ และเอาไม้อ้อไปจากพระหัตถ์ของพระองค์และตีพระเศียรของพระองค์ โดยการตีแต่ละครั้งกดหนามเหล่านั้นให้ลึกเข้าไปในเนื้อของพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ

หลังจากสมใจอยากสันดานชาติสม์ของตนแล้วโดยการดูถูกพระเยซูในทุกรูปแบบ, ทุกรูปแบบของการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พวกเขาจะนึกออก “เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสี้ยที่กางเขน”

ข้อ 32: “ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป”

“ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น”-นั่นคือ ออกไปนอกกรุงเยรูซาเล็ม- “เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน...” ไซรินเป็นเมืองใหญ่ในลิเบีย แอฟริกาเหนือ ยิวจำนวนมากได้ลงหลักปักฐานที่นั่น และเช่นเดียวกับยิวทุกคน พวกเขาให้ความสำคัญอย่างมากต่อช่วงเทศกาลปัสกาในกรุงเยรูซาเล็ม มันเป็นเพราะเทศกาลปัสกาอย่างไม่ต้องสงสัยที่ได้นำซีโมนมายังนครบริสุทธี มาระโก 15:21 บอกเราว่าชายผู้นี้เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรูฟัส และถึงแม้ว่าไม่มีข้อมูลมากนักก็ทำให้ไว้เกี่ยวกับบุตรชายสองคนนั้น เราก็สรุปได้ว่าพวกเขามีส่วนอย่างแข็งขันในคริสตจักรยุคต้น เราเห็นได้ว่าขณะที่ซีโมนไม่ใช่คนแปลกหน้าในกรุงเยรูซาเล็มแต่อย่างใด เขาก็ไม่น่าจะเคยได้ยินพระเยซูเทศนาสั่งสอนเพราะว่าบ้านของเขานั้นอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางไกลพอสมควร

“...เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป” มันเป็นเรื่องธรรมดาปฏิบัติสำหรับคนที่ถูกปรับโทษในการแบกกางเขนของตัวเองไปยังแดนประหาร ยอห์น 19:17 บอกเราว่าพระเยซูทรงถูกบังคับให้แบกกางเขนของพระองค์ในตอนแรก ลูกา 23:26 บอกเราว่ากางเขนนั้นถูกวางบนซีโมน “ให้แบกตามพระเยซูไป” องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมสุขของเรา ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้นจริงๆ ได้ทรงสู้ทนความทุกข์ทรมานมากมายเหลือเกิน และพระองค์ไม่ได้พักผ่อนเลยในระหว่างคืนนั้น เราจึงสันนิษฐานได้ว่าพระกายของพระองค์อ่อนล้าเกินกว่าที่จะแบกกางเขนนั่นไปได้ไกลมากนัก และนั่นคือเหตุผลที่กางเขนนั่นถูกโอนมาให้ซีโมนชาวไซริน ข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้บอกเราว่าเขา “ถูกเกณฑ์” (ถูกบังคับ) ให้แบกกางเขนนั่น ผมเชื่อว่าเขาแค่ถูกล้างโดยทหารโรมเหล่านั้นให้ยกกางเขนนั่นขึ้นมาและแบกมันไป โดยน่าจะหลังจากที่พระเยซูทรงล้มลงได้น้ำหนักของมันแล้ว

นอกเหนือจากสิ่งที่เรากำลังอภิปรายกันอยู่นี้ ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องน่ารู้จริงๆว่าพวกสาวกของพระเยซูอยู่ที่ไหนกันในช่วงเวลานั้นที่พระองค์ทรงต้องการใครสักคนสุดๆ เปโตรอยู่ที่ไหน คือสาวกคนนั้นที่ได้ปฏิญาณว่าจะ

ไปติดคุกหรือไปตายมากกว่าที่จะละทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา? อีกสิบคนนั้นอยู่ที่ไหนผู้ซึ่งได้ปฏิญาณความรักและความจงรักภักดีของตนเช่นกัน? พวกเขากำลังยืนอยู่ในฝูงชนและรับชมการดำเนินเรื่องต่อไปของละครเศร้าเรื่องนี้หรือไม่? ความกลัวทำให้พวกเขากลายเป็นคนขี้ขลาด เหมือนกับที่ความกลัวทำให้ผู้คนทั้งหลายเป็นคนขี้ขลาดในวันนี้ เพราะว่าเมื่อบุคคลใดปฏิญาณตัวว่าจะรักและภักดีต่อพระคริสต์ คนๆนั้นก็เชิญชวนคำเย้ายัยจากฝูงชน ดังนั้น ไม่มีสักคนในสาวกเหล่านั้นออกมาข้างหน้าเพื่อช่วยเหลือพระเยซู และกางเขนของพระองค์ได้ถูกแบกโดยคนแปลกหน้าคนหนึ่ง

การตรึงที่กางเขน

นอกเหนือจากข้อพระคำที่เราากำลังศึกษากันอยู่แล้ว เราพบบันทึกเรื่องการตรึงกางเขนในมาระโก 15:22-37, ลูกา 23:33-46, และยอห์น 19:17-30 ก่อนที่เราจะเริ่มอภิปรายข้อพระคำถัดไปของเรา เราควรดูลำดับเหตุการณ์ต่างๆในวันแห่งการตรึงกางเขนน้อยๆ เพื่อที่เราจะจดจำลำดับเหตุการณ์เหล่านั้นไว้ในใจขณะที่การศึกษาของเราดำเนินต่อไป

1. พระเยซูเสด็จไปถึงกลโกธา (มธ. 27:33; มก. 15:22; ลก. 23:33; ยน. 19:17)
2. พวกเขาเสนอของดื่มให้พระองค์ซึ่งจะทำให้พระองค์รู้สึกง่วงและคลายความเจ็บปวด คือของดื่มที่ถูกเสนอให้แก่ทุกคนที่ถูกตรึงกางเขน แต่พระเยซูทรงปฏิเสธที่จะดื่มมัน (มธ. 27:34; มก. 15:23)
3. พระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่นและกางเขนนั่นถูกยกขึ้นและวางลงในรูที่ได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับมัน โดยมีโจรถูกตรึงอยู่ฝั่งซ้ายและฝั่งขวาของพระองค์ (มธ. 27:35-38; มก. 15:24-28; ลก. 23:33-38; และ ยน. 19:18-24)
4. พระเยซูตรัสถ้อยคำแรกของพระองค์จากกางเขนนั่น- “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34)
5. พวกทหารแบ่งเสื้อผ้าของพระเยซู (มธ. 27:35; มก. 15:24; ลก. 23:34; ยน. 19:23)
6. พวกยิวล้อเลียนพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขนนั่น (มธ. 27:39-44; มก. 15:29-32; ลก. 23:35-38)
7. โจรสองคนนั้นตอนแรกก็ร่วมวงในการล้อเลียนด้วย แต่ต่อมาโจรคนหนึ่งได้กลับใจใหม่และเชื่อ (มธ. 27:44; มก. 15:32; ลก. 23:39-43)
8. เสียงร้องที่สองของพระคริสต์จากกางเขนนั่น- “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”-โดยตรัสแก่โจรที่กลับใจสำนึกผิดคนนั้น (ลก. 23:43)
9. เสียงร้องที่สามของพระคริสต์- “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด!...จงดูมารดาของท่านเถิด!” ขณะที่พระองค์ทรงฝากการดูแลมารดาของพระองค์ไว้ในมือของยอห์นผู้ที่เป็นที่รัก (ยน. 19:26, 27)
10. ความมืดสนิทครอบคลุมแผ่นดินโลก (มธ. 27:45; มก. 15:33; ลก. 23:44)
11. เสียงร้องที่สี่ของพระคริสต์จากกางเขนนั่น: “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มธ. 27:46; มก. 15:34-36)
12. เสียงร้องที่ห้าของพระองค์- “เรากระหายน้ำ” (ยน. 19:28)

13. เสียงร้องที่หอกของพระองค์- “สำเร็จแล้ว!” (ยน. 19:30)

14. เสียงร้องที่เจ็ดของพระองค์: “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลก. 23:46)

15. พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณของพระองค์ออกไป (มธ. 27:50; มก. 15:37; ลก. 23:46; ยน. 19:30)

ข้อ 33 และ 34: “เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ เขาเอาหน้าอ่อนเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย”

“กลโกธา” เป็นคำฮีบรูที่มีความหมายว่า “สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง” และมันถูกแปลเช่นนั้น ในมัทธิว, มาระโก, และยอห์น ลูกาใช้คำว่า “Calvary” ซึ่งเป็นคำที่มาจากภาษาลาติน *คาลวาเรีย* ซึ่งมีความหมายว่ากะโหลกศีรษะอันหนึ่งเช่นกัน ไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าเหตุใดชื่อนี้ถึงถูกตั้งให้แก่สถานที่แห่งนี้ บางคนสันนิษฐานว่ามันถูกเรียกเช่นนั้นเพราะว่ามันเป็นแดนประหาร และมีกะโหลกวางอยู่เกลื่อนกลาด แต่นี่เป็นการตีความที่ชวนสงสัยเพราะว่ากลโกธาอยู่ใกล้กับนครบริสุทธินั้น และพวกยิวก็ระมัดระวังมากในเรื่องของศพคนตาย ตามพระราชบัญญัติของโมเสส ยิวคนใดที่แตะต้องศพคนตายก็เป็นมลทินในทางพิธีการ พวกฟาริสีซึ่งระวังเรื่องความสะอาดภายนอกแบบเคร่งครัดสุดๆ ไม่น่าจะยอมให้การทำให้เป็นมลทินเช่นนั้นอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มขนาดนั้นได้ คนอื่นๆก็กล่าว (และผมเห็นด้วย) ว่าชื่อนั้นถูกตั้งให้เพราะเค้าโครงของศิลานั้นซึ่งคล้ายกับกะโหลกอันหนึ่ง

ตามที่กล่าวไว้ในเลวีนิติ 24:10-23, กัณดารวิถี 15:35, และ 1 พงศ์กษัตริย์ 21:13 การประหารชีวิตจะต้องเกิดขึ้นนอกกำแพงเมือง ร่างของสัตว์ที่ถูกฆ่าในการถวายเครื่องสัตวบูชา-เครื่องสัตวบูชาต่างๆซึ่งเป็นภาพเล็งถึงการเป็นเครื่องบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้า-ลูกเฒ่า “นอกค่ายนั้น” ดังนั้นพระเยซู ในฐานะเป็นผู้ที่ถูกเล็งถึง จึงทรงทนทุกข์ “นอกประตูเมือง” (ฮีบรู 13:11, 12) เห็นได้ชัดว่ากลโกธาได้กลายเป็นสถานที่ปกติธรรมดาสำหรับการประหารชีวิต

กลโกธา พร้อมกับการตรึงพระเยซูคริสต์เจ้าที่กางเขนนั้น ตั้งอยู่เป็นศูนย์กลางแห่งจุดประสงค์ทั้งปวงของพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น แม้แต่ก่อนการทรงสร้างโลก พระเจ้าก็ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระโลหิตของพระเยซูจะต้องถูกทำให้ตกเพื่อการไถ่คนบาปทั้งหลาย (1 ปต. 1:18-20) กลโกธา ซึ่งครอบคลุมพระคริสต์แห่งกางเขนนั้นและกางเขนนั้นของพระคริสต์ เป็นที่นัดพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล การเอากลโกธาออกไปจากพระวาระของพระเจ้าเท่ากับเป็นการทำลายข่าวสารแห่งการไถ่ กลโกธาเป็นสถานที่แห่งการอ้อนวอน ไม่มีผู้ใดสามารถอ่าน *บันทึกข่าวประเสริฐ* แห่งกลโกธา, อ่านมันอย่างจริงจัง, โดยไม่ได้รับการเปิดเผยของความสว่างแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งฉายส่องลงมาบนจิตใจได้ พระวาระของพระเจ้าเป็นแสงสว่างอันหนึ่ง มันเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด พระวาระนำมาซึ่งความเชื่อที่ช่วยให้รอด คนเหล่านั้นที่เต็มใจที่จะเห็นความจริงก็จะเห็นความจริงซึ่งถูกเปิดเผยในบันทึกเรื่องราวแห่งกลโกธาที่ถูกให้ไว้ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้น เราต้องยอมรับเหตุการณ์เหล่านั้นแห่งกลโกธาหากเราหวังว่าจะพบพระเจ้าในสันติสุข

“เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์...” มาระโก 15:23 กล่าวว่าพวกเขาเอา “น้ำองุ่นระคนกับมดยอบ” ให้พระองค์เสวย ลูกา 23:36 กล่าวว่าพวกเขาเสนอ “น้ำองุ่นเปรี้ยว” ให้พระองค์ มันเป็นเรื่องที่ธรรมเนียนปฏิบัติที่จะให้น้ำองุ่นราคาถูกลงแก่นักโทษ, “น้ำองุ่นเปรี้ยว” (เครื่องดื่มปกติของพวกทหารโรม) และพวกเขาผสมของขมหรือมดยอบในน้ำองุ่นนั้น คือสารที่มีรสขมซึ่งทำให้เกิดอาการมีนงงและด้านชาซึ่งทำให้ความรู้สึกต่าง ๆ ด้านชาและทำให้ความเจ็บปวดบรรเทาลงเล็กน้อย

“...เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย” พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทนทุกข์ความปวดร้าวทั้งสิ้นที่บาปและนรกอาจโหมทับลงบนจิตวิญญาณของคุณและของผมได้ไปตลอดชั่ววันตรีกาล พระองค์จึงทรงปฏิเสธที่จะดื่มยาที่ทำให้รู้สึกชาขึ้น พระองค์มิได้ทำอะไรโดยเพื่อลดทอนความเจ็บปวดของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกที่จะดื่มถ้วยนั้นที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์ กระทั่งจนหยดสุดท้ายอันขมขื่นนั้น ความทุกข์โศกของพระองค์เป็นความจำเป็นของพระเจ้าเพื่อพระราชกิจแห่งการลบมลทินนั้น พระเยซูได้ทรงยอมจำนนพระองค์เองต่อพวกคนที่ข่มเหงพระองค์ที่ล้อเลียนพระองค์, ทูตผีพระองค์, และทำให้พระองค์ต้องพานพบกับความปวดร้าวแสนสาหัส พระองค์ทรงยอมจำนนต่อความโหดเหี้ยมผิดมนุษย์มนาเหล่านั้นเพื่อที่เราทั้งหลาย, ผ่านทางการยอมจำนนต่อพระองค์ในความเชื่อ, จะได้หนีพ้นความทุกข์ทรมานเหล่านั้นและการแข่งสาปของนรก

ข้อ 35: “ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยคาสตาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากัน’

“ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว...” วิธีของการตรึงกางเขนคือ การบังคับคนที่ถูกปรับโทษให้แบกกางเขนของเขาไปยังสถานที่ๆเขาจะถูกประหารชีวิต ผสมโรงด้วยการถูกเหยียดหยามเยาะเย้ยล้อเลียนทุกรูปแบบจากคนเหล่านั้นที่เฝ้าดู เมื่อไปถึงแดนประหารแล้ว รูนหนึ่งก็ถูกขุดในพื้นดินเพื่อรับส่วนฐานของกางเขนนั้น กางเขนนั้นถูกวางบนพื้นดิน คนที่จะถูกตรึงก็ถูกถอดเสื้อผ้าและพวกทหารเอาตะปุดอกมือและเท้าของเขาตรึงกับกางเขนนั้น หลังจากเดียวแหลมเหล่านั้นถูกตอกจนทิ่มทะลุมือและเท้าแล้ว กางเขนนั้นก็ถูกยกขึ้นและส่วนฐานของมันหย่อนลงไปใรรูนั้นที่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับมัน เนื้อและเส้นเอ็นต่างๆก็ฉีกขาดภายใต้น้ำหนักของร่างกายเหยื่อซึ่งถูกแขวนไว้โดยเดียวแหลมเหล่านั้นที่ทะลุมือและเท้า จากนั้นเหยื่อก็ถูกปล่อยให้แขวนอยู่ที่นั่นจนกว่าเขาเสียชีวิต บางครั้งนี่ก็กินเวลาหลายวัน ภายใต้สภาวะปกติต่างๆ นักโทษที่ถูกตรึงกางเขนก็ถูกปล่อยให้แขวนอยู่บนกางเขนจนกว่าพวกแร้งมากินเนื้อที่เน่า

ในสถานที่บางแห่งวันนี้ ซินไม้ต่างๆซึ่งถูกอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของกางเขนของพระเยซูก็ถูกสักการบูชาแล้ว อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าเราต้องนมัสการพระเจ้า ไม่ใช่วัตถุสิ่งของต่างๆ กางเขนของพระเยซูเป็นเครื่องมือประหารชีวิตพระองค์ แต่เราจะต้องไม่กราบไหว้บูชากางเขนนั้น พระเยซูได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์ลงอย่างเต็มพระทัย กางเขนไม่ได้ฆ่าพระองค์ ตะปุดเหล่านั้นไม่ได้ฆ่าพระองค์ พระองค์มิได้สิ้นพระชนม์เพราะการสูญเสียพระโลหิต กางเขนนั้นเป็นเพียงเครื่องมือที่พระเยซูทรงกระทำการลบมลทินเพราะบาปของคนทั้งโลกโดยการสละวางชีวิตของพระองค์ลงด้วยใจสมัครของพระองค์เองบนกางเขนนั้น (ยอห์น 10:18)

“...เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกัน...” เสื้อผ้าของเหยื่อที่ถูกตรึงกางเขนก็เป็นของพวกเขา เพชฌฆาตของเขา ตามที่กล่าวไว้ในยอห์น 19:23, 24 พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของพระเยซูออกเป็นสี่ส่วน “ให้ทหารทุกคนคนละส่วน” เราทราบว่ามีทหารมากกว่าสี่คนที่นี่ ดังนั้นชายสี่คนนี่คงเป็นเจ้าหน้าที่ๆมียศสูงพอสมควร เมื่อพวกเขามาถึงเสื้อชั้นในของพระเยซู พวกเขาเห็นว่ามันเป็นเสื้อที่ผิดธรรมดาจริงๆ มันไม่มีตะเข็บ และเพราะไม่อยากฉีกมันพวกทหารเหล่านั้นจึงกล่าวว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้”

ดังนั้นพวกเขาจึงเล่นพนันกันเพื่อชิงเสื้อตัวนั้น “เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์...” โดยคำสั่งของพระเจ้าและเพราะความจำเป็นของพระเจ้า คำพยากรณ์ทั้งหมดต้องถูกทำให้สำเร็จจริงในเวลาที่กำหนด คำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวถึงว่ากำลังถูกทำให้สำเร็จจริงในที่นี้มาจากเพลงสดุดี 22:18: “เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน”

ข้อ 36: “แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น”

ข้อพระคำสั้นๆนี้กินความหมายกว้างไกลกว่าที่ปรากฏภายนอก คงเขียนหนังสือได้เป็นเล่มเกี่ยวกับ “พวกเขา” ที่เฝ้าดูขณะที่พระบุตรของพระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์อยู่บนกางเขนนั้น “พวกเขา” เป็นใคร? ผุ้ชชนเหล่านั้นที่ได้ล้อเลียนและเยาะเย้ยพระองค์หรือ? พวกผู้ปกครองทางศาสนาที่ได้จับกุมพระองค์อย่างไม่เป็นธรรม ไต่สวนพระองค์อย่างลำเอียงและให้พระองค์ถูกปรับโทษถึงตายหรือ? พวกเขาอยู่ในฝูงชนนั้นที่เฝ้าดูพระองค์อยู่ไหม? เรารู้ว่าพวกทหารโรมเฝ้าดูพระองค์อยู่ หลังจากพนันขันต่อเพื่อชิงเสื้อผ้าของพระองค์แล้ว พวกเขาก็คงถูกบังคับให้ต้องเฝ้าคอยอยู่ในช่วงเวลานั้นเมื่อมิตรสหายของพระองค์อาจมาช่วยพระองค์ลงจากกางเขนนั้นได้ การศึกษาแบบใคร่ครวญเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ “เฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น” อาจเป็นความพยายามแบบส่วนขยาย แต่พระวิญญูณบวิสุทธิไม่ทรงเห็นสมควรที่จะอธิบายความครอบคลุมของคำสรรพนาม “พวกเขา” นั้น

เราทราบว่ามารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย และยอห์นผู้เป็นที่รักก็อยู่ที่นั่น ในยอห์น 19:25-27 เราอ่านว่า: “ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักดาลา ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน” ยอห์นได้รับมอบหมายให้ดูแลสมบัติที่ล้ำค่ามากที่สุดที่พระเยซูทรงมีบนแผ่นดินโลก-มารดาของพระองค์ นางเป็นผู้ให้เนื้อหนังของพระองค์แก่พระองค์, แต่พระโลหิตของพระองค์เป็นพระโลหิตของพระเจ้า (กิจการ 20:28)

ในท่ามกลาง “พวกเขา” ที่เฝ้าดูพระผู้ช่วยให้รอดบนกางเขนนั้น ผมอยากให้เราใส่ใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับทหารโรมสามนายนั้นที่อยู่ที่นี่ ผมเชื่อว่าพวกเราส่วนใหญ่อาจเป็นเหมือนคนหนึ่งคนใดในสามคนนี้:

1. ทหารคนแรกที่ผมอยากให้เราสังเกตเห็นคือ ทหารคนที่ถูกหวนและได้เสื้อไม่มีตะเข็บของพระเยซูไป แทนที่จะฟังถ้อยคำของพระผู้ช่วยให้รอด คือถ้อยคำที่พระองค์ตรัสระหว่างที่ทรงทนความปวดร้าวบน

กางเขนนั่น ทหารคนนี้ก็ไม่มีแสบอะไรเลย เขาสนใจในผลประโยชน์ที่เป็นวัตถุสิ่งของมากกว่าถ้อยคำเหล่านั้นที่อาจหมายถึงชีวิตนิรันดร์สำหรับเขาก็ได้ พระเยซูตรัสเจ็ดหนจากกางเขนนั่น แต่ทหารเหล่านั้นก็สนใจในการแบ่งข้าวของฝ่ายโลกไม่กัชั้นของพระองค์เกินกว่าที่จะได้ยินเสียงของพระองค์ ทหารคนที่ถูกหวนก็เอาเสื้อตัวนั้นของพระเยซูไป-แต่ในความไม่แสบของเขา เขาก็ไม่ได้สังเกตเห็นบุรุษผู้อยู่บนกางเขนอันกลางนั้นเลย คุณรู้จักที่คนวันนี้ที่สนใจในการเพิ่มเงินเข้ากับบัญชีธนาคารของตัวเองมากกว่าที่พวกเขาสนใจในการเตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเจ้า? พวกเขาไม่มีแสบ เหมือนกับทหารคนนั้นที่ชนะพนันและได้เสื้อไว้ตะเข็บของพระเยซูไป

2. *ทหารคนที่สอง*ที่ผมอยากให้เราสังเกตเห็นคือ คนๆหนึ่งที่โกรธจัดจนเขากระทำสิ่งที่น่าตำหนิ ในยอห์น 19:32-34 เราอ่านว่า: “ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็มิได้ทูลขอของพระองค์ **แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที**”

พระเยซูทรงถูกประกาศอย่างเป็นทางการแล้วว่าเสียชีวิต แต่ทหารคนนี้ก็กลับไม่พอใจกับการปฏิบัติหยาบช้าที่พวกเขาได้กระทำต่อนักโทษของคันี้ รวมถึงการกระทำอันนองเลือดของการตรึงกางเขนนั่น และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนนั่นทรงสิ้นพระชนม์แล้ว เขาได้กระทำการอันด้านชาที่สุดอย่างหนึ่งตลอดกาลโดยการเอาทวนของตนแทงเข้าไปในสีข้างของพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึง โดยทำให้พระศพของพระองค์มีบาดแผลเพิ่มอีก ทหารนายนี้เป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นในปัจจุบันที่ดูเหมือนสนุกกับการทำร้ายผู้อื่น แม้กระทั่งผู้คนที่ไม่ได้ทำอันตรายอันใดต่อพวกเขาเลย มีผู้คนในโลกนี้วันนี้ที่โหดร้ายด้วยเหตุผลต่างๆที่ว่าสันดานชอบชาติสม์ของพวกเขา**สนุกกับ**ความโหดเหี้ยมทารุณ พวกเขาเกลียดชังคริสตจักร, พวกเขาเกลียดชังข่าวประเสริฐ, พวกเขาเกลียดชังบรรดาผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ, พวกเขาเกลียดชังพระคริสต์และพวกเขาเกลียดชังพระคัมภีร์ พวกเขาโกรธจัดเหลือเกินจนหากไม่ใช่เพราะการปกป้องของกฎหมายและความกลัวที่จะถูกจับได้แล้ว พวกเขาก็คงเผาคริสตจักรทั้งหลายจนวอดวายและฆ่าพวกนักเทศน์ไปแล้ว

3. *แต่มีทหารคนที่สาม*อยู่ที่นั่น คือ ชายคนหนึ่งที่ใส่ใจพอที่จะให้ความสนใจต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น: “ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ (พระเยซู) เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า **“แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”** (มาระโก 15:39)

นายร้อยผู้นี้เป็นคนต่างชาติดคนหนึ่ง เป็นคนต่างดาวที่ไม่มีส่วนในความมั่งคั่งร่วมกันของชนชาติอิสราเอล แต่มีบางสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูที่แตะต้องใจของเขาและทำให้เขาเ็นอยู่ใกล้กางเขนนั่น โดยมองดูและคอยฟัง จนกระทั่งพระเยซูตรัสคำพูดสุดท้ายของพระองค์และพระกายของพระองค์หมดสิ้นเรี่ยวแรงบนกางเขนนั่น เขาได้ยินพระเยซูอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่ประหารชีวิตพระองค์ เขาได้ยินพระเยซูตรัสยกโทษโจรคนที่กลับใจสำนึกผิดคนนั้น เขาได้ยินการฝากการดูแลนางมารีย์ด้วยความรักและทะนุถนอมไว้ในมือของสาวกคนหนึ่งที่ถูกเขาได้ยินเสียงร้องอันน่าสงสารนั้น “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” เขาได้ยินการฝากฝังครั้งสุดท้าย คือ พระวิญญาณของพระเยซูไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์-สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ซึ่งปิดท้ายด้วยแผ่นดินไหว, ความมืดอันน่ากลัว, ทำให้นายร้อยผู้นี้เชื่อแล้วว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผมเชื่อว่าการยอมรับสารภาพเป็นจุดเริ่มต้นของ

การเปลี่ยนความเชื่อของนายร้อยผู้นี้ ผมอดเชื่อไม่ได้ว่าชายผู้นี้ ก่อนเรื่องราวทั้งหมดของเขาจบสิ้นลง ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง และผมหวังว่าจะได้เจอเขาในสวรรค์ เขาเป็นตัวแทนของคนทั้งหลายแบบพวกเราในโลกวันนี้ ที่ใส่ใจพอที่จะฟังพระวาจาของพระเจ้าและเชื่อสิ่งที่พวกเขาได้ยิน

ทหารคนแรกนั้นได้เสียดัวหนึ่งไปแต่สูญเสียโอกาสที่จะได้สวมเสื้อแห่งความชอบธรรม

ทหารคนที่สองนั้นทำให้ทวนของตนเบือนพระโลหิตที่อาจชำระล้างบาปทั้งสิ้นของเขาออกได้

แต่ฮาเลลูยา! เพราะทหารคนที่สามนั้น, นายร้อยคนนั้น, ที่ยืนอยู่ใกล้พระบาทที่ถูกตะปูแทงของพระเยซู เขาได้เห็น, เขาได้ยิน, เขาได้ใช้เหตุผลตรึกตรองแล้ว และเขาได้รับความรอด!

“พวกเขา” ที่เฝ้าดูพระเยซูบนกางเขนนั้นได้เฝ้าสังเกตความตายที่น่าอัศจรรย์ที่สุดเท่าที่มนุษย์คนใดจะตายได้- และเป็นความตายที่แสนเจ็บปวดมากที่สุดด้วย ลองคิดถึงตำแหน่งของแขนและของร่างกายของผู้ที่ถูกแขวนอยู่บนกางเขนสิครับ-ตำแหน่งที่ผิดธรรมชาติ พร้อมกับแขนที่ถูกเหยียดออกและขยับไม่ได้ ลองคิดถึงความเจ็บปวดรวดร้าวที่ตำแหน่งเช่นนั้นจะนำมาสิครับ โดยที่ยังไม่รวมความเจ็บปวดของตะปูที่มียู่มือและเท้าด้วยซ้ำ

ส่วนหนึ่งของเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสองให้ภาพที่ชัดเจนของความมรณาของพระเยซูบนกางเขนนั้นและของประสบการณ์ต่างๆของพระองค์ที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์นั้น:

เริ่มต้นที่ข้อ 12 และ 13 ของเพลงสดุดีบทนั้น เราเห็นพวกผีขณะที่พวกมันทรมานพระผู้ช่วยให้รอดในสวนเกทเสมนีขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน ข้อพระคำเหล่านั้นบอกเราว่า “เหล่าวิ้วผู้ล้อมข้าพระองค์ วิ้วผู้แข็งแรงแห่งบาซา ล้อมข้าพระองค์ไว้ มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดังสิงโตขณะกัดฉีกและคำรามร้อง” (นี่เป็นพวกผีจริงๆ ลองอ่านข้อพระคำตอนดังกล่าวอย่างช้าๆ และสะดุ้งกลัวเมื่อคุณตระหนักว่าพระเยซูทรงเจออะไรบ้างเพื่อช่วยคุณและผมให้พ้นจากนรก! ที่นั่นในสวนเกทเสมนี ไพร่พลแห่งนรกทั้งหมดตาโหมเข้าต่อสู้พระองค์ พระองค์ทรงสู้รบกับพวกมันทุกตัวในคราวเดียว-และฮาเลลูยา! พระองค์ทรงได้รับชัยชนะ เป็นชัยชนะแบบหมดจดและเด็ดขาด เห็นทุกสิ่งที่นรกจะจัดมาสู้พระองค์ได้ รวมถึงพญามารเองด้วย)

ต่อด้วยข้อ 14 ของเพลงสดุดี 22 เราอ่านว่า “ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป” (กระดูกในพระหัตถ์ของพระเยซู, กระดูกในแขนและไหล่ของพระองค์, ถูกทำให้หลุดจากข้อต่อหมดเลย และเหงื่อที่ไหลซึมทั่วทั้งพระกายของพระองค์ก็เกิดจากความทุกข์ทรมานอันหนักหน่วงหัวใจของพระองค์ก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน)

ในข้อ 15 “กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในผงคลีมีจจุราช” (กำลังของพระองค์นั้นหมดสิ้นไปแล้วและพระองค์ทรงกระหายน้ำสุดๆ)

ข้อ 16 กล่าวว่า “บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์”

ข้อ 17: “ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์” (พระกายของพระเยซูที่ถูกแขวนอยู่บนกางเขนนั้น ในสภาพเกือบเปลือยเปล่า โดยมีฝูงชนจ้องมองพระองค์ก็ทำให้พระองค์อับอายยิ่งนัก)

ข้อ 18: “เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน” (เราพูดถึงเรื่องนี้ในข้อ 35 ไปแล้วในการศึกษาบทเรียนนี้ของเรา)

ใช่แล้วครับ พวกเขาเฝ้าดูพระองค์อยู่ที่นั่น พวกเขาทรมานเหล่านั้นเฝ้าดูพระองค์ คอยระวังเกรงว่าพวกเขาที่รักหรือมิตรสหายอาจมาเอาตัวพระองค์ลงจากกางเขน พวกเขาผู้คนที่อยากจ้องดูก็เฝ้าดู พวกเขาผู้ปกครองทางศาสนาก็รู้สึกสะใจอย่างไม่ต้องสงสัยกับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นชัยชนะของตนแล้วขณะที่พวกเขาเฝ้าดูพระองค์ และคนเหล่านั้นที่เป็นมิตรสหายและคนที่รักของพระองค์ในฝูงชนอันหลากหลายเหล่านั้นก็เฝ้าดูด้วยความหวาดกลัว, ความทุกข์โศกและใจแตกสลาย

ข้อ 37: “และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า **“ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว”**

ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มให้บันทึกเรื่องข้อความนั้นที่ถูกติดไว้เหนือพระเศียรของพระเยซู มาระโกกล่าวว่ามีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า **“กษัตริย์ของพวกยิว”** (มาระโก 15:26) ลูกาเสริมเข้าอีกสองสามคำ: “และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า **“ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”** (ลูกา 23:38)

จากนั้นในยอห์น 19:19-22 เราอ่านว่า: “ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า **“เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”** พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูอยู่นั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า ‘ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’” ปีลาตตอบว่า **“สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”**

ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้นไม่ได้ขัดแย้งกันเลย แต่พวกมันกลับเสริมกันและกัน และเมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้วก็ให้ภาพข้อความนั้นทั้งหมด

มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะติดคำประจานไว้เหนือศีรษะของผู้ที่ถูกตรึงกางเขนสำหรับอาชญากรรมต่างๆที่เขาได้ก่อ ดังนั้นคำประจานนั้นจึงไม่ได้ผิดปกติในตัวมันเอง แต่ผมเชื่อว่าการจัดเตรียมของพระเจ้าได้คลไคลปีลาตให้เขียนถ้อยคำที่เฉพาเจาะจงเหล่านั้น คุณเชื่อใจได้เลยว่าปีลาต ในฐานะเป็นตัวแทนของจักรพรรดิโรม ไม่น่าจะมอบตำแหน่งกษัตริย์ให้มนุษย์คนใด กระนั้นเขาก็ตั้งใจเขียนว่า **“เยซู กษัตริย์ของพวกยิว”**-และเขาไม่ยอมเปลี่ยนสิ่งที่เขาได้เขียนไปแล้วด้วย กระทั่งบนกางเขนนั้น พระคริสต์ยังทรงถูกประกาศว่าเป็นกษัตริย์ในสามภาษา! และวันเปี่ยมสง่าราศีวันหนึ่ง พระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้นอย่างแท้จริง: “และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก” (ศคย. 14:9)

ข้อ 38: “คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง”

โจรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระเยซู โดยอยู่ฝั่งซ้ายและฝั่งขวาของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงอยู่บนกางเขนอันกลางก็บ่งบอกว่า ตามกฎต่างๆแห่งสมัยนั้น พระองค์ทรงเลวที่สุดในทั้งสามคนนั้น การอยู่บนกางเขนอันกลางนำความอับอายและการเหยียดหยามมาสู่พระองค์มากกว่า ตามที่ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ว่าไว้ ดังนั้นพระองค์จึงทรงถูก “นับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” ซึ่งทำให้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ 53:12 สำเร็จจริง

ข้อ 39 และ 40: “ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สิ้นศีรษะของเขา กล่าววว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”

“ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์...” การด่าทอหมายถึง การถากถางและเหยียดหยามโดยการใช้ภาษาหยาบคาย คำพูดดูถูกต่างๆถูกกระหน่ำใส่พระเยซูขณะที่ประชาชนเหล่านั้นผ่านไป

“เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ...” ในที่นี้ พวกเขาสายหัวล้อเลียนแบบคนมีปัญญา และเตือนความจำพระองค์เรื่องถ้อยคำของพระองค์ในยอห์น 2:19 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” พวกเขาขึ้นกรานว่าพระองค์ตรัสถึงพระวิหารที่เป็นวัตถุอันเป็นสถานที่ๆ พวกเขานับถือ และไม่เคยเห็นว่าพระองค์ทรงหมายถึงพระกายของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากหลุมศพ พวกเขากำลังกล่าวหาพระองค์ว่ากล่าวอ้างว่ามีฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ และเห็นได้ชัดในที่นี้ว่าพระองค์ไม่ได้มีฤทธิ์เดชแม้แต่จะช่วยตัวเองให้รอดจากกางเขนด้วยซ้ำ! พวกเขาไม่รู้เลยว่าหากพระองค์ทรงใช้ฤทธิ์เดชที่พระองค์มีอยู่ คือฤทธิ์เดชทั้งสิ้นในสวรรค์และแผ่นดินโลก และเสด็จลงมาจากกางเขนน้อย่างที่พวกเขาทำทนายพระองค์ให้กระทำ ก็คงไม่มีการไถ่, ไม่มีความรอดสำหรับคนบาปทั้งหลายแล้ว มนุษยชาติทั้งหมดก็คงถูกสาปแช่งให้อยู่ชั่ววันรันดร์ในนรกไปแล้ว

“ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” ตรงนี้เหล่าคนที่ทรมานองค์พระผู้เป็นเจ้าใช้ภาษาของพญามาร จำไว้ว่าบนภูเขาแห่งการทดลองนั้นซาตานได้กล่าวแก่พระเยซูว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร” (มธ. 4:3) “ถ้า” เมื่อถูกใช้กับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ก็เป็นภาษาของพญามารและนรก พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อยอมรับคำทำทนายเช่นนั้น โดยต้องพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะตายบนกางเขน พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะถูกยกขึ้น เพื่อพระองค์จะทรงชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาพระองค์เอง (ยอห์น 3:14; 12:32)

ข้อ 41 และ 42: “พวกบุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา”

“พวกบุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่” คือชายสามกลุ่มที่รวมกันเป็นสภาซานเฮดริน, ผู้มีอำนาจปกครองของชนชาติยิวเท่าที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายยิว พวกเขาเองก็มีส่วนในการล้อเลียนพระเยซูเช่นกัน พวกเขาถือถ้อยคำดูถูกแก่พระองค์และเกี่ยวกับพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขนนั้น

“เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้” ในที่นี้คนเหล่านี้กำลังพูดความจริงแม้ว่าพวกเขาไม่รู้ตัวก็ตาม ดังที่กล่าวถึงไปแล้วในข้อ 40 พระเยซูทรงช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์และรับโทษบาปของคนทั้งโลก พระองค์ได้ทรงซื้อความรอดของเราแล้วโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องสัตรีบูชา และหากพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ไม่สำเร็จครบถ้วน ก็คงไม่มีความรอดสำหรับคนใดเลยในโลกที่บาปหนาและชั่วช้านี้! พระองค์กำลังกระทำการที่ได้ถูกกำหนดไว้ในสภาแห่งสวรรค์แล้วให้สำเร็จจริงกระทั่งก่อนที่โลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นมาเสียอีก!

“ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา”

เครื่องหมายคำถามอยู่ที่ “ถ้า” อีกแล้ว ตอนแรกพวกเขาบอกว่า “ถ้าเขาเป็นบุตรของพระเจ้า...” คราวนี้พวกเขาท้าทายพระองค์ว่า “ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล...” โอ้ ใช่แล้วครับ-ชนชาติอิสราเอลคาดหวังกษัตริย์องค์หนึ่ง, พระเมสสิยาห์องค์หนึ่ง, แต่พวกเขาได้ปฏิเสธความคิดทั้งหมดในการยอมรับชานาชาเรีธผู้เกิดมาต่ำต้อยคนนี้ให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา แสนยานุภาพที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของโรมอยู่ที่ไหนกันแล้ว? กษัตริย์องค์หนึ่งที่ประสูติในเบธเลเฮมแทนที่จะประสูติในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิเนี่ยนะ? ไม่มีทางเด็ดขาด! ไม่สำคัญเลยว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขาบอกพวกเขาแล้วอย่างแน่ชัดว่าพระคริสต์จะทรงประสูติที่ไหนหรืออย่างไร พวกเขาไม่ยอมมีส่วนร่วมในคนลวงโลกผู้นี้ได้ติเตียนพวกเขาและประกาศวิบัติต่างๆแก่พวกเขาเพราะการปฏิบัติต่อพระคำรัสของพระเจ้าอย่างสะเพร่าและไร้ผลของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงท้าทายพระองค์ว่า “ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา” แต่พวกเขาก็คงจะไม่ยอมเชื่ออยู่ดี พวกเขา ก็คงจะปฏิเสธพระองค์อยู่เหมือนเดิม พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกเขาพอๆกับการที่พระองค์จะเสด็จลงมาจากกางเขนนั้นคงจะเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ และการอัศจรรย์เหล่านั้นก็ไม่ได้มีผลอะไรต่อพวกเขาเลยสักนิด พวกเขาบอกว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์โดยฤทธิ์ของเบเอลเซบับ, นายแห่งพวกผี (ดูมัทธิว 12:24 เป็นตัวอย่าง) หากพวกเขาไม่ได้เชื่อหลังจากที่ได้เห็นการอัศจรรย์อื่นๆของพระองค์และได้ยินพระคำรัสแห่งชีวิตอันแสนมหัศจรรย์ของพระองค์แล้วพวกเขาก็คงจะไม่ยอมเชื่ออยู่ดีแม้หากว่าพระองค์เสด็จลงมาจากกางเขนนั้นก็ตาม

ข้อ 43: “เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”

ในที่นี้พวกเขาล้อเลียนพระเยซูในฐานะที่ทรงเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง เนื่องจากพระองค์ “ได้ไว้วางใจในพระเจ้า” พวกเขาบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าก็ควรช่วยพระองค์ให้พ้นจากความเจ็บปวดบนกางเขนของพระองค์ในขณะนี้ “ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด”

“...ด้วยเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’” ดังนั้นพวกเขาจึงล้อเลียนพระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูไม่เคยปฏิเสธเลยว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และคำล้อ

เลียนเช่นนั้นก็เป็นการดูถูกต่อพระเจ้าเอง พวกเขาบังอาจเรียกพระเจ้าให้ทำอะไรสักอย่างผ่านการอัศจรรย์เพื่อช่วยพระเยซูให้รอดจากกางเขนนั่น-นั่นคือ **ถ้า**พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง! พวกเขาผู้ปกครองที่ล้อเลียนเหล่านี้ของพวกยิวควรที่จะเป็นผู้อารักขาดูแลพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่หากพวกเขาได้ศึกษาภาคพันธสัญญาเดิมจริงๆ พวกเขาก็คงจะรู้ไปแล้วว่าพวกเขากำลังทำให้คำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวโดยศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นในยุคสมัยแห่งระบบของภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง

อันที่จริงแล้ว ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขนนั่นได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วในภาคพันธสัญญาเดิม เราได้หมายเหตุไปแล้วว่าการตรึงกางเขนนั่นถูกพรรณานานเห็นภาพอย่างไรในเพลงสดุดี 22 จากนั้นในเพลงสดุดี 109:25 เราอ่านว่า “ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิตืดเย็นของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สิ้นศรัทธา” มีที่อื่น ๆ อีกในเพลงสดุดีเช่นเดียวกับทั่วภาคพันธสัญญาเดิมที่มีพยากรณ์ไว้ว่าพระเยซูจะทรงถูกล้อเลียนและถูกดูถูกแม้หลังจากที่พระองค์ทรงไปถึงกางเขนนั่นแล้วก็ตาม (เพื่อเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาอิสยาห์ บทที่ 53)

ข้อ 44: “ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน”

“ถึงโจร...ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน” นั่นคือ โจรสองคนนั้นที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซูก็กล่าวซ้ำสิ่งที่พวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่กล่าว โดยล้อเลียนชายคนนั้นที่อยู่บนกางเขนอันกลาง แต่เห็นได้ชัดว่าหนึ่งในโจรสองคนนั้นได้เห็นหรือได้ยินบางสิ่งที่ทำให้ใจของเขาละลายและทำให้เขากลับใจใหม่เกี่ยวกับบาปทั้งหลายของตน บางทีอาจเป็นทัศนคติของพระเยซูในการอธิษฐานเพื่อเหล่าแพศมฆาตที่ประหารชีวิตพระองค์ บางทีอาจเป็นเพราะถ้อยคำอื่นๆที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสขณะที่พระองค์ทรงถูกแขวนอยู่ที่นั่นระหว่างฟ้าและดิน ลูกา 23:39-43 ให้รายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งในโจรสองคนนั้นเลิกเยาะเย้ยและหันมาขอความเมตตาจากพระเยซู:

“ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน และเราก็กมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำความผิด แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำความผิดประการใดไม่” แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “**พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์**” ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมลุ่มเกษม**”

โจรคนนั้นที่กลับใจใหม่และร้องทูลพระเยซู ได้พบในชั่วโมงใกล้ตายของเขามากกว่าที่เขาได้มาตลอดทั้งชีวิตของเขาโดยการลักขโมย-ใช่แล้วครับ มากกว่าที่เขาจะหาได้หากเขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหลายปี เขาได้พบกับทรัพย์สมบัติที่เงินทองซื้อไม่ได้, ทรัพย์สมบัติที่แม้แต่ห้วยขโมยที่ชั่วของมากที่สุดก็ไม่อาจได้มาโดยการลักขโมย เขาได้พบกับ**ความรอดนิรันดร์**

การกลับใจเชื่ออย่างแท้จริงเป็นเหตุการณ์เหนือธรรมชาติอย่างหนึ่งและมันเกิดขึ้นในใจของมนุษย์ผ่านทางพระคุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ **พระองค์เพียงผู้เดียว**ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะ “ให้กำเนิด” คนบาปทั้งหลายเข้าในครอบครัวแห่งสวรรค์ พระวาระของพระเจ้าคือสิ่งเดียวที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง พระวาระ

นำมาซึ่งความรู้เรื่องความรอด พระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้า (ยอห์น 1:18) พระเยซูได้ตรัสจากกางเขนนั่นเจ็ดหน และทุกคำที่พระองค์ตรัสบนแผ่นดินโลกก็เป็นพระวจนะของพระเจ้าเพราะว่า**พระองค์**ทรงเป็นพระเจ้า โจรที่ใกล้ตายคนนั้นได้ยินถ้อยคำของพระเยซูบนกางเขนนั่น ผ่านทางถ้อยคำเหล่านั้นที่เขาได้ยิน หมอกแห่งความเจ็บปวดครวคร่าได้ออกไปจากสมองของเขา, เกิดได้สว่างจากดวงตาที่อยู่ภายในของเขา, และเขาได้เห็นและได้ยินถ้อยคำที่นำความเชื่อมาสู่จิตใจของเขา, ความเชื่อที่นำความรอดของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มาให้ และเขาร้องออกมาว่า **“พระองค์เจ้าข้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์...!”** เปาโลได้ประกาศใน 1 โครินธ์ 12:3 ว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่ามีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็น**องค์พระผู้เป็นเจ้า** นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้โจรผู้นั้นเป็นพยานรับรองข้อเท็จจริงจากพระเจ้าที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ผมไม่ขอประมาทการอัศจรรย์แห่งพระคุณที่ยกโทษให้และฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าแม้ในยามที่คนๆหนึ่งกำลังหายใจเฮือกสุดท้าย แต่ผม**ไม่ขอแนะนำ**การกลับใจเชื่อเมื่อถึงเวลาที่นอนป่วยใกล้ตาย! ผมเชื่อว่านี่เป็นโอกาสเดียวเท่านั้นที่โจรคนนี้มีในการกลับใจเรื่องบาปทั้งหลายของตนและรับความรอด หากคุณไม่บังเกิดใหม่ ผมก็ขอรับรองว่าคุณจะไม่เลื่อนการรับความรอดออกไปจนกว่าคุณจะนอนป่วยใกล้ตาย **จงรับความรอดเดี๋ยวนี้** วันนี้เป็นวันแห่งความรอด **เดี๋ยวนี้**เป็นเวลาอันชอบ (อ่าน 2 โครินธ์ 6:2) เมื่อคุณมาถึงปลายทางแห่งชีวิตบนโลกนี้ของคุณ คุณก็คงเจ็บปวดเกินกว่าที่จะอธิบายแล้ว คุณอาจ**อยู่กับการใกล้ตายเกินกว่าจะ**รับความรอดแล้ว ดังนั้นจงร้องทูลต่อพระเยซูเจ้า**เดี๋ยวนี้** พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอดและให้คุณมีที่อยู่ในครอบครัวแห่งสวรรค์

ถึงแม้หากว่าคนๆหนึ่งรับความรอดตอนใกล้ตาย ชีวิตก็เสียไปอยู่ดี ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลงบันทึกของชีวิตที่ถูกใช้ไปแล้ว ทุกสิ่งที่ถูกกระทำในเนื้อหนังเพื่อสง่าราศีและเกียรติยศของมนุษย์ก็สูญสิ้นไป มีแต่สิ่งที่ถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้นจะคงอยู่ มันคือการรับใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ที่จะเป็นหลักเกณฑ์ตัดสินบาปแห่งที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ โจรบนกางเขนคนนั้นได้รับความรอดไปตลอดชั่ววันรันดร์ โดยการเชื่อในพระเยซู แต่ชีวิตทั้งหมดของเขาก็สูญสิ้นไปแล้ว

ความมรณาของพระเยซูคริสต์ ความมืดที่ปกคลุมทั้งแผ่นดินนั้น

ข้อ 45 และ 46: “**แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง ครั้นประมาทมืดสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”**

(เราพบบันทึกเรื่องความมืดนี้ในมาระโก 15:33-41 และในลูกา 23:44-49 เช่นกัน)

“... ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง” ภาษาเดิมในที่นี้คือ “ตั้งแต่ชั่วโมงที่หกจนถึงชั่วโมงที่เก้า”

“บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน” มีบางคนเสนอว่าความมืดนี้เป็นแค่สุริยุปราคา แต่นี้เป็นไปไม่ได้ พิธีปัสกาถูกเฉลิมฉลองในตอนเที่ยงคืนเต็มดวงอยู่เสมอ และดวงจันทร์ก็อยู่ตรงข้ามดวงอาทิตย์ ดังนั้นจึงเกิดสุริยุปราคาไม่ได้เลย สาเหตุเดียวที่เกิดความมืดแบบครอบคลุมเช่นนี้ได้คือ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ โดยให้คำพยากรณ์ว่าชายผู้อยู่บนกางเขนอันกลางนั้นคือพระบุตรของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น พระเจ้าเองทรงทำให้ยอดเนินเขานั้นมืดสนิทไปเมื่อพระเยซูทรงชำระหน้บาปเต็มจำนวนแล้ว!

จงสังเกตว่าความมืดนี้ครอบคลุม “ทั่วทั้งแผ่นดิน” บางคนกล่าวว่านี่น่าจะหมายถึงแค่แผ่นดินแห่งแคว้นยูเดียเท่านั้น แต่ผมไม่เชื่อเช่นนั้นเลยแม้แต่คนเดียว พระเยซูกำลังชำระหน้บาปให้คนทั้งโลก และผมเชื่อว่าทั่วทั้งแผ่นดินโลกถูกทำให้มืดสนิทในทุกตารางนิ้วของมันเลย ผมคงไม่ทำให้เรื่องนี้เป็นหลักคำสอนพอที่จะแตกสามัคคีธรรมกับใครก็ตามที่ไม่เห็นพ้องกับผม แต่ความเชื่อส่วนตัวของผมก็คือว่าพระเจ้าทรงดับดวงสว่างทุกดวงในจักรวาลนี้ขณะที่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนที่กลโกธา

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ถึงแม้ว่าไม่มีระเบิดสักลูกถูกทิ้งบนอเมริกา เราก็มี “การฝึกรับมือกับความมืดสนิท” เพื่อที่ว่ายามเกิดการทิ้งระเบิดชายฝั่งของเราจริงๆขึ้นมา เราจะได้พร้อมรับมือกับเหตุฉุกเฉินเช่นนั้น ผมจำได้ตีว่าพอได้รับสัญญาณๆหนึ่ง รถยนต์ทั้งหลายก็หยุดวิ่งบนทางหลวงและปิดไฟของพวกมัน ไฟถนนถูกดับ ไฟภายในอาคารต่างๆก็ถูกดับหรือไม่ก็ถูกคลุมอย่างดีเพื่อที่จะได้ไม่มีใครเห็นพวกมัน มันทำให้ผมรู้สึกประหลาดจริงๆเมื่อมองออกไปยังแถบชนบทและไม่เห็นไฟสักดวงเดียว ความมืดนั้นมันเข้มข้นจนแทบจะจับต้องได้เลย-แต่นั้นเป็นการดับดวงสว่าง/ประดิษฐ์ เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเจ้าทรงดับดวงสว่างทั้งหลายแห่งสิ่งทรงสร้าง

ในอพยพ 10:21-23 เราถูกบอกว่าพระเจ้าทรงส่งความมืดเข้ามาในแผ่นดินอียิปต์ ความมืดที่หนักจนรู้สึกได้, ความมืดที่หนาทึบเสียจน “เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา”

ความมืดสนิทของสงครามโลกครั้งที่สองเป็นความมืดสนิทในเวลากลางคืน ความมืดที่ปกคลุมแผ่นดินอียิปต์มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าแต่มันไม่ได้รวมถึงบ้านเรือนของประชากรของพระเจ้าด้วย ความมืดที่ปกคลุมแผ่นดินนั้นขณะที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนอยู่บนกลโกธาถูกส่งมาจากพระเจ้าตอนเที่ยงวัน และมันก็มีมืดสนิททุกหย่อมหญ้าจริงๆ ไม่มีใครได้รับการยกเว้นจากความมืดนั้นเลย ไม่มีแสงสว่างสักนิดเดียวเหลืออยู่ในจักรวาล!

เหล่าผู้ปกครองทางศาสนาได้ทำทนายความไว้วางใจของพระคริสต์ในพระเจ้าแห่งสวรรค์ โดยกล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าพอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเหลือเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด” พระเจ้าทรงตอบคำภาวนาของพวกเขาด้วยคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ซึ่งถูกให้ไว้ในระหว่างการมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ของพระคริสต์

ในยอห์น 8:28 พระเยซูตรัสแก่พวกคนชอบเยาะเย้ยกลุ่มเดียวกันว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น...” เหตุการณ์ต่างๆในวันนั้นตอนที่พระองค์ทรงถูกตรึงบน

กางเขนคงบอกให้พวกเขาารู้แล้วว่าพระองค์คือผู้ไถ่-และพระเจ้าเองทรงทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริงแล้ว พระองค์ทรงดับดวงสว่างในท้องฟ้าหมดทุกดวงและทำให้จักรวาลมืดทึบราวกับความตาย!

หลายคนในหมู่ชนที่ห้อมล้อมกางเขนนั้นของพระเยซูวันนั้นเคยได้ยินพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12) และคุณเชื่อใจได้เลยว่าพวกเขาจำคำตรัสนั้นได้เมื่อพระเจ้าทรงดับไฟจักรวาล ตอนเที่ยงวัน นี่ไม่ใช่ความมืดที่ปกติธรรมดา ไม่อาจเห็นแสงแม้สักลำเลย *ไม่มี* ความสว่างเลย! ความมืดนั้นทึบสนิทเหลือเกินจนผู้คนไม่อาจขยับตัวได้เลย และความมืดนั้นกินเวลาสามชั่วโมง-180 นาที ดวงสว่างต่างๆ จะฉายแสงอีกไหมหนอ? พวกเขาได้ฆ่าเจ้าแห่งความสว่างและดับความสว่างของโลกไปแล้วตลอดกาลหรือ?

ชีวิตที่เป็นกายภาพไม่อาจดำรงอยู่ได้โดยปราศจากแสงอาทิตย์ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่พวกเขาทราบอย่างแน่นอน หากดวงอาทิตย์ไม่ฉายแสงอีก มันก็ขึ้นอยู่กับการเวลาแล้วจนกว่าชีวิตทั้งหมดจะสูญสิ้นไป ไขแล้วครับพวกเขาตระหนักแล้วว่าชายที่อยู่บนกางเขนอันกลางนั้นไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา หลายครั้งพวกเขาได้เห็นพวกเขาถูกรถตายบนเนินเขานั้น แต่ดวงสว่างต่างๆในท้องฟ้าก็ไม่เคยปฏิเสธที่จะฉายแสงมาก่อนเลย โลกทั้งใบถูกทำให้จมดิ่งลงสู่ความมืดทึบขณะที่พระบุตรของพระเจ้า, ความสว่างของโลก, กำลังสิ้นพระชนม์ และหากพระเจ้าทรงปล่อยให้โลกอยู่ในความมืดแบบถาวร มันก็คงเป็นจุดจบของการดำรงอยู่ของมนุษย์ไปแล้ว

“ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า ... “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” เพื่อที่การถวายบูชาของพระคริสต์จะสมบูรณ์ครบถ้วน พระเจ้าพระบิดาทรงพอพระทัยที่จะทอดทิ้งพระบุตรผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของคนทั้งโลกไปเสีย (ยอห์น 1:29) เมื่อบาปของคนทั้งโลกได้ถูกวางบนพระองค์ พระเจ้าด้วยความจำเป็นจึงต้องหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสียจากผู้แบกรับบาปองค์นั้นเพราะว่าพระเจ้าจะไม่, ไม่สามารถ, มองบาปได้ การถูกทอดทิ้งโดยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์เป็นจุดสุดยอดแห่งความทุกข์โศกของพระคริสต์ มันคือความปวดร้าวสูงสุดแห่งความทุกข์ทรมานของพระองค์, ความเศร้าโศกอันลึกกล้าที่สุดของพระองค์

พระเจ้าทรงหันหลังให้พระเยซูและทรงทอดทิ้งพระองค์ในโมงนั้นจริงๆหรือ? ท่านที่รัก เราอาจไม่อยากจะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ แต่ผมขอกล่าวซ้ำว่า มันเป็นความจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ต้องหันพระพักตร์ไปเสียในเวลานั้น พระคริสต์กำลังแบกรับบาปของคนทั้งโลก โดยทรงชำระหนี้บาปแทนมนุษยชาติทั้งหมด เพื่อที่ คุณและผมจะได้ถูกต้อนรับเข้าในครอบครัวของพระเจ้าผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ และการบังเกิดใหม่นี้ก็เป็นจริงได้โดยพระราชกิจแห่งการลบมลทินอันครบถ้วนซึ่งสำเร็จได้โดยพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น ในการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ต้องทำพระราชกิจนั้นให้สำเร็จเพียงลำพัง พระองค์ “ได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว” (ฮบ. 1:3)

ประวัติศาสตร์แห่งเหล่าผู้พลีชีพคริสเตียนเปิดเผยว่าพวกเขาหลายคนตายโดยถูกจับมัดไว้กับไม้, หลายคนถูกเลื่อยขาดเป็นท่อนๆ, ถูกแล่นเนื้อเถื่อนหนั่ง, ถูกวางล้อทรมานทับร่างแหลก, ถูกโยนเป็นอาหารให้แก่พวกสัตว์ป่าในสังเวียนกีฬา พระเจ้าประทานพระคุณ, พละกำลัง, และความกล้าหาญให้แก่ผู้พลีชีพ พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งผู้พลีชีพ แต่เมื่อพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้ากำลังสิ้นพระชนม์ในความปวดร้าวอันเหลือจะ

กล่าวบนทางเขมนั้น พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสีย พระเยซูทรงถูกทอดทิ้งเพื่อที่คุณและผมจะได้เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า

ข้อ 47: “บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “คนนี่เรียกเอลียาห์”

พระเยซูได้ร้องออกไปว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” เมื่อแปลแล้วนี่คือการร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” แต่ฝูงชนที่เยาะเย้ยก็ล้อเลียนพระองค์โดยกล่าวว่า “คนนี่เรียกเอลียาห์” ผมไม่เชื่อว่าพวกเขาเข้าใจคำตรัสของพระองค์ผิด ผมเชื่อว่าพวกเขาจงใจบิดเบือนคำตรัสของพระองค์ โดยบอกเป็นนัยว่าพระองค์กำลังเรียกหาเอลียาห์ให้มาจากหลุมศพและช่วยพระองค์ลงจากทางเขมนั้น

ข้อ 48: “ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย”

(ในยอห์น 19:28 เราถูกบอกว่าพระเยซูตรัสว่า “เรากระหายน้ำ” นี้ถูกกระทำเพื่อที่ข้อพระคัมภีร์จะถูกทำให้สำเร็จจริง, คำพยากรณ์นั้นซึ่งถูกให้ไว้ในเพลงสดุดี 69:21, “ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย”)

ชายคนหนึ่งเอาฟองน้ำเสียบปลายไม้้อ, จุ่มฟองน้ำนั้นในน้ำองุ่นเปรี้ยว หรือ “น้ำส้มสายชู” และยกมันไปถึงริมฝีปากของพระเยซู (ยอห์น 19:29 กล่าวว่าพวกเขาเอาฟองน้ำนั้นใส่ปลาย “ไม้หุสบ” ซึ่งเป็นไม้พุ่มที่บางครั้งก็โตจนมีขนาดใหญ่พอที่จะเรียกว่าเป็นต้นไม้ได้ ลำต้นของหุสนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่มัทธิวเรียกว่าไม้้อ)

ข้อ 49: “แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่”

ยังล้อเลียนอยู่ต่อไป และไม่เคยสะกิดใจ “คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่!”

“เตะเตะเลสไท!”

ข้อ 50: “ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป”

ในลูกา 23:46 เราอ่านว่า “พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป”

จากนั้นในยอห์น 19:30 เราถูกบอกว่า “เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป”

มีหลายสิ่งให้ศึกษาในพระคำข้อนี้ขณะที่พระเยซูทรงวางชีวิตของพระองค์ลงและทรงส่งวิญญาณของพระองค์กลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์จริงๆ ประการแรก ผมอยากให้เราหมายเหตุถ้อยคำที่ยกมาจากข่าวประเสริฐของยอห์น: “สำเร็จแล้ว!” สามคำนั้นในภาษากรีกเดิมเป็นเพียงคำเดียว: **เตะเตะเลสไท** มันอาจแปลได้ด้วยว่า “มันถูกทำสำเร็จจุลวงแล้ว...มันถูกทำเสร็จสมบูรณ์แล้ว” ด้วยเหตุนี้เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เตะเตะเลสไท” พระองค์ก็กำลังตรัสว่า “เราได้ทำทุกรายละเอียดของการไถ่สำเร็จครบถ้วนแล้ว เราได้ทำให้จุดประสงค์ที่เราได้เข้ามาในโลกนี้สำเร็จจุลวงแล้ว เราได้ทำให้จุดขีดและทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติและ

พวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จจริงแล้ว เราได้ทำให้ความชอบธรรม, ความศักดิ์สิทธิ์, และความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นที่พอใจแล้ว เราได้ทำให้แผนการแห่งการไถ่เสร็จสิ้นแล้ว!”

ผมถือว่า “*เทะเทะเลสไท*” เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวมา และผมมีเหตุผลอย่างน้อยสี่ประการที่ผมประกาศเช่นนั้น ผมขอให้เหตุผลเหล่านั้นอย่างย่อๆ:

1. *เทะเทะเลสไท* เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวมาเพราะว่ามันถูกกล่าวโดยบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้
2. *เทะเทะเลสไท* เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวมาเพราะว่ามันเป็นคำประกาศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกประกาศมา
3. *เทะเทะเลสไท* เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวมาเพราะขอบเขตของมัน-นั่นคือ มันส่งผลต่อผู้คนจำนวนมหาศาลที่สุดเท่าที่เคยครอบคลุมได้โดยคำประกาศใดๆ มันจะต้องมนุษย์เดินดินทุกผู้ตั้งแต่อาดัมเรื่อยไปจนกว่าสิ่งสารพัดสำเร็จครบถ้วน
4. *เทะเทะเลสไท* เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวมาเพราะว่ามันประกาศชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีใครได้มา-ชัยชนะเหนือพลังทั้งปวงแห่งนรกที่ต่อต้านแผนการของพระเจ้าในเรื่องการไถ่สำหรับมนุษยชาติ ทั้งๆที่เผชิญกับการขัดขวางของซาตานและทั้งหมดที่นรกจะคิดขึ้นมาต่อสู้กับเชื้อสายนั้นที่จะทำให้ปฐมกาล 3:15 สำเร็จและทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงทำให้แผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สำเร็จ ความรอด, แผนการแห่งการไถ่สำหรับมนุษย์, สำเร็จครบถ้วนแล้ว ไม่อาจเพิ่มสิ่งใดเข้าไปได้อีก

ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งที่เราต้องไม่พลาดในพระคำข้อนี้ในมัทธิว 27 ก็คือว่าพระเยซูทรงร้อง “*ด้วยเสียงอันดัง*” เราต้องระลึกว่าพระองค์ทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขนนั้นและทนทุกข์กับความเจ็บปวดแสนสาหัสมานานกว่าหกชั่วโมงแล้ว คนปกติธรรมดาคงหมดแรงไปแล้วเพราะเจอเหตุการณ์นั้น, เสียงของพระองค์คงเบาจนแทบไม่ได้ยินแล้ว, และคงสะท้อนให้เห็นความปวดร้าวที่พระองค์กำลังสู้ทนอยู่นั้น แต่เสียงร้องที่มาจากริมฝีปากของพระเยซูไม่ใช่เสียงร้องโอดครวญเพราะความทุกข์โศกหรือการบ่น มันเป็นเสียงร้องอันสง่างามแห่งชัยชนะ! “*สำเร็จแล้ว, ลุล่วงแล้ว, ครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว!*”

จากนั้นพระเยซูทรง “*ปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป*” ลูคา 23:46 เหมือนกับที่กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ กล่าวไว้ว่า “*พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์*” พระเยซูทรงตายในแบบที่ไม่มีมนุษย์เดินดินคนไหนเคยตายมาก่อน ในยอห์น 10:18 พระองค์ตรัสว่า “*ไม่มีผู้ใดชิง (ชีวิตของเรา) ไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก*” พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความสมัครใจ พระองค์ทรงวางชีวิตของพระองค์ลงเพื่อคนบาปทั้งหลายอย่างเต็มใจ ไม่มีมนุษย์คนใดพากรชีวิตของพระองค์ไป พวกยิวเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์-แต่พวกเขาก็ไม่ได้ฆ่าพระองค์ พวกโรมตรึงพระองค์ที่กางเขน-แต่กางเขนนั่นไม่ได้ฆ่าพระองค์ ตะปูในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ไม่ได้ฆ่าพระองค์ พระเยซูทรงตายในชั่ววินาทีนั้นที่ทรงกำหนดไว้แล้วให้พระองค์ตาย เมื่อพระองค์

สามารถตรัสถึงพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ได้ว่า “สำเร็จแล้ว” พระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความ
สมัครใจของพระองค์เอง พระองค์แค่เพียงส่งชีวิตของพระองค์กลับไปยังพระบิดาในสวรรค์เท่านั้น พระองค์
ทรงปล่อยวิญญาณของพระองค์ไปและส่งชีวิตของพระองค์กลับคืนให้แก่พระเจ้า

ข้อ 51-53: “และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว
ศิลาที่แตกออกจากกัน อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องลอยไปแล้วได้เป็นขึ้นมา
ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธฺ์ปรากฏแก่คน
เป็นอันมาก”

“ดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน...” พระเจ้าทรงสั่งไม่ให้ดวงตามนุษย์ได้เห็นการ
สิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ และพระองค์ทรงทำให้ดวงสว่างต่างๆแห่งสิ่งทรงสร้างของพระองค์ดับ
มืดไปขณะที่พระเยซูทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขนนั้น แต่การขาดของม่านในพระวิหารนั้นเป็นสิ่งที่น่าตื่นตา
มากกว่าความมืดอันน่ากลัวนั้นที่ได้ครอบคลุมทั่วทั้งแผ่นดินเมื่อก่อนหน้านั้นไม่นานเสียอีก มันอาจไม่มีความ
หมายมากนักต่อคนต่างชาติคนหนึ่งผู้อ่านเกี่ยวกับการขาดของม่านนั้นในพระวิหาร แต่ในสายตาของพวกยิว
มันหมายถึงจุดจบของศาสนายูดาย หากไม่มีม่านนั้น พวกเขาที่ไม่สามารถนมัสการในแบบที่พวกเขาได้นั้นก็
มาโดยตลอดได้ ม่านนั้นตัดขาดมนุษย์จากสถานบริสุทธฺ์ที่สุด, พระที่นั่งกรุณาซึ่งเป็นที่พบปะระหว่างมนุษย์กับ
พระเจ้า มีแต่มหาปุโรหิตเท่านั้นที่สามารถเข้าไปที่นั่นได้ และแม้แต่เขาก็เข้าไปได้แค่ปีละครั้ง ในวันลบมลทิน
มหาปุโรหิตเข้าไปในสถานบริสุทธฺ์ที่สุดเพื่อถวายเลือดเป็นเครื่องบูชาสำหรับบาปของเขาเองก่อน และจากนั้น
ก็สำหรับบาปของประชาชน บุคคลอื่นใดที่บังอาจเข้าไปหลังม่านนั้นก็ถูกฆ่าตายทันที

ข้อเท็จจริงที่ว่า การขาดของม่านนั้นเป็นแบบ “ตั้งแต่บนตลอดล่าง” ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามัน
ถูกกระทำโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าและไม่ใช่โดยมนุษย์ ในประการแรก เหล่านักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอก
เราว่าม่านนั้นในพระวิหารถูกทอด้วยมือจากผ้าป่านบริสุทธฺ์ นักประวัติศาสตร์บางท่านกล่าวว่ามันมีความหนา
อย่างน้อยหนึ่งนิ้ว คนอื่นๆก็อ้างว่ามันหนาสามนิ้ว นอกจากนี้ เราถูกบอกมาก่อนที่ม่านนั้นถูกแขวน ไว้ว่าหนึ่งถูก
ผูกติดเข้ากับแต่ละมุมของม่านนั้นและจากนั้นก็ถูกบังคับให้ดึงสุดแรงในแต่ละทิศทางจนกระทั่งวัสองตัวนั้น
หมดแรง จากนั้นม่านนั้นก็ถูกแขวนตรงหน้าแสงแดดจ้า และหากไม่สามารถมองเห็นลำแสงใดๆทะลุผ่านมันได้
ม่านนั้นก็พร้อมที่จะถูกแขวนในพระวิหาร คุณเข้าใจได้ว่าไม่มีเหตุการณ์ปกติธรรมดาใดสามารถผ่าม่านในพระ
วิหารนั้นได้ มีแต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นสามารถทำสิ่งที่ยากขนาดนั้นได้ และสิ่งที่ทำให้
เหตุการณ์นี้มีความสำคัญมากยิ่งขึ้นไปอีกก็คือข้อเท็จจริงที่ว่ามันได้เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นที่พระเยซูทรง
สิ้นพระชนม์

หากไม่มีพระวิหาร พวกยิวก็ไม่สามารถนมัสการได้ และหากไม่มีม่านในพระวิหารเพื่อปกปิดสถาน
บริสุทธฺ์ที่สุด พวกปุโรหิตก็ไม่สามารถถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆเพื่อบาปได้ หากไม่มีม่านนั้น ก็ไม่อาจมีการยก
โทษบาปได้ ดังนั้นสถานบริสุทธฺ์ที่สุดจึงถูกเผยให้เปิดโล่งและทางนั้นได้ถูกเปิดแล้วสำหรับมนุษย์ทุกคนที่จะ
เข้าไปในสถานบริสุทธฺ์ที่สุดและมายังพระที่นั่งกรุณา, สถานที่ประทับของพระเจ้า พร้อมกับการขาดของม่าน
นั้น ศาสนายูดายก็ต้องมาถึงจุดสิ้นสุด

ในฮีบรู 10:19-22 เปาโลอธิบายว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปใน**ที่บริสุทธิ์ที่สุด**โดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ และครั้นเรามีมหาบุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าม่านนั้นในพระวิหารเป็นภาพเลื่องหนึ่งของเนื้อหนัง (ความเป็นมนุษย์) ของพระเยซูคริสต์เจ้า กล่าวในเชิงสัญลักษณ์ พระเจ้าทรงประทับอยู่หลังม่านนั้น และไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดสามารถเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ การขาดของม่านนั้นเป็นภาพเลื่องถึงการขาดออกของเนื้อหนังของพระเยซู ที่บริสุทธิ์ที่สุดได้ถูกเปิดแล้ว และมนุษย์ทุกคนมีสิทธิพิเศษที่จะเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้โดยพระโลหิตประเสริฐของพระบุตรของพระเจ้า

“**ที่บริสุทธิ์ที่สุด**” ในภาษาเดิมอ่านว่า “สถานบริสุทธิ์นั้น” เมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์และม่านนั้นในพระวิหารถูกทำให้ขาดเป็นสองท่อน บรรดาสิ่งบริสุทธิ์ทั้งหมดได้ถูกผนวกเข้าด้วยกันและมีสถานบริสุทธิ์เดียวแล้วแทนที่จะมีสอง ในพลับพลาแห่งสวรรค์ มีสถานที่อยู่ส่วนเดียวเท่านั้น-**ที่บริสุทธิ์ที่สุด** ซึ่งอยู่หลังม่านนั้น และวันนี้เราเข้าไปในสถานบริสุทธิ์นั้นโดย**พระโลหิตของพระเยซู** ไม่มีผู้ใดตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมากล้าเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าได้โดยปราศจากโลหิต เราไม่เข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์โดย**ถือ**พระโลหิตของพระเยซูเข้าไปด้วยจริงๆ แต่เพราะคุณความดีของพระโลหิตนั้นและได้รับการชำระให้สะอาดแล้วโดยพระโลหิตนั้น เนื่องจากพระโลหิตของพระเยซูทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน เราทั้งหลายที่เชื่อในพระเยซูจึงมีความมั่นใจและความกล้า, **ความเชื่ออันเด็ดขาด**, ในการเข้าเฝ้าพระเจ้าของเราผ่านทางพระโลหิตที่หลังออกนั้น

ทางแห่งศาสนายูดาห์คือทางแห่งความตาย นั่นคือ หนทางเดียวที่ประชาชนจะสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้คือโดยทางความตายของสัตว์ตัวหนึ่ง แต่พระคริสต์ทรงเป็น “**ทางหนึ่งที่มีชีวิต**” พระองค์ไม่ได้ทรงตายไปแล้ว พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เสมอไปและบัดนี้ทรงอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า (ฮบ. 1:3; 7:25) เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นเครื่องสัตวบูชา**ช่วงวัน**ของเราซึ่งได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นแล้ว ทางไปสู่พระเจ้าจึงเป็นทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต-ทางแห่ง**ความรอดเดียวเท่านั้น** พระเยซูตรัสว่า “เราเป็น**ทางนั้น** เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ม่านในพระวิหารนั้นขาด ก็มีการบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าเครื่องกีดขวางทุกอย่างได้ถูกเอาออกไปหมดแล้วและทางนั้นเปิดเข้าไปสู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์แล้วสำหรับ**ใครก็ตามที่**ประสงค์มาหาพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์

ประวัติศาสตร์และประเพณีพระคัมภีร์บอกเราว่าพวกเขาได้พยายามที่จะซ่อมม่านนั้น พวกเขาเอาไม้แขวนกลับเข้าไปที่เดิมและประกอบพิธีการต่างๆของตนต่อไปชั่วระยะเวลาหนึ่งหลังจากการขาดของม่านนั้น แต่คนเหล่านั้นที่เข้าใจความหมายของเหตุการณ์นั้นอย่างแท้จริงก็ทราบว่าศาสนาของพวกเขาโดนชกจนลุกไม่ขึ้นแล้ว ในม่านที่ขาดนั้นพระเจ้าทรงสำแดงให้ปรากฏถึงฤทธิ์เดชของพระองค์และทรงเขียนว่า “**จบสิ้นแล้ว**”

เหนือทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาเดิมนั้น ในพระบุตรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงนำพันธสัญญาหนึ่งที่ดีกว่า สมบูรณ์แบบกว่าเข้ามาแล้ว โดยเปิดรับให้ทุกคนจากทุกหนทุกแห่งเข้ามามีส่วนร่วมได้

“...แผ่นดินก็ไหว ศิลาก็แตกออกจากกัน” เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนแล้ว ม่านในพระวิหารนั้นไม่เพียงขาดเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่างเท่านั้น แต่แผ่นดินไหวอันน่ากลัวได้เขย่าแผ่นดินโลกด้วย! มันดูเหมือนราวกับว่าจักรวาลนั้นเจอกับการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงในการประท้วงต่อความมรณบบนกางเขนนั้นของพระองค์ผู้ทรงมีส่วนในการ**เนรมิตสร้าง**แผ่นดินโลกนี้ ในแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ครั้งนั้น “**ศิลาก็แตกออก**” ใครก็ตามที่เคยไปเยือนภูเขาเกลโกธาคงจำได้ถึงรอยแตกอันน่ากลัวและเหมือนปากที่อ้าหาเวเหล่านั้นที่อยู่ด้านข้างของภูเขานั้น รอยแตกและรอยแยกเหล่านั้นคล้ายกับสายฟ้าพาดเป็นทางยาว และไม่มี ความสงสัยในหัวของผมเลยว่ารอยแตกเหล่านั้นเกิดขึ้นในด้านข้างของเกลโกธาเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น

“**อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก...**” ความมืดที่ปกคลุมไปทั่วสิ่งสารพัดขณะที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์อยู่บนกางเขนนั้นไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยพร้อมกับความมืดสนิทขนาดนั้น ม่านนั้นในพระวิหารไม่เคยถูกทำให้ขาดมาก่อนเลย จากนั้นบางสิ่งได้เกิดขึ้นที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน: **หลุมศพต่างๆถูกเปิด**-ไม่ใช่โดยมือของมนุษย์เหมือนอย่างในการขุดศพขึ้นมา แต่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ด้วยว่าหลุมศพเหล่านั้นถูกเปิดออกและ “**ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคน**ที่ล่วงลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา” กรุณาสังเกตว่าพระคำข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า “**วิญญาณทั้งหลาย**” ได้เป็นขึ้นมา มันกล่าวว่า **ศพทั้งหลาย (ร่างกาย)ได้เป็นขึ้นมา**

“**เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ...**” เรื่องที่บันทึกไว้ในมัทธิวนั้นไม่ได้ชี้ชัดว่าศพเหล่านั้นกลับมามีชีวิตเมื่อหลุมศพเหล่านั้นถูกเปิดออกและยังอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นต่อไป หรือว่ากลับมาใช้ชีวิตหลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นแล้ว คำตอบที่น่าจะเป็นมากที่สุดก็คือว่า อุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นถูกเปิดออก จากนั้นวิสุทธิชนเหล่านั้นกลับมาใช้ชีวิตและออกมาหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ คงจะดีหากเรามีบันทึกที่เห็นภาพชัดเจนของการตอบรับที่วิสุทธิชนที่เป็นขึ้นเหล่านี้ได้รับในกรุงเยรูซาเล็ม แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับหัวข้อนั้น มันแค่บอกเราว่าพวกเขาได้เข้าไปในกรุงนั้น “**ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก**” ไซแล้วครับ วิสุทธิชนเหล่านี้เดินในท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม และมันไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผลที่จะคิดว่าพวกเขาไปเยี่ยมญาติพี่น้อง มิตรสหายและคนที่พวกเขารัก

เอเฟซัส 4:8-10 กล่าวอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก: “**เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้งพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก และประธานของประธานแก่มนุษย์’** (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วยพระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูได้ทรงนำวิญญาณที่ขอธรรมเหล่านั้นทั้งหมดออกมาจากเมืองบรมสุขเกษมซึ่งขณะนั้นอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลก พระองค์ได้เสด็จลงไปเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกนี้และจากนั้นพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง โดยทรงนำวิสุทธิชนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงนำออกมาจากเมืองบรมสุขเกษมไปกับพระองค์ด้วย

มีความเป็นไปได้ที่น้อยมากๆ-ถึงแม้ว่าผมสงสัยความน่าจะเป็นนั้น-ที่ว่ามียิวบางคนที่ไม่ได้หวนไหวหรือตกใจเพราะความมืดที่นำกลัวนั้นที่พระเจ้าทรงส่งมายังแผ่นดินโลก อาจมีบางคนก็ได้ที่ไม่ได้สิ้นใจด้วยความกลัวและความหวาดหวั่นเมื่อมานั้นของพระวิหารถูกทำให้ขาด แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าพวกเขาตกใจอย่างหนักกันทุกคนเมื่อพวกเขาเห็นวิสุทธิชนที่เป็นขึ้นเหล่านั้น ซึ่งบางคนในพวกเขาตายมาแล้วหลายปี เติบโตอยู่บนท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม!

พระเยซูเคยยืนอยู่ข้างอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสและตรัสสั่งว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด!” และลาซารัสก็ออกมาโดยมีชีวิตอยู่ (ยอห์น 11:43, 44) ในคราวนั้นเองพระเยซูได้ตรัสว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย ...” (ยอห์น 11:25, 26)

ในมัทธิว 20:18, 19 พระเยซูได้ตรัสว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเหยียด และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติเหล่านั้นที่เกิดขึ้นตอนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เป็นเพียงการที่ฟ้าสวรรค์, แผ่นดินโลก, และแม้แต่คนตายให้คำพยานแก่ชาวโลกที่ไม่เชื่อว่าความจริงของข้อความเหล่านั้นได้ถูกเปิดเผยแล้ว

ข้อ 54: “บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันคร่ำครวญยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

เราได้ถูกไปแล้วว่านายร้อยผู้นี้เป็นหนึ่งในสามตัวอย่างของทหารเหล่านั้นที่อยู่รอบกางเขนนั้น-ทหารคนที่ได้ยินและเชื่อแล้ว

มีแต่มัทธิวที่บันทึกเรื่องแผ่นดินไหวนั้นและการเป็นขึ้นจากตายของวิสุทธิชนบางคนเหล่านั้น แต่มาระโกและลูกา รวมถึงมัทธิวด้วย เล่าถึงความเชื่อของนายร้อยผู้นี้ มัทธิวกว่าว่า “นายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกัน” ลูกา 23:47 กล่าวเพียงว่า “ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น...” มาระโก 15:39 บอกว่าเขาอยู่ใกล้กางเขนนั้น ใกล้ชิดกับพระเยซู- “ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์”

นายร้อยชาวโรมคนหนึ่งเป็นหัวหน้าของทหารโรมหนึ่งร้อยนาย เห็นได้ชัดว่านายร้อยผู้นี้ถูกตั้งให้เป็นผู้ควบคุมทหารกลุ่มหนึ่งที่รับผิดชอบในการตรึงกางเขนนั้น

เมื่อนายร้อยผู้นี้และคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขา “ได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น...” โดยอ้างอิงถึงหลายสิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นตอนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ ผมเชื่อว่า “สิ่งเหล่านั้น” รวมถึงความมืดดำอันน่ากลัวนั้นที่กินเวลานานหกชั่วโมงด้วย และเจ็ดครั้งนั้นที่พระเยซูตรัสจากกางเขนนั้น นายร้อยผู้นั้นได้เห็นนักโทษของโรมมากมายถูกตรึงกางเขนอย่างไม่ต้องสงสัย และเขารู้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นปกติในการตรึงกางเขน เมื่อแผ่นดินไหวที่รุนแรงนั้นเขย่าพื้นดินและฟาติลาเหล่านั้นที่อยู่รอบกลโกธาและหลุมศพทั้งหลายถูกเปิดออก นายร้อยผู้นั้นและเหล่าสหายของเขาก็ปักใจเชื่อว่าพระเจ้าทรงพระพิโรธ และ

“พวกมันครั้นคร้ามยิ่งนัก” พวกเขาหวาดกลัวว่าพระเจ้าจะทรงเทการแก้แค้นของพระองค์ออกมาเดี๋ยวนี้เลย และให้ท่าฝนแห่งการทำลายล้างซัดลงมาบนประชาชนเหล่านั้น โทษฐานที่ตริ๊งกางเขนพระบุตรของพระองค์

“แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า!” โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่านายร้อยผู้นั้นปักใจเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเพราะถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเยซูตรัสจากกางเขนนั่น ถ้อยคำของพระเยซู ไม่ว่าจะตรัสในพระวิหาร, หรือบนถนนไปยังเมืองเยรีโค, หรือจากสถานที่แห่งการถูกตรึงบนกางเขนนั่นของพระองค์, เป็นถ้อยคำของพระเจ้าและด้วยเหตุนี้จึงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด

มีหนทางเดียวที่จะรับความรอดและนั่นคือโดยความเชื่อ พระคุณของพระเจ้าช่วยให้รอด แต่ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณที่ช่วยให้รอด และความเชื่อเป็นของเราได้โดยทางเดียวเท่านั้น: “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17)

1 โครินธ์ 12:3 กล่าวชัดเจนว่า “ไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และ 1 ยอห์น 5:1 กล่าวอย่างชัดเจนพอๆกันว่า “ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า”

นายร้อยผู้นั้นได้ยินถ้อยคำของพระเยซู และผ่านทางถ้อยคำเหล่านั้นเขาได้เชื่อ คำสารภาพแห่งความเชื่อของเขาได้ถูกกล่าวต่อหน้าทหารเหล่านั้นและฝูงชนเหล่านั้นที่ได้มารวมตัวกันที่นั่น ผมคาดหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่าจะได้พบกับนายร้อยผู้นั้นในนครชาวตุรกี

ข้อ 55 และ 56: “ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยาโกบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี”

“ที่นั่นมีหญิงหลายคน... มองดูอยู่แต่ไกล” เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าหญิงที่น่ายกย่องเหล่านี้ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาใกล้กางเขนนั่นเพราะว่าม่านถูกห้อมล้อมโดยเหล่าทหารโรม แต่หญิงเหล่านั้นไม่ได้จากไปไหน พวกนางยืนอยู่ “แต่ไกล” และได้เห็นความทุกข์ทรมานของพระเยซู ไม่มีความสงสัยในความเสียใจและความทุกข์โศกของพวกนางเลยเพราะความปวดร้าวอันแสนสาหัสที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกนางกำลังเผชิญอยู่นั้น

ผู้หญิงเหล่านี้ “ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์” เราไม่ถูกบอกอย่างแน่ชัดว่าหญิงเหล่านั้นได้ทำสิ่งใดบ้างเพื่อพระเยซู แต่มีหลายสิ่งซึ่งพวกนางสามารถทำได้เพื่อทำให้ชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์น่าอภิรมย์มากขึ้น การปรนนิบัติของพวกนางถูกกล่าวถึงในที่นี้เพื่อชี้ให้เห็นการทุ่มเทของพระพวกนางที่มีต่อพระองค์ ฝูงชนทั้งหลายที่เป็นผู้ชายร่วมวงในการร้องว่า “จริงเขาเสียที่กางเขน” และแม้แต่เหล่าสาวกที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ก็ทอดทิ้งพระองค์ไปเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุมในที่สุด แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกตรงไหนเลยว่าเหล่าผู้ติดตามหญิงเหล่านั้นของพระเยซูไม่ได้สละชีวิตต่อพระองค์เช่นนั้น ท่ามกลางการทดสอบและความทุกข์ลำบากเหล่านั้นทั้งหมดของพระองค์ การเหยียดหยามและการเยาะเย้ยทั้งหมดที่เหล่าศัตรูของพระองค์ได้ถาโถมเข้าใส่พระองค์ หญิงเหล่านั้นก็ยังจงรักภักดีต่อพระองค์อยู่เหมือนเดิม เท่าที่พระวจนะของพระเจ้าเปิดเผย ไม่มีสักคนในผู้ติดตามหญิงเหล่านั้นของพระองค์กล่าวร้ายหรือเหยียดหยามพระเยซู แต่เรามี

บันทึกเรื่องราวหลายตอนที่แสดงให้เห็นการปรนนิบัติอันเปี่ยมด้วยความรักของสตรีทั้งหลายในวาระต่างๆในชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้

ยอห์น 19:25 ทำให้เราเชื่อว่าหญิงบางคนเหล่านั้นได้ฝ่าฝูงชนเหล่านั้นจนกระทั่งพวกนางได้เข้ามายืนอยู่ใกล้กางเขนนั่น ในพระคำข้อนี้เราถูกบอกว่า “ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์ กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชวามักดาลา”

“มารีย์ มักดาลา” มีเหตุผลอันดีที่จะทุ่มเทให้แก่พระเยซู ลูกา 8:1-3 บอกเราว่าขณะที่พระเยซูเดินทาง “ไปตามทุกบ้านทุกเมือง...สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญานขับออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชวามักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี และโยอันนา ภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา” มารีย์ชวามักดาลาได้กลายเป็นผู้ติดตามที่ทุ่มเทมากที่สุดคนหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส” มาระโกกล่าวถึงมารีย์คนนี้เป็น “มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส” (มาระโก 15:40)

“...และมารดาของบุตรเศเบดี” บุตรทั้งหลายของเศเบดีคือยากอบและยอห์น ซึ่งเป็นอัครทูตสองคนที่ถูกกล่าวถึงบ่อยๆ (มธ. 10:2) มารดาของพวกเขามีนามว่าสะโลเม (มาระโก 15:40)

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียร้องขอและฝังพระศพของพระเยซู

ข้อ 57 และ 58: “ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้”

เรายังพบบันทึกเรื่องราวนี้ในมาระโก 15:42-47, ลูกา 23:50-56, และยอห์น 19:38-42 ด้วย บันทึกข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม แม้เห็นพ้องตรงกันในสาระสำคัญ ก็แตกต่างกันและเป็นเอกเทศอย่างเห็นได้ชัด โดยแสดงให้เห็นว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ได้ประทานข่าวสารเฉพาะเจาะจงให้แก่ผู้เขียนข่าวประเสริฐแต่ละคนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล-การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

ในตอนเย็น (หลังจากบ่ายสามโมงตรงเป็นต้นไป) “มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ” นี่เป็นครั้งแรกที่โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ ก่อนหน้านั้นไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการกระทำใดๆของเขาเลย และเราไม่ได้ยินเกี่ยวกับเขาอีกเลยหลังจากที่เขาพาพระศพของพระเยซูไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพอันใหม่ของเขาเอง ลูกา 23:51 บอกเราว่าโยเซฟ “มิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย” นั่นคือ โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียไม่ได้เห็นด้วยกับคำปรึกษาอันชั่วร้ายที่มีการวางแผนจับกุม, ตัดสินให้มีความผิด, และประหารชีวิตพระเยซู เขารักพระเยซู แต่เขาเป็นสาวก “แบบลับๆ เพราะกลัวพวกยิว” (ยอห์น 19:38)

โยเซฟ “ไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู” พระเจ้าทรงมีอำนาจหักล้างทุกสิ่งที่จะขัดขวางไม่ให้รายละเอียดใดๆของคำพยากรณ์สำเร็จจริง มันผิดธรรมเนียมปฏิบัติของโรมที่จะฝังศพอาชญากรที่ถูกตรึงกางเขน ดังนั้นพระเยซู ซึ่ง “ถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” จึงจะไม่ได้รับเกียรติในการถูกฝังศพอย่างเหมาะสม เราจึงเห็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าอีกครั้ง เมื่อพวกฟาริสีขอให้หักขาของเหยื่อเหล่านั้นเพื่อที่ว่าผู้ที่ถูกตรึงกางเขนเหล่านั้นจะได้ถูกนำศพไปให้พ้นๆเสียก่อนถึงวันสะบาโต (ยอห์น 19:31; พบญ. 21:23) พวกเขาที่กำลังทำสิ่ง

นั่นโดยไม่รู้ตัวซึ่งจะทำให้พระเยซูสามารถถูกฝังและเป็นขึ้นในวันที่สามได้ มิฉะนั้นพวกโรมก็คงปล่อยให้พระเยซูอยู่บนกางเขนนั้นต่อไปอีกหลายวันแล้ว ด้วยเหตุนี้เมื่อโยเซฟขอพระศพของพระเยซู ปิลาตจึงอนุญาตตามคำขอของเขาและ “สั่งให้มอบพระศพนั้นให้”

โยเซฟต้องขอพระศพของพระเยซูเพราะว่าไม่มีใครสามารถเอาศพคนใดลงมาจากกางเขนได้หากไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการโรมหรือบุคคลอื่นที่มีอำนาจของทางการ ดังที่ผมได้ให้บรรดาธิบายไปแล้ว ศพของพวกเขาที่ถูกตรึงกางเขนมักถูกปล่อยทิ้งไว้บนกางเขนจนกว่าพวกเร้าจะกัดกินศพเหล่านั้นจนเหลือแต่โครงกระดูก สิ่งนี้ไม่มีทางที่จะถูกยอมให้เกิดขึ้นได้อย่างแน่นอนหากมีพระศพของพระเยซูเข้ามาเกี่ยวข้อง ด้วยว่ามันถูกพยากรณ์ไว้แล้วว่าพระองค์จะทรงถูกฝังไว้และพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีกในวันที่สาม มันจึงเป็นความจำเป็นของพระเจ้าที่พระศพของพระองค์ต้องถูกเอาไปเสียจากกางเขนนั้นและวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่ง แต่ต้องได้รับความเห็นชอบจากปิลาตก่อนที่โยเซฟจะสามารถเอาพระศพนั้นไปจากกางเขนได้

ข้อ 59 และ 60: “เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็ลึงหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป”

มาระโก 15:46 บอกเราว่าโยเซฟ “ได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด” และห่อพระศพของพระเยซูในผ้าป่านนั้น ลูกา 23:53 เสริมว่าอุโมงค์ฝังศพที่วางพระศพนั้นถูก “เจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย” ยอห์นให้รายละเอียดที่มากขึ้นไปอีกเกี่ยวกับการฝังพระศพของพระเยซู ในยอห์น 19:39-41 เราถูกบอกว่ามีโคเดมัสก็มาช่วยเหลือโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเช่นกัน นิโคเดมัส “นำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังมิได้ฝังศพผู้ใดเลย”

ดังนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียและนิโคเดมัสจึงเอาผ้าป่านเนื้อละเอียดพันพระศพของพระเยซูพร้อมเครื่องหอม และวางพระศพนั้นในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของโยเซฟ บางครั้งเครื่องหอมต่างๆก็ถูกใช้ในปริมาณเยอะๆ เพื่อทำเป็นที่รองหรือที่นอนสำหรับวางศพ กษัตริย์อาสาถูกฝังในที่นอน “ซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเติมไปหมด ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้” (2 พศต. 16:14) ดังนั้นเราจึงทราบว่าการตลอดหลายร้อยปีพวกยิวมีธรรมเนียมในการอาบศพด้วยเครื่องหอมต่างๆ

อุโมงค์ฝังศพที่พระเยซูทรงถูกวางพระศพในนั้นเป็นอุโมงค์ใหม่ของโยเซฟเอง ซึ่งถูกเตรียมไว้สำหรับการฝังศพของเขาเอง มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติท่ามกลางพวกยิวที่จะเตรียมสถานที่ฝังศพของตนไว้ในระหว่างที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระเยซูทรงถูกวางพระศพในอุโมงค์ของโยเซฟ อิสยาห์ 53:9 พยากรณ์ไว้ว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกฝัง “กับเศรษฐี” และข้อ 57 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ก็บอกเราอย่างชัดเจนว่าโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็น “เศรษฐี” จากนั้น “หินใหญ่” ก้อนหนึ่งได้ถูกกลิ้งมาปิดปากอุโมงค์ฝังศพนั้น

ข้อ 61: “ฝ่ายมารีย์ชวามักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์”

หญิงเหล่านี้ช่างทุ่มเทต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกนางเหลือเกิน แม้กระทั่งหลังจากที่พระองค์
สิ้นพระชนม์แล้วและถูกฝังแล้วพวกนางก็ยังวนเวียนอยู่แถวอุโมงค์ฝังศพของพระองค์ ความรักและความเชื่อถูก
แสดงเป็นแบบอย่างในที่นี้ หญิงเหล่านี้เป็นพวกสุดท้ายที่ไปจากสถานที่พักสงบของพระเยซู และพวกนางเป็น
พวกแรกที่กลับมายังอุโมงค์ฝังศพแห่งนี้เมื่อวันสะบาโตผ่านไปและวันแรกของสัปดาห์มาถึง

วางยามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพ

ข้อ 62-65: “วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกบรูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต
เรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘ล่องไปสามวัน
แล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่’ เหตุฉะนั้น ขอให้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกลือกว่าสาวกของ
เขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก” ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไป
เฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้”

“วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม” ไม่ได้หมายถึงวันถัดมาอย่างที่เรานับวันต่างๆบนปฏิทินของ
เรา เราต้องจำให้ขึ้นใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าวันของพวกยิวสิ้นสุดลงเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน และวันถัดไป (ใน
กรณีนี้ คือวันสะบาโต) ก็เริ่มต้นในตอนนั้น ดังนั้นหลังจากที่ดวงอาทิตย์ตกดินพวกยิวก็ไปหาปีลาตทันทีเพื่อขอ
ให้วางยามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพของพระเยซู นี่น่าจะเป็นเพราะพวกเขาเห็นว่า หากพวกสาวกได้พยายามที่จะขโมย
พระศพของพระเยซูไปจริงๆ คนเหล่านั้นก็คงพยายามทำเช่นนั้นในคืนแรกที่พระองค์ทรงอยู่ในอุโมงค์ ดังนั้น
พวกเขาจึงไม่เสียเวลาเลยในการไปหาปีลาตเพื่อขอความช่วยเหลือจากเขาในการวางยามเฝ้าอุโมงค์

“พวกบรูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสี” รู้ว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์แล้วและถูกฝังไว้ แต่พวกเขาก็ยัง
เกรงกลัวฤทธิ์เดชของพระองค์อยู่ดี พวกเขาเรียกพระองค์ว่าเป็น “คนหลอกลวง” และแสวงหาเป็นไม่เชื่อสิ่งที่
พระองค์ตรัสขณะที่พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ ถึงกระนั้นพวกเขาก็กลัวอยู่ดีว่าแม้อยู่ในอุโมงค์ฝังศพพระองค์ก็
อาจทำให้แผนการของพวกเขาก็จะทำลายพระองค์สูญเปล่าหมด ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องทำทุกวิถีทางที่ทำได้
เพื่อที่จะแน่ใจว่าพระองค์ไม่ได้หลบหนีจากอุโมงค์ฝังศพไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม พวกเขาไม่น่าจะเชื่อจริงๆว่า
พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขายังหวั่นเกรงพระองค์อยู่แม้ในยามที่พระองค์ตาย
ไปแล้วก็ตาม ดังนั้นพวกเขาจึงขอร้องปีลาตให้ใช้อำนาจของโรมในการวางยามของโรมไว้ที่อุโมงค์นั้น

“เจ้าคุณขอรับ ...เหตุฉะนั้น ขอให้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม...” คุณคงจำได้ว่าใน
มัทธิว 12:38-40 “บางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี” ขอเห็นหมายสำคัญจากพระเยซู พระองค์ตรัส
ตอบว่า “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมาย
สำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะ
อยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น” ไม่ว่าพวกเขาจะเข้าใจอะไรจากสิ่งที่พระเยซูตรัส, ไม่ว่าพวกเขาจะไม่
ยอมเชื่อมากขนาดไหนในคำกล่าวอ้างของพระองค์ที่ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย, ในหัวของพวกเขาก็ยัง
จดจำ “วันที่สาม” นั้นได้และพวกเขาอยากที่จะแน่ใจว่าอย่างน้อยสามวันอุโมงค์ฝังศพนั้นจะต้องถูกเฝ้าไว้
อย่างปลอดภัยและแน่นอน

แน่นอนว่าพวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีไม่ได้ยอมรับว่าตนรู้สึกกลัวและหวาดหวั่นเมื่อพวกเขาไปหาปีลาตเพื่อขอให้วางยามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพของพระเยซู พวกเขาอ้างว่าสาวกเหล่านั้นอาจมาตอนกลางคืนและขโมยศพนั้นไป และจากนั้นก็กล่าวอ้างเป็นความเท็จว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ดังนั้น “การหลอกลวงครั้งนี้” จะ “ร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาเรียกพระเยซูว่าเป็น “คนหลอกลวง”, คนลวงโลก, และหากพระองค์ได้หลอกลวงประชาชนตอนยังมีชีวิตอยู่ การขโมยศพของพระองค์ไปและเล่าให้ผู้คนฟังว่าพระองค์ได้เป็นขึ้นจากตายแล้วก็จะหลอกลวงหนักยิ่งกว่า ผมประหลาดใจจริงๆที่พระเจ้าทรงอนุญาตเหล่าศัตรูของพระเยซูให้ยกเหตุผลสนับสนุนที่แข็งแรงเพื่อพิสูจน์การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายพระกายของพระองค์ พวกเขาได้กระทำทุกสิ่งที่สามารถทำได้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการหลอกลวงใดๆเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์นั้น และจากนั้นก็ร้องขออำนาจของโรมให้ป้องกันไม่ให้เกิดการหลอกลวงใดๆมากขึ้นไปอีก ดังนั้นพวกเขาจึงเสริมข้อพิสูจน์เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายพระกายของพระบุตรของพระเจ้าให้หนักแน่นยิ่งขึ้น ด้วยว่าหากพระศพนั้นไม่มีทางถูกขโมยไปได้เด็ดขาด พระองค์ก็ต้องเป็นขึ้นใหม่แล้วจริงๆตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้!

“พวกท่านจงเอายามไปเถิด...” ผมอดที่จะเชื่อไม่ได้ว่าพอถึงตอนนี้ปีลาตได้มีท่าทีไม่แยแสใดๆทั้งสิ้นแล้ว เขารู้ว่าพวกยิวไม่มีเหตุผลในทางกฎหมายหรือในทางตรรกะที่เรียกร้องให้ตรึงพระเยซูที่กางเขน เขาไม่สนใจในเรื่องความเชื่อต่างๆทางศาสนาของพวกเขาเลย ด้วยเหตุนี้ หลังจากได้ยอมตามคำขอของพวกเขาแล้วในการปล่อยบาร์บัสเป็นอิสระและตรึงเยซูชาวนาซาเร็ธที่กางเขน เขาก็ไม่สนใจกิจกรรมต่างๆของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว หากพวกเขาอยากได้ยามที่เป็นเหล่าทหารโรมไปเฝ้าอุโมงค์ฝังศพนั้น พวกเขาก็ได้ทหารโรมไปเฝ้ามัน

จงสังเกตว่าเขากล่าวเสริมว่า “จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” เขาไม่ได้กล่าวว่าเขาอยากให้มีการตั้งระบบรักษาความปลอดภัย เขาปล่อยให้มันเป็นธุระของพวกเขาทั้งหมดที่จะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อรับประกันความปลอดภัยของพระศพของพระเยซู ดังนั้นเขาจึงอนุญาตตามคำขอของพวกเขาและไล่พวกเขาไปให้พ้นๆ

ข้อ 66: “เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่”

“เขาจึงไป...” นี่ดูเหมือนบอกเป็นนัยว่าพวกยิวไม่ไว้วางใจเหล่าทหารโรมว่าจะใช้มาตรการรักษาความปลอดภัยต่างๆที่เข้มงวดพอที่จะทำให้พวกเขาพอใจ ดังนั้นพวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีจึงไปพร้อมกับพวกทหารยามเหล่านั้นเพื่อที่จะดูว่าอุโมงค์ฝังศพนั้นแน่นหนาพอ

“...ประทับตราไว้ที่หิน” หมายความว่าพวกเขาซึ่งเชื่อเหนียวไม่ขาดสายเส้นหนึ่งพาดปากอุโมงค์นั้น, คือพาดหินก้อนนั้นที่ถูกลวางไว้ที่ปากอุโมงค์, และจากนั้นโดยใช้ซีเมนต์หรือดินเหนียวเพื่อผนึกพวกเขาก็ติดปลายเชือกทั้งสองด้านไว้กับศิลาแข็งที่อยู่คนละด้านของปากอุโมงค์ให้แน่น จากนั้นซีเมนต์หรือดินเหนียวที่ถูกใช้นั้นก็ถูกประทับตราด้วยตราประทับทางการของปีลาต เนื่องจากมีปากอุโมงค์เดียวในอุโมงค์ฝังศพแบบนั้น ใครก็ตามที่เข้าไปทางนั้นจึงต้องรบกวนเชือกที่ผนึกปากอุโมงค์นั้น และคงทำให้ตราประทับเหล่านั้นขาด อันที่จริงแล้ว เราคงกล่าวได้ว่าอุโมงค์ฝังศพนั้นถูกผนึกให้อำนาจของโรม ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปเคลื่อนย้ายพระศพของพระเยซูได้

“...และวางยามประจำอยู่” นอกเหนือจากหินก้อนใหญ่ที่ปิดปากอุโมงค์ฝังศพแล้ว ตราประจำจักรวรรดิของโรมก็ยึดเชือกนั้นไว้อย่างแน่นหนาพาดทับหินก้อนนั้น และนอกเหนือจากมาตรการป้องกันต่างๆ แล้ว ทหารยามชาวโรมันกลุ่มหนึ่ง-เราอาจกล่าวได้ว่า*มือดีที่สุดของโรม*-ก็ถูกวางไว้เพื่อป้องกันอุโมงค์ฝังศพนั้นด้วย

การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าอยู่ในนี้ หาก*พวกสาวกของพระเยซู*ได้รับอนุญาตให้เฝ้ายามเฝ้าอุโมงค์ฝังศพนั้นสามวันสามคืน หรือหากคนเหล่านั้นที่กล้าอ้างตัวว่าเป็นมิตรสหายกับพระเยซูได้ตั้งตัวเองให้เฝ้าปากทางเข้านั้น พวกศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คงกล่าวว่าการเสแสร้งว่า*เฝ้ายามอยู่* คนเหล่านั้นก็อาจเข้าไปในอุโมงค์และเอาพระศพของพระเยซูไปไว้อย่างที่ซ่อนที่ปลอดภัยสักแห่งก็ได้ แต่พวกเขียวเองได้ทำให้อุโมงค์นั้นปลอดภัยและรับประกันว่ามียามเฝ้ารักษาความปลอดภัยอุโมงค์นั้นอย่างแน่นหนา โดยการทำเช่นนี้ พวกศัตรูของพระเยซูได้ทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ให้รอดพ้นจากการโต้แย้งหรือการหวาดระแวงสงสัยใดๆทั้งสิ้น

อีกครั้งที่ความโหดของมนุษย์ได้ถูกทำให้สรรเสริญพระมหากษัตริย์แห่งสง่าราศี เหมือนกับที่พระวจนะของพระเจ้าได้ประกาศไว้แล้ว (สดด. 76:10)

บทที่ 28

28:1 ภายหลังจากวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมาดลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์

28:2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น

28:3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ

28:4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย

28:5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน

28:6 พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ นั่น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น

28:7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว”

28:8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์

28:9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า “จงจำเรียมเถิด” หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์

28:10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น”

28:11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกบุโรหิตใหญ่ฟัง

28:12 เมื่อพวกบุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร

28:13 สั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่’

28:14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ”

28:15 พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

28:16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาบที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้

28:17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่

28:18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ตี ในแผ่นดินโลกก็ตี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว

28:19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

28:20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก เอเมน”

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

ก่อนที่เราจะเริ่มเข้าสู่การศึกษาบทหนึ่งของข่าวประเสริฐของมัทธิว ผมอยากให้เราอ่านบันทึกเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ที่ถูกให้ไว้โดยมาระโก, ลูคา, และยอห์นเช่นกัน เพื่อที่เราจะได้ไม่พลาดรายละเอียดใดๆเกี่ยวกับบันทึกที่ถูกให้ไว้โดยบันทึกเรื่องราวที่ถูกรวบรวมกันของผู้เขียนข่าวประเสริฐทั้งสี่ท่าน

ในมาระโก 16:1-14 เราอ่านว่า:

“ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ชื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปโสมพะดินของพระองค์ เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดีดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์และเขาพูดกันว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์”

“เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้วได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว” หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว

“ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่ เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ

“ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจคือตึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว”

ลูคา 24:1-45 บอกเราว่า:

“แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้วและเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า

“ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้ง

หลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’ ”

“เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครทูต คือมารีย์ชาวแมกดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็มองลงไปเห็นแต่ผ้าปูวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

“ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้

“ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร” คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้” พระองค์ตรัสถามเขาว่า “เหตุการณ์อะไร” เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย และพวกบุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน

“ แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้นั้นที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่า พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ บางคนที่อยู่กับเราก็มองมาถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่”

“ พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า “โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป เขาจึงพูดห่วงเหนี่ยวพระองค์ว่า “เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา

“ ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราเร้าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ”

“แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก กำลังพูดกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน” ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

“เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายอย่าหวาดใจทำไม เหตุใดจนความคิดสันทะจึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น

“เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างไหม” เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” ครั้นนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์”

คราวนี้ให้เราอ่านบันทึกของยอห์น ซึ่งถูกพบในยอห์น 20:1-29:

“วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ขามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อนเขาก็ล้มลงมองเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

“ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่ และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

“แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็ล้มลงดูที่อุโมงค์ และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

“เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู พระเยซูตรัสถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะ

รับพระองค์ไป” พระเยซูตรัสกับเธว่า “มารีย์เอ๋ย” มารี๋ยจึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์

“ พระเยซูตรัสกับเธว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” มารี๋ยมักดลาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

“ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี

“ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็มใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น”

“ แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิคุมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

“ ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และคู่มือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็น*หลักคำสอนขั้นพื้นฐานที่ยิ่งใหญ่*นั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน การทำลายความจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูก็คงจะเท่ากับทำลายความเชื่อแบบคริสเตียน การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคือมรดกจำเป็นและการรับประกันเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของเราเอง

การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูถูกเรียกว่าเป็นเหตุการณ์ที่ได้รับการยอมรับความจริงแท้ที่ดีที่สุดในประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทธ. 3:16) พระคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ คือพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ และพระวจนะของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายได้ คำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมเรียกร่องให้มีการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ยกตัวอย่างเช่น ในเพลงสดุดี 16:8-10 เราอ่านว่า:

“ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เปื้อยเน่าไป”

คราวนี้จึงเปรียบเทียบข้อความที่ยกมานี้กับถ้อยคำของคำเทศนาของเปโตรในกิจการ 2:22-36:

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชื่อนานาชาเรีธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้

“เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวั่นไหว เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เปื้อยเน่าไป พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์’

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากนั้นเอาของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื้อยเน่าไป พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เปื้อยขาวของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ เหตุฉะนั้นในหัวข้อวานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูถูกเรียกร้องโดยคำพยากรณ์ต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ซึ่งถูกกล่าวซ้ำบ่อยครั้ง เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรงถูกปรับโทษและถูกประหารชีวิต และพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีกในวันที่สาม พวกสาวกไม่ได้เข้าใจคำพยากรณ์ต่างๆของพระองค์อย่างถ่องแท้ และเมื่อพระองค์ทรง

ถูกตรึงกางเขน พวกเขาถูกล้อมด้วยความทุกข์โศกและความผิดหวังมากเสียจนเห็นได้ชัดว่าพวกเขาลืมพระสัญญาและคำพยากรณ์ที่หนุนใจเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เมื่อพระองค์ทรงหักเครื่องจองจำแห่งความมรณาขาดสะบั้นและเสด็จกลับมาจากพวกคนตาย จึงไม่มีผู้ใดที่เชื่อว่าพระองค์ทรงยังมีชีวิตอยู่จริงๆ เราหมายเหตุในบันทึกของลูกาว่าเมื่อผู้หญิงเหล่านั้นวิ่งไปหาพวกสาวกเพื่อบอกข่าวดีพวกเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้อยคำของพวกนางก็ดูเหมือนเป็นเรื่องเหลวไหลในสายตาของพวกเขาและพวกเขาไม่เชื่อพวกนาง

จำเป็นจริงๆที่ผู้รับใช้ทั้งหลายต้องเทศนาและสั่งสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายในฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า ข่าวสารเรื่องการเป็นขึ้นจากตายคือใจความหลักของคำเทศนาของพวกอัครทูตและพวกสาวกในสมัยแรกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และพระพรของพระเจ้าก็ติดตามคำพยานของพวกเขา พระเจ้าไม่ทรงเรียกเราให้พิสูจน์การเป็นขึ้นจากตายโดยข้อสนับสนุนหรือตรรกะของมนุษย์ การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูจะพิสูจน์ตัวมันเอง เราถูกเรียกให้เชื่อและเทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ไม่ใช่ให้พิสูจน์มัน อัครทูตเปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย...เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้แล้ว ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มิเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น” (1 คร. 15:1-4)

ข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดของการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระเยซูคือ คริสเตียนแท้ที่บังเกิดใหม่แล้วสักคนหนึ่งและขอบคุณพระเจ้าที่มีคนแบบนั้นอยู่มากมายบนโลกวันนี้! การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคือหลักฐานที่สนับสนุนฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (โรม 1:4) ในทำนองเดียวกัน พลังที่มีชีวิตของเหล่าอวัยวะที่บังเกิดใหม่แล้วของพระกายอันลึกลับของพระคริสต์ก็เป็นคำพยานหนึ่งต่อชาวโลกในเรื่องพระชนม์ที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ในใจของผู้เชื่อแท้ทุกคน เราทั้งหลายเป็นพยานถึงเรื่องราวเหล่านี้

การฟื้นคืนพระชนม์ถูกเปิดเผย

ข้อ 1: “ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาอยู่อุโมงค์”

ไม่มีดวงตามนุษย์คนใดได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า และช่วงเวลานั้นแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็ได้ถูกเปิดเผยแก่เรา เรารู้ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นประมาณระหว่างดวงอาทิตย์ตกในเย็นวันเสาร์และดวงอาทิตย์ขึ้นในเช้าวันอาทิตย์ แต่รายละเอียดของเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนั้นมีไว้สำหรับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น การให้มนุษย์เดินดินได้เห็นอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่านั้นก็เพียงพอแล้ว นั่นน่าจะเป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดแล้วว่าพระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ว่าจะกระทำแล้ว เราแน่ใจได้อยู่

เรื่องหนึ่ง: พระเยซูได้ทรงไปอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกเป็นเวลาสามวันสามคืน พระองค์เองตรัสว่ามันควรเป็นเช่นนั้น (มธ. 12:40) และพระวาทะของพระองค์ไม่อาจถูกทำลายเสียได้

มันเป็นประเพณีที่ผู้คนยอมรับกันทั่วไปว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในวันศุกร์ประเสริฐและว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพในวันอาทิตย์อีสเตอร์ แต่นี่ไม่สอดคล้องกับสามวันและสามคืนในอุโมงค์ฝังศพ หลายคนพยายามที่จะอธิบายสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความคลาดเคลื่อนตรงนี้โดยกล่าวว่าพวกเขายืนยันส่วนใดๆ ของวันๆหนึ่งว่าเป็นวัน*ทั้งวัน* ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีวันและคืนที่เฉพาะเจาะจงอย่างที่เรารู้จักวันและคืน แต่ผมขอประกาศแก่คุณว่าพระวาทะของพระเจ้าถูกปักแน่นในสวรรค์เป็นนิรันดร์และไม่อาจถูกทำลายได้ **สิ่งที่พระเยซูตรัสไว้แล้วว่าจะทรงกระทำ พระองค์ก็ทรงกระทำแล้ว!**

นี่จึงทำให้เกิดคำถามที่ว่า *พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนวันไหน?* พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนในวันที่เรารู้จักในชื่อ “ศุกร์ประเสริฐ” ไหม? หากเป็นเช่นนั้น พระองค์จะทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนาน*สามวันสามคืน* ได้อย่างไร? คำถามนั้นต้องการคำตอบจากพระคัมภีร์ มันไม่สำคัญว่า*ศาสนา*ต่างๆสอนอะไร และไม่สำคัญว่า*พวกเขา*และ*พวกนักเทศน์*กล่าวอะไร มันไม่สำคัญว่า*ประเพณี*สอนว่าอะไร มันคือ*ความจริง*ของพระคัมภีร์ที่จะทนทานการทดสอบของนิรันดร์กาล ดังนั้นโดยไม่ขอลงโทษใดๆทั้งนั้นผมขอประกาศว่าพระเยซู*ไม่ได้ถูกตรึง*กางเขนในวันศุกร์ แต่ในวันพุธ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวตรงไหนเลยว่าพระองค์ทรงถูกตรึงในวันศุกร์ ศาสนาต่างๆและประเพณีต่างๆของมนุษย์เป็น*ตัวการ*สำหรับคำสอนนั้น

คุณอาจถามว่า “พระเยซูไม่ได้ถูกตรึงกางเขนในวันก่อนวัน*สะบาโต*หรือ? พวกเขาไม่ได้ขอให้ทูตของพวกเขานำลงมาจากกางเขนเหล่านั้นก่อนวัน*สะบาโต*หรือ?” คำถามเหล่านี้ก็สมควรได้รับคำตอบจากพระคัมภีร์เช่นกัน ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในวันก่อนวัน*สะบาโต*-แต่วัน*สะบาโต*ไหนล่ะครับ? ความสับสนตรงนี้เกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนไม่ศึกษาและแยกแยะพระวาทะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น ผู้เชื่อจำนวนมากไม่รู้ว่ามี “วัน*สะบาโต*” *หลายแบบ*ในปิตินฮีบรูนอกเหนือจากวัน*สะบาโต*ที่*สัปดาห์*แล้ว นั่นคือ วันที่เจ็ดของ*สัปดาห์*วัน*สะบาโต*เหล่านั้นที่เทศกาล*ปัสกา*ได้ถูกเริ่มต้นและสิ้นสุดเป็นบรรดาวัน*สะบาโต*ที่*ศักดิ์สิทธิ์*เป็นพิเศษ

ปัสกาตรงกับวันที่สิบสี่ของเดือนอาبيبเสมอ (ลนต. 23:4, 5; พบญ. 16:1, 2) ซึ่งเรียกว่า*เดือนนิสถาน*ด้วย (ดู เนหะมีย์ 2:1 และเอสเธอร์ 3:7) มันตรงกับเดือนเมษายนของเรา ดังนั้นถึงแม้ว่าชาวฮีบรูเอลือเทเทศกาล*ปัสกา*ในวันที่สิบสี่ของเดือนต้นของปีของพวกเขา เหตุผลก็มีอยู่ถึงแม้ว่า*วัน*ที่นั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลง ปัสกาก็ไม่ได้ตรงกับวันเดิมทุกปีตลอด เพื่อยกภาพประกอบคำกล่าวนี เราอาจดูที่*วันที่*ที่*กรกฎาคม*ของเราก็ได้ วันนั้นเป็นวันที่สี่ของเดือน*กรกฎาคม*เสมอ- แต่มันก็ไม่ได้เป็นวันเดิมของ*สัปดาห์*เสมอไป วันนั้นแปรไปแต่*วัน*ที่ยังเป็นอันเดิมเสมอ นี่ก็เป็นจริงสำหรับวันขอบคุณพระเจ้าของเรา-มันตรงกับ*พฤษภาคม*ที่*สี่*ในเดือน*พฤศจิกายน*เสมอ แต่วัน*พฤษภาคม*นั้นก็ไม่ได้ตรงกับ*วัน*ที่เดิมตลอด

ในทำนองเดียวกัน ปัสกาก็เป็นวันที่สิบสี่ของเดือนต้นของปี*ยิว*เสมอแต่มันไม่ได้ตรงกับวันเดิมของ*สัปดาห์*เสมอไป หากปัสกาตรงกับวัน*จันทร์*ในปีหนึ่ง มันก็จะตรงกับวัน*อังคาร*ในปีถัดไป และขยับเลื่อนไปเรื่อยๆ คำสอนของพระคัมภีร์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการตรึงกางเขนพระเยซูล้วนชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าเท

ศกาศปัสกาในปีนั้นได้เริ่มต้นในวันพฤหัสบดี ดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกตรึงกางเขนในวันพุธ ไม่ใช่วันศุกร์ พระองค์ “ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป” ในบ่ายวันพุธ “เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปลาทูขาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)” (ยอห์น 19:31)

ในพระคำข้อนี้ที่เพ็งยกมาจากข่าวประเสริฐของยอห์น เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าวันสะบาโตที่อยู่ถัดจากวันตรึงกางเขนขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นไม่ใช่วันสะบาโตปกติธรรมดา แต่เป็น “วันสะบาโตใหญ่” กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันไม่ใช่หนึ่งในวันสะบาโตเหล่านั้นที่ตรงกับวันที่เจ็ดของสัปดาห์เสมอ วันแบบยิวเริ่มต้นตอนหกโมงเย็น ดังนั้นพระศพของพระเยซูจึงถูกวางในอุโมงค์นั้นก่อนหกโมงเย็นเล็กน้อยในเย็นวันพุธ “วันสะบาโตใหญ่” นั้นเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตก เมื่อนับสามวันและสามคืนที่พระองค์ทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากตายประมาณหลังจากดวงอาทิตย์ตกในวันเสาร์ ซึ่งเป็นการเริ่มต้น “วันต้นสัปดาห์”, วันอาทิตย์ของเรา

คราวนี้คำอธิบายดังกล่าวเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของเรา? วันที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับความปลอดภัย แต่ข้อเท็จจริงแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับทุกอย่างกับความปลอดภัย หากไม่มีการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น ก็ไม่อาจมีความรอดได้ เพราะเหตุจำเป็นของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงต้องตายบนกางเขนอันหนึ่ง พระองค์ต้องถูก “ยกขึ้น” พระคัมภีร์ประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพสามวันสามคืน และจำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องเชื่อพระคัมภีร์เพื่อที่จะได้รับความรอด เราอาจไม่เข้าใจทั้งหมดของพระคัมภีร์ แต่เราต้องเชื่อพระคัมภีร์เพราะว่ามันเป็นพระวจนะที่ไม่มีวันผิดพลาดของพระเจ้า และพระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ สำหรับทุกตอนที่ยากๆในพระวจนะของพระเจ้า มีข้อพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับความยุ่งยากนั้น เราจะต้องศึกษาพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และจำเป็นที่เราต้องเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูหากเราอยากได้รับความรอด (โรม 10:9) เราต้องจำไว้ด้วยว่าการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การสิ้นพระชนม์และการถูกฝังไว้ของพระเยซูคงจะไม่มีผลเลยในเรื่องที่เกี่ยวกับการไถ่หากพระองค์มิได้ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพแล้ว พระองค์ก็คงเป็นแค่คนตายอีกคนหนึ่ง ในอุโมงค์ฝังศพ แต่พระองค์ไม่ได้เป็นแค่คนตายอีกคนหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า ผู้ทรงถูกวางในอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งที่ไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้ พระองค์ได้เสด็จออกมามีชีวิตใหม่เหนือความมรณา มันจำเป็นพอๆกันที่เราต้องเชื่อและเทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเหมือนกับที่เราเทศนาเรื่องพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ด้วยว่าหากพระองค์มิได้ทรงเป็นขึ้นจากหลุมศพในฝ่ายร่างกายแล้ว ก็คงไม่มีความหวังสำหรับคุณและสำหรับผมเลย!

หญิงเหล่านั้นมา “ดูอุโมงค์นั้น” “ภายหลังวันสะบาโต” คำกล่าวนี้อาจมีความหมายที่ลึกซึ้งมากกว่าที่เราอ่านมัน เมื่อเราอ่านวลีที่ว่า “ภายหลังวันสะบาโต” (“ในการสิ้นสุดของวันสะบาโตนั้น”) เราก็อาจคิดถึงการสิ้นสุดของวันสะบาโตในวาระนั้นโดยเฉพาะ แต่ผมเชื่อว่าคำกล่าวนี้มีความหมายสองชั้น ด้วยว่านั่นเป็นจุดจบของวันสะบาโตอย่างแท้จริง และด้วยเหตุนี้วันสะบาโตจึงถูกลบล้างแล้วโดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ไม่มีวันสะบาโตใดแล้วนับตั้งแต่วันนั้นเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพ

กล่าวอย่างเข้มงวดก็คือ *ไม่มีวันสะบาโต* ในระหว่างยุคพระคุณนี้ เรานมัสการในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า, วันต้นสัปดาห์ การกล่าวว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็น “วันสะบาโตของคริสเตียน” ก็เป็นการพูดผิด โดยการศึกษาเกี่ยวกับวันสะบาโตอย่างระมัดระวัง-มันหมายถึงอะไร, มันถูกให้ไว้แก่ใคร, ทำสิ่งใดได้หรือไม่ได้ ในวันสะบาโต-เราก็เห็นได้ว่าไม่มีการเปรียบเทียบกันเลยระหว่างวันสะบาโตของยิวกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นคือวันที่เรารู้จักว่าเป็นวันอาทิตย์ในยุคสมัยปัจจุบันนี้

คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ (โรม 6:14) “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) “การปรนนิบัติแห่งความตาย” ซึ่งถูกเขียนและจารึกในแผ่นหิน ได้เปิดทางให้แก่การปรนนิบัติแห่งพระวิญญูณแล้ว แทนการปรนนิบัติแห่งการปรับโทษ ผู้เชื่อทั้งหลายในยุคแห่งพระคุณนี้เกี่ยวข้องกับการปรนนิบัติแห่งความชอบธรรม “เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก” (2 คร. 3:11)

ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงทำลายหรือยกเลิกพระราชบัญญัติแล้ว พระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์และชอบธรรม พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อทำให้มันสำเร็จครบถ้วน (มธ. 5:17) และพระองค์ทรงทำให้ทุกชีวิตและทุกตัวอักษรของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดเคยถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติเลย (โรม 3:20) *พระราชบัญญัติ* ได้ถูกให้ไว้เพื่อที่คนทั้งหลายจะได้รู้จักบาป *พระคุณของพระเจ้า* ได้มาแล้วเพื่อที่คนทั้งหลายจะได้รับ*ความรอด*จากบาป

“...เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์...” หมายถึงก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นเพียงเล็กน้อยในเช้าวันอาทิตย์แบบที่เราเรียกชื่อวันเหล่านั้นในปัจจุบัน ในมาระโก 16:1, 2 เราอ่านว่า “ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว ... เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้น...” นั่นคือ ไม่ใช่หลังจากที่ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว แต่ขณะที่ดวงอาทิตย์จวนจะขึ้น ลูกา 24:1 กล่าวว่า “แต่เช้ามีดในวันต้นสัปดาห์...” ภาษาเดิมบอกเป็นนัยตรงนี้ว่า “ฟ้าสว่างมาก ๆ” นั่นคือ แทบจะไม่มีแสงสว่างเลย เริ่มจะเข้าแล้ว ยอห์น 20:1 กล่าวว่า “วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันยังไม่ฟ้าสว่าง ดวงอาทิตย์ยังไม่ได้ขึ้นโผล่พ้นขอบฟ้าเลย มันยังมีดพอที่จะมองเห็นวัตถุสิ่งของต่างๆได้ กลุ่มเครือเหลือเกินจนพวกเขาบอกไม่ได้อย่างแน่ใจว่าสิ่งนั้นคืออะไรเพราะสภาวะ “ฟ้าสว่าง” ที่มีอยู่ในสวนนั้น

“...มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์” หญิงเหล่านี้ถูกกล่าวถึงในข้อ 56 ของบทที่แล้ว มารีย์ชาวมักดาลาเป็นหนึ่งในเหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้า และนางก็อาจเป็นเช่นนั้นจริงๆ ด้วยว่าพระเยซูได้ทรงขับผีเจ็ดตนออกจากตัวนาง มารีย์ชาวมักดาลาเป็นผู้แรกที่ได้เห็นพระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ มารีย์ “อีกคน” นั้นเป็นมารดาของยากอบและโยเสส มาระโก 16:1 บอกเราว่านางสะโลเม, มารดาของยากอบและยอห์น, ก็อยู่กับมารีย์ และลูกา 24:10 ก็เอ่ยชื่อนางโยอันนา ภรรยาของคูซาผู้ซึ่งเป็นคนต้นเรือนของเฮโรด ว่าอยู่กับพวกนางด้วย

มาระโก 16:1 อธิบายว่าหญิงเหล่านี้ได้นำเครื่องหอมต่างๆมาเพื่อชโลมพระศพของพระเยซู, เครื่องหอมต่างๆที่พวกนางได้เตรียมไว้เย็นวันนั้นก่อนถึงวันสะบาโตนั้น (ลูกา 23:56) ยอห์นกล่าวถึงเฉพาะมารีย์ชาวมักดาลา

มักดาลา น่าจะเป็นเพราะว่าเขาให้บันทึกเรื่องราวการสนทนาระหว่างเธอกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นแล้ว มากเป็นพิเศษ (ยอห์น 20:1-18)

ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างบันทึกข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ผู้เขียนท่านหนึ่งเอ่ยถึงเฉพาะบางคนในหญิงเหล่านั้น ขณะที่คนอื่นๆให้ชื่อมากกว่า แต่บันทึกที่แตกต่างกันนั้นก็เสริมกันและกันแทนที่จะขัดแย้งกัน

ข้อ 2: “*ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น*”

มาระโกบอกเราว่าขณะที่หญิงเหล่านี้เดินไปยังอุโมงค์ฝังศพนั้น พวกนางก็สงสัยกันว่าผู้ใดจะกลิ้งก้อนหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นให้พวกนาง “เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก” (มาระโก 16:3, 4) หญิงเหล่านั้นไม่ต้องกังวลเลยเกี่ยวกับหินก้อนนั้นที่ปิดปากอุโมงค์ พระเจ้าทรงจัดการมันเรียบร้อยแล้ว

“*ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก*” เมื่อพระเยซูทรงตื่นขึ้นจากการนอนหลับในความมรณา พระองค์ก็ทรงทำให้โลกสะเทือน! ความมรณากำลังถูกยกออกไปและที่คุมขังทั้งหมดของอุโมงค์ฝังศพนั้น, ห้องบรรทมของพระองค์เป็นเวลาสามวันสามคืน, ก็กำลังแตกแยกจากกัน ก่อนหน้านั้นโลกให้ร่องยินดีและเยาะเย้ยความตายของพระองค์ แต่ก็ต้องสั่นเทิ้มเมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์

“...*ทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์...*” พระเยซูไม่ได้ทรงอยู่เพียงลำพังตอนที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย “*ทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้า*” ผู้เปี่ยมด้วยอำนาจมาได้มาปรนนิบัติพระองค์ในเช้าวันฟื้นคืนพระชนม์นั้น เมื่อสาวกชาวสะดูกรมเรียกให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ มือมนุษย์หลายมือช่วยกันเคลื่อนย้ายหินที่ปิดปากอุโมงค์ของเขา แต่หินที่ปิดปากอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูถูกเคลื่อนย้ายโดยมือจากสวรรค์โดยคำสั่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในสิ่งสารพัดพระเยซูจะต้องเป็นเอก

ทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้าได้กลิ้งหินนั้นออกไปจากปากอุโมงค์ “*แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น*” เขาทำเช่นนี้เพื่อทำลายแผ่นดินโลกและนรกให้ลองกลิ้งหินก้อนนั้นกลับไปปิดปากอุโมงค์นั้นอีก! หินใหญ่ก้อนนั้นดูเหมือนเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของบาปที่คุมขังมนุษย์ในคุกและปรับโทษเขาให้ต้องตาย หินเช่นนั้นไม่มีทางถูกนำมาปิดปากอุโมงค์ฝังศพของลูกคนใดของพระเจ้าได้เลยเพราะว่าพระเยซูได้ทรงพิชิตไม่เพียงโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตายและนรกเท่านั้น พระองค์ยังทรงพิชิตหลุมศพเช่นกัน และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว จงแน่ใจได้เลยว่าวิสุทธิชนของพระองค์ทุกคนจะต้องเป็นขึ้น พระองค์ทรงเป็น “*ผลแรกของคนที่ล่วงลับไปแล้ว*” ตามที่เปาโลอธิบายใน 1 โครินธ์ 15:12-26:

“*แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี แต่ถ้าวการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นขึ้นมาไม่ ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา เพราะว่าถ้าวคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็*

ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงอยู่ในบาปของตน และคนที่ทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย ถ้าพวกเรา มีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

“แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนที่ทั้งหลายที่ได้ล่วง ลับไปแล้วนั้น เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉฉนั้นใด การเป็นขึ้นมาจากความตาย ก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉฉนั้นนั้น เพราะว่าคนทั้งปวง**ต้องตาย**เกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉฉนั้นใด คนทั้งปวง ก็จะถูก**กลับได้ชีวิต**เกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉฉนั้นนั้น แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนที่ทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา

“ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อ พระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว เพราะว่าพระองค์จะต้องทรง ปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะ ทรงทำลายนั้นก็คือ**ความตาย**”

ข้อ 3 และ 4: “**ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เลือของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ พวกยามที่เฝ้า อยู่กลัวทูตของคณั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย**”

“**ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ...**” ในภาษาของเรา “**ใบหน้า**” ปกติแล้วสื่อถึงใบหน้าของคนๆ หนึ่ง แต่ในภาษาเดิมที่ถูกใช้ตรงนี้ ใบหน้าก็สื่อถึงบุคคลผู้หนึ่งทั้งตัว, แ่งมุมโดยรวมหรือรูปลักษณะภายนอกของ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นเหมือนฟ้าแลบ, สว่างจ้าและส่องแสง ความสว่างจ้าที่ทำให้ตาบอด ของฟ้าแลบเป็นสิ่งเดียวที่มนุษย์รู้จักที่คงจะ**เทียบ**ได้กับความสว่างจ้าของทูตสวรรค์คณั้นที่อุโมงค์ฝังศพของ พระเยซูในเช้าวันฟื้นคืนพระชนม์นั้น

“**...เลือของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ**” เหล่าผู้ที่อยู่ในสวรรค์มักถูกนำเสนอว่าแต่งกายในชุดขาวเป็น ปกติ (ดู ดาเนียล 7:9; กิจการ 1:10; วิวรรณ์ 4:4; 15:6) สีขาวเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความบริสุทธิ์และ ความไร้ผิด (ดูวิวรรณ์ 19:8, 14 เช่นกัน)

“**...พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตของคณั้นจนตัวสั่น...**” จากประวัติศาสตร์โรมเราทราบว่ามันต้องเป็นอะไรที่ ผิดธรรมดาจริงๆถึงจะทำให้ทหารโรมคนหนึ่งหวาดกลัวได้ ชายเหล่านั้นคุ้นเคยดีกับความน่ากลัวของการสู้รบ รวมถึงมีใจแข็งกระด้างต่อการทรมานแบบผิดมนุษย์มนาที่ถูกเทออกบนเหล่านักโทษของโรมด้วย พวกเขาไม่ได้ สันสะท่ายง่ายๆ หากพูดในแง่ของอารมณ์ แต่ใบหน้าที่ส่องแสงและเสื้อผ้าที่ขาวดุจหิมะของทูตสวรรค์คณี้ก็ ทำให้ “พวกยามที่เฝ้าอยู่” (ทหารยามของโรม) ตัวแข็งทื่อเพราะความกลัวจนพวกเขาเป็นลมและ “**เป็น เหมือนคนตาย**” เราไม่ได้ถูกบอกว่ายูทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าชักดาบเพลิงออกมา หรือว่าเขา**เอื้อนเอ่ย วาจา**แก่คนเหล่านั้นที่กำลังเฝ้ายามอุโมงค์นั้นอยู่ แต่รูปลักษณะภายนอกของเขา, ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบ ของเขา, ก็ทำให้เหล่าทหารโรมผู้แข็งกร้าวตกตะลึงเหลือขนาด ผมอยากจริงๆว่าความหวาดกลัวแบบไหนจะ เข้าใจโจมตีใจของคนธรรมดาเมื่อพลโยธาทูตสวรรค์ทั้งหมดจะลงมาและห้อมล้อมพระที่นั่งของพระคริสต์ผู้ทรง ครอบครองในวันยิ่งใหญ่่นั้นเมื่อนั้นตาทุกดวงจะเห็นพระองค์และทุกชนชาติแห่งแผ่นดินโลกจะร้องให้เพราะ พระองค์!

ข้อ 5-7: “*ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ยู่ที่ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นั่นไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว”*

“*อย่ากลัวเลย...*” พวกทหารโรมที่อุโมงค์นั้นนอนสลบอยู่ “เหมือนคนตาย” เพราะพวกเขาหวาดกลัว ยิ่งนักเมื่อได้เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น และมันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่ได้ที่หญิงเหล่านี้จะกลัวและตัวสั่น แต่ทูตสวรรค์องค์นี้ปลอบใจพวกนางทันทีว่า “อย่ากลัวเลย!” พวกนางเข้าใจผิดที่มาสแสวงหาคนเป็นในหมู่คนตาย (ลูกา 24:5) แต่การแสวงหาของพวกนางได้สิ้นสุดลงในการพบแล้ว-นั่นคือ พวกนางได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วถึงแม้ว่าพวกนางไม่ได้พบพระองค์ที่อุโมงค์ฝังศพนั้นก็ตาม

“...*พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “*พระองค์ตรัสเรื่องนี้แล้ว พวกท่านได้ยินเรื่องนี้แล้ว แต่พวกท่านก็ไม่ได้เชื่อเรื่องนี้*” พวกท่านมาที่นี่โดยคาดหวังว่าจะพบพระศพที่ตายแล้วของพระองค์ แต่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ เหมือนกับที่พระองค์ตรัสไว้แล้ว” ลองคิดถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่พระองค์ได้ตรัสแก่เราผ่านทางพระวจนะอันประเสริฐที่ถูกเขียนไว้แล้วของพระองค์ นั่นคือพระคัมภีร์-แต่เราเชื่อมั่นมากขนาดไหนกันในความเป็นจริงแล้ว? เรากล่าวว่าเราเชื่อทุกขีดและตัวอักษรของพระวจนะของพระองค์ แต่เราเชื่อมั่นจริงๆหรือ? หากเราเชื่อจริง เราก็คงสนใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญูณมากกว่าที่เราสนใจอยู่ตอนนี้มีใช่หรือ? สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดในจักรวาลนี้คือ พระวจนะของพระเจ้า และสักวันหนึ่งคำพยากรณ์ทุกเรื่องก็จะสำเร็จจริง เหมือนกับที่ “*พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น*”

“*มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิด...*” มาดูเถิด-ไปบอกเถิด “*มาดูเถิด*” เป็นสำนวนที่ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์ในการเชื่อมโยงกับความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง แม้กระทั่งทุกวันนี้คำเชิญชวนนั้นก็คือ “*มาดูเถิด*” และคำสั่งนั้นก็ตามมา “*ไปบอกเถิด*” เรามาหาพระคริสต์วันนี้ เราเห็นและทราบฤทธิ์เดชและความมหัศจรรย์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ และเราก็ “*รีบไป*” บอกคนอื่นๆ มันเป็นไปได้ที่จะเก็บเรื่องความรอดไว้เป็นความลับ หากเรารู้จักพระเยซูอย่างแท้จริงในฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดของพระองค์ เราก็ต้องบอกคนอื่นๆให้รู้เกี่ยวกับมัน หญิงเหล่านั้นที่อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูวันนั้นถูกแสดงให้เห็นว่าพระศพของพระเยซูก่อนหน้านั้นอยู่ที่ไหน พวกนางได้เห็นแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ-และถูกสั่งให้รีบนำข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ไปบอกเหล่าสาวกที่ไม่อยู่ในขณะนั้นโดยไว

“*พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย...*” ขณะที่วันแห่งการปรนนิบัติของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกใกล้สิ้นสุดลง พระองค์ก็ทรงเริ่มสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆไม่เพียงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความมรณาที่ใกล้จะมาถึงของพระองค์เท่านั้น แต่สอนเรื่องการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระองค์จากพวกคนตายในวันที่สามหลังจากที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้วด้วย ในมัทธิว 26:31, 32 พระองค์ได้ประทาน “*พิมพ์เขียว*” แก่พวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ในไม่ช้า พระองค์ทรงบอกว่าผู้เลี้ยงแกะจะถูกทุบตี, พวกแกะจะถูกกระจัดกระจายไป, และจากนั้นพระองค์ทรงสัญญาว่า “*แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยัง*

แคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” ดูเหมือนว่าหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ เหล่าผู้ติดตามของพระองค์ก็ลืมไปเสียสนิทเลยว่าพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้เช่นกันว่าจะไปพบกับพวกเขาในแคว้นกาลิลี บัดนี้ทูตสวรรค์องค์นี้เตือนความจำหญิงเหล่านั้น ในข่าวสารนั้นที่พวกนางจะต้องนำไปบอกพวกสาวก ว่าพระเยซูไม่เพียงทรงเป็นขึ้นแล้วเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงพยากรณ์ไว้ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้น แต่ว่าพวกเขาจะต้องไปพบกับพระองค์ในแคว้นกาลิลีเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงอธิบายแก่พวกเขาแล้วก่อนที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์

ผมพบว่าบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับข่าวสารนี้แต่ต้องใจเป็นพิเศษ ในมาระโก 16:7 ทูตสวรรค์องค์นี้กล่าวแก่หญิงเหล่านั้นว่า “แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว” นี่แสดงให้เห็นความกรุณาและความเห็นอกเห็นใจที่พระเยซูทรงมีต่อเปโตร ผู้ซึ่งได้ปฏิเสธพระองค์แม้ในยามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการใครสักคนที่จะยืนอยู่เคียงข้างพระองค์เหลือเกิน ผมเชื่อว่าจิตวิญญาณของเปโตรถูกบดขยี้เมื่อเขารู้ตัวว่าทุกอย่างที่เขาให้คำมั่นว่าจะยืนอยู่เคียงข้างพระเยซู ไม่ว่าจะต้องติดคุกหรือตายก็ดี เขาก็ยังกล้าปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างหยาบคาย ซึ่งเป็นผู้ที่เขาออกปากว่าจะรักด้วยใจภักดี จากนั้นการตรึงกางเขนพระเยซู, การฝังพระศพของพระองค์ในอุโมงค์ของโยเซฟก็มาถึง และบางทีในความคิดของเปโตรผู้กลับใจใหม่แล้ว เขาต้องแยกจากพระองค์ที่เขาได้ปฏิเสธอย่างน่าละอายไปชั่ววันจันทร์ แต่บัดนี้ข่าวสารอันเปี่ยมด้วยความรักนี้ “จงไปบอกเปโตรว่าเราจะไปเจอเขาในแคว้นกาลิลี เหมือนกับที่เราได้สัญญาไว้แล้ว” ดังนั้นเปโตรจึงมั่นใจในความรักและการให้อภัยที่คงอยู่ต่อไปขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

ผมเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะเน้นความสำคัญของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูมากจนเกินไป ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาซาตานไว้ว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของมันฟกช้ำ เพื่อที่คำสัญญานี้จะเป็นความจริงและหัวของซาตานจะถูกทำให้ฟกช้ำ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องทำให้เกิดขึ้น ซาตานจะต้องทำให้สิ้นเท้าของพระบุตรของพระเจ้าฟกช้ำ และมันได้ทำเช่นนั้นแล้วที่กลโกธา แต่ก่อนการเริ่มต้นของยุคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูจะทรงเอาซาตานไปใส่ไว้ในเหน็บด้วยพระองค์เองและขังมันไว้ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งพันปี (วิว. 20:1-3) จากนั้นพอเริ่มต้นยุคนิรันดร์ พระเยซูจะทรงเอาซาตานไปไว้ในบึงไฟและกำมะถันซึ่งเป็นที่ๆมันจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิรันดร์ (วิว. 20:10)

ข้อพระคัมภีร์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมนำเสนอภาพเลื่องต่างๆของการทรมานทุกข์ทรมานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, การสิ้นพระชนม์ของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ นาวาล้านนั้นที่โนอาห์และครอบครัวของเขาได้เข้าไปอยู่ข้างในและหนีพ้นน้ำท่วมโลกก็เป็นภาพเลื่องถึงการที่พระเยซูทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรกและหลุมศพ นาวานั้นผ่านเข้าไปในน้ำแห่งการพิพากษาและมาพักอยู่บนแผ่นดินโลกที่ถูกชำระให้สะอาดแล้ว: “คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย... โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย” (1 ปต. 3:20, 21)

สำหรับผมแล้ว เรื่องราวของการที่อับราฮัมถวายอิสอัคบุตรชายผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาเป็นเครื่องบูชานั้นก็น่าประทับใจมาก (คุณสามารถอ่านเรื่องราวนี้ในรูปแบบเต็มๆได้ในปฐมกาลบทที่ 22) เปาโลชี้ไปยังเรื่องนี้ว่าเป็นภาพเล็ง (หรือภาพเปรียบ) ของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู: “โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา คือบุตรที่มีพระคำรับไว้ว่า ‘เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’ ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก **ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย**” (ฮบ. 11:17-19)

ลูกหลานของอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงไปบนดินแห้ง (อพย. 14:21, 22) สามวันหลังจากที่พวกเขาได้ฆ่าลูกแกะปัสกานัน ซึ่งเป็นภาพเล็งของการที่ผู้เชื่อถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระเยซูในหมู่เมฆแห่งฟ้าอากาศ ตามที่ลูกนำเสนอนใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18

โยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่นั้นเป็นเวลาสามวันสามคืน (โยนาห์ 1:17) นี่เป็นภาพเล็งหนึ่งที่สมบูรณ์แบบของการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอยู่ในใจกลางแผ่นดินโลกเป็นเวลาสามวันสามคืน และของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

คำพยากรณ์ของเพลงสดุดี 16:9-11 ก็นำเสนอการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูด้วย: “เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพเจ้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์”

มันเป็นความจริงที่ว่าหากไม่มีการทำให้โลหิตตกแล้วก็ไม่มีการยกบาปเลย (ฮบ. 9:22) ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องประกาศเรื่องพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่มันก็จำเป็นพอๆกันที่เราต้องประกาศเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเช่นกัน ด้วยว่าหากพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากหลุมศพในฝ่ายร่างกาย ก็คงไม่มีความหวังสำหรับคุณและสำหรับผมเลย โรม 4:25 อธิบายว่าพระคริสต์ “ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” ด้วยเหตุนี้ หากพระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นต่อไป เราก็คงไม่สามารถถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ การประกาศเรื่องกลโกธาอย่างเดียวนั้นไม่พอ มันเป็นไปได้ที่จะแยกการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไปตกของพระเจ้าออกจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เราต้องประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริง ประกาศมันทั้งหมด และ 1 โครินธ์ 15:1-4 ก็ประกาศว่าการประกาศข่าวประเสริฐคือการประกาศการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”

เพราะว่าพวกอัครทูตได้เป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาจึงกล่าวด้วยใจกล้าขนาดนั้นในสมัยแรกๆของความเชื่อแบบคริสเตียน การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นหัวใจของคำเทศนาที่เปโตรได้เทศนาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น (กิจการ 2:22-32)

เปโตรเทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูหลังจากรักษาชายง่อยคนหนึ่งที่ประตูพระวิหาร (กิจการ 3:11-16)

ตอนที่เปโตรเป็นพยานให้การต่อหน้าสภาซานเฮดริน เขาก็เทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู (กิจการ 4:8-12)

เมื่อเหล่าผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลสั่งพวกอัครทูตไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซูอีกต่อไป เปโตรก็ประกาศเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูอีก (กิจการ 5:29-33)

ตอนที่เปาโลเทศนาในธรรมศาลาในเมืองอันทิโอก (กิจการ 13:26-38) เขาก็เทศนาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นั้น โดยยกข้อความจากเพลงสดุดี 16:10

ใช่แล้วครับ มันเป็นข่าวสารที่สำคัญจริงๆที่ทูตสวรรค์องค์นั้นให้แก่หญิงเหล่านั้นที่อุโมงค์ฝังศพเมื่อเขากล่าวว่า “จงรีบไปบอก...ว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว!”

ข้อ 8: “หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก จึงนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์”

“หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว...” คุณนึกภาพออกไหมว่าหญิงสัตรีชื่อเหล่านั้นไปจากอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าที่นั่นเร็วขนาดไหน? ก่อนหน้านั้นไม่นาน พวกนางได้มาอย่างทุกซอกทุกซอญสถานที่ๆพวกนางได้เห็นพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกนางนอนพักสงบ พวกนางถึงกับประหลาดใจที่หินก้อนใหญ่ที่นั่นได้ถูกกลิ้งออกไปแล้วจากปากอุโมงค์-พวกนางไม่รู้ว่าจะทำไมหรือใครเป็นคนกลิ้ง ความประหลาดใจของพวกนางกลับกลายเป็นความตกใจเมื่อพวกนางได้เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นและได้ยินข่าวสารของเขา- “พระองค์ไม่อยู่ที่นี้...พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว!” ด้วยความตกตะลึงและความอัศจรรย์ใจพวกนางมองไปที่ๆพระศพของพระองค์ได้ถูกวางพักสงบ พวกนางได้รับทราบอย่างชื่นชมยินดีว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว และเมื่อทูตสวรรค์องค์นั้นบอกพวกนางให้รีบไปบอกพวกอัครทูตถึงชาวดีนี้ ผมก็นึกภาพออกเลยว่าพวกนางหันไปและรีบออกไปจากอุโมงค์นั้นเพื่อที่จะนำข่าวสำคัญนั้นไปบอกเล่า

“...ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก” ปะปนกันอยู่ในใจของพวกนาง พวกนางวิ่งไปเพื่อไปแจ้งข่าวนี้แก่พวกสาวก ความกลัวและความชื่นชมยินดีเป็นส่วนผสมที่แปลกประหลาด-ความตกตะลึงพิริ่งเพริดและความปีติยินดี, ความเชื่อและความสงสัย แต่แน่นอนว่า ความกลัวที่บริสุทธิ์ซึ่งปนกับความชื่นบานใหญ่ยิ่งเป็นส่วนผสมที่มีกลิ่นหอมหวานที่สุดที่เราสามารถนำมาแย้งแทนบุขาของพระเจ้าในการนมัสการอันถ่อมใจและการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์! หญิงเหล่านี้ได้นำเครื่องหอมต่างๆมาเพื่ออาบพระศพของพระเยซู พวกนางไปจากอุโมงค์นั้นพร้อมกับความหอมหวานของเครื่องหอมแห่งความชื่นชมยินดีและความมั่นใจในใจของพวกนาง โดยรีบไปแจ้งแก่พวกสาวกถึงข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งการฟื้นคืนพระชนม์!

ข้อ 9: “ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า “จงจำเรียมเถิด” หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์”

“ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า “จงจำเรียมเถิด”” ดังที่เราได้หมายเหตุไปก่อนหน้านี้แล้ว คำทักทาย “จงจำเรียมเถิด” เป็นคำทักทายที่ผู้คนสมัยนั้นคุ้นเคยดีและใช้ค่อนข้างบ่อย มันสื่อถึงความชื่นชม

ยินดีที่เกิดขึ้นเพราะการพบเจอกันของเพื่อนสองคนหรือคนที่รักกัน มันมีความหมายว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด” มันเป็นคำท้าทายที่เหมาะสมเป็นพิเศษสำหรับหญิงเหล่านั้นที่ชื่นชมยินดีอยู่แล้วกับข่าวเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความชื่นชมยินดีนั้นถูกทวีคูณขึ้นไปอีกเมื่อพวกนางได้พบกับพระเยซูและตระหนักถึงความจริงอันสมบูรณ์แบบที่ว่าพระองค์ทรงมีชีวิตรอดอยู่และอยู่ด้วยกับพวกนางอีกครั้ง!

“...หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์” การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ได้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง และพวกนางนมัสการพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ โดยถวายการนมัสการและเกียรติยศแด่พระองค์ซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สมควรได้รับ

ผมแน่ใจว่าใครสักคนจะเปรียบเทียบพระคำข้อนี้จากมัทธิว 28 กับยอห์น 20:17 ที่พระเยซูตรัสแก่นางมารีย์ชาวมักดาลาที่ว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา...” กระนั้นเมื่อพระองค์ทรงพบกับหญิงเหล่านี้ที่กำลังจะนำข่าวสารเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ไปแจ้งแก่พวกสาวก พระองค์กลับทรงอนุญาตให้พวกนางแต่ต้องพระองค์ได้-นั่นคือ “หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์” ไม่มีความขัดแย้งกันหรือความคลาดเคลื่อนระหว่างข้อพระคำสองข้อนี้ คำตอบต่อสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความคลาดเคลื่อนนี้ก็ง่ายนิดเดียว: ระหว่างเวลาที่พระเยซูทรงห้ามมารีย์ไม่ให้แต่ต้องพระองค์กับเวลาที่พระองค์ทรงพบกับหญิงคนอื่นๆนั้น พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปหาพระเจ้าพระบิดาและเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกแน่นอนว่าพระองค์ทรงสามารถเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์และกลับมายังแผ่นดินโลกได้ในชั่วเสี้ยววินาที โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าพระองค์เสด็จไปหาพระบิดา, ถวายพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์, จากนั้นก็กลับมาและพบกับหญิงกลุ่มนี้ขณะที่พวกนางตามหาพวกสาวกเพื่อบอกพวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเป็นขึ้นแล้ว

คุณเห็นแล้วว่าในภาคพันธสัญญาเดิม ในวันลบลมทินมหาบุโรหิตที่ถูกพระเจ้าแต่งตั้งถวายโลหิตแห่งการลบลมทินบนแท่นบูชา แต่หากผู้ใดแต่ต้องเขาก่อนที่เขาจะนำโลหิตเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ที่สุดและทำการลบลมทิน เครื่องบูชานั้นก็ไม่มีประโยชน์อันใด พระเยซูทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เองบนกางเขนนั่น และหากมารีย์เกิดแต่ต้องพระองค์ก่อนที่พระองค์เสด็จขึ้นไปหาพระบิดา (เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ที่สุด) เพื่อถวายพระโลหิตของพระองค์ พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และพระโลหิตของพระองค์ก็คงถูกถือว่าไม่มีผลอันใดไปแล้ว ด้วยนี้พระองค์จึงทรงสั่งมารีย์ไม่ให้แต่ต้องพระองค์

เราควรหมายเหตุโครงร่างย่อๆของการปรากฏตัวของพระเยซูหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่ถูกบันทึกไว้:

1. พระองค์ทรงปรากฏแก่นางมารีย์ชาวมักดาลาก่อน (ยอห์น 20:14-17; มาระโก 16:9)
2. พระองค์ทรงปรากฏแก่หญิงกลุ่มหนึ่งที่เรากล่าวในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ (มธ. 28:9)
3. พระองค์ทรงปรากฏแก่เปโตร (ลูกา 24:34; 1 คร.15:5)
4. พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสองคนของพระองค์บนถนนไปยังบ้านเอมมาอูส (มาระโก 16:12, 13;

ลูกา 24:13-32)

5. วันเดียวกันนั้น ตอนเย็น พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกอัครทูต ยกเว้นโธมัสผู้ที่ไม่ได้อยู่ในขณะนั้น (มาระโก 16:14; ลูกา 24:36-43; ยอห์น 20:19-22; 1 คร. 15:5)
 6. พระองค์ทรงปรากฏอีกครั้งแก่พวกอัครทูต คราวนี้ตอนที่โธมัสอยู่ด้วย (ยอห์น 20:26-29)
 7. รีมทะเลกาลิลีพระองค์ทรงปรากฏแก่เปโตร, โธมัส, นาธานาเอล, ยากอบและยอห์น และ “สาวกอีกสองคนของพระองค์” (ยอห์น 21:1-14) ในที่นี้เราถูกบอกไว้ว่า “นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์”
 8. พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวกของพระองค์บนภูเขาภูเขาหนึ่งในแคว้นกาลิลี (มธ. 28:16)
 9. พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่ามีชีวิตอยู่แก่พี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว (1 คร. 15:6)
 10. พระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ (1 คร. 15:7)
 11. พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกทุกคนที่มาพร้อมตัวกัน (1 คร. 15:7)
 12. พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกอัครทูตในตอนเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ลูกา 24:50, 51; กิจการ 1:9-11)
 13. พระองค์ทรงปรากฏแก่อัครทูตเปาโล (กิจการ 9:3-6; 22:6-10; 1 คร. 15:8)
- ข้อ 10: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“อย่างกลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น”*

“อย่างกลัวเลย!” การรู้และยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเรื่องหนึ่ง เมื่อได้พบกับพระองค์หน้าต่อหน้าโดยตระหนักพร้อมทั้งใจสำนึกผิดชอบใจใหม่ที่ว่าพวกนางกำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว, องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า, หญิงเหล่านี้จึงรู้สึกถึงความไม่คู่ควรของตนและกลัว ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เหล่าผู้มาจากสวรรค์ปรากฏตัวหลายต่อหลายครั้ง และการปรากฏตัวของพวกเขาก็ทำให้ผู้คนเหล่านั้นตกใจกลัว เช่นเมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าตนกำลังอยู่ต่อหน้าผู้หนึ่งที่มาจากสวรรค์ซึ่งมีฤทธิ์เดชจากสวรรค์และถูกส่งมาโดยพระเจ้า และพวกเขาก็รู้สึกว่าตนไม่สมควรมายืนอยู่ต่อหน้าผู้มาจากสวรรค์ เราเห็นตัวอย่างของเรื่องนี้ในผู้วินิจฉัย 6:22, 23 เมื่อเกิดโศกนาฏกรรมแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์” จนกระทั่งพระเจ้าตรัสสันติสุขและความมั่นใจแก่ใจของเขา ในผู้วินิจฉัย 13:19-23 มาโนอาห์ตกใจกลัวสุดขีดเพราะการปรากฏของ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” จนเขาคิดว่าเขา “ต้องตายแน่ๆ” ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่หญิงผู้น่ารักเหล่านี้จะตกใจกลัวเมื่อพวกนางได้พบกับพระเยซูแบบหน้าต่อหน้าหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ แต่พระเยซูทรงปลอบประโลมพวกนาง โดยรับประกันพวกนางว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซูองค์เดียวกับที่พวกนางได้เห็นด้วยก่อนที่พระองค์ทรงถูกจับกุม, ถูกปรับโทษและถูกตรึงที่กางเขนอันหนึ่ง ไม่มีเหตุผลอันใดอีกแล้วที่พวกนางจะต้องกลัว

“จงไปบอกพวกพี่น้องของเรา...” ผมชอบถ้อยคำเหล่านี้ *“พวกพี่น้องของเรา”* -วลีหนึ่งที่อ่อนโยนยิ่งนัก ตอนนี้นั้นมันไม่สำคัญแล้วที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีกจริงๆ ตอนนี้นั้นมันไม่สำคัญแล้วที่พวกเขาได้ทอดทิ้งพระองค์และหนีไปตอนที่พระองค์เสด็จไปยังกางเขนนั้น มันไม่สำคัญแล้วที่พวกเขาได้แยก

ย้ายกันไปตามทางของตนตอนที่พระองค์ถูกวางพระศพในอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ทรงรักพวกเขาอย่างอ่อนโยน เหลือเกิน, ทรงเข้าใจพวกเขาอย่างเต็มเปี่ยมยิ่งนัก, จนแม้ในขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นขึ้นแล้วกำลังจะถูกยกขึ้นสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ก็ยังทรงเรียกพวกเขาว่า “พวกพี่น้องของเรา”

“...ให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น” ในแคว้นกาลิลีนั่นเองที่พระเยซูได้ทรงเริ่มการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์ บัดนี้พระองค์จะเสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลี ซึ่งห่างไกลจากเสียงรบกวนและความสับสนของกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงพบกับพวกสาวกในการหยุดพักและความเงียบสงบ พระองค์จะทรงทำให้พวกเขามีหน้าในความเป็นจริงเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และจะทรงมอบหมายภารกิจแก่พวกเขาให้ออกไปและประกาศข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแก่มนุษย์ทุกผู้

ข้อ 11: “ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น คุณเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง”

ขณะที่หญิงเหล่านั้นกำลังเดินทางไปบอกพวกสาวกเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง...” นั่นคือ ทหารโรมบางคนเหล่านั้นที่ถูกให้เฝ้ายามที่อุโมงค์ฝังศพเพื่อทำให้แน่ใจว่าพระศพของพระเยซูจะไม่สามารถถูกลักเอาไปได้โดยพวกสาวกหรือเพื่อนคนอื่น ๆ ของพระเยซู ได้เข้ามาในเมืองนั้นเพื่อรายงานความล้มเหลวของตนที่ทำการที่ตนถูกบอกให้กระทำไม่สำเร็จ อำนาจของโรมนั้นมหาศาล แต่มันเทียบไม่ได้เลยกับอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระคริสต์ไม่เพียงทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและทรงทิ้งอุโมงค์ที่ว่างเปล่าขึ้นให้ทุกคนได้เห็นเท่านั้น การปรากฏของทูตสวรรค์องค์นั้นของพระเจ้ายังทำให้พวกทหารโรมที่เฝ้ายามต้องเป็นลมสลบเพราะความตกใจกลัวด้วย! เมื่อคิดถึงอำนาจและความภาคภูมิใจของกองทัพโรม ผมก็นึกภาพออกเลยว่านี่เป็นประสบการณ์อันน่าอัศจรรย์สำหรับทหารโรมเหล่านั้น เมื่อพวกเขาฟื้นตัวจากความตกใจกลัวอย่างมาก พวกเขาก็รู้ว่าตนต้องเข้าไปในกรุงและเล่าให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น-นั่นคือ เท่าที่พวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาไม่อาจเข้าใจถึงนัยสำคัญแห่งประสบการณ์ของพวกเขา แต่อย่างน้อยพวกเขาก็บอกเล่าเหตุการณ์เหล่านั้นได้-การปรากฏของทูตสวรรค์องค์นั้น, ความสว่างจ้าจนแทบทำให้ตาบอดแห่งใบหน้าของทูตสวรรค์นั้น, การเปิดทางเข้าอุโมงค์นั้นอย่างน่าอัศจรรย์และการที่พวกเขาทำอะไรไม่ได้เลยยามอยู่ต่อหน้าฤทธิ์เดชและการสำแดงอันมหัศจรรย์เหล่านั้น เป็นธรรมดาที่พวกเขาอยากหลีกเลี่ยงสิ่งที่คุณเหมือนเป็นความประมาทเลินเล่อของพวกเขา เพราะว่าหากทหารโรมคนใดยอมให้นักโทษคนหนึ่งหลบหนีไปได้ ทหารยามคนนั้นก็จะต้องชดใช้ด้วยชีวิตของเขาเอง!

เราควรหมายเหตุนั้นว่าทหารเหล่านั้นไม่ได้ไปหาปีลาต พวกเขาไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ที่ใช้พวกเขาไปเฝ้ายามหน้าอุโมงค์ฝังศพที่วางพระศพของพระเยซู ลองนึกภาพความสับสนและความงงงวยของทหารโรมเหล่านั้นขณะที่พวกเขาพยายามที่จะอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นแต่ก็หลีกเลี่ยงการดูเหมือนว่ามีความผิดในเรื่องความประมาทเลินเล่อหรือความสะเพร่า

ข้อ 12 และ 13: “เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร ลังว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่’”

พระเยซูทรงถูกทรยศไว้ในมือของเหล่าศัตรูของพระองค์เพราะเงิน และบัดนี้ความจริงเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ก็ต้องถูกปิดซ่อนก็เพราะเงินเท่าๆที่พวกเขาจะปิดซ่อนมันไว้ได้ พวกปุโรหิตใหญ่ “ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่” และเมื่อปรึกษากันแล้ว “ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจ่ายเงินก้อนโตเพื่อติดสินบนทหารโรมเหล่านั้นให้บอกสิ่งที่พวกเขาก็รู้ว่าไม่เป็นความจริงเลยเพื่อที่จะปกปิดความว่างเปล่าของอุโมงค์นั้นซึ่งพระบุตรของพระเจ้าได้ทรงเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากอุโมงค์นั้นแล้ว

พวกทหารถูกสั่งให้บอกผู้คนที่พวกเขาถามของพระเยซู “มาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่” ช่างเป็นเรื่องเหลวไหลและเชื่อไม่ได้จริงๆ! ประการแรกก็คือ หากทหารยามเหล่านั้นหลับอยู่ พวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาได้มาและเอาพระศพของพระเยซูไป? ประการที่สองก็คือ ทหารยามโรมหนึ่งนายที่หลับในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ก็คงเสี่ยงที่จะถูกประหารชีวิตแล้ว โดยเฉพาะหากว่านักโทษคนหนึ่งหลบหนีไปขณะที่เขากำลังหลับอยู่ แต่นี่เป็นทหารมากกว่าหนึ่งนาย แน่แน่นอนว่าพวกเขาบางคนต้องตื่นอยู่และน่าจะปลุกคนอื่นๆได้ด้วยและขัดขวางการขโมยพระศพไปจากอุโมงค์นั้น ผมเห็นว่าอันตรายที่เข้ามาเกี่ยวข้องสำหรับทหารเหล่านั้นอาจเป็นเหตุผลประการหนึ่งที่พวกผู้ปกครองยิวให้เงินพวกเขา “เป็นอันมาก”

ข้อ 14 และ 15: “ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ” พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้”

“ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง...” มันไม่ใช่เรื่องไม่สมเหตุสมผลที่จะคิดว่ารายงานข่าวของพวกทหารจะทราบถึงหูปีลาต และผลลัพธ์ที่ตามมาของความประมาทเลินเล่อเช่นนั้นท่ามกลางเหล่าทหารในกองทัพของเขา ก็อาจส่งผลเสียอย่างร้ายแรงได้จริงๆ ในกรณีนี้ปีลาตทราบเกี่ยวกับทหารยามที่ถึงคราวชวยเหล่านั้น พวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่ก็สัญญาว่าจะ “โน้มน้าว” ปีลาต และปกป้องทหารเหล่านั้นจากการถูกลงโทษ เพราะคำโกหกของพวกเขาและความสะเพร่าในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา พวกเขาโน้มน้าวปีลาตที่มีใจเล็งเลให้ยอมมอบพระเยซูแก่พวกเขาเพื่อตรึงกางเขนมาแล้ว ดังนั้นมันไม่น่าจะยากเกินไปนักที่จะ “โน้มน้าว” เขาว่าทหารยามของเขามีความผิมน้อยกว่าพวกสาวกของพระเยซูที่บังอาจย่องเข้ามาและขโมยพระศพของพระเยซูไป! ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาพร้อมที่จะเสนอ “เงินก้อนโต” แก่ปีลาตเช่นกัน หากพวกเขาต้องเพิ่มเงินเข้ากับ “การโน้มน้าว” ของพวกเขา

“พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา...” ผมแน่ใจว่ามียิวจำนวนมากที่ได้เห็นการตรึงพระเยซูที่กางเขนซึ่งอาจปรารถนาที่จะทราบตอนจบของเรื่องราวทั้งหมด ในการตอบคำถามเหล่านั้นที่มาจากผู้คนที่สนใจใคร่รู้ พวกทหารจึงบอกเรื่องโกหกที่พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ได้สั่งพวกเขาให้บอกเล่า และมันอาจดูเหมือนเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์จริงๆที่พระคัมภีร์ของเรากล่าวว่า “ความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้” แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าพวกยิวที่เคร่งบัญญัติไม่ยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่า แม้แต่หลังจากผ่านไปแล้วเกือบสองพันปี พวกเขาบางคนก็ยังเชื่อเรื่องแต่งที่ถูกอธิบายโดยพวกทหารยามของโรมภายใต้คำสั่งของพวกผู้ปกครองยิวในสมัยนั้นอยู่เหมือนเดิม

พระเยซูในแคว้นกาลิลี

พระมหาบัญชา

ข้อ 16 และ 17: “แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็เข้าไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาศาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่”

“แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็เข้าไปยังแคว้นกาลิลี...” พระเยซูได้ทรงเลือกชายสิบสองคนให้เดินทางและทำงานกับพระองค์ แต่เมื่อยุคสาจากไปแล้วจึงมีแค่สิบเอ็ดคนที่เข้าไปในแคว้นกาลิลี “ถึงภูเขาศาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้”

“เมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์...” เป็นที่เข้าใจได้ว่าก่อนหน้านั้นพวกสาวกอยู่ในสถานะที่สับสนตั้งแต่พระเยซูทรงถูกจับกุม, ถูกไต่สวนและถูกตรึงกางเขน บัดนี้การได้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วได้นำมาซึ่งความเป็นจริง

“...แต่บางคนยังสงสัยอยู่” ความสงสัยเป็นบาปที่น่าเกลียด, คือบาปที่ทำให้ตกนรกได้ของความไม่เชื่อ ยอห์น 3:18 ประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อใน (พระเยซู) ก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า”

ในมาระโก 16:14 เราอ่านว่า “ภายหลัง (พระเยซู) ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจตื้อดิ่ง ด้วยเหตุที่เขามีได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว”

“ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว” -ไม่ใช่เพราะว่าเขาเป็นคนขี้เมา, ฆาตกรหรือคนพุดหมิ่นประมาท แต่เพราะ**ความไม่เชื่อ** ความไม่เชื่อเป็นต้นไม้ที่ผลิตผลต่างๆแห่งการฆาตกรรม, การเมาเหล้า, การเล่นพนัน, การโกหก, การคดโกง, การลักขโมย, การเล่นซู้ และบาปอื่นๆที่คนไม่เชื่อกระทำเป็นประจำ

หากเรามีความเชื่อในพระเจ้า เราก็จะไม่สงสัยสิ่งที่พระองค์ทรงบอกเราในพระวจนะของพระองค์ เราอาจไม่เข้าใจทั้งหมดที่พระองค์ตรัส แต่เราจะ**ยอมรับมันเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว** และพระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ (ฮบ. 6:18) เราไม่ต้องมีความเชื่อที่แข็งแกร่งเพื่อที่จะรับความรอด ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณที่ช่วยให้รอด แต่หลังจากที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณแล้ว ความเชื่อที่เข้มแข็งก็ทำให้เราเป็นผู้รับใช้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นของพระเจ้า, เหล่าทหารในกองทัพของพระองค์และผู้ที่อยู่เบื้องหลังในสวนองุ่นของพระองค์ คนเหล่านั้นที่มีความเชื่อที่อ่อนแอสามารถทำให้ความเชื่อของตนเข้มแข็งได้โดยการใช้มันบ่อยๆเหมือนการออกกำลังกาย โดยพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและจะไม่ทรงล้มเหลวเลยที่จะรักษาพระวจนะของพระองค์ โดยการออกกำลังความเชื่อที่อ่อนแอ เราสามารถพัฒนาความเชื่อที่เข้มแข็งได้, ความเชื่ออันเด็ดขาดในพระวจนะของพระเจ้า เนื่องจากแม้แต่ยามอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นหมาดๆ “บางคนยังสงสัยอยู่” คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าเรายังมีพวกคนชอบสงสัยในวันนี้อยู่ อย่างไรก็ตาม คุณจะหมายความว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่คนกลุ่มนั้นที่รวมตัวกันถึงแม้พระองค์ทรงทราบว่ามีบางคนในท่ามกลางพวกเขาที่สงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วของพวกเขาจริงๆหรือ พวกคนชอบสงสัยไม่ได้ถูก

ชี้ตัวเป็นรายตัวในที่นี้ แต่เรารู้ว่ามีมากกว่าหนึ่งคน เพราะข้อพระคัมภีร์ของเราบอกว่า “*บางคนยังสงสัยอยู่*” เป็นไปได้ว่าตอนนั้นมีมากกว่าพวกอัครทูตสิบเอ็ดคนอยู่ในการประชุมนั้น เนื่องจากพระเยซูทรงมีผู้ติดตามคนอื่น ๆ ที่จริงใจอยู่

ข้อ 18: “*พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “**‘อุทยานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว**”*”

ช่วงเป็นภาพที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับเสียงโอดครวญในสวนเกทเสมนีและความมืดมนแห่งกลโกธา! ในถ้อยคำแรกๆ ที่ถูกบันทึกไว้ที่พระเยซูตรัสแก่ที่ประชุมนี้ พระองค์ทรงอ้างสิทธิความทรงอุทยานภาพทั้งสิ้นและอำนาจสิทธิ์ขาดทั่วทั้งจักรวาล

“*อุทยานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว*” นี่เป็นส่วนหนึ่งของบำเหน็จแห่งความถ่อมใจของพระองค์ ตามที่เปาโลอธิบายในฟีลิปปี 2:5-11:

“*ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่เราพระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน **เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์** เพื่อ ‘*หัวเข่าทุกหัวเข่า*’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘*จะต้องคุกกราบลง*’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘*ล้นทุกล้นจะยอมรับ*’ ว่า**พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า** อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา”*

พระเยซู ในฐานะเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ทรงมีสิทธิดั้งเดิมที่จะควบคุมสิ่งสารพัดและกำจัดพวกมันทั้งได้ตามพระประสงค์ ยอห์น 1:3 บอกเราว่า “*พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์*” จากนั้นในโคโลสี 1:16, 17 เราอ่านว่า “*เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้น**โดยพระองค์และเพื่อพระองค์** พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์”*

ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง แต่ผมเชื่อว่าการอ้างอิงตรงนี้เกี่ยวข้องกับพระองค์ในฐานะคนกลางมากกว่าเป็นพิเศษ เพื่อที่พระองค์จะทรงไถ่ประชาชนของพระองค์จากความชั่วช้าทั้งสิ้นและชำระหมู่ชนหนึ่งที่พิเศษให้บริสุทธิ์แก่พระองค์เองและรวบรวมคริสตจักรเข้าเป็นกายยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว ซึ่งพระองค์ทรงเป็นศีรษะ, รากฐานและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น

ในฐานะคนกลาง พระองค์ทรงทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายสามารถเอาชนะศัตรูทั้งปวงได้ อันเป็นการทำให้เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต: “*แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบากหรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณฑ์อาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโยกย้าย หรือการถูกคุม*

ดาบหรือ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ แต่ว่าในเหตุการณ์**ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหนือสิ้น**โดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มิอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือ**สิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต้องคว่ำพระผู้เป็นเจ้าของเราได้”** (โรม 8:35-39) โดยทางพระเยซูและในพระเยซูเท่านั้นที่การนี้จะสำเร็จได้

ในยอห์น 5:22, 23 เราพบความจริงข้อนี้: “เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวายเป็นเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา”

ขอถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่พระผู้ช่วยให้รอดของเรา, ผู้ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์, คือสิทธิอำนาจทั้งสิ้นเหนือสิ่งสารพัดทั้งปวง เพื่อที่พระองค์ผู้ทรงเป็นคนกลางของเราจะได้ทรงไถ่, ป้องกัน, และช่วยกรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วนั้นให้ได้รับความรอด, ไข่มุกที่มีราคาแพงเมื่อนั้น-คริสตจักร ซึ่งถูกซื้อแล้วโดยพระโลหิตของพระเจ้าเอง (กิจการ 20:28)

ข้อ 19 และ 20: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูกิจการเราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

“ท่านทั้งหลายจงออกไป...” โดยฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจแบบกษัตริย์ของพระองค์ พระเยซูจึงทรงออกคำบัญชาให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ได้ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรกและหลุมศพแล้ว พระองค์ทรงรู้ว่าเหล่าสาวกของพระองค์อ่อนแอ แต่พระองค์จะประทานพลังกำลังแบบพระเจ้าของพระองค์ให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่างๆ, ความลำบาก, ภัยอันตราย---แต่พระองค์ทรงเอาชนะสิ่งกีดขวางเหล่านั้นทั้งหมดแล้ว ในยอห์น 16:33 ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่กับพวกเขาในการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่า “...ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

เราก็อ่อนแอเช่นกัน แต่พระองค์ทรงเข้มแข็ง; และโดยทางถ้อยคำที่ได้รับการคล้อยใจของอัครทูตเปาโล เราจึงมีความมั่นใจนี้: “ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่า**พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว**ว่า “เราจะ**ไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย**” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’” (ฮบ. 13:5, 6)

เปาโลเตือนทิโมธีคนหนุ่มว่า “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ไม่มีทางที่มันจะเป็นอย่างอื่นได้ ตามถ้อยคำของเปาโล ผู้คนที่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจื่อก็ถูกข่มเหง แต่จากนั้นเปาโลก็เขียนถ้อยคำหนุนใจเหล่านี้ไปยังคริสตจักรชาวเมืองโค린ธ์: “**ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้า**

ทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมี**ทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย** เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:13)

ผมให้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อที่จะเน้นย้ำคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ว่า “**ท่านทั้งหลายจงออกไป!**” ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่นั่งและรอคอยให้ชาวโลกที่เป็นคนไม่เชื่อมาหาเราเอง คริสตจักรจะต้องไม่ยืนอยู่เฉยๆและรอคอยให้คนบาปทั้งหลายเข้ามาในที่ประชุม เราจะต้องไปยังที่ๆพวกเขาอยู่และนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกเขา ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องไปเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องไปเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องไปเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องไปเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องไปเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องไปเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา

“**ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอน...**” คำที่แปลตรงนี้ว่า “สั่งสอน” มีความหมายอันเป็นเอกลักษณ์ มันหมายถึงการสร้างให้เป็นสาวกผ่านทาง การสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา, พระองค์ทรงมีทุกสิ่งที่เราต้องการ ด้วยเหตุนี้คำบัญชาของพระองค์จึงเป็น การออกไปและสั่งสอน “**ชนทุกชาติ**” ขอบคุณพระเจ้าสำหรับถ้อยคำเหล่านั้น เพราะว่าชาวสารนั้นในตอนเริ่มแรกแห่งการปรนนิบัติของพระคริสต์มีมายังชนชาติอิสราเอลพวกเดียวเท่านั้น ชาวสารนั้นมาถึงพวกยิวก่อน แต่บัดนี้ข่าวประเสริฐจะต้องถูกนำไปประกาศแก่**ชนทุกชาติ** พระเยซูได้ทรงทำลายกำแพงที่ขวางกั้นกลางระหว่างพวกยิวและคนต่างชาติแล้ว และทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ไปยังทุกหนทุกแห่งและนำ**ข่าวดีแห่งความรอด**ไปประกาศแก่คนทั่วโลก

“**ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์**” มีผู้คนที่กล่าวว่าเมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าให้บัพติศมาผู้เชื่อคนหนึ่ง ในพระนามของพระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็กำลังสอนว่ามีพระเจ้าสามองค์โดยการกล่าวเช่นนั้น คนเหล่านั้นประกาศว่าบัพติศมาต้องถูกให้ในพระนามของ**พระเยซูเท่านั้น** แต่จงสังเกตข้อพระคัมภีร์นี้ว่าเป็นเอกพจน์-นั่นคือ มันกล่าวว่า “**ในพระนาม**” (ไม่ใช่**นามทั้งหลาย**, พหูพจน์) ของพระเจ้าพระบิดา, พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เป็นพระนามสุดท้ายของพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น พระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพ-พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกสำแดงในสามพระภาค ยกตัวอย่างเช่น มันเป็นคำสอนผิดที่จะสอนว่า**พระเยซู**ทรงเป็นนามเดียวนั้นของพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงมีหลายพระนาม แต่**พระนามเหล่านั้นทั้งหมดรวมกันเป็นพระเยซู**, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง ในพระคัมภีร์พระองค์ทรงถูกเรียกว่ากูหลาบแห่งซาโรน, ลิลีแห่งหุบเขา, ดาวประจํารุ่งอันสุกสว่าง, อัลฟา, โอเมกา, ปฐมและอวสาน และจงฟังสิ่งที่อิสยาห์บอกเราในอิสยาห์ 9:6: “...จะเรียกนามของท่านว่า **“ผู้ที่มีหัตถ์ครอง ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช”** ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ให้บัพติศมาในพระนามของ “**พระเยซูเท่านั้น**” ก็ควรกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอให้บัพติศมาท่านในพระนามของผู้ที่มีหัตถ์ครอง ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช ฯลฯ” เพื่อที่จะทำให้พระนามของพระเยซู**ครบถ้วน!**

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงพระเจ้าองค์เดียว, พระเจ้าตรีเอกานุภาพองค์หนึ่ง

เกรงว่าใครบางคนจะเข้าใจผิดจุดประสงค์ของบัพติศมาในน้ำ ผมต้องอธิบายว่าบัพติศมาไม่ได้ช่วยให้รอด และมันไม่ได้มีส่วนช่วยเหลือที่จะช่วยให้รอดด้วย คนๆหนึ่งได้รับความรอดในชั่วเสี้ยววินาทีที่เขาใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูและยอมรับความรอด เขาอาจไม่มีโอกาสที่จะรับบัพติศมาจนกระทั่งวันถัดไป, สัปดาห์ถัดไป, หรือแม้แต่ปีถัดไป

เราอาจกล่าวว่าบัพติศมาในน้ำเป็นการกระทำเบื้องต้นในทางพิธีการที่แสดงถึงความเชื่อฟังต่อพระคริสต์ บัพติศมาในน้ำเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ด้วยเหตุนี้บัพติศมาจึงบ่งบอกถึงการเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียน เราควรรับบัพติศมา-ไม่ใช่เพื่อที่จะได้รับความรอด แต่เพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว และในการเชื่อฟังต่อคำบัญชาของพระคริสต์

บัพติศมาในน้ำมีไว้สำหรับผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถรับบัพติศมาได้, ในความหมายที่แท้จริง, จนกว่าเขา (หรือเธอ) ได้บังเกิดใหม่แล้ว คนบาปอาจถูกจุ่มได้น้ำได้-แต่นั้นไม่ใช่บัพติศมา การกลับใจใหม่ต้องมาก่อนบัพติศมาแบบคริสเตียน (กิจการ 2:38) ผมเคยถูกจับจุ่มน้ำมาแล้วสองหน ครั้งแรกนั้นคือก่อนที่ผมได้รับความรอด ผมจุ่มเข้าไปในน้ำโดยเป็นคนบาปตัวแสบ ผมขึ้นมาจากน้ำโดยเป็นคนบาปตัวเปี้ยก สิ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงก็คือเสื้อผ้าอีกชุด! จากนั้นหลังจากที่ผมบังเกิดใหม่แล้วผมก็รับบัพติศมาในน้ำในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง อันเป็นการสื่อโดยนัยว่าผมได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว (กท. 2:20) และถูกชุบให้เป็นขึ้นเพื่อดำเนินชีวิตใหม่ (โรม 6:4)

หากคุณเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว คุณก็ควรดำเนินตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมาตามคำสั่งที่พระเยซูได้ประทานให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ในที่นี่ คุณจะไม่ได้รับความรอดอย่างครบถ้วนมากขึ้น แต่คุณจะเป็นคริสเตียนที่เชื่อฟังมากขึ้น โดยได้เชื่อฟังคำบัญชาที่ให้รับบัพติศมา, และให้คำพยานต่อหน้าชาวโลกว่าคุณได้ถูกฝังไว้กับพระคริสต์แล้วและถูกชุบให้เป็นขึ้นเพื่อดำเนินชีวิตใหม่

“...สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้...” เมื่อคนๆหนึ่งรับบัพติศมาในน้ำ บัพติศมาของเขาก็บอกเป็นนัยว่าเขาได้รวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์แล้วในความเชื่อ โดยเชื่อในพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่บัพติศมาควรถูกตามมาด้วยการเชื่อฟังชั่วชีวิตต่อคำบัญชาทั้งหมดของพระเยซู-และผมไม่ได้กำลังพูดถึงพระราชบัญญัติของโมเสส พันธสัญญาใหม่มีพระบัญญัติมากมายสำหรับผู้เชื่อ, พระบัญญัติเหล่านั้นของพระคริสต์ที่มีมายังบุตรทั้งหลายของพระองค์

ถ้อยคำที่พระเยซูได้ตรัส, พระบัญญัติเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่กับพวกเขาในการปรนนิบัติบนโลกนี้ของพระองค์, จะถูกนำมาสู่ความทรงจำของพวกเขาทั้งหมดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้จะทรงแทนที่พระผู้ช่วยให้รอดในไม่ช้าในฐานะเป็นผู้สั่งสอนและที่ปรึกษาของพวกเขา พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว” (ยอห์น 14:26)

“*สิ่งสารพัด*” ครอบคลุมความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้เชื่อที่ได้รับการสั่งสอนตามที่พระคริสต์ได้ทรงวางแบบไว้ “*สิ่งสารพัด*” ต้องถูกสอนโดยปราศจากการละเว้นหรือการเปลี่ยนแปลง เราต้องเข้าใจและตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเด็ดขาด จะไม่มียุคสมัยใดหรือสภาพการณ์แวดล้อมใดที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของถ้อยคำของพระเยซูจะกลายเป็นสิ่งล้าสมัย, ไม่เป็นความจริง, ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่ต้องการ ข่าวสารทั้งหมดแห่งพระวาระของพระเจ้ามีไว้สำหรับผู้คนทุกยุคสมัย เป็นความจริงที่ว่าเราต้อง*แยกแยะพระวาระอย่างถูกต้อง* แต่ตั้งแต่ปฐมกาล 1:1 เรื่อยไปจนถึงวิวรณ์ 22:21 พระวาระของพระเจ้าทั้งหมดนั้นเป็นประโยชน์แก่เรา และเหล่าผู้รับใช้ก็ได้รับคำบัญชาให้สั่งสอนและเทศนาพระวาระนั้นทั้งหมดและจากนั้นก็เรียกร้องผู้เชื่อทั้งหลายให้*ถือรักษา “สิ่งสารพัด”*

ในพระมหาบัญชา พระเยซูประทานความมั่นใจแก่เหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการสถิตอยู่ด้วยในฝ่ายวิญญาณเสมอไปของพระองค์กับทุกคนที่ติดตามพระองค์ในการประกาศและการสั่งสอนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า โดยชี้นำคนทั้งหลายไปสู่หนทางแห่งความรอด *ความเชื่อ* ฟังต่อพระมหาบัญชาอันมีพื้นฐานอยู่บนสิทธิอำนาจอันเป็นสากลและเด็ดขาดของพระองค์ นี้ไม่ได้ใช้กับแค่พวกสาวกซึ่งอยู่ที่นั่นในแคว้นกาลิลีวันนั้นเท่านั้น มันยังใช้กับผู้เชื่อทุกคนตลอดยุคพระคุณนี้ด้วย เหล่าคนงานคริสเตียนแท้อาจถูกดูหมิ่นโดยชาวโลก, โดยพวกชอบจับผิดและโดยคนเหล่านั้นที่เฝ้าเหยียดหยามแห่งความชอบธรรม แต่แม้แต่ประวัติศาสตร์ฝ่ายโลกก็แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนทั้งหลายเป็นฤทธิ์เดชอย่างหนึ่งในโลก และฤทธิ์เดชของพวกเขาถูกลือขานโดยการสถิตอยู่ด้วยเสมอไปของพระเยซูคริสต์เจ้าในหัวใจของผู้เชื่อทั้งหลายในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“*ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก*” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*เสมอไป*” มีความหมายตรงตัวว่า “*ตลอดทุกวัน*” ทุกวัน ไม่ว่าเราอ่อนแอหรือเข้มแข็ง ไม่ว่าสิ่งต่างๆ เกื้อหนุนเราหรือต่อสู้เรา พระเยซูก็ทรงอยู่ที่นั่นกับเรา มีบางวันที่เรารู้สึกว่าเราล้มเหลวแล้ว มีบางวันที่เรารู้สึกถึงความชื่นชมยินดี และมีบางวันที่เรารู้สึกถึงความเศร้าโศก พระองค์ทรงอยู่กับเราตลอด-ในวัยหนุ่มสาวและในวัยชรา พระองค์จะทรงอยู่กับเราทุกวันตลอดชีวิตของเราและจากนั้นเมื่อเรามาสู่ปลายทางของชีวิตบนโลกนี้ พระองค์จะทรงดำเนินกับเราผ่านเข้าไปในหุบเขาเงาไม้จรรยา!

“...จนกว่าจะสิ้นโลก”-หรือ “จนกว่าการครบบริบูรณ์ของยุคนี้, อวสานแห่งกาลสมัยของโลก” พระเยซูจะทรงอยู่กับบุตรทั้งหลายของพระองค์, กับคริสตจักรของพระองค์, จนกว่าจะถึงเข้าอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ, เพื่อที่จะอยู่กับพระองค์ในงานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้า ดังนั้นพระสัญญาที่ตามตัวอักษรแล้วก็คือ “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกระทั่งถึงการสิ้นสุดแห่งยุคสมัย” พระองค์สถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน

“การสิ้นสุดของยุคสมัย” ที่ว่านี่จะเป็นเมื่อไร? พระเยซูจะทรงเรียกเจ้าสาวของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศเมื่อไร? ไม่มีผู้ใดรู้วันนั้นหรือโมงนั้นเมื่อเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น “สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย” (พบยู. 29:29) แต่เราถูกสอนอย่างชัดเจนในจดหมายฝากเหล่านั้นว่าวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์จะไม่มาถึงเราแบบที่ทำให้เราตกใจเหมือนขโมยที่มาในเวลากลางคืน เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าเมื่อสิ่งต่างๆ เริ่มที่จะเกิดขึ้น เราก็อาจทราบที่พระเยซูกำลังเสด็จมาในไม่ช้า หากเรามีเวลา

และเนื้อที่ในบทปิดท้ายนี้ของชาวประเสริฐของมัทธิวที่จะอธิบายหมายสำคัญเหล่านั้นที่รวมกันเป็นหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่แห่งการเสด็จมาของพระองค์ เราก็คงเห็นว่าไม่มีสักคำเดียวในคำพยากรณ์ที่ยังต้องถูกทำให้สำเร็จจริงก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร เหตุการณ์ปัจจุบันต่างๆที่เกิดขึ้นรายวันชี้ไปยังการเสด็จมาของพระคริสต์ ต้นมะเดื่อนั้น (ชนชาติอิสราเอล) กำลังแตกหน่อแล้ว เหล่าคนชั่วและคนล่อลวงเริ่มเลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ (2 ทธ. 3:13) พวกคนหลอกลวงกำลังทวีคูณขึ้นทีละหลายพันคน พวกคนเคร่งศาสนาที่ไม่ร้อนไม่เย็นเป็นแต่อย่างๆ ผมไม่ใช่คนที่ชอบกำหนดวัน และผมไม่นับถือผู้รับใช้คนใดที่พยายามกำหนดวันที่พระเยซูจะทรงเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศด้วย แต่ผมขอประกาศแก่คุณโดยอาศัยคำพยากรณ์ที่สำเร็จแล้วว่าผมเชื่อว่าการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ใกล้มากๆแล้ว ผมเชื่อว่าพระองค์สามารถเสด็จมาได้ทุกเมื่อในโมงใดก็ได้ของวันไหนก็ได้

ท่านผู้อ่านที่รัก คุณพร้อมไหมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์? หากคุณไม่พร้อม สิ่งสำคัญที่สุดในทั้งโลกนี้ที่เกี่ยวข้องกับตัวคุณก็คือ คุณต้องเตรียมตัวที่จะพบกับพระเจ้า พระเจ้าทรงรักคุณ พระองค์ทรงรักคุณมากพอจนยอมให้พระเยซูตายบนกางเขนเพื่อช่วยคุณให้รอด พระเยซูทรงมีชีวิตอยู่ และบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการวิงวอนเผื่อคุณ หากคุณจะยอมฟังการทรงเรียกของพระองค์และเชื่อฟังพระวจาของพระองค์ คุณก็สามารถบังเกิดใหม่ได้เดี๋ยวนี้เลย พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอดเดี๋ยวนี้และทำให้คุณเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งครอบครัวของพระเจ้า

คุณทราบไหมว่าคุณได้บังเกิดใหม่แล้ว? หากคุณบังเกิดใหม่แล้ว คุณก็ทราบเรื่องนี้ และหากคุณไม่ทราบเรื่องนี้ หากคุณไม่มีความมั่นใจนั้น ผมก็กลัวว่าคุณยังไม่ได้ได้รับความรอด ดังนั้นคุณช่วยกรุณาคุยแบบใจถึงใจกับตัวคุณเองและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ยกเหตุผลกับคุณไหม? หากคุณยอมเชื่อฟังข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ พระเจ้าก็จะทรงช่วยคุณให้รอด-และคุณก็จะทราบเรื่องนี้:

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:16-18)

พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีไซ้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8, 9)

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองศ์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (รม. 10:9, 10)

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

“...จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16:31)

ผมขอปิดท้ายเล่มที่หกของอรรถาธิบายนี้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐของมัทธิวด้วยพระสัญญาสุดท้ายและคำอธิษฐานสุดท้ายในพระคัมภีร์ของเรา:

“พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า **“แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว”** เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น **เชิญเสด็จมาเถิด** ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน” (วว. 22:20, 21)